

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

All secrets kept in the dark
eventually come to light.

THAT LAST *Secret*

JENN MCMAHON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU SON
Secret

JENNMCMAHON

BOOK FOUR OF THE
Firsts in the City
SERIES

Kapak Tasarımı: Emily Wittig
Metin Düzenleme: Caroline Palmier

Gelişimsel Düzenleme: Salma R, Amy Pritt

Düzeltilme, Biçimlendirme: Cathryn Carter

Copyright © 2024 by Jenn McMahon
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İnsanların sizin hakkınızda ne düşüneceklerinden korktukları
için bazı şeyleri tek başlarına yapmak zorunda hissetmiş olan
herkes için.

Yalnız değilsiniz. Asla yalnız değilsin.
İçinizde savaştığınız her şeyden daha güçlüsünüz.

Lauren Brooke için de. Üç kitap boyunca seni ölüme sürüklediğim için özür dilerim. Logan Bennett her zaman senin olacak.

A NOTE FROM THE AUTHOR

Bu kitap muhtemelen pek çok nedenden dolayı bugüne kadar yazdığım en zor kitaptı. Onların hikâyesi bana kolay gelmedi.

Ve bu süreçte yaşadığım hayat zorluklarıyla bunu eşleştirirseniz, bu kitabın neredeyse hiç bitmemesinin tüm nedenlerini oluşturdu. Yaşadığım sağlık sorunları, düşük yaparak bebeğimi kaybetmem ve genel olarak hayatımdaki olaylar, bu kitabı yazmayı neredeyse hiç bitiremememe neden oldu.

Ama başardık. Logan ve Emiline artık senin ellerinde.

Bu seri boyunca amacım sizi güldürecek, yüzünüzü kızartacak ve belki de biraz gözyaşı döktürecek bir hikaye yazmak oldu. Bununla birlikte, okuyucularımın her zaman kitaplarımdan birini rahatlıkla alabilirsiniz. Bununla birlikte, olası içerik uyarılarından haberdar olmak istiyorsanız, lütfen aşağıdaki bağlantıya bakın. Lütfen bu içerik uyarılarının kitap için spoiler içerdiğini de unutmayın.

Ama ruh sağlığınız benim için daha önemli. Eğer buna ihtiyacın yoksa, yoluna devam edebilirsin.

Her iki şekilde de, umarım bu kitabı beğenirsiniz. Özür dilerim. Döktüğünüz gözyaşları için avans. Eğer sizi daha iyi hissettirecekse, ben de bu hikayeyi yazarken bir o kadar gözyaşı döktüm.

İçerik uyarılarına [buradan ulaşabilirsiniz](#).

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Birinci Bölüm

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[İİ.Şimdi](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Sonsöz](#)

[Genişletilmiş](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

PROLOGUE

Emiline

İşimle aramda bir aşk-nefret ilişkisi var.

İnsanlara yardım etmekten ve stajımı gelecekteki hemşirelik fırsatları için bir basamak olarak kullanmaktan keyif alıyorum.

Ama acil serviste çalışmaktan nefret ediyorum.

Her gece tahmin edilemez. O kapılardan ne geleceğini asla bilemezsiniz.

Felç alarmı.

Kalp krizi için STEMI kodu.

Mavi kod.

Her ne gelirse gelsin hazırlıklı olacak mıyız?

Onları kurtarabilecek miyiz?

Bilinmezlik her geçen saat midemin endişeyle çalkalanmasına neden oluyor.

Yine de tüm bunlara rağmen işimi seviyorum.

"Vardiyamızın üzerinden sadece bir saat geçti ve ben bunu çoktan aştım."

Brooke solumda açık bilgisayarın başında otururken inliyor. yanımda. Başını arkaya atıyor ve yanımda bir ileri bir geri dönüyor. "Beni dinle, tamam mı? Ya üçüncü odadaki boş yatağı alıp kazara beni ezersen ve ben de eve gidersem?"

Bir kahkaha attım. "Vardiyada bu kadar dramatik olmak için biraz erken."

Brooke en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. hemşirelik okuluna başladı. Derslerin ilk gününde yan yana oturduktan sonra tanıştık. O gün sohbet etmek için zamanımız olduğunda, birbirimizden sadece bir blok ötede yaşadığımızı ve ikimizin de buzlu kahve takıntısı olduğunu keşfettik. Ayrıca Benzer çalışma alışkanlıklarına sahibiz ve birimizin zorlandığı bir alan varsa, diğeri bunu anlıyor.

İlk çalışma seansımızdan sonra kendimizi tamamen kaybolmuş hissettik. Okulun bize sunduğundan daha fazla uygulamalı deneyime ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Böylece ikimiz de City General'ın acil servisinde çalışmaya başladık.

Bu işe başlayalı birkaç ay oldu ve rahatlıkla söyleyebiliriz ki bu şimdiye kadarki en iyi ve en kötü kararımızdı. En kötüsü çünkü Okuldayken geceleri çalışmak hiç eğlenceli değil. Ancak buna rağmen, birlikte çalıştığımız hemşireler şimdiye kadar tanıştığımız en destekleyici insanlardan bazıları.

Bir hasta geldiğinde, bize neye sahip olduklarını, neye bakmaları gerektiğini ve hangi tedavilerin

yaygın olarak kullanılır. Okulda öğrendiklerimizi ilk elden deneyimlemek için mükemmel bir yoldu.

Brooke artık sadece bir iş arkadaşı ya da hemşirelik okulu arkadaşı değil, ona en iyi arkadaşım diyebildiğim için şanslıyım.

"Vardiya başlamadan beş dakika önce beni çalıştırmanı istemeyi düşünüyordum," diye alay ederek sandalyede dik oturdu. "Ve sonra B tarafında sıkışıp kaldım. Bilirsin, acil servisin seninle karşı tarafında. Bu çok kaba bir davranış. yol." Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bu gece ortak değerlere saygısı olmayan insanlarla dolu gibi görünüyor. Öksürme adabı. On sekiz numaralı odadaki hastaya tansiyon testi yapıyordum ve öksürmek için başını benden çevirmek yerine yüzünü bana doğru çevirdi ve öksürmeye başladı. Mikropların yüzüme sıçradığını hissettim."

"Söyle, püskürtme." Kıkırdıyorum.

"Lütfen bunu ona söyle," diye yalvarır, ellerini dua etmek için birleştirmiştir.

"Burada A tarafında pek bir şey olmuyor. Ama henüz erken." Bir omzumu kaldırdım.

Ellerini önündeki masaya vururken Brooke'un gözleri bana doğru açılıyor. "Az önce kendine uğursuzluk getirdin. Q kelimesinden asla bahsetmeyeceksin ya da ima bile etmeyeceksin. Hemşireliğe giriş dersi bu. Bunu bilecek kadar uzun süredir burada çalışıyorsun."

O haklı.

Bilirsen bilirsin türünden bir şey. Asla 'sessiz' kelimesini kullanmaz ve meşgul olmadığından bahsetmezsiniz. Bunu yaptığınızda, evren yarasa sinyali gönderir ve biz de hastalarla dolup taşır.

"En azından meşgul olursak bu gece çabuk geçer. Bu hafta son vardiyam. Kurul sınavıma çalışmam gerekiyor. İki gün kaldı ve ben şimdiden çıldırmak üzereyim."

"Lütfen." Brooke kollarını benimle aynı hizaya getirmek için tezgâha dayadı. "Hemşirelik programının ilk gününden beri sınıf birincisisin. O sınava gözlerin kapalı girsen eyaletteki en yüksek puanı alırsın. Önümüzdeki hafta bordo önlükten mavi önlüğe geçecek ve adının yanında RN yazacaksın."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hemşirelik ekibi liderimiz masanın arkasından koşarak geliyor. "Dinleyin," diye anons ediyor Kim, ses tonu endişe dolu. "Beş dakika uzaklıkta iki ciddi motorlu araç kazazedesi var. Brooke, bu gece B tarafında olduğunu biliyorum ama sana Lisa'yla birlikte birinci odada ihtiyacım var. Joyce ve Emiline, ikinize de altıncı odada ekstra yardım için ihtiyacım var. Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Geldiklerinde hazır olun."

Brooke birinci odaya çekilirken, "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor.

Ben de öyle.

Çünkü bu ikimizin de endişelendiği bilinmeyenlerden biri.

Yara arabasını belirlenen odama götürmeden önce ihtiyaç duyabileceğimiz malzemeleri almak için koşuyorum. Sonra bir baktım, iki ambulans sedyesi hızla içeri giriyor.

Kapıdan ilk giren bana doğru yöneliyor. Bir sağlık görevlisi, yaraya baskı uygulamak ve aşırı kanamasını önlemek için iki elini başka bir adamın başının üzerinde tutuyor.

Alanda ne kadar kan olduğunu değerlendiriyorum ve tedarik odasından ekstra gazlı bezleri almak için mümkün olduğunca hızlı koşuyorum. Döndüğümde, taze gazlı bezle görevi devralıyorum ve adamın kafasına baskı uyguluyorum, kırılmış camın açık bir yara bırakmış gibi görüldüğü yere.

Alkol kokusu duyularımı sarıyor ve bana bunun bir alkollü araç kullanma kazası olması gerektiğini söylüyor. Varsayımlarda bulunmayı sevmem ama koku çok güçlü.

Baskı uyguladığım her saniye boğazımda yükselen safrayla savaşmak zorunda kalıyorum.

Doktor onu tepeden tırnağa değerlendirirken başka bir hemşire koluna serum takıyor. Bilinci kapalı ve nabızı neredeyse hiç atmıyor.

Hayatımın en hızlı on dakikası içinde onu başarılı bir şekilde stabilize ettik. Doktor pansuman yapmadan önce başındaki yarayı suladı, diğer hemşire ise kalp atış hızını yükseltmek ve ağrısını kontrol altına almak için bir ilaç kokteyli uyguladı.

Eldivenlerimi çıkarırken rahat bir nefes alıyorum. odadan çıkarken. Ancak kazanın ikinci kurbanını götürdükleri birinci odadan gelen düz çizginin sabit çınlamasını duydular.

Ses sarsıcı ve yürek parçalayıcı.

Yardım edebileceğim bir şey var mı ya da fazladan yardıma ihtiyaçları var mı diye bakmak için odaya koşuyorum.

Ama gözlerimi hastaya diktiğim anda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Nefes alamıyorum, doğru düzgün göremiyorum bile.

Duyularım o kadar körelmiş ki Brooke'un adımı söylediğini ya da odayı dolduran sesleri bile duymuyorum. Odadan çıkarılmadan önce, "Onu buradan çıkarın," dediğini belli belirsiz duyuyorum.

Midem bulanıyor ve sanırım tam burada yere kusacağım.

Çünkü nefes alamıyorum.

O yatakta nabızı atmadan yatan kişi, benim derinden ve delicesine aşık olduğum adam.

O beni herkesten daha iyi tanıyan adam. O benim tüm sırlarımı saklayan adam.

Part One

THEN

CHAPTER ONE

Logan

The Beach House - Kasım

"Tamam, hepimiz nasıl oynanacağını biliyor muyuz?" Peyton'ın büyükannesi Gigi, İnsanlığa Karşı Kartlar oyunu için kartları karıştırırken herkese kartlarını dağıtmadan önce Başlangıç eli.

Ellerimi birbirine sürterek, "Evet, Hanımefendi," diye cevap veriyorum. Bu oyunu domine etmeye hazırım çünkü iyi olduğum bir şey varsa o da kart oyunlarıdır.

Muhtemelen tatil sezonuna girdiğimiz için iş herkes için son derece yoğun geçiyor Yakında. En iyi arkadaşım Thomas'ın aklına Jersey sahilinde sahip olduğu eve bir gezi yapma fikri geldi. O davet etti Doğum günü de olduğu için herkesi peşimize taktık. Dadısı ve arkadaşlarının bize katılacağını düşünmemiştim ama Bok gibi eğlenceli olduklarını kanıtladılar.

Bu insanlarla yaptığımız bu gezi tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Sakin ol Logy," diyor Emiline abartılı bir göz devirmeyle. "O kadar da ciddi bir şey değil ve zaten kaybedeceksin."

"Ben asla kaybetmem, Emmy" demeden önce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine göz kırpıyorum.

Bu bana bir göz devirme daha kazandırdı.

"Peyton," diyor Gigi. "Desteden ilk sen seçim yapacaksın. Yüksek sesle oku, sonra hepimiz kartlarımıza bakacağız ve ortaya koyacağız. Sonra en sevdiğinizi seçebilirsiniz ve o kartı kim oynarsa o turun galibi o olur."

Peyton söyleneni yapar. "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışmayla başlar ve boşlukla biter."

"Oh, lanet olsun." Peyton'ın arkadaşı Avery elindeki kartları karıştırırken gülüyor. "Bende iyi bir tane var."

"Benimkini yenemezsin, Prenses." Marc oturduğu yerden kıkırdıyor.

Ona Prenses dediği için kafasının arkasına vurmak istiyorum. Bu çok garip.

"Hepinizi uçuracağım." Gigi gülüyor.

Gözlerim masanın etrafında oturan diğer herkesle birlikte onun oturduğu yere kayıyor. Yaşlı bir kadına göre Gigi'nin ağzı iyi laf yapıyor. En sevdiğim insan tipi.

"Ne?" Gigi kıkırdar. "Ben bu oyunda profesyonelim. Hepiniz batıyorsunuz."

Bununla birlikte hepimiz kahkaha krizine girdik.

Onunla ilk kez tanışıyorum ama onu şimdiden sevdim.

"Şey, Gigi," diyorum ama hemen kendimi durduruyorum ve gözlerimi kısarak ona doğru bakıyorum. "Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?"

"Elbette, tatlım." Bana göz kırpmıyor. "Senin gibi iyi bir genç adam bana ne istersen diyebilir. Sadece akşam yemeği için beni geç çağırma."

"Vay, vay." Yüzüme yapışmış bir sırtışla koltuğumda daha dik oturuyorum. "Kartımın favorilerinizden biri olacağını bilmenizi isterim."

Gigi, Emiline'in az önce adımı söyleme şekliyle alay edercesine, "Eminim öyle olacak Logy," diyor.

Peyton boğazını temizleyerek dikkatleri tekrar oyuna yönlendirir. "İlk kartı ve ardından cevapları okuyacağım. 'Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir tokalaşmayla başlar ve'" - ilk kartı eline alıyor- "surata bir pistonla biter."

Hepimiz gülüyoruz ve Emiline neredeyse yanımdaki içkisini tükürüyor. "Hepsini bir arada okuyunca daha da komik oldu." Emiline boğuluyor, ağzını silmek için bir peçete kapıyor. "Kendimi ele verdim ama bu benim. Logan'a yapmak istediğim şey bu."

"Her şeyden önce," diyorum işaret parmağımı havaya kaldırarak. "Ona bunun senin kartın olduğunu söylememen gerekiyor. İkincisi" -ikinci parmağımı kaldırıyorum- "beni seviyorsun."

"Bu hayatta asla, Logan," diye alay ediyor Emiline.

"Siz ikiniz susun," diyor Peyton ve bir sonraki kartı alıyor. "Başarılı bir iş görüşmesi sıkı bir el sıkışma ile başlar ve Fuck Mountain ile biter" diyor. "Bu iyiydi,

Çocuklar." Peyton kartı yere bırakır ve bir sonrakini çeker. Yazıyı bitirmeden önce baştaki soruyu tekrar okuyor Elindeki kartla bir cümle. "Bir ara sokakta birkaç herifi pataklamak."

"Oh, evet!" Ellerimi çırpıyorum. "Ama bu benim değildi. Yine de iyi bir taneydi." Döndüğümde Gigi'nin eliyle ağzını kapattığını ve oturduğu yerde güldüğünü görüyorum. Kesinlikle onunkiydi.

Peyton soruyu tekrar okuyor, ben viskimden bir yudum daha alıyorum ve o da aşağıdaki cevabı veriyor. "Sadece bahşiş."

"İhtiyacın olan tek şey bu." Yüksek sesle gülüyorum, neredeyse içkimi yudumlarken boğulacaktım.

Avery ciddi bir tonda, "Aynı fikirde değilim," diye ekliyor. "Sadece ucu bile alay konusu. Bir kızı boşaltmak istiyorsan, ona tüm etini ver Logy."

Peyton'ın tüm arkadaşları arasında Avery kesinlikle en çılgın olanı. Hiçbir filtresi yok ve her zaman aklından geçeni söylüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü bu yeni lakap çok sinir bozucu.

Peyton'ın diğer arkadaşı Kali, "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor.

"Bir kızı nasıl boşaltacağımı biliyorum," diye kendimi savunuyorum, elimi göğsümün üzerine koyuyorum, buna ihtiyacım olmadığını bildiğim halde. "Hem de birçok kez. Çok teşekkür ederim."

Marc bir şeyler söylüyor ama tek duyduğum Emiline'in şu sözleri oluyor.

"Onlara katılmak zorundayım," diyor. "Sadece bahşış hiçbir işe yaramıyor."

"Kulaklarım kanıyor, Em," diye ekliyor Thomas. "Lütfen seks hayatın hakkında konuşma, sana yalvarıyorum."

"Onun bir seks hayatı yok," diye alay ediyorum. "O sadece bir bebek." "Ben yirmi bir yaşındayım, seni

Lincoln Kütüğü," diyor Emiline defansif olarak.

Gözlerim büyüdü. "Ne zamandan beri?" Elimi yüzüme sürerek inliyorum. "Aman Tanrım. Siz ikiniz onu korumak için nasıl bağlayıp bodruma kilitlemediniz?" Thomas ve Marc'ı işaret ediyorum.

Emiline, "Çünkü bağlanmak isteyeceğim son iki kişi kardeşlerimdir," diye cevap veriyor.

Beynim allak bullak oldu ve aniden başım dönmeye başladı.

Emiline'in az önce söylediklerini düşünerek kartlarıma bakıyorum. Tamamen saf değilim. Belli ki artık çocuk değil. Ama yirmi bir mi? Bu ne zaman oldu? Yani, Thomas, Marc ve Oliver'la sık sık takılıyorum. Onun her zaman kendi arkadaşları ve kendi hayatı vardı. Bunu bilemezdim çünkü bizimle takılmıyor.

Peyton hâlâ kart okuyor, ama ben kartlarımdan Emiline'e bakıp geri döndüğümde bu sesler bastırılıyor. Neyse ki, kimse ama şimdi onu gördüğümde bakmadan duramıyorum. Onun ısıltılı gülümsemesi ve arkadaşlarıyla gülerken gözlerinin ışıldaması beni büyülüyor.

Benim neyim var böyle?

Bu geceden önce bunların hiçbirini nasıl fark etmedim?

Viskimin geri kalanını içiyorum ve tekrar ona bakıyorum. Hâlâ herkesle birlikte gülüyor ve gözlerimin onun üzerinde olduğunu kesinlikle fark etmiyor.

O çok güzel.

Bunu zaten biliyordum ama şimdi farklı hissediyorum.

Çok farklı.

Emiline'le olan o kısa ileri geri konuşma beynimde bir düğmeyi çevirdi. Ona yeni bir gözle bakıyorum ve dürüst olmak gerekirse bunun doğurabileceği sonuçlar pek de umurumda değil.

Güldüğünde açık mavi gözlerinin nasıl parladığını ve etraflarında küçük bir kırıışıklığa neden olduğunu şimdi fark ediyorum. Ve dalgalı, sarı saçlarının sırtından aşağı nasıl döküldüğünü ve pencerelerden içeri esen rüzgârla nasıl aktığını zahmetsizce.

Ve pelüş, pembe dudaklarının ağzından çıkan her kelimeyle nasıl hareket ettiğini. Başka biri olsaydı, onları görmek isterdim. etrafıma sarılmış-

"Ben kimseyi seçmiyorum," diyor Peyton, düşüncelerimi bölerek. Tanrı'ya şükür. "Hepiniz bana kimin hangi kartları açtığını söylediniz. Şimdi seçim yapmam adil değil."

"Haydi." Ayağa kalkıp ellerimi havaya kaldırıyorum. Tepkim aşırıya kaçıyor ama beynimin birkaç dakika önce öğrendiğim bu olayı nasıl değerlendirdiği ve oyun kaybetmekten nefret ettiğim için sinirleniyorum. "Bu boku kesinlikle ben kazandım. Sadece ipucu, boşluğu doldurmak için mükemmeldir."

"Vazgeçer misin artık?" Emiline oflayıp pufluyor, sesi kulaklarımı tırmalıyor. Onu farklı bir şekilde duyuyor olmam bile canımı sıkıyor. "Sadece ipucu asla mükemmel değildir. Hayatın hiçbir alanında."

Azı dişlerimi birbirine geçirip Thomas ve Marc'a doğru bakıyorum. "Yemin ederim, lütfen durun. Onun büyümesine nasıl izin verdiniz?"

Tepkim delicesine mantıksız.

Yeni keşfettiğim bu algı hakkında böyle hissetmek için hiçbir nedenim yok.

Sorun yok, değil mi?

Bu yolculuktan sonra, ona daha önce baktığım gibi bakmaya devam edeceğim.

"Ne istersem yapmaya iznim var." Emiline ayağa kalkıyor, beni tersledi. "Hoşuna gitse de gitmese de ben yetişkin bir insanım."

"Hoşuma gitmiyor," diye dudak büküyorum, ikimizin arasındaki boşluğu kapatmak için hareket ediyorum ve yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum. Bal ve vanilya kokusu duyularımı sarıyor, sadece içimdeki kargaşa daha da artıyor. "Bundan gerçekten hoşlanmıyorum," diye fısıldıyorum, sadece onun duyması için.

"Kabul ettik." Thomas'ın dediğini duydum. "Siz de kabul edebilirsiniz."

Avery ve Gigi bir şeyler söylüyorlar ama bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor çünkü sadece Emiline'e odaklanabiliyorum. Bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki. Bu kavgadan geri çekilmeyi ya da geri adım atmayı reddediyor.

O yapana kadar.

Geri çekiliyor ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefes bırakıyorum.

Sanırım benim kadar kararsızım çünkü onun listeme eklenen başka bir ayartıcı olmasını istemiyorum.

O yasak bölge.

Kardeşleri tanıştığımız günden beri bana bunu söylediler ve ben de onlara endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence verdim. Özellikle de onu etrafta pek görmediğim için. Her zaman geçerken ya da Thomas'ın oğluna bakarken kısa bir etkileşim içindi. Daha fazlası değil. Kendime söz verdim.

ve onu istemeyi düşündüğüm ya da onu farklı bir gözle gördüğüm tek bir an bile olmadı.

Bu geceye kadar.

"Başım ağrıyor," diyorum, gözlerimi kapatıp parmaklarımla şakaklarımı ovuyorum.

Kendime bir bardak daha viski doldurmak için mutfağa çekiliyorum. Marc da mutfakta bana katılıyor ama o da bir kadeh doldururken hiçbir şey söylemiyor. Ona kız kardeşine karşı bir şeyler hissettiğimi kesinlikle söyleyemem ya da gösteremem.

Bu da öyle bir şey mi?

Hayır. Emiline'i arkadaşımın küçük kız kardeşi olarak görmekten ona karşı bir şey hissetmeye geçemem.

Bu düpedüz delilik.

Marc benimle iş hakkında konuşurken mutfak tezgahında sıradan bir sohbet. Bir saat sonra, mutfak hoparlörlerinden "Tiffany'de Kahvaltı" bangır bangır çalıyor.

Avery, Kali ve Emiline tekilanın etkisiyle kendilerinden geçip tezgâhın üzerine atlıyor ve şarkının her kelimesini bağıra bağıra söylüyorlar.

Gözlerim Emiline'den hiç

ayrılmıyor. Vücudunun

hareketleri.

Vücudunun nasıl hareket ettiğini fark ediyorum.

Tezgâhta duran tek kişi de o olabilirdi.

Viskimden uzun bir yudum alıyorum ve bu geceki içkimin bu düşüncelere neden olup olmadığını merak ediyorum.

Kendimi silkeliyorum ve gözlerini Avery'ye dikmiş olan Marc'a bakıyorum. Rahatlamış bir şekilde içimi çektim ve nasıl takip ettiğimi fark etmiyor.

Kısa kot şortuyla mutfak tezgâhının üzerinde dans eden kız kardeşinin vücudundaki her kıvrım.

O anda, bu geceden sonra beynimin geçirdiği kısa devre hakkında asla düşünmeyeceğime dair kendimle bir anlaşma yapıyorum.

Emiline sınırların dışında ve mesafemi korumam gerekiyor.

CHAPTER TWO

Emiline

Mart

"Nasıl oluyor da bu dönemin neredeyse yarısına geldik ve ilk dönemimizden daha çok canımızı mı yakıyor?" Sınıfa doğru yürürken inledim.

Hemşirelik okuluna başlamak hayatımda yaptığım en zor şeydi. İnsanlar size hep ne kadar zor olduğunu söyler ama Sadece içinde olduğunuzda anlayabileceğiniz bir şey.

Kendime sürekli bunun geçici olduğunu, derslerin sadece bu diplomayı alana kadar sosyal hayatımı ele geçireceğini hatırlatıyorum.

Bunu yapabileceğimi biliyorum.

"En azından sen geçiyorsun," diye alay ediyor Brooke yanımda. "Ben zar zor geçiyorum."

"Kızım, senin B+'n var."

"Yine zar zor başarıyorum." Gülüyor.

"Bu dönem iyi bir profesörümüz olduğu için mutluyum," diyorum ona. "Sanırım şansımız yaver gitti çünkü diğer gruba ders veren hoca beni biraz korkutuyor."

"Kızım, hepsi beni korkutuyor." Brooke titreyerek ceketini sıkıca tutuyor ve bana bakarken şapkasını düzeltiyor. "Donmuyor musun? Beş blok yürüyoruz, bu da sweatshirt giymek için yeterince kısa değil. Bu hava Mart ayı için normalden çok daha soğuk."

"Çıkmadan önce ceketimi almayı unuttum."

Soğuk beni bazı insanları rahatsız ettiği gibi rahatsız etmiyor. Şehirde büyüdüğüm için bu havaya uyum sağlamayı öğrendim. Brooke eski erkek arkadaşının yanına taşındığında sadece birkaç yıldır buradaydı. Destekleyici olmayan adam, derslerimizin yoğun programını kaldıramadı.

Ama burada kaldı çünkü burada yaşamamanın hızlı temposunun cazibesini ve her yere gitmek için bir arabaya ihtiyaç duymamanın rahatlığını keşfetti.

"Dün gece çalıştım ve iki saatlik uykunun ardından duş alacak, saçımı tepeden topuz yapacak ve ceketimi hâlâ hatırlayacak kadar zamanım varken yataktan kalktım" diyor.

"Kahretsin. Bu doğru. Çalışma grubu sohbetinin çılgına döndüğünü gördüm. Sizin için yoğun bir gece olmuş gibi görünüyor."

"Bu yetersiz bir ifade. O vardiyadan sonra üç gün yatakta kalabilirdim ama yine de yeterli olmazdı," diye vurguluyor Brooke.

"Oof, gerçekten o kadar kötü müydü?"

Göz ucuyla bana sert bir bakış fırlattı. "Bekleme odasında neredeyse dört saat boyunca hastalarımız vardı. Belki daha fazla. Bilmiyorum bile. Bir kişi gittiğinde, bir başkası geldi. Üstüne üstlük dün gece yarısı bar kavgası çıkardılar. Altı yetişkin adam. Yemin ederim kavgaya hemşire masasının önünde devam edeceklerini sandım. Ve bir tanesi o kadar berbat durumdaydı ki gözü o kadar şişmişti ki göz küresinde gerçek bir hasar olup olmadığını bile göremedik."

"Tanrım," diye iç geçirdim.

"Evet, orada olmadığın için şanslısın. Keşke ben de dün gece senin gibi mışıl mışıl uyuyor olsaydım," diye şaka yapıyor ve yürürken omzuma çarpıyor.

Gülümsemeye zorluyorum çünkü ona gerçekte ne yaptığımı söylemek istemiyorum.

Bugün derste daha dokunmadığımız içerik yüzünden panik atak geçiriyordum.

Yaşadığım zorlukları kimse bilmiyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum.

Bir dersten ya da önemli bir sınavdan önce korktuğum ya da bunaldığım için birilerinin bana zayıfım gibi bakmasından hep korkmuşumdur. Ailenin tek kızı olmak, en küçük kardeşten bahsetmiyorum bile, ağabeylerimin koyduğu standartlara uymam için üzerimde çok fazla baskı var.

Üçü de son derece başarılı ve varlıklı. Babam öldüğünde bize bıraktığı mirastan hepimizin iyi miktarda parası var. Ben on sekiz yaşına kadar kendiminkini alamadım. Ne yapacağımızı tartıştıktan sonra

parayı ağabeyim Thomas'la birlikte, ben hazır olana kadar birkaç yıl boyunca yatırdık.

Bu işe yaradı çünkü yirmi bir yaşına girdiğimde dairemde çıkıp yeni bir daireye taşındım. Elde ettiğim para iki yıllık kirayı karşılamaya ve evim dediğim bu yeri döşemeye yetti. Çılgınca bir şey değil ama benim için işe yarıyor.

Bunu seviyorum çünkü sessiz ve tamamen bana ait.

Ondan sonra hızlandırılmış hemşirelik programına başvurduğum ve neredeyse anında kabul edildim. Beni kardeşlerim gibi milyarder yapmayacak olsa bile kendim için bir şeyler yapmaya kararlıyım.

"Söylemeyi unuttum, seksi memurunuzu gördüm."
Brooke kaşlarını oynatıyor.

O kişiyi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Logan Bennett.

Kardeşlerimin en iyi arkadaşı.

Benden birkaç yaş büyük ve delicesine seksi bir adam.

"Lütfen ona öyle demeyi kes."

"Ne?" dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ben sadece olduğu gibi söylüyorum." Gözlerimi deviriyorum.

Haksız olmamasından nefret ediyorum.

Hastanedeki işime başlamadan önce onu sadece kardeşlerimle birlikte görüyordum. Şimdi ise onu onu giderek daha fazla görüyorum çünkü o

insanları acil servisimize getiren memurlar ve orada. Olabildiğince alaycı bir şekilde zevk diyorum çünkü doğum günü için Thomas'ın sahil evine gittiğimiz o hafta sonundan beri Logan çok değişti. Bana en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiymişim gibi bakmaktan, benden nefret ediyormuş gibi bakmaya başladı.

Brooke bir gece bana nasıl baktığını fark etti. Benim tek gördüğüm kaş çatmaktı, ama o o kadar hayalperestti ki daha fazlasını gördü. Bu yüzden ona "benim seksi erkeğim" diyordu. memur.' İşte tam da bu yüzden birini getirmek zorunda kaldığında korkuyorum.

Geçen ay düzenli müşterimiz Jerry'yi getirdiğinden beri yollarımız bir daha kesişmediği için şükrediyorum. Ama bu Şaşırtıcı değil çünkü okuldayken sadece yarı zamanlı çalışıyorum - haftada iki on iki saatlik vardiya - ve biriyle geldiklerinde gerçekten vur ya da ıskala.

Ocak ayında kardeşlerim, Peyton ve Kali doğum günüm için beni yemeğe çıkardıklarında onun da orada olmasını bekliyordum çünkü her zaman her şeyi grup olarak yaparız. Marc onu bize katılması için davet ettiğini ama vardiyaya kaldığını söyledi.

Rahatlamıştım ama kısmen de sinirlenmiştim.

Buna hakkım olduğundan değil. Ancak, doğum günümdü ve Logan aniden benden o kadar nefret etti ki, sırf benden uzak durmak için 'fazladan bir vardiya almak' zorunda mı kaldı?

Tamamen yanılıyor ve en kötüsünü düşünüyor olabilirim ama doğum günümü kutlamak için bana mesaj bile atmadı. Ve numaramın onda olduğunu biliyorum çünkü herkesle grup sohbetindeyiz ve bana her zaman mutlu yıllar diledi. Thomas'la arkadaş olduğu onca yıl boyunca doğum günü.

İlk başta, pek çok durumda yaptığım gibi, her şeye aşırı tepki verdiğimi düşündüm. İtiraf etmeliyim ki, biri bana kızdı mı diye sürekli endişeleniyorum. Bu kendimle ilgili nefret ettiğim bir şey çünkü on seferden dokuzunda durumu tamamen yanlış anlıyorum.

Jerry'yi getirdiğinde bu değişti. Garipti, ve Logan odadan yeterince hızlı çıkamadı. Durumumuzu yanlış okumadığımı işte o zaman anladım. Acı veren bir netlik anıydı.

Ona kızmak, onu görmezden gelmek ve hatta belki de onunla yüzleşmek istedim.

O gece hasta odasında dolaşırken, karşı koymaya çalıştığım sessiz bir güç olan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum çünkü Logan'a her zaman aşık olmuşumdur. Thomas'la takılmaya başladığı ilk andan itibaren, onun yoluma çıkan en ateşli erkek olduğunu düşünmüştüm.

O aşk uzun zamandır yok. Sanki hiç var olmamış gibi.

İçeri girdiğinde iyice baktım ve sanki saatlerdir ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi yana taradığı koyu kahverengi saçlarını gördüğümde gülümsemek için kendimi zor tuttum.

O çikolata kahvesi gözleri gördüğümde içimi yaktılar ve gülümseme isteğim yok oldu. Logan'ın çenesinin beni görmek gecesinin en kötü kısmıymış gibi kasılmasını izledim ve onu bakışlarını olabildiğince hızlı bir şekilde kaçırmaya zorladım.

O anda beni küçümsediğini gerçekten anladım ve onun duyguları için duyduğum endişe yok oldu.

"Ona böyle hitap etmeyi ve olmadığı halde bir şeyler olduğunu düşünmeyi gerçekten bırakmalısın. Haklı olsan bile onunla çıkamam. Hemşirelik okulu benim tek odak noktam."

"O adamla çıkmakla ilgili bir şey söylemedim," diye yutkunuyor Brooke. "Ayrıca, iş yerinde konuşulmayan kuralları biliyorsun. Çıkmak yok Dört P'den herhangi biri... sağlık görevlileri, doktorlar, itfaiyeciler ve polis memurları."

Göz ucuyla ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "İtfaiyeci P ile başlamaz."

"Pff," diyor ve ağzıyla bir ses çıkararak seslendirdiğinizde, pekala bir P ile başlayabileceğini vurgulayın.

Bu sefer bir kahkaha attım.

Biriyle çıkma düşüncesi bile beni kurdeşen dökmeye hazır hale getiriyor. Sadece bir ciddi ilişkim oldu, o da benim için yeterliydi.

Lisede çıkmaya başladık ve ben bu programa başlamadan önceki yaz ilişkimizi bitirdik. Şey... biz bitirmedik.

O yaptı.

Görünüşe göre yaz mevsimi bir ilişkiye kilitlenmek için uygun bir zaman değil ve o da bir yuva kurmaya hazır değildi.

Dürüst olmak gerekirse, o sadece tutucu, zengin bir çocuktü. Benim tipim değildi, ama kendimi öyle hissettiğim türden biriydi. içinde büyüdüğüm zengin yaşam tarzı yüzünden sonumun böyle olması gerekiyordu.

Bu bittikten sonra, erkeklerle sabah ayının kazak yelek giymeleri ve izin günlerinde golf oynamaları Benim eyim.

Ne yazık ki o aynı zamanda yattığım ilk ve son erkekti. Daha da üzücü olan, o ilişkide ihtiyaçlarımın nadiren karşılanmış olmasıydı.

Seks sırasında boşaldım mı? ey, bazen.

Bu ilişkide fark etmem gereken ilk kırmızı bayrak, benim ona onca kez oral seks yapmama rağmen onun bana bir kez bile oral seks yapmamış olmasıydı. Ama bir rutine girmiştik ve erkeklerin bunu yapmasının o kadar yaygın olmadığını düşünmüştüm.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıyorum ve o Logan'dan bahsetmeye devam etmeden önce konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Kahve içmek için durmak ister misin?" diye soruyorum.

"Bu bana sorduğun en aptalca soru." "Hiçbir sorunun aptalca olmadığını bilmelisin."

Brooke bir kahkaha atıyor. "İşte bu. İşin içinde kahve varsa cevabım her zaman evet olacaktır."

Başımı sallıyorum ve kampüse giderken küçük bir kafede duruyoruz.

"Ellerindeki en büyük fincan buzlu naneli mocha'yı alıyorum," diye gururla ilan ediyorum.

"Sanki bu senin için yeni bir şeymiş gibi, seni kafein bağımlısı. Yazın sıcağında naneli mocha içersiniz."

Brooke nezaketle kafenin kapısını benim için açık tutarken ikimiz de histeri krizine giriyoruz. Ancak, kahkahalarım

Bir şeyle, biriyle çarpışınca aniden kesiliyor. Göğsümde yakıcı bir acı hissediyorum ve nefes almak için mücadele ediyorum.

"Bu da ne," diye bağılıyor ses.

Yanan sıcak kahve eşofmanımın önünden aşağı dökölüyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Birinci derece yanıklardan kaçınmak için kumaşı göğsümden çekerken sesim kesiliyor. "Ahhh."

"İyi misin?" diye sorar artık tanıdık gelen ses.

Başımı kaldırıp bana bakan gözlere baktığımda, kafamda alarm zilleri çalıyor ve aniden, sanki cehennemin içine adım attı. Farkına vardığı şey onu da etkilediğinde ağız kızgınlığa dönüşür.

"Nereye gittiğine dikkat etmiyor musun, Lincoln Log?" Şak diye söyledim.

Şu anda sinirlenmeye hakkı yok. Gömleğinin önünde kahve olan benim.

"Ben mi? Nereye gittiklerine dikkat etmeyen kişinin sen olduğunu düşünürsek, bu çok zengin bir düşünce. Sanki buranın sahibiymişsin gibi içeri daldınız." Hemen cevap vermeyince devam etti. "Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Sen iyi misin?"

Hayal kırıklığı içinde yüksek sesle inliyorum. İyi değilim ama Logan'ın bunu bilmesine gerek yok. Brooke'a dönüyorum ve gözleri Logan'la yaptığım konuşmanın şokuyla irileşiyor.

Güzel, belki seksi polis yorumlarını bırakır ve gerçekte ne olduğunu görür.

"Sınıfa bu şekilde gidemem." Önümdeki kocaman lekeyi işaret ediyorum.

"Üzerinde gerçek bir ceket olsaydı, eşofmanının sıırıslıklaı olmasını önleyebilirdin," diye araya giriyor Logan. Yüzümü ona döndüğümde omuzlarını silkiyor. "Dışarının otuz derece olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Nesin sen, babam mı?" Ona alaycı bir köpek yavrusu bakışı atmadan önce karşılık veriyorum. "Çok özür dilerim baba. Yine evden ceketsiz çıktım." Devam etmeden önce yüz hatlarımı düzeltiyorum. "Senin buz gibi ruhunun aksine, ben sıcakkanlıyım."

Gözleri kısılıyor ama gözlerinde başka bir şey parlıyor. Alaycı bir şekilde ona baba dediğim için mi yoksa ona buz gibi bir ruhu olduğunu söylediğim için mi bilemiyorum. Her iki durumda da, bana bakışıyla tenimin her yerinde bir sıcaklık hissediyorum.

Ve bu sefer kesinlikle kahve yüzünden değil.

Sipariş verebilmek için Brooke'u sıraya kadar takip etmek üzere yanından geçmeden önce bakışlarını kırıyorum. Elinde çoktan peçeteler vardı ve beni kurulamaya yardım ediyordu. Birkaç küçük peçete Bu karmaşaya hemen yardım et.

"Eh, bu bir karşılaşmaydı," diye kestirip atıyor. "Kelime oyunu yapmak istemedim elbette."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Şey, bu biraz-"

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Başlama yine," diyorum göğsümdeki kahveyi silmeye çalışırken. "Sence ben evime dönüp gömleğimi değiştirecek zamanım var mı?"

Profesör Mathis kahve telvesiyle yıkanmış gibi kokarken derse geç giremem."

Brooke saati kontrol etmek için telefonuna bakar. "Sanırım yetişebiliriz. Gerçekten olmamız gerekenden yirmi dakika önce sınıfta olmak gibi çılgınca bir ihtiyacın olması şu anda bir artı. Sadece rezervasyon yaptırmamız gerekiyor."

Arkamdan bir ses geliyor ve Logan'ın hâlâ orada durduğunu görüyorum.

"Ne?" Neredeyse homurdanıyorum.

"Hâlâ iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Sesindeki hırıltıya bakılırsa iyisin. Ben de buradayım çünkü benimki döküldüğü için yeni bir fincana ihtiyacım var." Sırıttıyor Alaycı bir şekilde. "Rahatla, Emmy."

"Bana öyle deme," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Ben yüzümü öne dönmeden önce gözlerini sıkıntıyla deviriyor.

Brooke ve ben birer kahve sipariş ettik. Baristaya siparişimizi söylemeyi bitirir bitirmez Logan araya giriyor ve sanki hesabımızın bir parçasıymış gibi yeniden sipariş veriyor.

"Affedersiniz," diyorum hızla arkamı dönerken. "Ben üzerime dikkatsizce döktüğün kahvenin parasını

ödüyorum." "Ödemeyeceksin," diyor kesin bir dille.

Barista önce kendi kahvesini uzatır çünkü tabii ki sade kahve almıştır. Saniyeler sonra, ikinci Barista sipariş ettiğimiz iki buzlu kahveyi bana vermek için tezgâha geldi. Verdikten sonra Logan ona yirmi dolarlık bir banknot uzattı.

"Bu siparişı karşılamalı," diyor ona.

"Oh," dedi Brooke. "Teşekkür ederim. Ben Brooke, bu arada." Onu selamlamak için elini uzatıyor, yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Muhtemelen hastanede kısa bir süre karşılaşmışızdır ama yine de kendimi tanıtayım dedim."

Ona kaşlarını kaldırıyor ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Logan tek bir kelime bile etmiyor ama onun elini sıkıyor.

İşleri ekstra hale getirmeyi en iyi arkadaşşıma bırakın
Şu anda onun benden nefret ettiğı kadar benim de ondan nefret etmem gerekirken.

"Teşekkür ederim," diyorum, tamamen mantıklı hayal kırıklığına rağmen şu anda ne kadar iyi olduğunu kabul ederek. "Soruna cevap vermek gerekirse, ben iyiyim. Ama şimdi derse fazladan geç kaldım. Brooke'u da geç bırakamam. İzninizle." Ben de

Logan'ın yanından kaçıyorum ama o bir santim bile kıpırdamıyor ve bedenlerimizi çarpışmaya zorluyor.

Gömleğimdeki kahve çoktan soğumuştı ama vücudum bir anda yeniden ısındı. "Çekil. I

eve koşmak, üstümü değiştirmek ve kelimenin tam anlamıyla sınıfa koşmak zorundayım."

Yoldan çekilmek yerine, "Seni bırakmayı teklif ederdim ama görünüşe göre her şey kontrolün altında burada."

"Bizim için ışıkları falan yakar mıydın?" Brooke gülüyor.

Bana bakmadan önce "Işık yok," diye cevap veriyor.
"Bugün motorsikletim var-"

"Sen de kalkmış bana havanın otuz derece olduğunu söylüyorsun," diye alay ederek sözünü kesiyorum. "Sence de bu havada motosiklet sürmek için biraz fazla soğuk değil mi?"

Logan'ın çenesi alay etmeden önce kıpırdıyor. "Elimden gelse karda bile binerdim."

"Harika. Aferin sana," diyorum.

"Benim için harika," diyor sözlerine sinirlenmeden alaycı bir şekilde.

"Şimdi gitmeliyiz ki dersten önce üzerimi değiştirebileyim. Bu benim zamanımı boşa harcıyor."

Kapıya doğru dönüyorum ve Brooke buradan çıkabilmemiz için kapıyı benden önce iterek açıyor.

Arkamı dönüp kapıya doğru yürümeden önce tepkisini görmek için Logan'a bir kez daha bakmıyorum bile ve o da bizi durdurmuyor.

Aceleyle daireme dönerken beynim uğulduyor, tüm etkileşimimizi yeniden oynatıyorum. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bana çok iyi davranırdı.

Bu eskiden tanıdığım Logan Bennett değil. Bir

şeyler kesinlikle değişmiş.

Ve bunların hiçbiri bana doğru gelmiyor.

CHAPTER THREE

Logan

Motosikletime binmeden önce kahvemin kalanını içiyorum. Motor altımda kükrüyor.

Emiline ve acil servisten tanıdığım arkadaşı aceleyle caddeden aşağı iniyorlar. Bu sabah hiç de beklediğim gibi değildi. Sadece kahvemi almak ve ortağım Silas'la spor salonunda buluşmak istiyordum. Bunun yerine, ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığım kızla gerçek anlamda bir karşılaşma yaşadım.

Rahatsız edici düşüncelerden sıyrılıp kaskımın vizörünü indiriyorum ve motosikletimi ters yöne çeviriyorum.

Oraya vardığımda bisikletimi park ediyorum, çantamı hızla arkadan çıkarıyorum ve aceleyle içeri giriyorum. Silas beni bekliyor, sanki saatlerdir bekliyormuş gibi parmaklarını resepsiyonist bankosuna vuruyor.

"Zamanı gelmişti, Bennett."

"Sakin ol," diye cevap veriyorum sırtarak. "Az önce kafeden çıkarken dört dolarlık sade kahvem etrafa döküldü ve sonra da kahveyi alan kişiyle kavga ettim. kahve döküldüğünü söyledi."

Gözleri büyüdü. "Peki, tamam."

Daha fazla soru sormamasını ya da bilgi almak için zorlamamasını seviyorum.

"Gidip üstümü değiştireyim," diyorum soyunma odasına doğru yürürken.

Bir çift spor şortu ve eski bir tişört giydikten sonra, Silas'ı çoktan ringde ve hazır buldum. Ben Bu seanstan en iyi şekilde yararlanmaya, kendimi hem fiziksel hem de zihinsel olarak eskisinden daha fazla zorlamaya kararlıyım.

"Hadi yapalım şunu." Başımı sallayıp onunla birlikte ringdeki yerimi alıyorum. Eldivenlerimi giyiyorum ve Silas ben ısınmak için hafif yumruklar ve kroşeler atarken yumruk eldiveni tutuyor.

Bazı insanlar savaştıkları şeytanlardan kaçmak için kaçar ya da bir hobi edinir. Ama ben öyle değilim. Duyguları hakkında konuşmayı seven bir adam değilim. Ford kardeşlerin hiçbirisiyle babam hakkında konuşmadım. Ben küçükken öldüğünü biliyorlar ama daha fazla ayrıntı istemediler. Aramızda her zaman sessiz bir anlayış, söze gerek bırakmayan bir bağ vardı.

Boks benim kaçış noktam. İş yerindeki zorlu mesailerden sonra veya bastırılmış duygularımı serbest bırakmam gerektiğinde benim için bir çıkış noktası haline geldi. Bu benim dayanıklılığımın bir kanıtı, şeytanlarımla yüzleşebileceğimi ve daha güçlü çıkabileceğimi gösteriyor.

İşim gereği, bir daha asla görmek istemediğim bazı şeyler gördüm. Bazı şeyler o kadar sarsıcı ve ağır ki

ne kadar yok etmeye çalışırsam çalışayım, görüntülerinin sonsuza dek beynimde yer edeceğini aklımdan çıkaramıyorum.

Ama polis memuru olduğumda bunun için imza attım.

Yürümeye başladığımdan beri polis memuru olmak istiyorum. Babamın izinden gitmek her zaman kanımda varmış gibi hissediyorum. Eski polis şefiydi ve hayatım boyunca onu örnek aldım. Vefatından yıllar sonra bile hâlâ öyleyim.

Şu anki şef Bob aslında onun eski ortağı ve sonunda emeklilikten bahsediyor. Onun görevini devralma düşüncesi beni heyecan ve gerginlikle dolduruyor. Bu işi bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Bunun nedeni kısmen artık sokaklarda olmayı bu kadar çok istememem ama aynı zamanda babamı gururlandırmak istiyorum. Onun işine ve ailesine olan bağlılığı bana her zaman ilham verdi ve onun izinden giderek anısını onurlandırabileceğimi hissediyorum.

Silas beni yaklaşık altı ay önce bu spor salonuyla tanıştırdı. Yıllardır buraya geliyordu ve sonunda beni de katılmaya ikna etti.

Benden büyük olabilir ama benden çok sonra polisliğe başladı. Birçok insan gibi o da liseden sonra hayatında ne yapmak istediğini bilmiyordu. Birlikte ilk vardiyamız sırasında, mezun olduktan sonra Polis olmak ya da muhasebecilik yapmak arasında kalan bekar bir adam.

Başlangıçta muhasebeyi seçti ve birkaç yıl çalıştıktan sonra her dakikasından nefret ederek, masa başı iş hayatının

ona göre değildi ve ceza adaleti okumak için okula geri döndü.

Buraya geldiğimden beri gerçekten en iyi ortaklarımdan biri oldu. Ve ben de onlardan payıma düşeni aldım. Pisliğin teki olduğum için mi yoksa yoğun iş ahlakımla onları kendimden uzaklaştırdığım için mi emin değilim. Her iki durumda da Silas benim ruh halime katlanıyor, asla soru sormuyor ve çalışmak istiyor.

Yumruklarım gittikçe güçlenirken zihnim bir düşünce kasırgasına dönüşüyor.

İş, babam ve sarı saçlı, mavi gözlü bir kadın.

Onu bu şekilde düşünmek hala garip geliyor çünkü o her zaman en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi. Emiline Ford her zaman Thomas, Marc ve Oliver'ın küçük kız kardeşiydi. Benim için daha çok kardeş gibi olan üç en iyi arkadaş.

Artık daha büyük olduğu gerçeğine karşı aptal değildim, ama Tommy'nin doğum günü için hafta sonu sahil evine yaptığımız gezi sırasında bir şeyler değişti.

Kart oyunu üzerine yaptığımız küçük tartışmadan sonra beynim kendini yeniden düzenledi.

Şimdi, zihnim sürekli olarak inkar edilemez bir şekilde sınır dışı edilmiş bir kadının düşünceleriyle işgal ediliyor.

Sahip olmak istemediğim düşünceler.

Aylar geçmesine rağmen hala aklımdan

çıkaramıyorum. İşte bu yüzden Emiline beni çileden

çıkarıyor.

O seyahatten önce burayı sadece geçerken görmem de yardımcı olmadı. Artık bu hastanede çalıştığı için benim iş alanıma girmesi kaçınılmaz. Binanın başka bir bölümünde çalışıyor ve ben onu görmek zorunda değilim. Acil servisin ön cephesinde çalışıyor ve birini getirdiğimizde gördüğümüz ilk yüzlerden biri.

En son birini getirdiğimde ve onu gördüğümde, adımlarım sendeledi ve onun yanında soğukkanlılığımı korumak için içimde sessiz bir savaş verdim.

Gözlerim ona takıldığı anda gözlerimi kaçıramadım. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve üzerinde koyu kestane rengi bir önlük vardı. Bu renk Fildişi tenini tamamlıyor ve mümkünse gözlerini daha da parlatıyordu. Sebepsiz yere beynime bir görüntü kazındı. Masanın arkasında oturmuş buzlu kahvesini yudumlarken onu neredeyse melek gibi gösteriyordu.

Emiline'de öyle bir saflık ve masumiyet var ki, bir parçam onu bozmak için can atıyor, içimde yasak bir alev gibi yanan bir arzu, ama buna izin veremem.

Sonunda oradan olabildiğince hızlı çıkmaya çalıştım.

Şimdi, sürekli onunla ilgili ne olduğunu ve neden hep aklımda olduğunu merak ediyorum.

Ben daha çok onu merak

ediyorum. Arsız ve güçlü

iradeli.

Ama bu, tıpkı benim arkadaşlarımla yanında komik adam olarak yaptığım gibi, onun da bir tür travmasını dünyadan gizlemesinin bir yolu mu?

Fazla düşünüyor olabilirim.

Yanılıyor olabilirim.

Merak etmeden duramıyorum.

Elimde hiçbir şey kalmayana kadar hissettiğim her şeyi yumruk yumruk serbest bırakıyorum.

"Tanrım, Bennett." Silas geri adım atarak beni durdurdu. "Bugün her zamankinden daha kötü yaralısın. Ve bunun sadece bir ısınma olduğunu düşünmek."

Ellerim yana düşüyor ve kesik kesik nefeslerimi kontrol etmeye çalışarak bir iç çekiyorum. "Bilmiyorum, sadece kafamda bir sürü şey var" diye itiraf ediyorum.

Hemen cevap vermediğini duyduğumda, ona doğru bakıyorum ve yüzündeki ifade pasif ve okunamaz.

"Acil servisteki sarışınla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum küçümseyici bir ses tonuyla.

Silas savunmak için ellerini kaldırır. "Seni bu konuda konuşmaya zorlamayacağım ama istersen konuşabilirsin."

Düşüncelerimi kendim anlayamazken başkasına nasıl açıklayabilirim?

Babamın eve hiç gelmeyeceğini düşünmeden artık pizza yiyemediğimi açıklamak için kelimeleri bir araya getiremiyorum. Ya da en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin nasıl derimin altına gömüldüğünü ve şimdi onu görme şeklime dayanamadığımı.

Bunların hiçbirini söyleyemem.

Ona değil. Hiç kimseye.

"Ben iyiyim. Bir tur daha atalım," dedim, hızlıca Silas daha fazla araştıramadan konuyu değiştirdi. "Sonra da hamburger yemek için Doğu Yakası'ndaki bir bara gidebiliriz."

Silas gülümser ve eldivenlerini yüzüne doğru kaldırır. "Sahip olduğun her şeyi bana ver, Bennett."

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

CHAPTER FOUR

Emiline

Peyton yemeğini bitirdikten sonra peçetesini masaya koyarken, "BU ÇOKTAN GECİKMIŞTİ," diyor. "Salı gecesi için bir araya gelmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. akşam yemekleri."

Kali, "Gerçekten de ihtiyacımız olan şey buydu," diye katılıyor.

Peyton geçen sonbaharda şehre taşındığında, o, Kali ve Avery her hafta Old Jose'ye gitme geleneğini başlattı. Burası taco ve tekila için buluştuğumuz, en iyi atmosfere ve yemeklere sahip küçük bir Meksika restoranı.

Avery ikisini birleştirmenin hayattaki tüm sorunları çözdüğünü iddia ediyor. Peyton beni haftalık gecelerine davet etmeye başladığından beri, bunu doğrulayabilirim. Hayatınızda olup biten her şey hakkında konuşabileceğiniz ya da içinizi dökebileceğiniz bir grup kız arkadaşına sahip olmak temiz bir nefes almak gibi.

Bu kızlardan önce bir avuç arkadaşım vardı ama hepsi üniversite için taşındı.

hiç iletişim kurmadığımız şeyler.

İlk başta hayal kırıklığına uğramıştım çünkü lise boyunca birlikte çok şey yaşamıştık. Ama kısa sürede öğrendim ki belki de o insanlar uzun vadede hayatımda olmamalıydı. Gerçek arkadaşlığın nasıl bir şey olduğunu Bu kızlar.

Kaygısız.

Kahkahalar ve harika zamanlarla dolu.

Bu kızlar benim her şeyim oldular ve hayatımdaki varlıkları için çok minnettarım. Bana arkadaşlığın gerçek anlamını gösterdiler ve onlara daha fazla minnettar olamazdım.

"Okul nasıl gidiyor, Em?" Kali soruyor. "İkinci dönemin neredeyse yarısını bitirdin, değil mi?"

"Evet, öyle. Düşündüğümünden çok daha zor." Hafifçe gülüyorum.

Hemşirelik okulunu deneyimlememiş birine açıklamak zordur. Sürekli ders çalışmayı, klinik çalışmalardan bunalmış hissetmeyi ve bir önceki konuyu tam olarak kavramadan bir konudan diğerine geçmeyi içerir.

Bu sadece panik ataklarımı arttırdı.

Kimse onlarla iş yaptığımı bilmiyor. Ne kardeşlerim.

Ne Peyton, ne Avery, ne de Kali.

Brooke bile.

Ben de bu şekilde kalmasını istiyorum.

Sır saklamak çok acınası bir şey ama kimsenin benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum. Kardeşlerim ve arkadaşlarım zaten benim için çok endişeleniyorlar. Kendi başıma ayakta durabilmek istiyorum. Onlara sahip olduğumu bilen biri her şeyi benim için çok daha kötü hale getirir.

Kendime çok fazla baskı yapıyorum ve kontrolüm dışındaki şeyler hakkında endişeleniyorum.

Acil serviste çalışmak yardımcı olmuyor. Her vardiyadan önce bilinmezlik bende ciddi bir kaygıya neden oluyor. İşe gitmeden önce uyumaya çalıştığım da bile, beynim vardiyada neler görebileceğimizi düşünerek dakikada bir mil koşuyor.

Sonra, işten sonra uyumam gerektiğinde, beynim ders çalışmak yerine uyuduğum için suçluluk duygusuyla dolup taşıyor.

Sınıfımın en iyisiyim ama bu çok çalışmadan olmadı. Uykuyu, arkadaşlarımı ve ailemi ikinci plana attım.

Ben aynı zamanda fazladan saatlerce çalışmak, daha fazla materyal okumak ve bir şeyler yazmak zorunda olan bir öğrenci tiyiyim. Sonra, kavramak için materyali, az önce okuduklarımı destekleyen ek videolar bulmam gerekiyor.

Yine de tüm bu hazırlıklar sinirlerimi yatıştırmıyor.

Bir sınav yaklaştığında ya da yeni bir içeriğe dalmak üzereyken, korku beni göğsümde oturan bir fil gibi eziyor ve tam bir paniğe kapılıyorum.

İnsanların soru sormasındansa tek başına uğraşmak daha kolaydır.

Ya da daha kötüsü, insanların bana porselen bebek gibi davranması.

"Ama idare ediyorum," diye ekliyorum onlar beni sorgulamadan önce. "Kendimi sürekli geride hissetmemek için birkaç hafta sonraki bahar tatilini iple çekiyorum."

"Harika gidiyorsun." Peyton gülümseyerek ışıldıyor. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum ve Thomas'ın da duyduğunu biliyorum."

Onun bu sözlerini duymak bile beni büyük bir gururla dolduruyor.

Kız kardeşim olmayabilir ama en büyük erkek kardeşimle nişanlı olduğu için kız kardeşime en yakın olan şey o. Benimle gurur duyduğunu bilmek her şey demek.

"Bunun anlamı çok büyük." İçimi çekiyorum ve duygusallaşmadan önce konuyu değiştiriyorum. "Avery'den haber alan var mı? Annesi nasıl?"

Peyton önce "Durumu iyi," diye cevap veriyor. "Annesinin iyileşme süreci iyi gidiyor ve Haziran'a kadar şehre dönmüş olacağını söylüyor. Hedefi bu."

"O enerji topunu özlüyorum," diye ekliyor Kali.

Gülüyorum. "Enerji toplarından bahsetmişken, yakında James'i görmek için size gelmem gerekiyor."

"İstediğin zaman gelebileceğini biliyorsun." Peyton'ın gülümsemesi sıcaklık yayıyor ve beni anında evimde hissettiriyor.

Thomas kesinlikle birini işe almak istemese de, Peyton'ın buraya taşındığında verdiği bir 'kiralık dadı' ilanına rastladığım için her zaman minnettar olacağım. Okulun bir süreliğine hayatımı ele geçireceğini ve artık yeğenime bakamayacağımı anlamadı, bu yüzden birini bulma görevini ben üstlendim.

Peyton bir sabah benimle buluşmayı kabul etti. Thomas olası dadiyla tanışmak için geldiğinde, o ve kardeşimin birbirlerini zaten tanıdıkları ortaya çıktı ki bu benim için çığlıncaydı.

Onun işe alınması, her ikisi için de en harika şeyin gerçekleşmesine yol açtı.

Şimdi nişanlılar ve bu sonbaharda evlenecekler. New Jersey'de, şehrin hemen dışında bir ev bile aldılar.

James'i her düşündüğümde ya da Peyton'la bu şekilde takıldığımda, dışarı çıkıp onları görmek için istediğim kadar çaba sarf etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Bunun nedeni çoğunlukla kitaplardan uzaklaşmaktan korkmam.

Kendimi bu hale getirdiğim için nefret ediyorum.

"Okula yetişir yetişmez seni görmeye geleceğim," diyorum ona.

"Görüştüğün biri var mı?" Kali rastgele soruyor. Ellerini savunmak için kaldırıyor. "Okulla meşgul olduğumu biliyorum, ama başka biri olup olmadığından emin değildik... seni meşgul ediyor."

Başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum. "Kesinlikle olmaz. Bir ilişkiye ya da rastgele biriyle görüşmeye vaktim yok. Neyle uğraştığımı öğrendikleri anda tepelere kaçacaklarından bahsetmiyorum bile."

"Ne demek istiyorsun?" Peyton şaşkınlıkla başını sallar.

Kahretsın.

"Biliyorsun." Ellerimi havada oynatıyorum ve gülüyorum gergin bir şekilde. "Saatlerce ders çalışmak ve arada gece vardiyaları. Bir insanın üstesinden gelebileceği çok şey var. Geç saatlere kadar süren geceler ve uykusuz geçen günler."

Şimdi sinirli bir şekilde saçmalıyorum.

"Evet, sanırım." Peyton omuz silktikten sonra masanın üzerinde vızıldayan telefonunu eline alıp mesajını okudu. "Thomas neredeyse geldi." Birkaç dakika önce servis elemanının masamıza bıraktığı hesaba uzanıyor. "Bu gece bu benden kızlar."

"Bahşişi bugün bırakacağım," diyerek çantama uzandım.

Masaya biraz para koymak için çantamı ve cüzdanımı karıştırmayı bitirdiğimde, kardeşim Peyton'ı almak için içeri girdi.

Onu bir odada gördüğünde Thomas'ın gözlerinin nasıl parladığını izlemekten kendimi alamıyorum. Sanki etraflarındaki her şey kayboluyor ve tek gördüğü o oluyor. Peyton masadan kalkıyor ve sanki günlerdir birbirlerini görmemişler gibi kollarına atlıyor.

Bir gün, ben de böyle bir aşk istiyorum.

Bana başlarına gelen en iyi şeymişim gibi bakan biri.

Thomas'ın arkasında bir gırtlak sesi duyulduğunda dudaklarım gülümsemek için kıvrılıyor. Tam arkasında Logan duruyordu.

Yüzümdeki gülümsemenin azaldığını hissediyorum, ama o kadar da değil.

kimse fark etmezdi. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak gergin bir şekilde kıpırdanmaktan kaçınıyorum. Logan'ın etrafında olmak beni gergin hissettiriyor, özellikle de onun

bana öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki.

Bu kadar iyi görünmek zorunda olmasından nefret ediyorum.

Rahat giyinmiş ama yemin ederim bir kese kâğıdını bile güzel gösterebilir. Karmakarışık koyu kahverengi saçları, gözlerime diktiği gözlerinin rengine uyuyor. Belli ki burada olduğum için sinirlenmiş.

İnan bana, ben de aynı şeyi hissediyorum.

Peyton, Logan'ın yanında durduğunu fark etmeden önce Thomas'ı kucaklamadan bırakır. "Merhaba Logan."

Bakışlarını ona çeviriyor ve bana sadece sinirli bir şekilde bakmadığı için yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Hey, Pey. Sizinkilerin yemeği nasıldı?"

"İyiydi. Burada ne yapıyorsun?"

Thomas onun yerine, "Logan ve ben seni beklerken bir şeyler atıştırdık bebeğim," diye cevap verdi. "Yaşlı Jose kamyonetine doğru gidiyordu, biz de önce seni aldık."

"Mantıklı," diyor kollarını tekrar Thomas'ın boynuna dolayıp onu öpmeden önce ayak parmaklarına kadar bastırırken.

"Vay be. Ben de seni özledim, bebeğim." Kardeşim gülüyor.

"Ben çıkıyorum," diyorum ve sandalyenin üzerindeki çantamı alıyorum.

"Seni bırakmamı ister misin?" Thomas sorar.

"Hayır," diye cevap veriyorum çok hızlı bir şekilde, başımı sallayarak. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Ama dışarısı buz gibi," diye itiraz ediyor Thomas. "Ve üzerinde sadece o uzun kollu gömlek var."

Logan'a bakıyorum ve yüzünde bir eğlence görüyorum çünkü tüm bu konuşma garip bir şekilde geçen haftaki kahve dükkânı karşılaşmamıza benziyor.

"İyi olacağım," diyorum.

"Bekle." Thomas ben uzaklaşmadan beni durduruyor ve sonra Logan'a bakıyor. "Arabamın arkasında fazladan bir sweatshirt yok mu?"

Logan başını ona doğru çevirir ama kıpırdamaz. Sanki kardeşimin bana tişörtünü teklif etmesine şaşırılmış gibi.

"Ona kapüşonumu vermemi mi istiyorsun?" Logan onu doğru duyduğundan emin olarak onaylar.

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor. "Bu havada evine kadar yürüyemez. Mart ayında olduğumuzu biliyorum ama dışarısı rekor kıracak kadar soğuk. Hava ne yapmak istediğini bilmiyor." Gözlerini deviriyor.

"Sadece iki blok, Thomas," diyorum ona.

"Saçmalık." Kardeşim ellerini sallıyor.

Logan bir an daha duraksıyor, kazağını almak için ön kapıdan çıkmadan önce gözleri kısa bir an için tereddütle benimkilere kayıyor.

Bütün gözler üzerimdeymiş gibi hissederek orada duruyorum. İsteyeceğim son şey bunu ondan ödünç almak ve geri vermek için onu tekrar görmek zorunda kalmak.

Ve Logan'ın kokusu tarafından tüketilmek istemiyorum.

"Tommy," diyorum Logan gözden kaybolduğu için.
"Arkadaşının bana katlanamadığından eminim. Şimdi de onu kıyafetlerini bana vermeye zorluyorsun."

Thomas elini bana doğru savurdu. "Oh, kes şunu.
Logan seni seviyor. Onun için küçük bir kız

kardeş gibisin." Ben de karşılık vermedim.

Aslında, sadece bu ifadeden bile kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

O adamın vücudunda bana karşı zerre kadar 'sevgi' yok.

Yıllardır bana karşı hep çok nazikti. Kabul ediyorum, hiç takılmadık ya da birlikte çok zaman geçirmedik. Ama Logan'ı gördüğüm zamanlarda hep iyi davranırdı. Selam verirdi, üç ağabeye katlanmakla ilgili benimle şakalaşıyorlar, ama son zamanlarda Logan'dan böyle şeyler duymuyorum.

Acımadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Onun eski halini özlüyorum.
Bana dostça davranırdı, bana gülümserdi, hatta benimle konuşurdu.

Şimdi sadece onun soğuk versiyonunu alıyorum.

Bu tür şeylerin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum, ancak şu anda kafamda tekrarlanan tek şey Logan'ın küçük bir kız kardeşi gibi olduğum. Birkaç yıl önce daha fazlası olmasını dilediğim zamanlar olsa bile, onun için hep böyle olacağımı biliyorum.

Her şeyi tüketen aşkım onu bir sonraki nefesimden daha çok istememe neden olduğunda, ama kendime böyle şeyler düşündüğümde genç olduğumu hatırlatıyorum.

Çok saftım ve o sadece kardeşimin seksi bir arkadaşıydı.

Bu son düşünce aklımdan geçerken Logan kapüşonuyla içeri giriyor ve onu kafede gördüğümde üzerinde olan kraliyet mavisi tişörtünü bana uzatıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor ve vücudumdaki her sinir diken diken oluyor. Elektrik

Bu kadar küçük bir hareketin yarattığı his beni sanki yere yuvarlanacakmışım gibi hissetmeye zorluyor. İkimiz de orada duruyoruz,

Birbirlerinin gözlerine bir an için uzun uzun bakıyorlar ve sonra o çekiliyor. O kadar hızlıydı ki, insan temasın derisini yaktığını düşünebilirdi. Çenesindeki kasları sıkarken izlemeye devam ediyorum, az önce aramızda her ne olduysa kızgın görünüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum isteksizce, elimdeki yumuşak kumaşa bakarak ondan alıyorum.

"Ne zaman istersen, Emmy," diye cevap veriyor Logan. Ses tonu beni tüm bu olanlardan kesinlikle rahatsız olduğuna inandırıyor.

Ben de aynı şekilde sinirleniyorum çünkü bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Kendimi genç hissettiriyor. Logan'dan başka kimse bana böyle seslenmiyor ve bunu sadece beni kızdırmak için yaptığına ikna oldum.

Gülümsemek ve ona beni etkilemediğini göstermek istiyorum ama yapamıyorum.

Yapamıyorum çünkü Tommy'nin sözlerini kafamda tekrarlayıp duruyorum.

Seni küçük bir kız kardeş gibi seviyor.

CHAPTER FIVE

Emiline

Nisan

Grubumdaki öğrencilerin çoğu bahar tatilini tropik bir cennette ya da aile ziyaretlerinde geçirdi. Ben ise ödevlerimi yetiştirmeye çalışarak geçirdim. Kitaplara ara verirsem bunun sadece stresimi ve kaygımı artıracağını bilecek kadar kendimi tanıyorum.

Bugün hariç.

Bugün kendimi her şeyi bir kenara bırakmaya zorladım.

En son ne zaman hiçbir şey yapmadığım ve kanepede oturup reality şovların tekrarlarını izlediğim bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum.

Benim sorunum nasıl hareketsiz oturacağımı ve rahatlayacağımı bilmemem.

Arka planda televizyon çalarken evimi temizledim. Sonra spor salonuna gidip Stairmaster'ı kullandım, ki bu garip bir şekilde terapötikti.

Şimdi küçük oturma odamın ortasında durmuş, etrafıma bakıyor ve ne halt edeceğimi düşünüyordum.

Biraz daha temizleyeyim mi?

Mutfak dolaplarımı düzenleyebilirim. Avery gurur duyardı.

Tüm notlarımın üzerinden geçeyim mi?

Hayır. Bugünün tek amacı uzaklaşmak.

Ders kitabımı açıp henüz sınıfta işlemediğimiz konuları mı okuyacağım?

Emiline, dur.

Kapımın çalındığını duyduğumda tüm düşüncelerim yarıda kesildi. Gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve Brooke'un koridorda durduğunu görüyorum. Gözlerim soru işaretiyle kısılıyor çünkü asla habersiz gelmez.

"İyi misin?" Kapıyı açarak soruyorum. Gözlerim onu tarıyor; üzerinde dar bir mini elbise ve topuklu ayakkabılar var, sanki şehirde bir geceye hazırmış gibi.

"Bir Cuma gecesi en iyi arkadaşımın evine gidip onu dışarı sürüklemem için bir şeylerin yanlış gitmesi gerekir. Çünkü burada oturmuş, henüz sınıfta dokunmadığımız şeyleri çalışmayı düşündüğünü biliyorum." Kapı aralığından bir kaşını kaldırıyor.

Yanağımın içini çiğniyorum. "Şey..." "Ben de

öyle düşünmüştüm," dedi, benim Daire.

"Sözümü kestir," diye savunmaya geçtim ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Mutfak dolaplarımı yeniden düzenlemeyi düşünüyordum."

"Ve sonra biraz daha çalışmayı düşünüyordun," diye bitiriyor sözümü, tam on ikiden vurarak. Ama haklı olduğu gerçeğini anlamaması için yüzümü pasif tutuyorum. "Kafanı kitaplardan kaldır. Pazartesi günü dersler tekrar başlamadan önce dışarı çıkacağız. Biliyorum. Son birkaç gündür mide-bağırsak rahatsızlıkları hakkında okuyorsunuz ve şu anda bitiyor."

Bakışlarımı yere çeviriyorum. Beni yakaladı.

"Ha! Biliyordum." Kanepeye uzanırken gülüyor. "Git giyin."

Kumandayı sehpanın çekmecesinde sakladığı yerden almasını izlerken yerimden kıpırdamıyorum. Kendime bakıyorum ve yüz kere çamaşır yıkamış gibi görünen büyük boy eşofman altıma dikkat ediyorum. Çamaşırlar ve Logan'ın kazağı, ne yazık ki üzerimden çıkarmayı reddediyorum.

Kendime sürekli bunun rahatlıktan kaynaklandığını söylüyorum, sahibi olan kişiden değil.

"Dışarı çıkmaya hazır bile değilim," diye haykırıyorum.

"Biliyorum," diyor gözlerini televizyona dikmiş, kanallar arasında gezinirken eski Grey's Anatomy tekrarlarının oynatıldığı kanala geliyor. "Seni bekleyeceğim. Big Daddy'deki Adam Sandler kıyafetini bırak ve üzerine seksi bir şeyler giy."

Bir kahkaha atıyorum ve odama çekilmeden önce onun maskaralıklarına karşı başımı sallıyorum. İşte o zaman masamın bir sürü

Açık bıraktığım çalışma materyali ve bunun kötü bir fikir olabileceğini fark ederek midem bulanıyor.

Bu gece ders çalışmadığım için kendimi suçlu hissetmemin yanı sıra, partiye giden ya da böyle şeyler yapan bir kız da değilim. Dışarıda çılgın geceler. Akşam yemeğine gittiğimizde kızlarla bir ya da iki içki içmekten hoşlanırım, ancak bar ya da kulüp sahnesi bana göre değil.

Ama bugün istediğim buydu.

Okulla ilgili hiçbir şey yapmamak için bir gün.

Saçlarımın bir kısmını kıvırmadan önce birkaç sakınleştirici nefes alıyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için dolabıma göz atıyorum. Sahip olduğumu bile unuttuğum eski bir elbise buldum. Fiyat etiketi bile hâlâ üzerindeydi. Düz, parlak kırmızı, vücuda oturan, uyluğun ortasına oturan ve sol tarafında makul büyüklükte bir yırtmacı olan bir elbise.

Aslında biraz sıcak. Tam olarak Brooke'un giymemi söylediği şey.

"Neredeyse hazır mısın?" diye bağılıyor oturma odasından. "Hemen hemen," diye bağıyorum.

Elbiseyi giyiyorum, biraz parfüm sıkıyorum ve en sevdiğim nude topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, altları elbiseye uygun olarak kırmızı.

Sonunda oturma odasına çıkıyorum ve Brooke hemen başını çeviriyor.

"Aynen öyle," diye gülümsüyor ve koltuktan kalkarken başını tekrar tekrar sallıyor. "Kıyafet bu. Çok seksi görünüyor." O televizyonu kapatıp çantasını alırken ben de

kendiminkini ve dairemin anahtarını alıyorum. "Dans
edecek havamdayım. Hadi dans edelim.

yarıyılın ikinci yarısından önce serbest bırakın. Ne dersiniz?"

Bir an duraksıyorum çünkü kendimi bırakma fikri beni huzursuz ediyor. Bunun kötü bir fikir olduğunu hissetmeme rağmen ona doğru gülümsemeye zorluyorum.

"Hadi yapalım."

Evimden sadece iki blok ötede bir barda karar kıldık. Bar terimini gevşek kullanıyorum çünkü buranın atmosferi daha çok bir kulüp gibi hissettiriyor. Bu gece canlı bir DJ var, bahar tatilindeki insanlarla dolu.

"Burası en iyisi," diye bağıyor Brooke müzik

eşliğinde. Votka kulübümden bir yudum alıyorum ve

ona başımla selam veriyorum.

Buna düşündüğümden daha fazla ihtiyacım olduğunu bilecek kadar beni anlayan Brooke gibi bir arkadaşım olduğu için çok minnettarım. Küçük dairemden çıkmaya ve bir süreliğine bu enerjiyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kafamdan çıkmam gerekiyordu.

Müzik pompalanıyor ve ben titreşimleri hissediyorum. her parçam. İçkimi yudumlarken bir o yana bir bu yana sallanmaktan kendimi alamıyorum. Bu duvarların dışındaki hiçbir şey için endişelenmek zorunda olmamak özgürleştirici bir duygu.

Bu gece kaygılarımın beni alt etmesine izin vermeyeceğime çoktan karar verdim.

"Oh, bak." Brooke barın diğer tarafını işaret ediyor. "Bu Mason."

İşaret ettiği yere doğru bakıyorum ve Mason'ın aslında birkaç adamla birlikte yüksek bir masada durduğunu fark ediyorum.

Brooke ve ben onu çoğunlukla iş yerinden tanıyoruz ama Mason'ın Logan'ın iş arkadaşlarından biri olduğunu hatırladığımda midem takla atıyor.

Aslında, tüm masa polis memurlarıyla dolu.

Logan bu gece çalışıyor mu?

Burada olacak mı? Çoktan geldi mi?

Hayır. Lütfen, hayır. Onunla bir kez daha karşılaşmak istemiyorum. Votkanın etkilerini yeni yeni hissetmeye başlıyordum ve onun beni kafamdan aşağı indirmesini istemiyorum.

Tamam, biraz abartıyorum.

Onu görmek beni uçurumdan aşağı indirecek değil. Son zamanlarda onun etrafında olmak beni daha çok geriyor, özellikle de onunla yüz yüze geldiğimde Logan'ın nasıl bir versiyonuyla karşılaşacağımı bilmediğimde.

Beni görüp kaşlarını çatan Logan'ı alacak mıyım?

Yoksa sonunda bana gülümseyen eski Logan'ı mı göreceğim?

Yıllar önce aşık olduğum Logan. Her seferinde bir gizem.

Mason sanki Brooke'un onu işaret ettiğini hissediyormuş gibi başını çeviriyor. Bizi onlara doğru el sallarken gülümsemesi genişliyor.

Başka bir şey söylemeden bileğimi kavıyor, sıkıca tutuyor ve masalarına varana kadar kalabalığın içinden bizi geçiriyor. Masalarına varmadan önce içkimin sonunu bir dikişte bitiriyorum. Brooke hiçbir uyarıda bulunmadan tamamen durdu, ve neredeyse sırtına çarpıyorum.

İki içki içtim ve şimdiden ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Ağır bir içici olmamanın dezavantajı.

Gözlerim masayı tarıyor ve Logan'ın burada olmadığını fark ediyorum. Ortağı Silas ise köşede durmuş, telefonuyla mesajlaşıyor.

"Em, beni duydun mu?" Brooke dikkatimi tekrar ona çekerek, "Em, beni duydun mu?" dedi. "Bir içki daha ister misin? Mason bize bir içki getirecek."

Bundan hiç hoşlandığımdan emin değilim. Bu masada bu adamlarla birlikte olmakla ilgili her şey tuhaf geliyor. Gitme isteğimi bastırıyorum ve sonunda Mason'a sıkı bir baş selamı veriyorum. "Bir votka kulübüne bayılırım."

"Tamamdır, bayanlar." Bara doğru gitmeden önce Brooke'a göz kırpmıyor.

Flört etme çabasının ne kadar saçma olduğuna gözlerimi deviriyorum.

"Hey, Emiline." Yanımdan bir ses duyuyorum. Başımı sese doğru çevirdiğimde Silas'ın gülümsediğini fark ediyorum. Üzerimde yükseldiği için boyu 1.80 civarında olmalı.

"Selam Silas," diyorum ama sesim gergin ve tedirgin çıkıyor. "Okul nasıl gidiyor?"

"Çok iyiydi." İç çekiyorum ve şu anda endişelenmeme gerek olmadığını fark ediyorum. Neyse ki hâlâ kimsenin fark etmeyeceği kadar gürültülü. "Yine de benim hoşuma gitmek için biraz fazla hızlı gidiyor," diye ekliyorum.

"Eminim." Başını sallıyor.

Tam ona geceyi nasıl geçirdiğini soracaktım ki yanımda birinin durduğunu hissettim. Görmek için başımı çevirdiğimde, düpedüz bana bakan derin, kahverengi gözlerle karşılaştım. Burada olmam canımı sıktı.

Sinirliydi ama lanet olsun... Logan neden bu kadar seksi olmak zorunda?

Alkol yüzünden olmalı.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Logan'ı daha önce hiç görmemiştim. daha önce böyle giyinmemişti. İmzası haline gelen koyu renk kot pantolonunu ve kolları kıvrılmış düğmeli gömleğini giymiş. Terzide diktirmiş olmalı çünkü mağazada satılan bir gömleğin bu kıyafete uyması mümkün değil. Şu pazılar.

Bunları taşımak için izni olup olmadığını sormalıyım.

Aman Tanrım. Artık içmek yok, Emiline.

Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum ve kızgın ifadesinin durakladığını gördüğümde ona gülümseme isteğimle savaşıyorum. O

Silas gibi üzerimde yükselmiyor ama topuklu ayakkabılarımla bile benden birkaç santim önde.

Bu adama bir ağaç gibi tırmanmak nasıl bir şey olurdu?

Hayır. Dur.

Ya da parmaklarımı o kızgın çene çizgisinde gezdirmek için?

Kapa çeneni. Kapa çeneni. KAPA ÇENENİ.

"Senin ders çalışıyor olman gerekmiyor mu?" diyor Logan kesin bir ifadeyle.

Genelde onu görmezden geliyorum ama yorumuna içimden bir ses tepki veriyor. Belki alkolden ya da yaşadığım anksiyete hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen şu anda zayıflığımı gündeme getiriyormuş gibi hissetmemden.

"Seni her gördüğümde bana patronluk taslaman da neyin nesi? Önce ceket giymediğim için bana yükleniyorsun. Ve şimdi -hem de bir Cuma gecesi, hatırlatırım- gecemin tadını çıkarmak yerine ders çalışmam gerektiğini söylüyorsun. Bu iş gerçekten eskidi Logan."

Göz ucuyla Silas'ın kahkahasını gizlediğini görüyorum ama Logan kaşlarını çatmaya devam ediyor.

Sanırım bu gece Logan'ı çatık kaşla karşılayacağım. Ne şanslıyım.

Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Bu bahar tatili. Arada bir ders çalışmaya ara vermeme izin var."

Sanki haklı olduğumu biliyormuş gibi yüz hatları yumuşuyor. Ama bu başkalarının fark etmesi için yeterli değil.

"Peki." Bana yarım adım daha yaklaşıyor. Bu hafif hareket ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve

omuzlarımın kaskatı kesilmesine neden oluyor.

Vücudumda bir ürperti hissederken aynı zamanda her santimim yanıyormuş gibi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama işte buradayız.

Nefesindeki nane kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor. "O zaman gecenin tadını çıkar, Emmy."

Gözlerimi deviriyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Mason siparişlerimizle birlikte masaya dönüyor.

"Hanımlar için içkiler," diyor iki eliyle tutarak.

Logan'a daha fazla enerji vermemeyi seçtim ve Mason'la yüzleşmek için döndüm. Votka kulübünü kapıp bir yudumda yutmadan önce en iyi sahte gülümsememi topladım.

Muhtemelen daha sonra pişman olacağım ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim.

"Dans etmek ister misin?" Brooke'a sordum.

"Aynen öyle," diyor ve elimi tutup havaya fırlatmadan önce kışını sallıyor.

Logan'a dönüp bakmadan onu takip ediyorum.

CHAPTER SIX

Logan

Emiline'in arkadaşıyla dans pistinin ortasına doğru ilerleyişini izlerken parmaklarım birbirine çarpıyor. Nadir gecelerimden birinin tadını çıkarmaya çalışırken burada olmasından mı rahatsız oluyorum yoksa elbisesinin içinde delicesine çekici görünmesinden mi bilemiyorum.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca Emiline'i hiç elbise giyerken ya da bu akşamki gibi görünürken görmemiştim. Kabul ediyorum, onu gördüğüm zamanlar çok azdı. Ama üzerindeki bu elbise vücudunun her kıvrımını sarıyor, özellikle de mükemmel yuvarlak kıç. O uzaklaşırken kalçalarının nasıl ileri geri sallandığını izlemekten kendimi alamıyorum.

Bu gece buradaki en güzel kadın o. Bu renkte ölümcül.

Onu Silas'la konuşurken gördüğüm anda gecemin mahvolduğunu anladım.

"Rahatla Bennett," diye fısıldıyor Silas kulağıma.
"Alnındaki damar her an patlayacakmış gibi görünüyor."

Ona keskin bir yan bakış atıyorum ve bakışlarımı
Emiline'den kaçırıyorum.

"Aylardır ilk kez aynı gece yola çıktığımıza
inanamıyorum," dememe kalmadan Mason açıkladı
Silas'a geri döndü. "Bu gece burası çok vahşi."

Silas fıçı birasının kenarının arkasından, "Bahar tatili bunu
yapar," diye mırıldanıyor. Sonra bana bakıyor ve
dudaklarının köşelerinin nasıl sırtarak yukarı kalktığını
kaçırmıyorum.

İkimiz de o adama katlanamıyoruz.

Mason departmandaki yeni elemanlardan biri. O
Yirmi iki yaşında ve çalışmadığı zamanlarda tam bir parti
hayvanı. Rozetini birilerini tavlama için kullanan
çaylaklardan biri. Onun tipini tanıyorum çünkü işime ve
sahip olduğum rozete saygı duymayı öğrenmeden önce ben
de öyleydim.

Bir gün o noktaya geleceğini ummaya devam ediyorum
ama davranışları buna inanmayı zorlaştırıyor.

"Bu gece burada büyük bir parti verdiklerini fark
etmemiştim," diyorum çocuklara, odayı tarayıp
Dans pisti hariç her yerde. Silas ve ben buranın
müdavimleriyiz ama Cuma ya da Cumartesi gecesi burada
olduğumuzu hatırlamıyorum. Burayı bir kulübe
dönüştürdüklerinden haberim yoktu.

"Şey, burası bir kulüp," diyor Mason kesin bir ifadeyle.
"Ve bahar tatilindeyiz."

"Bunu zaten söyledim," diye homurdanıyor Silas. "Ve burası bir kulüp değil. Burası bir bar ya da en azından buraya geldiğimiz diğer gecelerde hep öyleydi."

"Bunu hafta sonları yapıyorlar." Mason sanki odadaki herkesten daha çok şey biliyormuş gibi rahatça omuz silkiyor. O hep böyledir. Genç ve hayat hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyor. Bu tür tavırlar beni çok rahatsız ediyor.

Mason'ın içkisinden bir yudum alıp omzumun üzerinden dans pistine doğru bakmasını dikkatle izliyorum.

"Lanet olsun," diye sesleniyor, sesini alçak tutuyor ama gün gibi net duyabileceğim kadar yüksek.

Başımı onun baktığı yere çeviriyorum ve Emiline'i görüyorum. sanki dans pistindeki tek kadın onlarmış gibi Brooke'la dans ediyorlar. Sanki binada hiç kimse yokmuş ve dairelerinde bangır bangır müzik çalan rastgele bir geceymiş gibi.

Şarkının sözlerini birbirlerine söylerken gözlerimi ondan alamıyorum.

Emiline etrafta zıplıyor. Gevşek bukleleri, yaptığı her hareketle ne kadar savrulsa da tek bir teli bile yerinden çıkmış gibi görünmüyor.

Rahat duruşu ve geniş gülümsemesiyle ilgili bir şey beni çevredeki tüm gürültünün yok olduğu bir balonun içine gönderiyor.

Duyduğum tek şey göğsümdeki kalp atışlarım.

Tek gördüğüm

o. Mükemmel.

Bu gece burada olması bana içimdeki kargaşayı, onu her gördüğümde verdiğim mücadeleyi hatırlatıyor. Onu birlikte çalıştığım arkadaşlarla masada otururken gördüğüm an, vücudumda gergin bir enerji yayıldı ve ben de onunla savaştım çekip gitme dürtüsü.

Bu geceki planım nihayet birini evime götürmek ve bu kurak dönemi atlatmaktı. Şu anda dünyada başka biri olsaydı, onu eve götürmek için tüm kartlarımı oynardım.

Ama o yasak bölge, kendime hatırlatıyorum.

Neden bu kadar dikkat dağınıcı olmak zorunda?

"Tek gördüğüm kırmızı," diyor Mason yanımda. "Ve bu gece onu yatak odamın zemininde görmeyi çok isterim."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve içimde yüzeye çıkma tehdidi oluşturan koruyucu bir öfke kabarıyor. Şimdi kırmızı görüyorum ve bu onun elbisesinden değil. Cevap vermeme izin vermiyorum ve o da yüzümde yazılı olan tepkiyi kabul etmiyor.

O benim değil, kendi kendime tekrarlayıp

duruyorum. Buna hakkım yok.

Onu korumak benim işim değil.

Ve benim ondan kaçıyor olmam gerekiyordu.

"Hemen döneceğim," diye anons eden Mason, dans pistine doğru koşmadan önce bardağını yüksek masaya bıraktı

Kızların olduğu yere.

"Yola çıkmaya hazır mısınız?" Silas kafamın tam olarak nerede olduğunu bilerek teklif ediyor.

Sorusuna yanıt olarak başımı sallıyorum ama Emiline'e yaklaşan Mason'ı görmeye devam ediyorum. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve her ne ise onu gülümsetiyor.

Dikkatini tekrar ona vermeden önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydđ. O kadar hızlıydı ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim ama vücudumun alışık olmadığım bir şekilde tepki vermesi için yeterliydi. Kalp atışlarım hızlandı ve tüylerim diken diken oldu.

Tek gereken bir gülümseme ve bir bakıştı.

Ama az önce ona ne dedi?

Şu anda ne düşünüyor?

Mason hareket ederken vücudu müzikle sallanıyor Onunla zahmetsizce. Bulunduğum yerden vücutlarının birbirine bağı olup olmadığını söyleyemiyorum ama bağı olabilirler.

Dar kırmızı elbisesi yukarı kalkıyor ve birden kanım kaynıyor.

Elleri onun belini bulduğunda, kendimi kaybettim.

Beynim tepki vermeden önce ayaklarım hareket ediyor. İçkimi masaya bırakıp onlara doğru yürüyorum, Mason'a siktirip gitmesini ve Emiline'i eve getirmesini söylemeye hazırım. Belki benimle eve değıl ama ondan uzağı.

Ama bu sefer kendimi kısa kesiyorum.

Ona dokunmayı düşündüğü için bile ellerini kırmak istiyorum ama yapamıyorum.

O benim değil. Neden

bu kadar heyecanlıyım?

Olmamalıyım. Gerçekten olmamalıyım.

İnliyorum ve arkamı dönüp Silas'ın durduğu yere gidiyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Eğer bakarsam, bunun ne olduğunu açıklamamı isteyecek ve ben kendim bile bilmiyorum.

Kıskanç olmak böyle bir şey mi?

Bu benim için çok yeni bir duygu. Emiline'in başka biriyle birlikte olduğu fikri bile beni sahiplenmeye itiyor. Ama öfkenin beni tüketmesine izin veremem, ellerimin onun üzerinde olmasını istesem bile.

Onu tutan kişi ben olmak istiyorum.

Vücudumu onunkine bastırmak istiyorum.

Bu akşamki planım iş yerindeki çocuklarla dışarı çıkmak, birkaç kadeh içki içmek ve umarım bu bitmek bilmeyen Her gece sağ elimle bir ilişki yaşıyorum. Bu gece eve başka birini götürmemin imkanı yok. Çünkü gözlerimi kapatıp rüyalarımın girene kadar her düşüncemin merkezinde o olacak.

Bundan utanmalıyım.

Onu bu şekilde düşündüğüm için kendimden nefret etmeliyim. Ama etmiyorum.

Onun yerine burada durmuş, sahip olamadığım tek kadına bakıyorum.

"Boku yemişsin sen." Silas sanki tüm düşüncelerimi herkesin duyması için yüksek sesle söylüyormuşum gibi yanımda gülüyor.

Evet, evet, öyleyim.

Son yarım saat boyunca, Silas ve ben masada takılırken, bizimle birlikte olan diğer çocuklar barda takılmaya gittiler.

Dans pistinden ayrıldıktan ve kendimi oradan başka bir yöne doğru zorladıktan birkaç dakika sonra mekân daha da kalabalıklaştı. Emiline'in ne yaptığını görmek istemiyordum. Ellerini bir saniye daha Emiline'in üzerinde görmek, hatta vücudunun buna nasıl tepki vereceğini görmek istemiyordum.

Ama bakmasam bile hâlâ burada olduğunu

biliyorum. "Yola çıkmaya hazır mısın?" Silas soruyor.

Başımı salladım. "Önce tuvalete gideceğim."

Görülmemek için dans pistinin etrafından dolanarak uzun yoldan gidiyorum.

İstesem de istemesem de.

Ellerimi yıkadıktan sonra banyodan çıkıyorum ve koridorda yanımdan hızla geçen biriyle neredeyse çarpışıyorum. O kişi durmadan koşmaya devam edince bir kez daha bakıyorum.

Emiline.

"Emmy," diye sesleniyorum.

Karanlık koridorun diğer ucundaki kadınlar tuvaletine dönerken durmuyor.

Bu da neyin nesi?

Uzaklaşmak için dönüyorum ama kafamın içinde alarm zilleri çalıyor ve bedenimi hareket etmeyi bırakmaya zorluyor.

Ya iyi değilse?

Ona bir şey olduğunu öğrendikten sonra çekip gidersem kendimle yaşayabilir miyim?

Hemen arkamı dönüp az önce girdiği kapıya yaklaşıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve erkekler tuvaletinden farklı olarak çok kabinli bir tuvalet olduğunu fark ediyorum.

"Emmy," diye sesleniyorum bu kez daha yüksek sesle.

"Git buradan," diye bağırıyor, sesi kısık ve sinirli. "Burada olamazsın," diyor başka bir kız, kapının önünde durarak. lavabo ve ruj sürme. "Çık

dışarı," diye

emrediyorum.

Dudaklarını hafifçe aralayarak bana bakıyor. Ciddi olduğumu anlamadan önce. Rujunu çantasına geri koydu ve gitmek için beni itti.

O gittiğinde, Emiline'in sesinin geldiği bölmeyi buluyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Neden umursuyorsun ki?"

Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı,

Emiline. Gerçekten isterdim. "Neden ağlıyorsun?"

Yaralandın mı?"

Kabinin kapısını açıyor ve berbat bir halde görünmesine rağmen yine de göz kamaştırıcı. Alnında ter parlıyor ve cam gibi gözleri bana dik dik bakıyor. Benimle dövüşmek mi istiyor yoksa-

Göğsünden bir hıçkırık çıkmadan önce "Ben iyiyim," diye tersliyor. Beni iterek geçmeye çalışıyor ama ben kollarımı kaldırıp onu içeri hapsedmek için kabinin her iki yanını tutuyorum.

"Beni önemsiyormuşsun gibi davranmasak olmaz mı?" diye alay ediyor. "Daha bir saat bile olmadı, gitmemi istiyordun."

"Hayır, yapmadım."

Emiline gülüyor ve bu onun tekrar hıçkırmasına neden oluyor. "Sen yaptın. Dans ederken beni izlediğini gördüm ve ölmemi ister gibiydin."

Göz temasını hiç kesmiyor ve ben o gözlerde kayboluyorum. cam gibi gözler. Gecenin alkolünün etkisiyle maskelendiği belli olan bu gözler neredeyse neden burada olduğumu unutmama neden oluyordu.

Ama neden burada olduğumu biliyorum. Çünkü gözle görölür bir şekilde üzgündü ve ister inansın ister inanmasın, onu önemsiyorum. O bu durumdayken bunu itiraf etmek istemiyorum.

Kendimi transtan kurtarıyorum.

"Gitmesini istediğim sen değildin," diyorum ona dürüstçe.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. Gerçekten uzaklaşmalıyım. Bunu çok ileri götürüyorum ve ona çok yakınlaşmama izin veriyorum.

"Dans partnerin." "Brooke mu?"

Başımı salladım. "Elleri senin üzerinde olan. Bütün gece seninle dans etmek ve sana yakın olmak." Sözlerimin anlam kazanması için duraksıyorum.

"Neden?" diye soruyor hiç vakit kaybetmeden.

"Çünkü o seni hak etmiyor."

Emiline gözlerini deviriyor ve tekrar hıçkırıyor. "İşte yine koruyucu saçmalıklara başladık." İşaret parmağını havaya kaldırıp göğsüme saplıyor. "Ben hastayım ve Bundan bıktım Logan. Bırak yaşayayım. Onunla dans etmek istersem, ederim. Onunla eve gitmek istersem, giderim. Onu becermek istersem, beceririm." Sonuncusunu daha yüksek bir sesle söylüyor, Onu net duyabilmem için vurgulayarak.

Daha önce hissettiğim öfke tüm gücüyle geri geliyor. Kanım ısınıyor ve tezgahların kenarlarını tutarken parmak eklemlerimin beyaza döndüğünü hissedebiliyorum.

"Öyleyse git."

"Belki yaparım."

"Bundan

şüpheliyim."

"Şunu yapmayı kes," diye homurdanıyor. Hareket etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor ama ben hareket etmiyorum. Sonunda göğsümü itiyor, ellerinin üzerimdeki teması sanki bütün gece içen benmişim gibi görüşümün bulanıklaşmasına neden oluyor. Gerçekte ise kıskançlığımdan bir yudum daha alamayacak kadar sarhoştum. "Aman Tanrım. Çekilir misin? Uber'im beni bekliyor," diyor.

Bu haldeyken onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yok.

"Lanet olası cesedimi çiğnemedi, bir yabancının arabasıyla mı gidiyorsun?"

"Az önce sana bu konuda ne söyledim?"

Bir elim onu hâlâ içeride tutarken, diğer elim durak çerçevesinden ayrılıyor ve parmaklarım çenesini kavrayarak onu benimle göz teması kurmaya zorluyor.

İlk temasta cildim yanıyor ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Böyle rastgele biriyle arabaya binmeyeceksin. Eğer bu benim korumacı bir pislik olduğum anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama bu gece başımı yastığa koyduğumda, senin evde güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Emiline'in gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Bunu söylememi beklemiyordu ve doğrusu ben de beklemiyordum. Ama onun önünde dururken ve içinde bulunduğu durumu görünce, gözümün önünden ayrılmasına izin veremezdim.

İsteksizce onu bırakıyorum ve kollarımın düşmesine izin veriyorum. yan tarafa. Sonra başımla kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Hadi gidelim. Seni eve götürüyorum."

"Tamam," diye kekeliyor. "Evet. Yani, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Emmy."

"Bana öyle diyerek her şeyi mahvetmek zorundaydın," diye homurdanarak beni itiyor.

Ellerini yıkarken bir şey söylemiyorum ve benimle birlikte kapıdan çıkmadan önce bana bir daha bakmıyor.

Ondan kaçmaya çalışmak buraya kadarmış.

CHAPTER SEVEN

Emiline

Jaluzilerimin arasından parlayan ışık inlememe neden oluyor. Arkalarında bir rock grubu konseri varmış gibi hissettiren baş ağrısıyla gözlerimi açabileceğimden bile emin değilim.

Birkaç dakika sonra isteksizce gözlerimi açıyorum ve en azından kuşluk vakti olduğunu fark ediyorum. Hay sikeyim. Ateş ediyorum.

Yatakta doğrulup etrafımı değerlendiriyorum. Brooke'u buldum. Yatağımda yanımda yatıyordu, dünyaya karşı tamamen ölüydü. Dün gece eve kaçta geldiğimize dair hiçbir fikrim yok.

Uyandığımı duymuş olmalı çünkü yanımda kıpırdanıyor.

"Başım," diye inliyor. "Neden bu kadar gürültülü?"

Başımdaki çarpıntının şiddetlenmesine neden olan hafif bir kahkaha atıyorum. Parmaklarımı şakaklarıma götürüp onlara masaj yapmak. "Evet, benimkilere de."

"Kahveye ihtiyacım var. Beslenmeye ihtiyacım var. Ekmek arası yağlı Taylor jambonu, yumurta ve peynire ihtiyacım var" diye inliyor.

"Ona öyle dersen bir daha asla yiyemezsin," diyorum üst koluna vurarak. "O bir domuz rulosu."

"Seninle anlam tartışması yapamayacak kadar yorgunum, Em." Brooke yatağında yuvarlanıyor, gözlerini içeri dolan güneş ışığından korumak için yarı açık bırakıyor. "Lanet olası panjurlarınız yok mu?"

"Evet. Dün gece o kadar kendimde değildim ki yatmadan önce kapatmayı unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse buraya döndüğümü bile hatırlamıyorum. Yanımda yatıyor olman bile bir sürpriz."

Eve gittiğimi hatırlayabilmeliyim.

Brooke gülüyor. Önce yumuşak bir kahkaha atıyor, sonra kahkahası şiddetlenince yüzünü yastığa gömüyor.

Kafasına bir yastık fırlatıyorum. "Bu hiç komik değil. Bu çok tehlikeliydi. Ölebilirdik ya da kaçırılabilirdik."

Sonunda yatakta dik bir şekilde oturuyor ve yardım edemiyorum ama dolabımdan eşofman altımı ve büyük boy bir tişört giydiğini fark ediyorum. Gecedен sonrası için plan yapmadığımızdan, burada olduğu ve sağ salim döndüğümüz için rahatladım.

"Bizi eve getirenler New York'un en iyi polis memurlarıyken bu imkansız" diyor.

Çenem açıldı. "Ne? Kim?"

"Olanlarla ilgili ayrıntılara girmeden önce yemeğe ihtiyacım var."

Yatağın benim tarafımda dururken, onu tutuşunu izledim. Dün gece yatağımın yanında yere bıraktığı çantasından telefonunu çıkardım. Mesajlaştığını, muhtemelen kahvaltılık sandviç ve kahve siparişi verdiğini gördüğümde kıpırdamadan duruyorum.

daire. Daha fazla soru sormadan dişlerimi fırçalamak için odamdan çıkıyorum, bardan ayrılışımızın ayrıntılarını hatırlamaya çalışırken zihnim düşüncelerle doluyor.

Bizi eve kim getirdi?

Belki Mason yapmıştır.

Gece bulanıklaşmadan önce Mason'ın bana dans teklif ettiğini hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse onu pek sevmesem de evet dedim. Dün gece onunla olan küçük etkileşimimden, ukala bir çocuğa benziyor.

'Çocuk' diyorum çünkü ağzından herhangi bir kelime çıktığında sesi böyle çıkıyordu. "Bu elbise çok seksi ama yatak odamın zemininde olsaydı daha seksi görünürdü" deme cüretini gösterdi.

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Çünkü beni tanımıyor bile. Kahretsin, ben bile onu tanımıyorum.

Ayrıca bir kadeh tekilanın üzerine bir tur daha içki almak için bizi bara götürdüğünü de hatırlıyorum. Beni içeri tıkan şeyin bu olduğuna eminim.

Oraya vardığımızda bana kendim hakkında sorular sormaya başladı. Hemşirelik okuduğumdan bahsettim ve o da bunu yapan ama başaramayan bir arkadaşı hakkında masum bir yorum yaptı.

İşte o zaman kendimi kaybetmeye başladım. Nefes alış verişim düzensizleşti ve nefesimi tutabilmek ve barda panik atak geçirmemek için tuvalete gitmek zorunda kaldım.

Ondan sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışırken gecenin olayları zihnimde tekrarlandı.

Aman Tanrım.

İşte o zaman-

Kapı çalıyor ve Brooke koşarak kahvaltımızı alıp masaya getiriyor. Önüme buzlu naneli mocha latte ve kahvaltılık sandviç koydu.

"Şimdi döker misin lütfen?" Sandviçimi açarken ona soruyorum.

Buzlu kahvesinden uzun bir yudum alıyor, gözleri vücuduna giren kafeinden aldığı zevkle başının arkasında dönüyor. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı." Bakışlarını bana sabitlemeden önce iç geçiriyor. "Şimdi yapabilirim."

Çok dramatik.

"Logan ve Silas dün gece bizi eve bıraktı." Sanki buna vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor. "Ve... Logan bizi yatırdı."

"O ne?" Neredeyse bağırıyordum.

"Sakin olun. Kendimizde değildik. Bizi buraya geri getirdi çünkü yakınlarda yaşadığını söyledi."

"Bunu neden yapsın ki?" Yemeğimi yemediğimi ve bunun yerine küçük mutfağımda volta attığımı fark etmeden soruyorum. "Bana katlanamıyor ve burada kibar davranıyor."

"Biraz abartıyorsun, öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Keşke öyle olsaydı. O eskiden tanıdığım Logan değil."

"Açıkla," diyor ağzında bir lokma yemekle.

Başımı geriye atarak inliyorum. "Logan'ı tanıdığım birkaç yıl boyunca bana hep çok iyi davrandı. İlk sömestr tatilinde kardeşimin sahil evine yaptığım geziyi hatırlıyor musun?" Brooke başını sallıyor. "Oradaydı ve o zamandan beri neyin değiştiğini tam olarak kestiremiyorum ama şimdi bana karşı biraz pislik gibi davranıyor. Birkaç ay önce onu iş yerinde yüzünde öfkeden başka bir şey olmadan bana bakarken yakaladım."

"Gördün mü?" Göz kırpmıyor. "Adam gözlerini senden alamıyor."

Dudaklarım şokla aralandı. Sanki az önce söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibiydi. "Belki de eve gidip uyumanın vakti gelmiştir. Bence hâlâ sarhoş olabilirsin."

Brooke gülüyor. "Ben çok ciddiym. Dün gece dans ettiğimiz süre boyunca senden başka kimseyle göz göze geldiğini sanmıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kesinlikle öfkeden kuduruyordu. Bir suç işleyecek sandım."

"I-" Beynim onunla yaptığım konuşmaları hatırlayınca düşüncelerim durdu.

Alkol söz konusu olduğunda hafif sıklet olmanın en büyük dezavantajı bu. İki ya da üç kadehten fazla içtiğimde bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyorum.

Bu yüzden parti yapmıyorum ya da aşırıya kaçmıyorum.

Dün gece durmalıydım ama Logan'la karşılaşmak beni o kadar gerdi ki sinirlerimle mücadele etmeye çalıştım. Geriye dönüp baktığımda, bu kötü bir fikirdi, aslında berbat bir fikirdi.

Ama şimdi tüm bunları sindirecek zamanım olduğu için Logan'ı kadınlar tuvaletinde gördüğümü hatırlıyorum. Bana doğru söyledi

Mason'dan kurtulmak istediğini yüzüme karşı söyledi.

Bu onun kibarlık yapma şekli miydi?

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

"Muhtemelen onun huzurunda olduğum için kızgındı. Neden bana başka türlü baksın ki?" Omuz silkiyorum.

Alay ediyor. "Hayır, hanımefendi. Gözleri düpedüz caniydi ve bahse girerim Mason'la dans ettiğiniz içindi."

Umursamamalıyım.

Gerçekten

umursamamalıyım.

Ama umurumda.

Geçmişte Logan'ı itiraf etmek istemediğim kadar çok düşündüm. Onunla flört etmek ve onun da bana flört etmesini isterdim. Dudaklarının benim dudaklarımda nasıl bir tat bırakacağını ya da kollarının beni nasıl saracağını hayal ederdim. Ancak o zamanlar, benden sekiz yaş büyük bir adamla ilgili fantezilerle dolu bir zihne sahip on sekiz yaşında bir kızdım ve bu fantezileri kurmaya hiç hakkım yoktu.

"Muhtemelen bu bahsi kaybedersin." Sırıtiyorum.

"Asla olmaz. Bence sana karşı bir şeyler hissediyor." Kaşlarını bana doğru salladı.

"Gerçekten de tanıma zevkine eriştiğim en hayalperest zihne sahipsin," diye kestirip atıyorum.

"Bazen kuruntulu olmak aklımı başımda tutuyor." Brooke gülüyor. "Ama eğer burada mantıklı davranıyorsam, sana Logan'ın

Muhtemelen kışında kocaman bir sopa vardır. Ona neden sürekli sana bu kadar kızgın olduğunu sormalısın. Sonra da ona bunu aşmasını söyleyebilirsin."

Kahvaltılık sandviçimden bir ısırık alırken kıkırdıyorum.

"Ya da onu becerebilirsin," diyor omuz silkerek çok rahat bir şekilde. Buruşturduğum peçetemi ona fırlatıyorum.

"Brooke!"

"Gördün mü? Hayalperest. Ayrıca, belki de hala sarhoşumdur. Emin değilim. Ama..." Kahvesini yudumlamak için duraklamadan önce kelimeyi uzatıyor. "Kahve dükkanındaki olayın tanığı olarak ve Dün gece bardayken, onda kesinlikle bir şeyler değişti. Ama emin olmak için onu yeterince iyi tanımıyorum."

Yanılmıyor. Bir şeyler değişti.

Ve tıpkı onun gibi ben de bunun ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Geceleri düşüncelerimle baş başa kaldığımda sık sık bunu düşünürüm ama aklıma hiçbir zaman sağlam bir neden gelmez.

Ama ya haklıysa? Ya bana karşı bir şeyler hissediyorsa? Logan'la bir şeylerin peşinden gitmek ister miydim? Kendimi olası bir kalp kırıklığına açık hale getirmek ister miydim?

"Beyninin döndüğünü görüyorum. Konuş benimle," diyor

Brooke. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Duh."

"Eskiden Logan'a çok aşıktım."

Nefes nefese kalır ve neredeyse sandviçini yerken boğulacak gibi olur. "Ne!

Bunu nasıl şimdi öğreniyorum?" Sandalyeden kalkıyor ve mutfak adasının etrafında dönüyor. "Bu çok büyük bir şey. Bu her şeyi değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi
değiştirmez." "O biliyor
mu?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Kardeşlerimin bu konuda ne düşüneceğini ya da ne söyleyeceğini hayal edebiliyor musun? Şu ana kadar kimseye söylemedim. Sana kadar."

Önümde hareketsiz duruyor ve şimdi görme sırası bende. kafasındaki tekerlekler dönüyor. Ama Brooke'un düşünceleri söz konusu olduğunda bu korkunç bir şey olabilir.

"Bence ona söylemelisin."

Dediğim gibi, bu korkunç bir şey.

Başımı agresif bir şekilde iki yana sallıyorum. "Hayır. Hayır. Asla olmayacak." Ondan uzaklaşmak için döndüm.

"Em," diyor Brooke, yanıma gelip iki elini omuzlarıma koyarak. "Onun seninle olan ilişkisini gördükten sonra, ikinizin arasında kesinlikle bir şeyler var. Buna cinsel kimya, çekim ya da her ne derseniz deyin."

"Sana biraz su getirmeliyiz." "Bunu bir düşün!"

"Brooke, benimle ilgilense bile, kardeşimin en iyi arkadaşı olması çok garip olurdu. Sadece birinin değil. Üçünün de. O tamamen sınırların dışında."

"Yani... seks?" Göz kırpmıyor.

"Şu anda sana dayanamıyorum."

"Biliyorum. Ben de kendime katlanamıyorum. Ama

cidden, bir düşün. Bu öyle bir durum ki, asla

Eğer denemezseniz, ikinizin gerçekten birbiriniz için yaratılıp yaratılmadığını bilemezsiniz. Belki Logan senin ruh eşindir. Ya da belki de hayatınızda uzun süre kalması gerekmeyen bir adamdır, sadece bir süreliğine. iyi zaman. Benim bıraktıklarımı alıyor musun?"

Orada durup ona gözlerimi kırptıştırırken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Güzel, göz kırptın. Arkama yaslanıp seni inkar ederken izleyemem. Siz ikiniz birbirinizin yanındayken havada süzülen kimyanın ta kendisisiniz."

"Bu konuşmayı yapamayacak kadar sarhoşsun."

"Hayır. Kafede bunu kesinlikle hissettim ama konuyu açmak istemedim. Sen ona baba dediğinde yüzü buruştu ve gerildi. Çok ateşliydi." Brooke kendi kendine gülüyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor ve kesinlikle deli olmasına rağmen gerçekten geçerli noktalara değiniyor. Geçmiş duygularımın muhakeme yeteneğimi gölgelediğini ve bir şey yokken varmış gibi davrandığımı sanıyordum.

"Bilmiyorum, Brooke."

"Ben de bilmiyorum." Omuz silkiyor ve buzlu kahvesine geri dönüyor. "Sadece söylüyorum, bunların hiçbirini tamamen masadan atma. Bekle ve eğer bir şey çıkarsa, bu kaderdir. Siz ikiniz bunu bir süre gizli tutsanız bile."

Kardeşlerimden bir sır daha saklama fikrini sevmiyorum.

Düzenli olarak geçirdiğim panik atakların boyutunu bilmemeleri yeterince kötü.

Bu oynamamı önerdiği tehlikeli bir oyun.

Çünkü karanlıkta tutulan tüm sırlar eninde sonunda gün ışığına çıkar.

CHAPTER EIGHT

Logan

Mayıs

Marc bardağını bana doğru kaldırıyor. "Mutlu yıllar, kardeşim."

"Otuzlar kulübüne katılmanın şerefine," diye ekliyor Thomas.

Viski bardaklarını benim su bardağıma tokuşturuyorlar ve bizi birbirimize bağlayan bir ritüel olan Moore'daki erkek gecemize yerleşiyoruz.

Bu yıl şansım yaver gitti, doğum günüm Çarşamba günü işten izin alıp bu adamlarla bir araya gelmek. Yıllardır bu bara geliriz. Çarşamba geceleri bir şeyler içmek ve hafta ortasında biraz stres atmak için.

Başlangıçta bu günü seçmemizin nedeni 'kambur gün' olmasıydı ve hepimiz günün sonunda biriyle birlikte ayrılacaktık.

gece. Ancak, Thomas Peyton'la çıkmaya başladıktan sonra bu daha çok ayaküstü sohbet ve içki içmeye dönüştü.

"Suyun nesi var?" Marc viskisinden bir yudum aldıktan sonra sorar.

"İçkili araba kullanmadığımı biliyorsun. Ve bu gece motorsikletim var. Hiçbirinizin onu benim için eve bırakmayacağını biliyorum."

Thomas agresif bir şekilde başını sallayarak, "Haklısın," diyor.

"Beni o iki tekerlekli ölüm tuzağında asla yakalayamazsınız." Marc gülüyor.

Haksız değil, bu şey bir ölüm tuzağı. Motosikletim birkaç yıldır bende. Büyürken hep istediğim bir şeydi. Bazı erkekler araba ya da spor koleksiyonu yapar. bir hobi olarak hatıralar. Motosikletim benim hobim. New York sokaklarında manevra yapmak daha kolay ve yüzüme çarpan rüzgârın heyecanını seviyorum. Elimde olsa bu şeyi bütün yıl sürerdim. Zaten soğuk hava ceketim sayesinde çoğu zaman biniyorum.

"İşler nasıl gidiyor?" Marc sorusunu bana yönelterek devam ediyor.

"Meşgulüm. Yılın bu zamanları nasıl olur bilirsiniz. Üniversiteli çocuklar okulu bitiriyor, bu yüzden her ne sebeple olursa olsun, beton orman seyahat etmek ve barhop yapmak için cazip bir yer. Sanırım Silas ve ben bu hafta tüm yıl boyunca yaptığımızdan daha fazla alkollü araç kullanma cezası verdik."

"Ah." Thomas başını sallıyor. "İnsanlar içki içip araba kullanmanın hoş bir şey olmadığını ne zaman öğrenecek?"

"Katılıyorum," diyor Marc. "Bok gibi tehlikeli."

"Koroya vaaz veriyorsun." Gülüyorum. "Uber'i de bilmek zorundalar. Telefonlarında var, o yüzden bana sorma neden kullanamadıklarını. Daha olumlu bir not olarak yakında terfi edeceğim. Beni süslü bir masa başı işine yaklaştıracak son bir adım."

Ya da babamın izinden gitmeye bir adım daha yaklaştım. Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Ölmüş babamdan bahsetmek doğum günümde yapmak istediğim bir konuşma değil.

Yine de işim aklımdan hiç çıkmıyor. Bu iş

benim tüm hayatım ve hep öyle kalacak.

Çocuklarla böyle geceler geçirdiğim için şanslıyım. Yaptığım işte en iyisi olmak için kendime uyguladığım baskıdan kaçıyorum. Bu garip bir yan yana geliş: yaptığım işi sevmek ama aynı zamanda sokaklardan kurtulmak istiyor.

"Bence senin için iyi olacak," diyor Marc. "Senden mükemmel bir şef olur. Bir sonraki terfi senin için bu yönde atılmış büyük bir adım olacak."

"Teşekkür ederim." Ona bir gülümseme sunuyorum. "Umarım çok geçmeden."

Sonraki bir saat boyunca Marc ve Thomas'ın son iki hafta boyunca neler yaptıklarını konuşuyoruz. Bana Oliver'ın son zamanlarda durmaksızın seyahat ettiğini ve blogu için iş gezileriyle delicesine meşgul olduğunu söylediler.

Thomas bize Peyton'la birlikte şehir dışındaki yeni evini ve burayı ne kadar sevdiğini anlatıyor. O dayanamıyor işe gidip geliyor ama bu onu mutlu ediyor. Artık bir nişanlısı olduğu için çok duygusal bir pislik.

Ardından Marc, geçtiğimiz Aralık ayında asistanı ve Peyton'ın en iyi arkadaşı olan Avery'yi sahte nişanlısı olarak tatil galasına götürdüğünden beri nasıl gergin olduğunu anlatır. Patronu hâlâ kiminle evlenmeye karar verdiği konusunda tek kelime etmedi. emekli olduğunda emlakçılığı devredecek.

Onun için üzülüyorum çünkü bunu ne kadar çok istediğini ve bir şeyi bir sonraki nefesten daha fazla isteme hissini biliyorum. İşlerinin çok yoğun olması da yardımcı olmuyor. Avery, Vermont'ta ameliyat olan annesine yardım etmek için izin aldığından beri.

"Lanet olsun. Telefonum bir ara bozulmuş olmalı," diyor Thomas telefonunu açmaya çalışırken. "Peyton endişelenmeden geri dönsem iyi olacak."

"Sana yardım edemem çünkü benimki ben buraya gelmeden önce ölmüştü," diye alay ediyor Marc.

"Ne zaman endişelendi ki?" Gülüyorum. "Seni parmağında oynattığını biliyor."

"Kapa çeneni," diyor Thomas gülümseyerek. "Durduğun zaman Etrafta dolaşıp hayallerinizdeki kadını bulun, siz de aynı şekilde hissedeceksiniz."

"Thomas'ın müstakbel eşini benden önce nasıl bulduğunu hâlâ anlamış değilim," diye ekliyor Marc başını sallayarak. "Gelecekte bunu isteyen kardeş benim."

"Çünkü bir eş aramayı bırakamıyorsun. Mihraba yürümeden önce birileriyle çıkmalısın Marc," diye alay ediyorum.

"Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Thomas'ın Peyton'la tanıştığı ilk gece ağzından çıkan o sözleri çok net hatırlıyorum." Marc kaşlarını çatı.

Su bardağıma karşı kıkırdıyorum. "Arada bir sana hatırlatmak isterim."

"Her neyse." Marc gözlerini devirir. "Ben de gidiyorum. Yarın uzun bir gün olacak."

Hepimiz Moore'u her ziyaret ettiğimizde yaptığımız gibi masaya para atıyoruz. "Silas'la buluşacağım, Her neyse. Önce bisikleti bırakmam gerekiyor, sonra da ona doğum günü içkileri için söz verdim."

"Unutma, artık otuz yaşındasın," diye şaka yapıyor Thomas.

Ona kötü kötü bakıyorum ve yorumunu görmezden geliyorum çünkü onun düşündüğü gibi bir parti hayvanı değilim. "Çıkmadan önce tuvalete gideceğim. Eve sağ salım gidin çocuklar," diyorum, onların güvenliği için duyduğum endişe sesimden belli oluyor.

Onlarla yollarımı ayırdığımda hep aynı şeyi söylerim. Babamı o şekilde kaybettiğimden beri arkadaşlarıma karşı hep böyle korumacı olacağım. Bana yakın olan herkes için direksiyon başına geçtiklerinde endişelenirim. Ve Çünkü onlara güvenmiyorum. Yolda başkalarına güvenmiyorum. Bu ciddiye aldığım bir sorumluluk.

Thomas bana sarılmadan önce, "Doğum günün kutlu olsun kardeşim," diyor.

Onlardan biri bana böyle seslendiğinde göğsüm sıkışıyor. Bunu arkadaşlık anlamında kullanmıyorlar; bana aile gibi olduğumuzu hatırlatmak için kullanıyorlar.

"Teşekkürler," diyorum ve kucaklaşmaya karşılık veriyorum.

"Evet, mutlu yıllar. Seni seviyoruz," diye şarkı söylüyor Marc.

Ona ters ters baktım. "Şimdi de bana hüzünlenmeye başlama," diye şaka yapıyorum.

Yollarımız ayrılırken ikisi de gülüyor ve ben Silas'a bir mesaj atıyorum.

Yirmi dakika içinde doğum günü içkileri için Callahan'a gitmek ister misiniz? SILAS

Ben de varım.

Dışarıda bisikletime ulaştığımda cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkardığımda Emiline'in adını fark ettim. Beni daha önce aradığı tek bir zamanı bile hatırlamıyorum. Bir süredir birbirimizin numaralarına sahibiz ama bunun tek nedeni kızların birkaç ay önce başlattığı büyük bir grup sohbeti.

Kızlarla grup sohbeti yapmanın nesi olduğunu asla

anlayamayacağım. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Hey, Logan." Sesi kulağımda çok yumuşak. "Hala kardeşlerimle birlikte misin?"

"Hayır. Beş dakika önce çıktılar. Ne oldu?"

Diğer uçta kısa bir duraklama oluyor, sonra nefesinin altından "kahretsin" diye fısıldadığını duyuyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Bir duraklama daha. Emiline telefonu kapatmadan önce hızlıca, "Hayır, ama bir yolunu bulacağım," diyor.

İçimde bu kadar hızlı gelişen bu duygunun ne olduğunu bilmiyorum ama panik duygusu beni ele geçiriyor. Ya ona bir şey olduysa? Thomas ve Marc'ın cep telefonları çalışmıyor ve Oliver hâlâ şehir dışında.

Onu tekrar aramaya karar verdim ama bu sefer cevap vermedi.

"Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Telefonuna cevap ver.

EMILINE

Sorun yok. Ben iyiyim. Ben iyiyim.

Uzman olmayabilirim ama bir kadın iyi olduğunu söylüyorsa, değildir.

Telefonum ondan gelen bir aramayla çalıyor ve hemen cevap veriyorum. "Neredesin?"

Telefonun diğer ucunda iç geçiriyor. "Kütüphanedeyim. Ama dediğim gibi, ben iyiyim. Ben sadece..."

Cevap vermesini bekliyorum ama sesi kesiliyor. "Neler

oluyor?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak soruyorum. İçimdeki her şey bana ne olduğunu söylemesi için çığlık atarken oluyor.

"Bu aptalca ve sen anlamazsın. Sadece kardeşlerimin beni eve götürmek için buralarda olup olmadıklarını görmek istedim."

"Araban yanında değil mi?" Sesi ne kadar endişeli çıkarsa öfkem o kadar azalıyor.

"Arabam yok. Buraya yürüyerek geldim."

Birden kendimi onun olduğu yere gitmeye hazır buluyorum çünkü gecenin bu saatinde eve yürüyerek gitmesi ya da bir yabancıнын kullandığı taksiye binmesi mümkün değil. Ben Kafamda onun için güvenli bir seçenek olamayacak kadar çok pisliğe tanık oldum.

Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

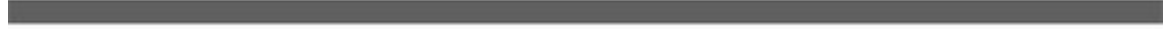
"Bana konumunu gönder. Yoldayım," diyorum telefonu yüzüne kapatmadan önce.

Kaskımı takıyorum ve bisikletime binmek için bacağımı sallıyorum. Koltuğuma yerleştikten sonra telefonumu cebimden çıkarıp gidonumun arasına kurduğum yuvaya yerleştiriyorum. Anahtarı çevirdiğimde motor kükreyerek canlanıyor, ve bunu yapar yapmaz, telefonuma konumu geliyor.

Aferin kızıma.

Yola çıkmadan önce Silas'a kısa bir mesaj gönderdim.

Raincheck. Bir şey çıktı.

Kütüphaneye beş dakikadan az bir sürede varıyorum. Kamyonetimi almak için bisikleti evime bırakma zahmetine girdim.

Benimle ilgili bir şey, her zaman kurallara uymamdır. ve hız limitleri. Ancak, ona olabildiğince hızlı ulaşmak için kendime bu istisnayı tanıdım.

Park eder etmez Emiline sırt çantasıyla kütüphanenin ön merdivenlerinde dikiliyor. Kolları onu sarmış

üşümüş gibi kendini kucaklıyor. Ama Mayıs başında burada hava tam da olması gereken sıcaklıkta olduğundan üşümemesi gerekiyor.

Etrafındaki her şey karanlık, merdivenlerin üzerindeki sokak lambası da dahil, sanki saatler önce kapanmış gibi görünüyor. Kaskımı çıkarıyorum ama bisikletimden inmiyorum, onun bana gelmesini istiyorum.

Motosiklete yaklaşırken neredeyse fısıltıyla, "Mutlu yıllar Logan," diyor. "Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Özel gününüzde başınız belaya girmesin." Bakışları beton kaldırıma düşerken sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kendi iyiliği için fazla mükemmel.

İyi olduğundan emin olmak için onu baştan aşağı taradım. ve tek parça halinde. Gözlerimi yüzüne diktiğimde yanaklarında kırmızı bir ton ve gözlerinin altında bir şişlik görüyorum. Her ikisi de Emiline günlerdir uyumuyor ya da ağlıyor.

Beni aramasının bir araca ihtiyaç duymaktan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bisikletime hafifçe yaslanıyorum. "Bana neler olduğunu anlat, Emmy."

Gözlerini deviriyor, ben de gülümsemeye karşı koyuyorum çünkü bu lakaba dayanamadığını biliyorum.

"Sana söylersem, kardeşlerime söylemez misin? Benim için zaten korktuklarından daha fazla korkmalarını istemiyorum."

Zihnim en kötü senaryoyu düşünmeye başladı. Emiline kütüphanede biriyle çıkıyordu ve adam ona zarar mı verdi? Eğer durum buysa, uğruna çok çalıştığım işimi kaybedeceğim çünkü onu öldüreceğim.

Konuşmadan önce yutkunuyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Gözleri benimkilerle buluştu. Ona doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığına şüphe yok. Bana güvenmemekte haklı. Son birkaç gündür bana bir gram bile güvenmesi için ona hiçbir sebep vermedim. onu gördüğümde, ona pislik gibi davranıyordum.

Emiline'e hafifçe başımı sallayarak bunu aramızda tutacağıma dair güvence veriyorum. Ne olursa olsun, bu konuda onu korumaya yardımcı olacağım.

Sanki güvence verdiğimi hissetmiş gibi, nihayet konuşmadan önce alt dudağını bir kez dişlerinin arasına alıyor. "Panik atak geçirdim."

Rahatlama bedenimi sarıyor ve omuzlarımın tuttuğumu bile fark etmediğim gerginliği serbest bıraktığını hissedebiliyorum.

"Bilmiyorlar," diye devam ediyor Emiline, sesi panikle karışık. "Benim için endişelenmelerini istemiyorum. Lütfen Logan."

"Sır tutma konusunda pek iyi değilimdir," diye itiraf ediyorum.

İnliyor ve sanki bu duyulursa dünyası başına yıkılacakmış gibi acı çekiyor.

"Ama bunu saklayacağım," diye ekliyorum onu rahatlatmak ve sakinleştirmek için. "Ben senin sırrını saklayacağım. Ama sen de kendi sırrını saklamak zorunda kalacaksın."

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. Mavi gözleri sanki dünyanın yükünü üzerinde taşıyormuş gibi belirsizlikle fırtınalı. omuzları ve bir sır daha ekleme fikri her an yanmasına neden olabilir.

Bu durum her yanıma geriyor çünkü en son istediğim şey onun daha fazla yük taşıması.

Ama sonunda başını sallıyor.

"Onlara seni motosikletle aldığımı ya da motosikletin arkasına bindiğini söyleyemezsin. Her şeyden çok bu konuda endişeleneceklerdir."

"Beni almaya gelmene gerek yoktu."

"Evet, geldim."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden?"

"Çünkü eğer bir gün
Sana bir şey oldu, Emmy. Kaskı al.
arkaya bağla ve motora bin. Seni eve götüreceğim."

Bana yukarıdan aşağıya bakarken ve sanki şu anda bu konuda bir seçeneği varmış gibi motosikleti değerlendirirken vücudum onun bakışlarıyla aydınlanıyor. Buradan motorumun arkasında ayrılmaması için hiçbir şans yok.

"Güvenli mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Ama benimle
güvendesin." Buna ben de inanıyor muyum
bilmiyorum.

Ama onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa
yapacağım. Buna bu sır da dahil.

CHAPTER NINE

Emiline

Ama sen benimle güvendesin.

Motosikleti tararken sözleri zihnimde yankılanıyor,
Parlak zırhlı bir şövalye gibi mükemmel bir şekilde üstüne
otururken altında mırıldanıyor.

Güvende hissetmek benim için yeni ve alışılmadık bir şey. ile
ailem ve hatta geçmiş ilişkilerim hakkında konuşacak kadar rahat ve
güvende hissetmekte zorlandım.
mücadele ettiğim şeytanlar.

Bu farklı hissettiriyor.

O her ayrıntıyı bilmeden, Logan'dan duymak çok daha
büyük bir güç taşıyor.

Dışarıda karanlıkta durmak utanç verici.
Çalıştığım konu yüzünden panik atak geçirdikten sonra
kütüphane. Yaklaşan sınavların stresi hala aldığım her
nefeste göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

Ve Şimdi, eve gitmek için onun bisikletinin arkasına oturmak zorunda kalma fikri beni tekrar aynı paniğe sokabilir.

Beni bu Şekilde, bu savunmasız halimle görmesinden korkuyorum.

Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum.

Yaşadığım son birkaç olay güpegündüz ya da evde kendi alanımın rahatlığında oldu. İlk dönemim boyunca onları gerçekten iyi idare ettim. Yine de bu dönem beni gerçekten çok etkiledi.

Önümüzdeki hafta büyük bir sınavım var ve anlamak için yorulmadan çalıştığım materyale gvendiğimi söylemek istiyorum, ancak hemşirelik okulu sınavlarının şakası yok.

Sorular çılgınca ve sizi ikinci kez düşündürüyor çalıştığınız her şey. Size tüm seçenekler sunulduğunda, her biri kulağa hoş geliyor, ancak sadece hangisinin en doğru olduğunu bilmek isterler.

Örneğin, hastanın nabzı atmıyor. A. O ld. B. ld. C. Kalp atışı yok. D. Durumu iyi.

Tamam, belki bu en iyi örnek değil ama ne demek istediğimi anladınız. Cevaplar hiçbir anlam ifade etmiyor.

Daha önce pek çok panik atak yaşamış olmama rağmen, bu gece yaşadığım panik atakta beni gerginleştiren bir şey vardı. Evimin rahatlığında olmadığım açıktı ve eve nasıl dneceğimden emin değildim. Karanlık sokaklarda bir tane daha içmeden.

Bu şehri seviyorum ama bazen korkutucu olabiliyor.

"Konuş benimle," diyor Logan. "Bana ne düşündüğünü söyle, Em."

Ses tonu onunla telefonda ilk konuştuğum zamankinden çok daha yumuşak. Ve bana o lanet olası çocukça lakaptan başka bir şey dediğini duymak kalbimin göğsümün içinde çılgınca çarpmasına neden oluyor.

Logan'a baktığımda sinirli olduğunu görebiliyorum ve tüylerim diken diken oluyor. İnsanları benim yüzümden yollarından alıkoymaktan nefret ediyorum. Birine yük olmaktan nefret ediyorum. Yine de buradayım, onun zamanını boşa harcıyorum.

"Özür dilerim, Logan." Kelimeleri söylerken sesim titriyor. "Doğum gününü mahvetmek istememiştim."

"Yapmadın."

"Ama-"

"Yapmadın," diye tekrarlıyor Logan, sesi bu kez biraz daha sert. "Böyle bir konuda sana asla yalan söylemem."

Kelimeleri kullanım şekli kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Bana bahar tatilinden sonra Brooke ile yaptığım konuşmayı hatırlatıyor. Aklımdan çıkaramadım ama onu işte görmedim ya da kardeşlerimle karşılaşmadım.

Sonunda kendimi onun deli olduğunu düşünmeye ikna ettim. bir şeylerin peşinden gitmeyi öneriyor. Ama bu konuda çok fazla şey okumayacağım. Bu Logan'ın bana karşı bir şeyler hissetmesi değil. Sadece kardeşlerim müsait olmadığı için bana yardım ediyor.

"Kütüphanedeyken, bazı alıştırma soruları yapıyordum ve hepsini yanlış yapmaya devam ettim." Gözlerimi kırptırıyorum.

duygulara hakim olamadım. "Ve sanırım kendimi kaybettim. Panik beni ele geçirdi çünkü bu finallerde başarılı olmak için çok çalışıyorum. Ben... Nefes alamadım ve göğsüm sanki bir filin üzerinde oturuyordum. Sadece eve gitmek istiyordum ama yalnız yürürsem kendimi kaybetmekten korkuyordum."

Bunların hiçbiri yalan değil, ancak geceleri çalışmaktan düpedüz bitkin düştüğüm kısmını dışarıda tutuyorum ve çok çalışıyorum. İçerik ilerledikçe daha da zorlaşıyor gibi görünüyor ve ayrıca son zamanlarda neredeyse hiç uyumadım.

İki hafta. Bu yüzden çalışmayı saatler önce bırakmam gerektiğini biliyorum. Sınırlarımı ve beynin uykusuz çalışamayacağını bilecek kadar zekiyim.

Sadece... beynim durmama izin vermedi.

"Kaskı tak," diyor Logan, tutmam için uzatarak.

"Yanında her zaman fazladan bir tane mi taşıyorsun?" Ben soruyorum. "Bu kimin için? Başka bir kızın kaskını takmayacağım."

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum ve söylediğim anda sözlerimi geri almak istiyorum çünkü kıskanç bir ergen gibi konuşuyorum.

"O kaskı hiç kimse takmadı Emiline," diye cevap veriyor Logan dudaklarında sırıtarak.

Gerçekten nedenini sormak istiyorum ama aklıma daha iyisi geliyor ve bu gece kendimi daha fazla utandırmamak için kendimi durduruyorum.

Ayrıca, yüzünde bir parça gülümseme görmek, onunla birlikte sırtıma binmek istememe neden oluyor.

Özellikle de böyle görüldüğünde.

Logan bir motosikletin üstünde

ölümcüldür.

Uzun bir elbise giydiği için neredeyse hiç teni görünmüyor. kollu siyah gömlek, ama sanki bu gece evden çıkmadan önce boyamış gibi vücudunun her kaslı kıvrımını sarıyor. Ve ne zamandan beri kot pantolonları bu kadar çekici buluyorum?

Bunu istememeliyim.

Logan neden tüm duvarlarımı yıkıyor?

Ben bu soruyu daha fazla dşnemedem, "Aslına bakarsanız, daha önce motorumun arkasında hiç kız olmamıştı" diye ekliyor.

Vahiy beni geriye itti, ama ayaklarım kaldı. oldukları yerde topraklandılar. Bir parçam ilk olduğum için heyecan duyuyor. Küçük bir parçam da onun bisikletinin arkasına binen tek kız olmayı diliyor ama bu öyle bir şey değil.

Kardeşimin birkaç ay önce söylediği sözler zihnimde tekrar canlanıyor ve kendime Logan'ın küçük kız kardeşi gibi olduğumu hatırlatıyorum.

Ben hep böyle olacağım.

"Doğru," diye boğuldum, yutkunmakta güçlük çekiyordum. Boğazımda bir yumru. Sonunda titreyen ellerimle kaskı ondan aldım ve başıma yerleştirdim.

Sanki benim için yapılmış gibi tam oturdu.

Beyin, lütfen bunun olduğundan daha fazla olduğunu düşünmeyi bırakabilir miyiz?

n siperliği kaldırıyorum ve gözlerim açıklıktan onunkilerle buluşuyor. Kaskını da tekrar taktığı için dudaklarını göremiyorum. Ama gözlerinin etrafındaki hafif bir kırışıklık bana kaskının altından gülümsediğini söylüyor.

Kayışları bağlamak için uzanıyorum, ama girişimim çabucak başarısız oluyor ve bu sefer titreyen ellerimi saklayamıyorum.

Logan geldiğinden beri ilk kez bisikletten iniyor. Kişisel alanıma girerken neredeyse benden bir baş daha uzun duruyor.

"Bana bırak," diyor.

Neden bu adamın ağzından çıkan her kelime bu kadar ateşli?

Logan o kadar yakın ki kokusu kaskın içindeki tuhaf kokuyu bastırıyor. Sedir ağacı, sabun ve benzin karışımı gibi kokuyor, sanki bütün gün bisiklete binmiş gibi.

Kask yüzündeki ışığın çoğunu maskeleye bile, gözleri her zamankinden daha fazla öne çıkıyor. Gözlerini benimkilere kilitliyor, çenemin altındaki kayışları körlemesine bağlıyor. Parmak eklemleri tenime değiyor ve vücudum Tüy gibi bir dokunuş. Sanki bunu hissetmiş gibi bakışlarını çenemin altında çalıştığı yere çeviriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi sabitliyorum. O bu kadar yakinken her santimimde güneşin altında oturuyormuşum gibi hissediyorum.

Bu gerçekten berbat bir fikir. Korkunç. Gelmiş geçmiş en kötü fikir.

Elleri çenemin altında hareket etmeyi bırakıyor ama yine gözlerimin içine bakarken geri adım atmıyor. O Her yerim yanıyor ve yemin ederim her an patlayabilirim.

Ona ne düşündüğünü sormak istiyorum. Daha önce bana sorduğu gibi.

O da şu an benim gibi mi hissediyor?

Şu anda kafasında bir şeyler dönüyor ve bilmek istesem de gerçeği öğrenmekten de korkuyorum. Kalbimin ona aşık olmasına izin veremem.

Logan sanki kendini yakalamış gibi aniden boğazını temizliyor. Kaskımın üstünü okşamadan ve bisikletine doğru dönmeden önce "Tamamdır," diyor.

Az önce hissettiğim duyguların yerini onun ölüm tuzağına düşme korkusu aldı. Ne olduğunu anlayamadan Logan bisikletin üzerinde otururken ellerinin izin verdiği ölçüde uzanıyor ve bir parmağını kotumun kemer köprüsüne sokarak beni tek parmağıyla kendine doğru çekiyor.

Şey... bu biraz ateşliydi.

İri eli belimin sol tarafını kavlıyor ve bisikletten uzaklaşıp tekrar ona bakmam için beni zorluyor. "Benimle güvendesin," diye tekrarlıyor. "Atla. Seni eve götürelim."

Bana karşı tavrı çok değişti. Telefonda olduğundan daha yumuşak ve son birkaç aydır onunla olan etkileşimlerinden katlanarak farklı.

Ama bu farklı hissettiriyor.

Bunu benim için yapmak istiyor.

Bir bacağımı koltuğun üzerine atıp mümkün olduğunca arkaya oturmadan önce kaskımın vizörünü indiriyorum. Ellerim onun geniş omuzlarına dayanıyor, sonra onları sıkıca kavıyorum ve Umarım düşmem.

Logan'ı omzunun üzerinden dikkatle izliyorum, anahtarı çevirmeden önce binicilik eldivenlerini teker teker takıyor ve motor kükrüyor.

Vay canına. Kahretsin.

Hayatta kalmak için Logan'ın omuzlarına tutunuyorum. Tam havalanmak üzere olduğumuzu düşündüğümde, bisikleti ileri doğru sarsıyor ve ellerimle kalçalarımın tepe noktası sırtına çarpıyor. içgüdüsel olarak belinin yanlarını kavramak için hareket etti.

Tanrı'ya şükürler olsun ki yüzü öne dönük ve ikimiz de kasklarımızın vizörlerinin arkasına saklanıyoruz. Çünkü Şu anda yanaklarımın ateş kırmızısı olması utanç verici.

Daha da kötüsü, ellerimi gövdesine dolamak ve karnına yaslamak için bileğime uzandı. Gömleğinin üzerinden kaslarının kıvrımlarını gördüm. Onları omuzlarında hissettim, ama elimin altında karnındaki her çıkıntı içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Derinlere gömmek için çok çalıştığım duygular.

Logan ellerime tekrar uzanıp aynı üç darbeli sıkmayı yapmadan önce omzunun üzerinden, "Dayanmanı istiyorum," diye emrediyor. "Ve sakın bırakma."

Kollarımı sıkıyorum ve aynı anda o da motoru çalıştırıyor.

Sokağa girdiğinde hiç fark etmiyor bile. Onu sıkıyorum ve sanki can simidimmiş gibi tutunuyorum. Sanki bir saniye bile bıraksam düşüp ölecekmişim gibi.

Bir dizi dönüşten sonra Logan, evimden önceki en uzun yolumuz olan tek caddeye iniyor. Bisikletin üzerinde birazcık doğruluyor, bir eli güvenli bir hızda seyrederken diğer elini kalçama götürüyor.

Parmaklarının, kalın bacaklarının arasına sokulmuş iç uyluğuma değdiğini hissedebiliyorum.

Bunun bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bunun onun beni güvende tutma yöntemi olduğunu biliyorum.

Ama daha fazlasını hissediyor. Logan sanki o da hissediyormuş ve ne yaptığının farkında değilmiş gibi elini çekiyor. Ellerini gidona geri koyuyor ama otoparka girmeden önce karnına yaslanmış olan benimkini üç kez daha sıkmadan önce değil.

Keşke bu küçük jestle ne demek istediğini bilseydim.

Ayrıca, beni ön kapıda bırakabilecekken neden buraya çekiyor?

Bir yere yanaştıktan sonra motoru durduruyor ve ben de motor alev almış gibi atlıyorum.

Ondan sonra da olabilir.

Kaskımı çıkarıp ona uzatıyorum ve kendimi bisikletten, ondan uzaklaşmaya zorluyorum.

"Eve bıraktığın için teşekkür ederim," diye kekeliyorum. "Beni ön tarafta da bırakabilirdiniz."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Ama genelde buraya park ederim."

Farkına vardığımda bakışlarım ondan bisiklete ve tekrar ona dönüyor. "Bekle."

"Ben de aynı sitede yaşadığımızı bilmiyordum. Bahar tatilindeki randevunuzdan sonra o gece seni eve getirene kadar bilmiyordum." Logan omuz silkti.

O geceyi hatırlayınca yanaklarım yeniden ısınıyor. "Bunun için sana hiç teşekkür edemedim. Bilirsin işte... bizi eve getirdiğin için falan."

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Bu yolculuk için ben de teşekkür ederim," diyorum arkamı dönüp rezidansın girişine doğru yürürken aceleyle. Logan'ın beni sürekli kurtarıyor olmasından utanç duyuyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye neredeyse bağırarak beni yürümeyi bırakmaya zorluyor.

Arkamı döndüğümde bana doğru yürüdüğünü fark ettim ve başımı salladım.

"Sık sık oluyor mu? Panik ataklarınız?" diye soruyor.

Tekrar başımı sallıyorum. Düzgün bir cümle kuramadan, kaskından çıkan dağınık kahverengi saçlarına ve o gözlere bakıyorum
Otoparkın ışıklarıyla aydınlanmış bir şekilde bana doğru sıkıyordu.

Logan saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmadan önce alanımı biraz daha kalabalıklaştırıyor. "Eğer tekrar olursa, arayabilirsin
Ben."

"İyi olacağım." Duygularımı saklamaya çalışarak onu başından savdım. "Ayrıca, neden beni kurtarmak için gelmek isteyesin ki?
dayanamayacağın biri mi?"

Logan'ın yüz hatları kararıyor ama başka bir şey söylemiyor ve arkasını dönüp ekstra kaskı motosikletin arkasına takıyor, sorumu tamamen görmezden geliyor.

Bana cevap vermesi için ona yalvarmak istiyorum ama yapmak istediğim son şey onu zorlamak.

"İçeri gir Emmy," diye homurdanıyor omzunun üzerinden, dönüp bana bakmadan bile.

Orada öylece durdum, şok olmuştum ve başka bir şey söyleyemiyordum.

Sonunda ayaklarımı hareket ettirip evime doğru yürüdüğümde, bunun bir daha asla olmayacağına dair kendime söz veriyorum.

Brooke ne derse desin. O yanılıyor.

CHAPTER TEN

Emiline

Haziran

KIZLAR NİHAYET TEKRAR BİR ARADALAR.

Önümüzdeki hafta yaklaşan finallerime çalışmam gerekiyor ama buna daha çok ihtiyacım var.

Okul ya da hayat çok zorlaştığında kızlarım en iyi kaçış yolu. Tek başıma neyle mücadele ettiğimi bilmeseler bile, onların yanında olmak beni rahatlatıyor.

Çünkü Peyton, Avery ve Kali böyle insanlar.

Bu gece, Kali ve ben Avery'nin ilk doğum günü için hazırlanmasına yardım edeceğiz.

Marc ile resmi sahte randevu.

Resmi diyorum çünkü ilk nişanlarının bir kereye mahsus olması gerekiyordu. Şimdi yaz boyunca sahte nişanı sürdürmek zorundalar.

Patronunu, ajansı devralacak kadar kendini kanıtladığına ikna etmeli.

Bu akşam dışarı çıkıp bu ilişkiye nasıl yaklaşacakları ve nasıl satacakları konusunda zemin hazırlayacaklar. Karşı karşıya olduğumuz sorun, Avery'nin tesadüfen görüştüğü adam, çünkü o ilişki kurmuyor, şu anda Ona mesaj atıyordum.

"Düşündüğünüzde komik geliyor. Filtrelerim yok ve ağzımdan çıkanları hiç umursamıyorum. Ama hayatımı kurtarmak için bir erkekten ayrılamam," diyor Avery.

"Bu normal." Kali omuz silkiyor. "Ağlayan bebeklerden hoşlanmıyorsun. Dean'le sadece birkaç kez karşılaştım ama onun bir şeylerin bitmesini istemeyen, mızımız bir tip olduğunu söyleyebilirim."

"Bu seni rahatsız ederdi," diye ekliyorum. "Burada tartışmanın hatırı için, bunun bir yere varacağını hiç düşünmemiştim."

"Nasıl olur?" Avery sorar.

Ona "Senin tavrına uyan ve bunu sana geri veren birine ihtiyacın var" diyorum.

"Benim bir tavrım yok," diye tersliyor Avery.

"Tavır yanlış kelime," diye araya giriyor Kali. "Güçlü bir iradeye sahipsin. Başkalarının ne düşündüğüne bakmaksızın kafadaki o vahşi düşünceleri paylaşmaktan korkmuyorsun. Kendini savunacak kadar kendine saygı duyuyorsun. Ki sen kesinlikle annenden öğrendim."

"Sen de şımartılmayı sevmiyorsun." Gülüyorum. "İşte bu yüzden kardeşim senin için daha mükemmel bir sahte nişanlı olamazdı."

"Doğru," diye alay ediyor. "Marc'ın benimle başa çıkabileceğinden hiç şüphem yok. İş yerinde her gün öyle yapıyor. Ama ben de onu okuyabiliyorum

bir kitap gibi. İçten içe romantizm ve mutlu son istiyor."

"Mutlu son konusunda iyisin." Kali koltuğunda göz

kırpıyor. Avery kararlı bir şekilde, "Oraya gitmiyoruz,"

diyor. "Dur bakalım," diyor Kali. "Sen zaten onun sikini ve sen onun etrafında garipleştin. o zamandan beri."

"Her şeyden önce." Kardeşimin seks hayatı fikri yüzümü tiksintiyle buruşturuyor. "Ağabeyimin sikini kime, neye ya da nereye soktuğunu bilmek istemiyorum. Cidden iğrenç." Oturduğum yerde titriyorum. "İkincisi, ikiniz de birbirinizin etrafında kesinlikle tuhaf davranıyorsunuz. Kali'ye katılmak zorundayım."

O gitmeden önce Noel galasından sonra nasıl olduklarını fark ettim. Aralarında bir şeyler vardı ve Marc o zamandan beri garip davranıyor. Kendime onun sadece iş konusunda endişeli olduğunu ve patronunun ne diyeceğini ve şirketi kime vereceğini duymayı beklediğini söylemeye çalışıyordum ama hiçbir zaman tam olarak ikna olmadım.

Marc ve Avery birbirlerine tamamen zıttırlar. Yine de çevrelerindeki herkes aralarındaki kimyayı fark etmiştir.

Onlar hariç herkes tabii ki.

"Gerçekten bu kadar açık mı?" Avery kendini kanepeye geri atarak şöyle diyor.

Kali ve ben hep bir ağızdan "Evet," diyoruz.

"Lanet olsun. İşte tam da bu yüzden bu iş onun lehine sonuçlanmayacak. Em, kulaklarını kapat," dedi Avery bana dönmeden önce.

Kali'ye. "O gecenin ne kadar ateşli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O tam da benim sevdiğim türden baskın ve edepsiz bir adam."

"Kulaklarımı kapatmam için bana zaman vermediniz ve şimdi bu benim gitme işaretim olabilir," diye tıslıyorum.

Avery ellerini dua eder gibi açarak, "Beni bırakma," diye yalvarıyor. "Müstakbel sahte baldızını böyle ortada bırakamazsın. Ayrıca, sapıkça şeylerle ilgilendiğini biliyoruz. Kart oyunu oynadığımız sırada itiraf etmiştin. bağlanmak istediğiniz kıyıya yolculuk."

Kahretsin. Bu konunun bir daha açılmayacağını umuyordum. Kızlar artık sadece sapıkça şeylerle ilgilendiğimi düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda Logan'ın benim yanımda çok farklı davranmaya başladığı yolculuktu.

Artık her şey farklı ama ben bu kızların düşündüğü gibi biri değilim.

Aslında bu bir yalan olabilir. Sapıkça şeyleri sayamayacağım kadar sık düşünmüşümdür. Sadece kendimi rahat hissettiğim ve karmaşık olmayan bir ilişkiden daha fazlasını yaşama fırsatı gördüğüm bir partnerim ya da cinsel ilişkim olmadı. biriyle seks yapmak.

"Madem bu konuyu açtın," diye araya giriyor Kali, dikkatini bana yönelterek. "Bana mı öyle geliyor yoksa Logan'la aranızda bir tür cinsel gerilim mi hissediyordum?"

"O boku hissettim." Avery tekrar tekrar başını sallıyor.

"Yaşlı değil mi?" "Tanrım, hayır. Otuzuna yeni bastı. Bu

sadece sekiz yıl demek. benden daha yaşlı" diyorum, ama keşke sözlerimi geri alabilseydim ağızımdan çıkar çıkmaz. Sanki hiçbir şey olmadığı halde aramızda var olan bir şeyi savunuyormuşum gibi geliyor.

"Yani, bir şeyi itiraf mı ediyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Başımı hızla sallıyorum çünkü... kahretsin. "O benim kardeşimin en iyi arkadaşı. Sıradan bir ağabey değil... En büyük ağabeyim. Birlikte büyüdük, yani onu ezelden beri tanıyorum. Ayrıca, o bir polis. Polisler hakkında ne derler bilirsin."

"Yatak odasında kelepçelemeyi sevdiklerini mi?" Avery kaşlarını oynatır.

Bana bunu yapması fikriyle kalçalarım birbirine yapışıyor. Ama hemen kendimi azarlıyorum çünkü bu hayatta asla böyle bir şey olmayacak.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Hepsi hile yapıyor!"

Yalan söylüyorum. "Bütün polisler eşlerini aldatmaz,

Em," diyor Kali.

"Tamamen yanlış bir klişe."

"Katılıyorum." Avery başını sallıyor. "Büyüdüğüm küçük kasaba, Herkes herkesi tanırdı. Orada düzinelerce polis tanırdım. Bir tanesi bile karısını ya da kız arkadaşını aldatmadı. Aldatmış olsalardı, bu kasabanın diline düşerdi."

"Logan da öyle bir tipe benzemiyor," diye ekliyor Kali.

Kütüphanedeki panik atağımdan sonra beni eve getirdikten sonraki etkileşimimizi defalarca tekrarladım.

Birçok nedenden dolayı.

Yapmak zorunda olmadığını söyledikten sonra yüzündeki ifade tahammül edemediği birini kurtarmak kayıtsızdı. Haksız olduğum için mi yoksa haklı olduğum için mi böyle davrandığını anlayamadım. Bana karşı çok sıcak ve soğuk.

Bir dakika sonra gelip iyi olduğumdan emin oluyor. Sonra tekrar olursa onu aramamı istiyor.

Sonra da tek kelime etmeden çekip gidiyor.

Karşı karşıya olduğum yan yana gelme durumuna ek olarak, motosikletinin arkasında kollarımı ona dolamış olma fikrinden kendimi kurtaramıyorum. Sıcak, yoğun ve samimiydi, özellikle de arkasına binen tek kadın olduğumu bilerek.

Motosiklet beni çok korkutsa da onunla tekrar aynı pozisyonda olmayı istemekten kendimi alamıyorum. Logan da beni aynı şekilde korkutuyor.

"Siz ikiniz belli ki onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsunuz," diye homurdandım. "Logan var olan en büyük playboydur. Onu aynı kızla birden fazla kez gördüğümü hiç sanmıyorum. Tommy de size aynı şeyi söyleyecektir. O bile arkadaşının bir playboy olduğunu düşünüyor."

Söylediklerimin sadece bir kısmı yalan. Geçmişte, Logan okuldaki en büyük çapkındı. Bunu çok net hatırlıyorum. Takılmak için geldiğinde mutfakta kardeşlerimle konuşmalarını dinlerdim.

Logan'a sınırların dışında olduğumu söylemelerinin en büyük nedenlerinden biri buydu.

Ama son zamanlarda, ya öyle olmasaydı diye düşünmeden edemiyorum.

CHAPTER ELEVEN

Logan

"Dün gece terfini kutlamak için dışarı çıktın mı?" Silas sandviçinin ısıkları arasında soruyor.

"Hayır, içimde yoktu. Yenilmiştim," diye cevap veriyorum, ki bu yalan değil.

Dün sabah yüzbaşılığa terfi ettim, bu da şef olmaya bir adım daha yaklaşmak demek. Bunun bir gecede gerçekleşeceğine inanacak kadar saf değilim ve bu rol sıkı çalışma ve fedakârlıklarla geliyor.

Ancak bu terfiye giden yol, özel hayatımdan önemli fedakârlıklar yapmamı gerektirdi. Bu hedefe ulaşmak için çoğu zaman kendi ihtiyaçlarımı askıya almak zorunda kaldım ve babamı gururlandırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Haberi aldığımda duygu seline kapıldım, ancak her şeyi yüzeyin altında, herkesin etrafında tuttuğum kabuğun altında saklı tuttum.

Memur arkadaşlarımla dolu odaya bakarken içimi bir gurur dalgası kapladı. Bunun için seçilmiştim, babamın gururla tanık olmasını dilediğim bir an yüzünde gülümseme.

Ama değildi. Olamazdı.

Önümüzdeki yıl ya da beş yıl sonra nihayet şef pozisyonuna geldiğimde bile, yine de orada durmayacak ve bu düşünce bile tek başına içimi parçalıyor.

Buna rağmen Thomas'ın benim için gelmesine çok minnettar oldum. Onun ve bölümdeki diğer arkadaşlarımla varlığı, bu yolculukta yalnız olmadığımı güçlü bir hatırlatıcısıydı. Babam yanımda olamadığında yanımda olacak daha iyi bir arkadaş grubu isteyemezdim. Göreve çağrılmadan hemen önce, bir memur arkadaşımın terfi almasını izledim ve eşi ile küçük oğlu gururla gülümsüyorlardı.

Bir an için, sizi tüm göğsüyle seven birinin orada durup sizi desteklemesinin ve tezahürat yapmasının ne kadar inanılmaz bir his olduğunu düşündüm. Ama bu sadece bir anlık bir şeydi çünkü istediğimin bu olmadığını hemen hatırladım.

Eğer bana bir şey olursa, karımın ya da hatta çocuklarımla bile hayatlarının geri kalanını bensiz geçirmek zorunda kalmalarını istemem.

"Lanet olsun." Başını sallıyor. "Geçen ayki doğum gününden beri dışarı çıkmadın. Biliyorsun... beni ektiğin gece. Ki bunu henüz konuşmadık."

Evet, kahretsin, bunun hakkında konuşmadım.

Bu konuda kimseyle konuşmadım.
son bir aydır duyularımı saklıyorum. Bunun sebebi

Silas'ın Ford kardeşlerle sadece birkaç kez karşılaştığı için onlara her şeyi söyleyeceğini düşünüyorum ama bu konuda yüksek sesle bir şey söylemek gerçekmiş gibi hissettiriyor. Gerçek gibi hissetmek istemiyorum.

Onunla bir daha böyle yakınlaşmama asla izin veremem yoksa gelecek planlarımla ilgili fikrimi kesinlikle değiştirebilirim.

Bunların pek bir önemi yok. Emiline ondan nefret ettiğim hakkında bir yorum yaptığında bunu inkar etmedim. O sorduktan sonra yüzüne bile bakamadım. Bir cevabım yoktu.

Çünkü aklıma gelen ilk düşünce böylesinin daha iyi olacağıydı. Ona katlanamayacağımı düşünmesi daha iyi, böylece günaha girmeye meyilli hissetmem.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledim. "Eve gittim ve yattım. Ondan önce birkaç gece çalıştığım için çok yorgundum."

"Doğru," diyor Silas başını sallayarak.

Bana inanmıyor ve ben de onu suçlamıyorum.

Başımı sürücü koltuğumun başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. O geceden beri Emiline'le işler garip bir hal aldı. İçimde bir duygu karmaşası başlattı ve ondan kaçmayı gittikçe zorlaştırdı.

Kardeşlerine ya da kızlara bile söylemediği bir sırrı bana emanet etti. Sonra onu bisikletimin arkasına bindirdim. Bu duyguyu ne kadar çok düşündüğümü zaten biliyoruz.

Üstüne üstlük, başka bir erkeğin ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum. Mason'ın ellerinin bahar tatilinde onun üzerinde olduğu fikri, bunun sadece benim olmasını istememe neden oldu.

ellerini onun üzerinde gezdirdi. Kafamda ona bir daha hiçbir erkeğin dokunmasını istemediğime dair mantıksız bir düşünce vardı.

O benim korumam altında değil. Kıskançlık içinde öfkelenecek ben değilim. Yine de yardım edemiyorum ama hayal kırıklığı içinde inliyorum
Çünkü hâlâ bunları düşünüyor olmam beni sinirlendiriyor.

Hala onu düşündüğümü.

"Sadece iş ortağın olduğumu biliyorum ama benimle her şeyi konuşabilirsin, biliyorsun," diyor Silas. "Hepsini içinde tutma."

Yolcu koltuğunda ona bakıyorum ve yüzündeki ifadeden bunu kastettiğini anlıyorum.

"Sen bir iş ortağından daha fazlasısın," diye onu rahatlatıyorum. "Seni iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum Bennett," diyor eliyle göğsünün üzerinde bir kalp yaparak.

Bu beni gülümsemeye zorladı. "Peki. Yine de çıkarmam gerekiyor," yüzümü ona doğru çevirmeden önce duraksıyorum. "O gece-" diye söze başlıyorum, ama telsizin hoparlörlerinden sevk memurunun sesi gelince sözüm kesiliyor.

"Tüm birimler City General Acil Servisine. Hasta silahlı ve tehlikeli."

Midem dibe vuruyor ve az önce yediğim hoagie'nin tüm parçalarını kismaya hazırım.

"Tecrit devam ediyor," diye devam ediyor merkez.

Silas emniyet kemerini bağlarken bana "İki dakikamız kaldı," diyor.

Ellerimi yumruk yaparak pencereden dosdoğru karşıya bakmaya devam ederken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum çünkü aklımda milyonlarca düşünce dönüp duruyor.

Bu gece çalışıyor mu?

O iyi mi?

O... hayatta mı?

Kendimi toparlıyorum. "Kırk yolda," diye cevap veriyorum telsizden, arabayı sürerken. Yaralı olmaması umuduyla olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye gidiyorum.

Özellikle de Emiline Ford adında biri.

"Her şey yolunda." Silas'ın omzundaki telsizden, merkeze her şeyin kontrol altında olduğunu bildirdiğini duyuyorum.

Buraya geldiğimizde, güvenlik bizim için şüpheliyi başarılı bir şekilde yakalamıştı ve onu kolları arkada, yere yatırmış, birkaç adım ötesinde bir çakı duruyordu.

Bu gece meşgul oldukları ve kız arkadaşı personelden gereken ilgiyi göremediği için hemşirelere şiddet uyguladı. Bunlar hemşirelerin Acil serviste uğraşmak zorunda kaldıkları tipik hayal kırıklıklarıdır. Yine de, bu adam bir çakıyı havada sallayarak ve bıçaklamakla tehdit ederek odalarından çıktığında tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. eğer onun nesi olduğunu bulamazlarsa.

Kendimi Emiline için endişelenirken buldum.

Gözlerim onu bir kez bile bulamasa bile.

Geldiğimizde bize verilen hızlı raporda kurban olmadığı söylenmişti. Yine de Emiline'in burada bir yerlerde olduğunu, belki de kendini korumak için güvenli bir mesafede durduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Sabahın ikisinde uyandırma çağrısından bahsediyoruz." Brooke gülerek Silas'ın ve benim yanımıza geliyor, hemşire odasının yanında duruyoruz.

"Değil mi? Sanırım kahveyi es geçebiliriz," diyerek Silas onunla şakalaşır.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü şu anda şaka yapacak havada değilim. Böyle bir şeyin adrenalin çöküşü her zaman sert olur. Emiline'in tehlikede olduğunu düşündükten sonraki adrenalin çöküşünün daha da kötü olduğunu bu gece çabucak öğrendim.

Onu bu kadar önemsediğim için kendimden daha çok nefret ediyorum, çünkü buraya gelirken kendi hayatımı ve ortağımın hayatını riske attım. Benim gibi pervasızca. Sonra, sanki işteki ilk günümmüş gibi, onu bulmaktan başka hiçbir şey umurumda olmadan buraya daldım.

"Yanlış. Benim her zaman kahveye ihtiyacım var," diye şaka yapıyor Brooke. İkisi birlikte gülüyor ama ben gülmüyorum. Yüzünü bana döndü. "İyi misiniz memur bey?"

"Ben iyiyim," diye tersliyorum ve buradan defolup gitmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama Brooke'un ardından gelen sözleri beni yolumda durduruyor.

"Bu gece burada olması gerekiyordu."

Keskin bir nefes aldım ve etrafımdaki kimsenin fark etmemesini umdum.

"Seslendi," diye devam ediyor Brooke ve ben dönüp ona bakıyorum. "Bugün dönem sonu sınavımız vardı. Şey"-saatine bakıyor-"dün şimdi, sanırım. Gece vardiyası hayatı." Hafifçe gülüyor, ama benim yüzüm düz ve duygusuz kalıyor. "Her neyse, uykusuzluktan ve notlarımızın yükselmesini beklemekten başı çok ağrıyordu, o yüzden dışarı çağırdı."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum çünkü Brooke'un söyledikleri beni daha az endişelendirmiyor. O konuya girmek istemiyorum ama 'baş ağrısı'nın, arkadaşının mücadele ettiği panik atakları gizlemek için kullandığı bir kılıf olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Başımı salladım. Emiline'i düşündüğümü anladıysa duygularımı pek de iyi gizleyememişim demektir.

Yüzümden o kadar belli oluyor mu?

Silas elini omzuma koyarak beni sıkıca kavıyor. "Sanırım bu telefon gelmeden önce yaptığımız konuşmayı bitirmeliyiz."

Dışarıya park edilmiş cipe doğru ilerlerken tekrar başımı sallıyorum.

Arabaya bindiğimizde aklımdaki her şeyi boşaltıyorum.

CHAPTER TWELVE

Emiline

Beni derin uykumdan çekip çıkaran donuk bir vuruş duyuyorum. Komşum olduğunu düşünerek inlemekten kendimi alamıyorum.

Son birkaç aydır yeni, seks delisi bir komşuyla uğraşmak zorunda kaldım. Gecenin her saati yatak başlığının duvarıma vurduğunu duyabiliyorum, bazen sabaha kadar sürüyor. Ya da belki de öyle değildir ve daha fazlası için uyanıyordur.

Her iki şekilde de, birinin o kadar dayanıklı olmasına imkan yok.

Ama şimdi, vuruşlar daha da artıyor. Sanırım birinin "Kapıyı aç" dediğini bile duydum.

Aman Tanrım, komşumun polislerle başı dertte mi?

"Emmy?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yatakta doğruluyorum çünkü o sesi tanıyorum. Evet, bu bir polis, ama sıradan bir polis değil.

Ve kesinlikle komşum için orada değil.

Battaniyelerimi atıyorum ve gözlerim altıyı çeyrek geçeyi gösteren saatime takılıyor.

Bu kadar erken saatte burada ne işi var?

Kapıya koşup kilidini açmadan önce aynada kendime bakmak için durmaya bile zahmet etmiyorum. Sütyen giymediğimi fark etmem bir saniyeden daha kısa sürüyor çünkü meme uçlarım atletimin altında çakılanırken vücudumun bana ihanet ettiğini hissedebiliyorum.

Gerçekten durup aynaya bakmalıydım.

Logan bir kolunu kapı çerçevesine dayamış, başı eğik ve diğer elini kalçasına dayamış bir şekilde orada duruyor. Gözlerim vücudunu takip ediyor ve hâlâ üniformasını giydiğini görüyorum. Darmadağınık görünüyor, sanki vardiyası sırasında cehennemi yaşamış gibi ve yüzündeki ifade bana bunun için acı çektiğini söylüyor.

"Burada ne yapıyorsun? İyi misin?" diye sordum.

Kapıyı açtığımdan beri gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor. "Ben de sana aynı soruyu sormaya geldim."

"Ben burada yaşıyorum. Normal bir insan gibi uyuyordum."

Sırıttıyor. "Cevap aradığım soru bu değildi."

Duraksıyorum ve ona ne sorduğumu hatırlıyorum. Burada olduğunu fark ettiğimde çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor çünkü

iyi olup olmadığımı merak ediyor.

Geri adım atıyorum, daireme girmesine izin veriyorum ve kapıyı arkasından kapatıyorum. Eşiği geçtiğinde varlığını her yerde hissediyorum.

Logan Bennett benim bölgemde.

Bu ilk kez olmuyor, çünkü Brooke'u Bardan sonra beni eve bıraktı ama bunu hatırlamıyorum. Bu sefer vücudum onun burada olduğunun tamamen farkında. Ona fena halde aşık olan eski ben şu an çok sersemlemiş olurdu.

Ama bunu uzun süre düşünmeye kendimi alamıyorum. Çünkü daha güneş doğmadan burada olmasından çok rahatsızım.

"Neden buradasın Logan?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arkasından soruyorum.

"Dün gece bir telefon aldım..." Bana bakmak için dönmeden önce duraksıyor. "Hastanedeydi."

"Bu sık sık olur."

"Hayır." Başını sallıyor ve yüzündeki ifade neredeyse... acı çekmiş gibi görünüyor. "Hastaneyi aramışlar. Acil serviste silahlı ve bıçaklı bir adam varmış."

Gözlerim irileşiyor ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum. Brooke'u aramak ve iyi olduğundan emin olmak için cep telefonumu almak üzere onun yanından geçip mutfağa koşuyorum.

Dün gece çalışıyor olmam gerekiyordu.

"O iyi," diyor ben daha telefonumun kilidini açmadan, sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi. "Herkes iyi. Adam gözaltında."

"Tamam," diyorum, boğazımın üzerime kapanma hissini yutkunarak geçiştiriyorum. Başka bir panik atağın eşiğindeymişim gibi hissediyorum ama yüzeye çıkmasına izin veremiyorum.

Logan burada dururken olmaz.

Orada olmam gerekiyordu.

Ya sonu iyi bitmezse?

Ya daha kötü bir şey olduysa? Ya

seslenmediysem?

Orada olmam gerekiyordu!

Logan bana herkesin iyi olduğunu söylemesine rağmen kendimi kötü hissediyorum.

Benim nöbetlerim böyle başlar. Olabilecek en kötü senaryoları düşünüyorum, bu da beni kontrol edilemeyen düşünceler aklıma giriyor ve sonra onları durduramıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, tekrar konuşmadan önce nefes alış verişimdeki değişikliği fark etmediği için şükrediyorum.

"Her şeyden sonra Brooke'la konuştum ve senin baş ağrısı için seslendi. Final sınavın olduğundan ve notunu beklerken stresli olduğundan bahsetti." Logan yine duraksıyor ve benimle mutfakta buluşmak için birkaç adım atıyor. Karşımda duruyor ve şu anda mutfak adasının bizi ayırıyor olmasına şükrediyorum. Eğer

değildi, uzun zamandır arzuladığım rahatlık için kollarımı ona sarmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Söylemesine gerek kalmadan ne dediğini duyuyorum.

Neyle mücadele ettiğimi bilen tek kişi o ve Logan'ın şu anda burada, evimde olması bana muhtemelen baş ağrısının daha fazlasını saklamak için bir bahane olduğunu düşündüğünü söylüyor.

"İyi değildin," diyor ben daha konuşmadan. Bir soru değil, bir ifade.

Ona söylersem yenilgiyi kabul etmiş olacağımı bildiğimden isteksizce başımı sallıyorum. "Ama şimdi iyiyim," diyorum kendimi savunmak için.

Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

Özellikle de onun önünde.

"Em." İç çekiyor.

Adımı bu şekilde söylediğini ilk kez duymuyorum. Her zaman 'Emmy' ya da tam adımdı. Herkes bana 'Em' der ama Logan'ın söyleyişindeki bir şey vücudumda bir ürperti yaratıyor.

"Logan" -mutfak adasının etrafında dönüyorum- "lütfen dur. Ben iyiyim. Buna alışkınım çünkü kendi başıma yeterince uzun süre uğraştım."

"I..." Logan başlar ama kendini durdurur. Bunun yerine, cevap olarak sadece başını sallar.

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için durumu değerlendiriormuş gibi bakışlarını benimkilere dikerken birkaç kalp atışı geçiyor.

Sonunda konuşmak için ağzını açıyor ama komşum artık sabah rutini için uyanmaya hazır olduğuna karar veriyor. Yatak başlığının duvara hafifçe çarpması Logan'ın başını benim yatak odama doğru çevirmesine neden oluyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Başım yatak odama doğru bakıyor, sonra kocaman gözlerle ona dönüyorum. "Ben değilim," diyorum savunmaya geçerek. "Belli ki, çünkü burada duruyorum." Gerginliği azaltmak için hafifçe gülüyorum.

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Gitmek için arkasını dönmeden önce, "Ben kendim çıkarım," diyor.

"Logan." Sanki kendimi açıklamam gerekiyormuş gibi onu durdurmak için acele ediyorum. Açıklamam gerekmediğini biliyorum ama onun böyle düşünmesine izin veremem. Yatak odamda biri var. "Bu benim komşum." Başparmağımı sesin geldiği yere doğru kaldırıyorum. "Sabahları bunu çok yapar. O bir makine ve duracak gibi görünmüyor." Gülmeye ve ruh halimdeki değişikliği hafifletmeye çalışıyorum.

Logan tekrar dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi çok daha hafif. "Ne yapmayı bırakayım?"

Bakışlarının ağırlığı ve bana sorduğu şey yanaklarımı ısıtıyor. Kardeşimin en yakın arkadaşıyla seks hakkında konuşmaktan kaçınmaya çalışarak "Biliyorsun," diye cevap veriyorum.

Sanki zaten biliyormuş gibi rahatça sırtlıyor. "Söyleyebilirsin, Em."

Yüzündeki ifadeden yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna yemin edebilirim.

İşte vücudum yine bana ihanet ediyor.

Kollarımı iki yana açarak, "Seks yapıyor," diye bağıriyorum. Büyük hata çünkü ince atletimin içinden geçen hava akımını hissedebiliyorum. "Şimdi mutlu musun?"

Logan'ın yüzündeki sırıtış, gözleri
Vücudumun her santimini. Bu ince atletten taş gibi sert
meme uçlarımı görebileceğini bildiğimden, bakışlarının
ağırlığı altında kendimi çıplak ve açıkta hissediyorum.
Kendimi ona karşı tamamen açıkta hissetmemek için
kollarımı hızla göğsümün üzerine sarıyorum.

Başka bir şey söylemiyor, arkasını dönüyor ve kapıdan
çıkıp gidiyor.

Bu da neydi böyle?

CHAPTER THIRTEEN

Logan

Kendimi büyük bir pislik gibi hissederek dairesinden ayrıldım. Çünkü tek düşünebildiğim pişman olacağım bir şey yapmadan önce oradan çıkmaktı. Ondan gelecek bir gülümseme ya da kahkaha -gerilimi azaltmak için gergin bir gülümseme olsa bile- ellerimi bir çırpıda onun üzerinde gezdirebilirdi.

Ama beynimin mantıklı kısmı devreye girdi ve oradan ayrıldım.

Dışarıda yağmur yağıyor, bu da mükemmel bir gündüz Biz gece vardiyacıları için uyku havası. Ancak şimdi buradayım ve iş üniformamı değiştirdim, aklım altı saatlik uykum için yatağa tırmanmak ya da onun dairesine geri dönmek arasında gidip gelirken yatak odamda volta atıyorum.

Sanırım bir parçam Emiline'in gerçekten iyi olduğuna inanmıyor. Belki de içimdeki insanları koruma arzusudur. Ya da belki de verdiği yanıt beni ikna etmediği içindir.

Ona olanları anlattığımda, kafasında dönen çarkları gördüm ve bir korkak gibi oradan ayrıldım.

Şu anda evinde oturmuş
O mu?

Onun yanında olma arzusu içimi titretiyor.
Şu an denesem uyumak bile zor. Ya iyi olduğundan emin olmak için evine gitseydim, arkadaş olmak için. ihtiyacı var.

İçimi çekiyorum ve kendimi sorgulamadan önce telefonumu çıkarıp dairesine teslim edilmek üzere kahvaltı siparişi veriyorum. Sonra üzerime bir eşofman geçirip oraya doğru yola çıkıyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp kapıyı çalmadan önce burada olmak için makul bir mazeret bulmak amacıyla bir dakika boyunca kapısına bakıyorum.

Geri dönüp evime gitmeliyim. Burada olmamalıyım.

Ama kapı açılıyor ve onu içeri aldığımda karmakarışık düşüncelerim pencereden dışarı çıkıyor.

Gittiğim yirmi dakika içinde üstünü değiştirdi ve hâlâ eskisi kadar mükemmel görünüyor. Dağınık saçlarını başının üstünde topuz yapmış, eşofmanları Küçük bedenine üç beden büyük geliyor ve tişörtünde elementlerin periyodik tablosu var.

Gözlerim onun yüzüne inmeden önce dudağımın kenarı kalkıyor. İşte o zaman ağladığını fark ettim.

"Yine ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Davet edilmeden dairesine girdim. "Ben Deja vu yaşıyorum Em," diyorum, yüzüne bir gülümseme getirmeyi umarak. "Sanırım biraz önce geldiğimde de aynı şeyi sormuştun."

"Ve tekrar soruyorum," diyor Emiline ses tonunda bir ısıklıkla.

Onun küstahlığını şu anda olduğu kadar çekici

bulmamalıyım. "Rahatla Emmy," diye şaka yaparak

gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

"İyi olduğuna ikna olmamıştım. Bu yüzden kahvaltı sipariş ettim. ve buraya teslim edilecek kahve."

Başını sallayıp oturma odasına giderken uzun uzun iç geçiriyor. Belli ki burada olduğum için hayal kırıklığına uğramış. Ben de burada olduğum için kendime kızgınım. Çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bu yüzden kendimi hala onun girişinde dururken buluyorum.

Bu kadar önemsemem sinir bozucu ama peşini bırakamıyorum.

"Ve ne? Öylece oturup zayıflığım hakkında mı konuşacağız Logan?" diye soruyor, ses tonunda kızgınlık var. "Sana söylediğim ya da o gece beni almana izin verdiğim için pişmanım. Kimsenin benim için endişelenmemesi ya da duygularım hakkında konuşmak istememesi gayet iyiydi. Ayrıca, dün gece çalıştın. Eve git ve yat."

Oturma odasına doğru ilerleyip tam karşısında dururken başımı sallıyorum.

"Bu öyle bir şey değil," diyorum ona. "Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Bende onlardan çok var," diye karşılık veriyor Emiline.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözleri hareketimi takip ediyor. Bana o gözlerle bakışı kanımda bir cehennem ateşi yakıyor.

"Bu konuda kaç kişiyle konuşmanız gerekiyor?"

Konuşmak için ağzını açıyor ve ben daha da yaklaşarak bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

Bu iş her geçen saniye daha da tehlikeli bir hal alıyor.

Parmağıma değen yumuşak pembe dudakları kaçmam gerektiğini söylemeye yetiyor. Buradan kaçmalı ve ondan uzaklaşmalıyım. Ama dokunmadım. Onun yerine, ateşe dokunmuşum gibi elimi çekiyorum.

"Başka bir şey söyleme. Ama daha önce söylediğin şeye dönersek... Bu bir zayıflık değil Emiline. Sen zayıf değilsin ve benim hiçbir parçam senin hakkında böyle düşünmüyor. İzin ver sana eşlik edeyim ve yaz tatilinin ilk gününde kahvaltının tadını çıkar."

Yüzümü tararken dudakları belirsizlikle aralanıyor, bir art niyet ya da başka bir şey arıyor.

Kanepesine doğru ilerlemeden önce başıyla onaylıyor. Koltuk küçük, muhtemelen sadece onun için olduğu için. Kolçağa en yakın yere otururken onu dikkatle izlemekten kendimi alamıyorum, Bacaklarını altına soktu, battaniyeyi arkadan çekti ve kalçalarının üzerine örttü.

"Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?" diye soruyor. "Gerçi şu anda nasıl uyanık olduğunu bilmiyorum. İşten eve döndüğümde hemen uyuyakalıyorum."

Omuz silkiyorum ve yanına oturuyorum, dirseklerim uyluklarıma dayanıyor. Rahat etmek için biraz fazla yakın ve ben

Ben arkama yaslansam ya da o bir santim bile kıpırdasa, kalçası benimkine sürtünecek diye korkuyorum.

"Bazen..." Duraksıyorum, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ama hemen ardından, eve gittiğimde genellikle hissetmediğim bir rahatlık hissediyorum. "Bazen vardiyalarımız çok yoğun oluyor ve hemen uykuya dalmakta zorlanıyorum."

Emiline anlayışla başını sallar. "Ve dün gece çok

fazlaydı." "Öyleydi," diyorum ona dürüstçe. Ama bu,

benim için

Bu kargaşaya neden olan hastanede. Bu onun için endişeleniyorum.

"Sen gittikten sonra Brooke'u aradım. Bana seninle konuştuğunu söyledi."

"Evet, kısaca konuştuk," diyorum koltuğuma geri yaslanırken. Vücudum uykusuzluktan ve bu koltuğun rahatlığından dolayı anında ağırlaşıyor. Başımı çevirip Emiline'e bakıyorum, o da bana bakmaya başlamış bile. "O iyi mi?"

"Evet, aslında senin için endişeleniyordu."

"Ben mi?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak. "Adamın hemşirelere çakı çekmesine tanıklık etmek zorunda kalan oydu."

"Brooke çok sert biri." Gülüyor. Tanrım, bu kahkaha. "Böyle bir şey onu rahatsız etmez. Bıçaklı bir kavgaya silahla girecek türden bir kızdır. O adamın vardiyada onunla hiç şansı yoktu."

Bu beni gülmeye zorluyor.

Emiline ile birlikte olmak, sohbetin ağır konusuna rağmen çok kaygısız.

"Normalde insanları okuyabildiği gibi seni okuyamadığını söyledi. Sanki seni rahatsız eden başka bir şey varmış gibi. Dedi ki..." Emiline kendini durdurur, başını sallamadan önce dudaklarını birbirine bastırır. "Unut gitsin."

"Em." Ona sempatik bir gülümseme veriyorum. "Devam edebilirsin. Artık bana her şeyi anlatabileceğini biliyor olmalısın."

"Söyleyebilir miyim?" Gözlerini kırıştırıyor.

Kaburgalarının arasındaki ve kollarının altındaki hassas noktayı dürtüyorum, bu da onun kahkahalarla zıplamasına ve kıvranmasına neden oluyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

Emiline koltuktan kalkıyor, ileri geri adım atarken yüzündeki ciddi maske geri geliyor. "Sadece... bana karşı hem çok sıcak hem de çok soğuksun. Ne düşüneceğimi ya da neye inanacağımı bilemiyorum. Brooke bir şey söylüyor. Sen başka türlü davranıyorsun. Bir Bir gün gömleğimden aşağı kahve döküyorsun ve bana ayakkabının altındaki pislikmişim gibi bakıyorsun, sonra da kütüphanede beni kurtarmaya geliyorsun." Durdu. ileri geri yürüyor ve kollarını iki yana açıyor. "Ve şimdi, işte buradasın. Dairemde, kanepemde oturuyorsun ve bana karşı son derece nazik davranıyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ben cevap vermeyince bana bakıyor. Gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor ama bir yastık alıp bana fırlatıyor.

Bir kahkaha attım. "Az önce kafama yastık fırlatmadın."

"Yaptım!" diye neredeyse çığlık atıyor. "Şimdi yine ateşli oluyorsun."

Kaşlarımı kaldırıp sırtıyorum. "Öyle mi?"

Bu kız benim en büyük cazibem ve ağzından çıkan her kelimeyle bunu daha da kötüleştiriyor
Ağız. Gerçekten pamuk ipliğine bağlıyım ve o ipliğin yavaş yavaş yıprandığını hissediyorum.

İnliyor. "Aman Tanrım, Logan. Kastettiğim bu değildi."

Kulaktan kulağa sırtırmaktan kendimi alamıyorum. "Bu konuşmanın temellerine geri dönebilir miyiz?"

"Hangileri?"

"Brooke'un onunla konuştuğunda söylediği şey."

Ellerine bakarken yanakları pembe pembe kızarıyor.
"Brooke beni önemseydiğini düşünüyor."

"Evet," diyorum, niyet ettiğimden daha hızlı bir şekilde.

"En iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak..."
Emiline devam ediyor, açık mavi gözleri benimkilerle buluşmak için kalkarken başını yere doğru eğiyor. "Bir parçan beni istediği için böyle olduğunu düşünüyor."

Sözleri omurgamdan aşağı hafif bir ürperti gönderirken koltuktan kalkıyorum.

Birdenbire burası kaynıyormuş gibi geliyor ve nefes alamıyorum. Ona bir adım daha yaklaşırken kalbimin kafamın içinde attığını duyabiliyorum. Başını kaldırıyor, ben ona doğru yaklaştıkça gözleri açılıyor.

Keskin bir nefes aldığını duyuyorum ve bu nefesi dudaklarıma doğru vermesi için neler vermezdim.

"İlginç," diyorum ona, topuzundan düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken.

Emiline'in gözleri kapanıyor ve nefesini bırakıyor. Parmak eklemim boynunun derisini sıyırdığında yanıyor. Sadece o küçük dokunuşla bile nabzının tenime çarptığını hissettim.

Kapı çalınıyor ve ellerim vücudunu daha fazla keşfetmeden önce hızla geri çekiliyorum. Şimdiden her yerimde o yanma hissini arzuladığımı hissedebiliyorum ve bu doğru zamanda gelen iyi bir kahvaltı.

Emiline bir adım geri çekilir ve gözlerini tekrar açar. "Bazen kafasında dolaşan teorilerle biraz abartılı olabiliyor. Asla söylememeliydim herhangi bir şey," diyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Cevap vermiyorum ama ayaklarımı bastığım yerde durarak onun teslimatçıdan kahvaltılık sandviçleri alıp mutfak tezgahına yerleştirmesini izliyorum.

"Hâlâ aç mısın?" diye soruyor, sesi az önce söylediği şeyden utanmış gibi gergin.

Acıktım ama yemek için değil.

Daha önce hiç bu kadar güçlü samimi düşüncelerim olmamıştı. Emiline daha önce de vardı ama şu anda onu mutfak adasının üstüne atıp kahvaltıda mideye indirmek için her şeyimi verirdim.

Günün geri kalanında dilimde onun tadı olacak.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum ve mutfak tezgahının üzerine koyduğu taburede yerimi alırken ona başımı sallıyorum. Odadaki enerji değişti ve tek ses sandviçlerin paketinden çıkan ses.

Ona Brooke'un haklı olduğunu, onu önemsemişimi ve onu istediğimi söylemek istiyorum. O benim için sıradan bir kız değil.

O benim için asla sıradan bir kız olmayacak.

Bunu inkar etmeye çalıştım.

Bununla savaşmaya çalıştım.

Ama kendimi sürekli burada, onun yanında buluyorum.

"Yorgun görünüyorsun," diyor bana, sessizliğimi yorgunlukla karıştırdığı belli. "Biraz uyumalısın."

"Daha film bile izlemeden beni kovmaya mı çalışıyorsun?" Bir esnemeye savaşarak şaka yapıyorum. Lanet olsun.

"Yatağına git, Logan."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı. Gerçekten eve gidip dinlenmeliyim.

En başta burada olmamalıydım.

Sandviçimden son bir ısırık alıyorum ve paketimi çöpe atmadan önce sandalyeden kalkıyorum. Sanırım bu kadar ağır bir sandviç yemek düşündüğümünden çok daha çabuk çökmeme neden oldu.

"Bana bir film borçlusun," dedim ve onu kucaklamak için

kendime çektim. Genelde hatalarımdan ders çıkarma

konusunda oldukça iyiyimdir.

Şu an hariç, sanırım Emiline'in kollarını bisikletimin arkasında bana ilk kez doladığı andan ders almadım, çünkü şimdi beni tutuş şekliyle bu daireden kesinlikle ayrılmak istemiyorum.

Kollarımda onunla burada kalmak istiyorum.

Başımı boynunun narin kıvrımına doğru eğiyorum ve bal ile vanilya kokusu duyularımı bir kez daha ele geçiriyor.

"Arkadaşın haksız değil," diye fısıldıyorum kulağının dibine ve vücudunun kollarımın altında kaskatı kesildiğini hissediyorum. "Sana sahip olamam ama bu seni istemediğim anlamına gelmez."

Kendimi ondan kurtarıyorum ve cevap vermesine ya da ona bir kez daha bakmasına fırsat vermeden arkamı dönüyorum.

Çünkü ona bakarsam, o gözlere bakarsam...

onun yanından asla ayrılmayacağımı biliyorum.

CHAPTER FOURTEEN

Emiline

PEYTON

Evimizde 4 Temmuz partisi! AVERY

Ben de oradayım.

James'i görmek için

sabırsızlanıyorum! PEYTON

Dinozor koleksiyonuna eklenenleri size göstermek için

sabırsızlanıyor. AVERY

Bu sadece kızlar için mi? Yoksa benim sahte nişanlım da geliyor mu? PEYTON

Kes şunu. Geleceğini biliyorsun. Herkes burada olacak.

Herkes mi?

AVERY

Endişelenme, Em. Logan'a kelepçeleri evde bırakmasını söyleyeceğiz.

Öyle değil.

AVERY

Düşünüyor muydun? Tabii ki.

PEYTON

Onu rahat bırak, Ave. Orada bir şey olduğu yok. O ne dedi?

AVERY

Gördüğümde inanacağım.

Meşhur makarna salatayı mı yapıyorsun? AVERY

Saptırmada en iyisi sensin. PEYTON

Evet, Em. Boş ver onu.

CHAPTER FIFTEEN

Emiline

Temmuz

Asla hafife almamam gerektiğini öğrendiğim TEK ŞEY, okula ara vermek.

Yine de ders çalışarak geçirdiğim bahar tatilinden bahsetmiyorum. Bu, önceki içerik geride kaldığı için hiçbir şey yapmamaya zorlandığım bir dönem, Okulun ilk gününe kadar ders programını almadığımız için bir sonraki adımda ne olacağına dair hiçbir fikrimiz yok.

Dün Oliver'ın kamyonetini ödünç aldım ve Brooke ile sahile gittik. Bütün gün güldük, güneşlendik ve geceyi Tommy'nin sahil evinde geçirene kadar donmuş margarita içtik.

İkimizin de okul ya da iş gibi başka önceliklerimizin olmadığı, sadece rahatlamak istediğimiz ilk gündü.

Düşündüğümüzden daha çok ihtiyacımız vardı.

Brooke'u şehre bıraktıktan sonra, Peyton'ın 4 Temmuz barbeküsü için doğruca Tommy'nin evine gittim. bir araya getirmek.

Artık buraya mümkün olduğunca çok gelememekten nefret ediyorum.

Bu yılın başlarında, ikisi ve yeğenim James Çatı katından çıkıp banliyödeki bu güzel eve taşındılar. Artık büyük bir mülkleri var. beyaz çit, kardeşimin sahip olduğunu hiç görmediğim bir şey, ama Peyton onu değiştirdi.

Yolculuğu yeğenimi göreceğim için heyecandan başım dönerek geçirdim. Mezuniyetime başlamadan önce kardeşim çalışırken James'e hep bakardı. Bundan vazgeçmekten ve onunla geçirdiğim onca zamanı kaçırmaktan nefret ediyordum ama öte yandan Thomas, Peyton'la asla tanışamayacaktı.

Sonunda varıyorum ve arabayı park ediyorum. Marc ve Avery, Avery'nin annesiyle birlikte verandanın önündeki sallanan sandalyelerde oturuyorlar. En azından ben öyle sanıyorum çünkü birbirlerine çok benziyorlar. Birkaç gün önce kardeşlerimle yaptığımız grup sohbetinde, Avery'ye sürpriz yaparak onu hafta sonu için Vermont'tan buraya getireceklerini öğrendim.

"Ahh, Em!" Avery beni karşılamak için sandalyeden atlarken çığlık atıyor. "Sanki seni yıllardır görmemiş gibiyim."

Beni kucaklamak için kendine çekerken gülmekten kendimi alamıyorum. "Dramatik olma. O kadar uzun zaman olmadı."

Marc kollarını bana dolamadan önce arkasından, "Gelebilmene sevindim," diyor. "Ve duyduğuma göre büyük bir tebrik sırası gelmiş?"

"Evet." Son dersimi geçmemden bahsettiğini bildiğim için

gölümsüyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Emiline," diyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Gurur beni yıkıyor. Hiçbir şey beni kardeşlerimin benimle gurur duymasından daha iyi hissettiremez. Kariyerlerindeki başarılarıyla, yanımda olduklarını ve yolculuğumu desteklediklerini bilmek benim için her şey demek.

"Teşekkür ederim, Marc." Tutuşunu bırakıyorum ve ona gülümsüyorum.

Beni Avery'nin annesiyle tanıştıyorlar ve ben içeri girmeden önce birkaç dakika sohbet ediyoruz. James için bir mola veriyorum ve onu odasında dinozorlarıyla oynarken buluyorum
Peyton'ı mutfakta görmeden önce bilim ve uzay hakkında birkaç program izleyeceğim.

"Buraya gelebildiğine çok sevindim," diyor Peyton.

"Ben de. Sizi çok özledim çocuklar. Komik bile değil. Sen kardeşimden daha çok özledin ama bunu ona söyleme."
Güldüm.

Peyton dudaklarını kapatmak için bir hamle yapar.
"Dudaklarım mühürlü. Bu sefer ne kadar ara verdin?"

Onun karşısındaki büyük boy bar taburesine oturdum. Thomas'ın inşa ettiği ada. "Yaz bloğu başlamadan önce bir ay yazın tadını çıkaracağım. Ama merak etmeyin. Bu Sadece bir ders için, o da gerçek bir hemşirelik dersi olmayan kısa bir ders. Güz döneminden önce almamız gereken bir ders. İhtiyacınız olan tüm son dakika düğün planlaması için buradayım."

Gülüyor. "Hâlâ yapacak çok işimiz var. Ama bunun derslere engel olmasına izin verme. Eğer yaparsan sana kızarım."

"Not edildi." Gülererek başımı salladım.

"Emiline," diyor Thomas arka sürgülü kapıyı açıp bana yaklaşırken. "Başardın."

"Bunu kaçırmazdım." Beni selamladığında kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Sizi çok özledim çocuklar."

"Biz de seni özledik. Bugün gerçekten de en güzel gün olacak. Hava mükemmel ve Oliver seyahatinden döndü, bu yüzden herkes tekrar bir arada olacak ve rahatlayıp iyi yemeklerin tadını çıkarın" diyor.

Herkesin tekrar bir araya geleceğini düşününce midem takla atıyor. Peyton bu partiyle ilgili grup sohbetini gönderdiğinde, herkesin kimi kastettiğini doğrulamadı ya da reddetmedi.

Logan'ı son gördüğümde dairemnden ayrılalı sadece bir hafta oldu.

Sana sahip olamam, ama bu seni istemediğim anlamına gelmez.

Bu sözleri kafamda bir şarkı gibi tekrar tekrar çalmayı bırakmadım. Ama bu bir şarkı değil.

Logan beni istediğini açıkça itiraf etti. Brooke'un şüphelendiği her şey önümde duruyordu. ortaya çıkması beni bir duygu kasırgasına sürükledi. Kendime sürekli onunla bu yola giremeyeceğimi söylesem de bir parçamın bunun doğru olmasını istediğini inkar etmeyeceğim. Ama o da aynı şekilde hissediyor. İkimiz de bunu yapmamamız gerektiğini biliyoruz.

Ayrıca, ona olan aşkımın üstesinden gelmek için çok uzun zaman harcadım ve sonunda hayal kırıklığına uğradım ya da daha kötüsü kalbim kırıldı.

Gerginliğimi gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Herkes mi?"

"Duh." Peyton gülüyor. "Logan'ın akşam yemeğini kaçırarak olması dışında."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama Thomas'ın Peyton'a döndüğünü görüyorum. "Ama onun için fazladan yapıyoruz, değil mi?" diye soruyor. "O fazla mesaisinden sonra gelecek ve onu tanıyorsam açlıktan ölüyor olacak."

"Bunu biliyorsun." Gülüyor. "Her şeyi iki katına çıkardım çünkü Logan bu eve her adım attığında önüne gelen her şeyi yiyen bir bebeğe dönüşüyor."

Ondan bahsederken kahkahalarına katılıyorum. Biliyorum. Gülüşüm gergin ve tedirgin ama ikisi de bunu fark etmiyor.

"Düğün planlaması için sonraki adımlar neler?"
Konuşmayı Logan'dan başka bir şeye yönlendirmelerini istiyorum.

Peyton konunun hızla değiştiğinin farkına bile varmadan, "Siz kızların ne giymesini istediğime karar vermeliyim ki sipariş verebilelim," diyor. "Ve küçük bir bekârlığa veda partisi yapmayı konuşmalıyız."

Thomas inliyor. "Sana bunu yapmak istemediğimi

söyledim." "Ben de sana söyledim" -Peyton göğsünü

dürtüyor- "biz

Hoşuna gitse de gitmese de bunu yapacağım" diyor ve sonra dönüyor. bana geri döndü. "Yine de tipik bir şey yapmayacağız. Benim fikrim bir gece sahildeki eve gidip birlikte takılmak. Bekârlığa veda partisine de ihtiyacım yok ama büyük düğün öncesi hep birlikte takılmak eğlenceli olur. gün."

Hayır, Logan'la birlikte sahil evine geri dönemem.

"Kulağa hoş geliyor," diye yalan söylüyorum,

gölümsemeye zorlayarak.

Sonraki yirmi dakika boyunca, Peyton devam ederken D    n i  in catering ve DJ se  imi hakkında konu  urken, oturup karde  imin onu parti fikrinden vazge  irmesini umuyorum.

Ne de olsa, t  m bu karma  ayı ba  latan  n sahil evi oldu  undan olduk  a eminim.

Thomas ve Peyton'ın in  a etti  i arka bah  ede, ay     ının ayd  nlatt  i g  ky  z  n  n altında     rtırdayan ate  e bo   bo   bakıyorum.   ehir hayatının d    nda ger  ek bir vaha gibi hissettiriyor, sizi rahatlamaya ve gev  semeye zorlayan bir yer.

Logan bir saat   nce ortaya     kt    ndan beri enerjide bir de  i  im oldu.

K  t   bir   ey de  il ama v  cudum onun varlı  ının   ok farkında.

Aramızdaki ili  kinin tuhaf olmasını bekliyordum ama tam tersi oldu. Son birkaç aydır benden nefret etti  ini d    nd     m adam   oktan gitti. Logan buraya geldi  inden beri g  l  msemek ve g  lmekten ba  ka bir   ey yapmadı. Ve Ne zaman ona do  ru bir bak     atsam, bak    ları   oktan bana kilitlenmi   oluyor.

Bundan ne anlam   ıkaraca  ımı bilmiyorum ama nefret de etmiyorum.

Ona benden nefret ettiğini düşündüğümü ve bunun beni nasıl delirttiğini anlattım, belki de şimdi daha nazik olmaya çalışıyordur.

Şimdiden içtiğim iki kadeh sangria, onun gülüşünün bende gülme isteği uyandırmasına yardımcı olmuyor. Bunu bana gülümsemesiyle birleştirdince ölümcül bir kombinasyon ortaya çıkıyor.

Logan ateşin karşı tarafında duruyor ve gözlerim ara sıra ateşten ona kayıyor. Yardım edemiyorum ama onu kontrol ediyorum. Üzerinde bir çift haki şort ve Kolundaki kasları saran düz siyah bir tişört.

"Başka çizburgerimiz kaldı mı?" Logan soruyor.

Çenem kısmen açık kalıyor ama gülüyorum. "Logan, zaten üç tane yedin! Daha fazlasını nasıl sığdırabilirsin?"

Bana bakıyor ve yemin ederim yüz hatları yumuşuyor, gözleri benimkilere geçtiği anda gülümsemesi daha da genişliyor. Artık bana en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiymişim gibi bakmıyor. Sanki bana karşı bir zaafı varmış gibi bakıyor.

"Ben büyüyen bir çocuğum, Shortcake," diyor daha fazla yiyecek almak için yürümeden önce göz kırparak.

Öyle mi yaptı?

O iğrenç lakabı görmezden gelirsek, az önce benimle flört mü etti?

Ben oturduğum yerde kalırken etrafımdaki sohbet devam ediyor, zihnim dolaşıyor. Brooke'un Logan hakkında bana söylediği onca şeyi düşünüyorum.

Bir şeylerin peşinden gitmeye çalışsam çok mu kötü olur?

Logan istiyorsa ve kardeşlerim yüzünden bana sahip olamıyorsa, ya bunu bir sır olarak saklasaydık?

Şimdi bu çılgınca düşünceler yüzünden sangria yüzünden sarhoş olmam gerektiğini biliyorum.

Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğine içimden gülüyorum. Aynı anda Logan da önceki koltuğu yerine yanımdaki koltuğa oturuyor.

Kafamın içinde dönüp duran her şey onun bu kadar yakın olmasıyla daha da yoğunlaşırken vücudumdaki uğultuyu görmezden geliyorum. Bir yanımda bunun yapmayı düşündüğüm en çılgınca şey olmadığını da düşünüyor. Yani... Hemşirelik okuluna gitmeye karar verdim. Bu oldukça çılgınca.

Onun bir ilişki tipi olduğuna inanmıyorum ve zaten çılgın programımla bir ilişkiye giremem. Ama bunu istiyorum. Artık inkar edemiyorum. İstiyorum amına koyayım. Bu hayatın çılgınlığını paylaşmak istiyorum. Günüm ve işteki mesaim hakkında konuşabileceğim ve stresli olduğumda içimi dökebileceğim biri.

Logan'la bunu istiyorum.

Onunla her zaman bir şeyler istedim ve yolum onunla her kesiştiğinde bu isteğim daha da artıyor.

Thomas ve Peyton, ağabeyimin ona nasıl baktığını gördüğümde beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

İşte ben hayatımda böyle bir sevgi istiyorum.

Bana kardeşimin Peyton'a baktığı gibi bakan biri - sevgi, istek ve bağlılık dolu. Onları her birlikte gördüğümde hep aynı şeyi düşünüyorum.

Herkes kendi türünde bir sevgiyi hak eder.

"Bir kez olsun buna tanıklık etmesek olmaz mı?" Logan yanımdaki sandalyede başını arkaya atıyor. "Bugün burada çok fazla aşk var."

"Onları rahat bırak, Lincoln Log," diyorum elimin tersiyle koluna vururken. "Burada sadece onlar var. tüm sevgiyi sızdırıyor. Aş artık bunu."

"Hayır." Bana bakmak için dönmeden önce başını sallıyor. "Bu ikisi de burada." Başparmağını Marc ve Avery'ye doğru kaldırıyor.

"Oh hayır. Hayır. Hayır," diyor Avery, savunmak için ellerini havada sallayarak. "Bunun gerçek olmadığını biliyorsun. Aşk fikrini aklından çıkar."

Marc karşılık vermiyor. Nişanlı bir çift olarak harika bir gösteri yapıyorlardı. Aslında biraz fazla iyi bir rol. Avery ile birlikte kararlılığının kırıldığını hissedebiliyorum ve ona sıırıslıkam aşık olacağına inancım tam.

Logan, Marc ve Avery'ye bakar. "Siz ikiniz..." Düşünceli bir şekilde duraklar. "Rolünde gerçekten iyisin. Bundan eminim."

"Adamım." Oliver ateşin diğer tarafından başını sallıyor. "Çok uzun zamandır yoktum. Tüm eğlenceyi kaçırdım. Yani, her şeyi patronu etkilemek için yaptığınızı biliyorum ama kahretsin... Burada Logan'la birlikteyim. Siz ikiniz ne yapıyorsanız buradan hissedebiliyorum."

"Birinin bunu söylemesine sevindim." Thomas viskisini yudumlarken gülüyor.

"Hepiniz kafanızı mı çarptınız?" Avery gülüyor ama bunun rahatsız edici bir gülüş olduğunu söyleyebilirim. Bu yönünü göstermek istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Avery o kadar da ilişki türü.

"Onları rahat bırakın," diyorum sandalyemden kalkarak. "Bırakalım onlar kendileri için endişelensinler. Hadi mısır deliği oynayalım."

"Ben varım." Marc hemen ayağa fırlıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bu konuşmayı başladığı kadar çabuk bitirdiğim için minnettar olduğunu görebiliyorum.

"Kızlar erkeklere karşı mı?" Ben de öyle dedim.

Logan ayağa kalkıp onu açık çimlere kadar takip ederken Marc, "Ben buna varım," diyor. "Ben ve Logan Emiline ve Ave."

Adımlarım, vücudumda dolaşan sangria yüzünden değil, mısır deliği oyununda kızların erkeklere karşı oynamasının Logan ya da Marc'ı benimle aynı tarafta. Marc'ı ve Avery ile olan ilişkisini bildiğim için durduğu taraf.

Bu da beni Logan'a yakın bir yerde bırakıyor.

"Düşüyorsun, Lincoln Log," diyorum sinirlerime hakim olmaya çalışarak.

"Keşke olsaydım, Shortcake." Mısır deliği düzeneğine doğru yola çıkmadan önce göz kırpmıyor.

Olduğum yerde donup kalıyorum ve çenem açılıyor.

Etrafımdaki herkes de donup kaldı ve kardeşlerim az önce sarf edilen sözler üzerine düpedüz cani gibi baktılar

ağzından.

Bunu sadece yüksek sesle söylemedi.

Logan arkasını döner ve gruptaki herkesle göz teması kurar. "Lütfen," diye karşılık verir. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim... aşağı inmemizi diliyor. Hayır." Saçmalamayı kesiyor ve inliyor. "Hepinizin lanet olası kirli zihinleri var."

"Öyle mi?" Thomas diyor ki.

Marc, "Ben bunu sizin söylediğiniz şekilde algılamadım," diye ekliyor.

"Bu altın değerinde." Oliver ateşin arkasından gülerek gerilimi düşürür.

"Hadi oynayalım," diye homurdanıyor Logan, oyunun kenarındaki yerini alarak.

Bu ilginç bir maç olacak.

CHAPTER SIXTEEN

Logan

KAHRETSIN. Kahretsin. Lanet olsun.

Emiline'in hemen arkamdan takip ettiği mısır deliği oyununun kendi tarafıma geçerken bunu kafamda tekrar tekrar söylüyorum.

"O da neydi öyle?" diye fısıldıyor bana yetişir yetişmez.

Ona bakmak için döndüm, o lanet açık mavi gözler Sangria'nın neden olduğu sersemlikten ay ışığında parlıyordu. "Ne neydi?" Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi soruyorum.

"Aptal numarası yapma." Sesini alçak tutuyor ki sadece ben duyabileyim. "Sen o korkunç evcil hayvan adınla ve o yorumunla..." Yanakları pembeye dönüyor ve bunu tekrarlamak istemediğini anlayabiliyorum. "Biliyorsun."

Ona sırtıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Eğlendir beni, Emmy." Ona doğru küçük bir adım atıyorum ve vücudum ona bu kadar yakın olmanın verdiği enerjiyle gümbürdüyor. Tehlikeli bir oyun oynuyorum ama içimde durmak isteyen bir parça bulamıyorum. "Ne yorumu?"

"Aşağı inmek... uh... yorum." Kelimeleri karıştırıyor.

Bu, Emiline'in seks hakkında konuşurken bana karşı utangaçlaştığı ilk sefer değil. İşten sonra onu kontrol etmek için geldiğim sabah komşularının seks maceraları hakkında konuşurken ne kadar şirin olduğunu izlediğimi hatırlıyorum.

"Bunu kastettiğimden başka bir şekilde anladığını mı söylüyorsun?" Sırtıyorum.

Dudakları şaşkınlık ve utançla aralanır ama Avery Sıranın kendisinde olduğunu haykırmak Emiline'i düşüncelerinden uzaklaştırıyor. Oyunun diğer tarafına baktığımda Avery'nin bana şüpheli bir bakış attığını görüyorum. Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor, nedenlerimi anlamaya çalışıyor.

Bir nedenim yok. En azından olduğunu sanmıyorum.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine dokunma düşüncelerinin aklımdan geçmesine izin vermemeye çalışarak öylece ilerliyordum. Ellerimi kendime saklamaya çalışıyordum ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Onu istediğimi zaten yüzüne karşı itiraf ettim, ki bu söylemem gerekenden çok daha fazlası.

Emiline çantayı çimlerin üzerinde sallıyor ve ısıkalıyor. Sıra bana geldiğinde takip ediyorum ve bakışlarım hemen onu tekrar buluyor.

Bu kez sessizliği o bozuyor. "Aramızda bir şeyler olduğunu düşüncekler," diyor sesinde gergin bir tonla.

"Hayır, yapmayacaklar."

"Bu hiç komik değil," diye inliyor.

"Kardeşlerim..." İşte o zaman kırılıyorum.

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sözünü kesiyorum ama kelimelerimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutuyorum. "Benim için kolay olduğunu düşünüyorsun Birdenbire sana muhtemelen daha önce hiç dokunmadığın şekillerde dokunmak mı istiyorsun? Mesafemi korumanın ve kendimi senden nefret etmeye zorlamanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken keskin bir nefes alıyor. "I..."

"Evet, kardeşlerin olduğunu anlıyorum ama onlar da benim en iyi arkadaşlarım. Onlara yıllar önce küçük kız kardeşlerine asla yaklaşmayacağıma dair söz vermiştim. Üstüne üstlük, ben bir ilişki adamı. Ve şimdi..." Dilim içgüdüsel olarak alt dudağımda gezinirken gözlerim onu bir aşağı bir yukarı takip ediyor. "Şimdi sana her baktığımda beni öldürüyorsun."

Emiline cevap vermiyor ve biz kum torbalarını sırayla bahçeye atarken sessiz kalıyor. Ben de zorlamıyorum çünkü uzun vadede sadece ona zarar verebilir.

Onu istediğimi bilmesi yeterince kötü zaten.

Emiline oyunun geri kalanında tek kelime etmedi, bu da gerginliği daha da artırdı.

"Logan," diyor Thomas. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" "Ne zaman istersen." Başımı salladım.

"Marc ve Avery bu gece burada kalıyor. Emiline seninle şehre dönebilir mi? Şehrin dışında kalmak istemiyor ve evine dönmeyi tercih ediyor. daire."

Bana sormasını beklediğim şey bu değildi. Yine de Emiline beni sessizlikle baş başa bıraktığından beri gerginim.

Ayrıca onun arkasından iş çevirdiğim için vicdan azabı da duyuyorum.

Öyleyim... ama herkesin düşündüğü şekilde değil.

Emiline hakkında onun bilmediğı bir şey biliyorum.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek ve sesim amaçladığımdan daha gergin çıkıyor. "Hiç sorun değil."

Ford kardeşlerle arkadaş olduğum onca yıl boyunca, evimi bir kez bile ziyaret etmediler. En iyi arkadaşlarım oldukları için bu kulağa garip geliyor, ama biz her zaman Tommy ya da Marc'ın evindeki her şeyi.

Ayrıca, o benimle aynı binada oturuyor ve ben o yoldan geri dönmek.

Hayatımı sikeyim.

Ona yakın olmak istediğimi inkar edemem. Onu kamyonetimin yolcu koltuğunda, motorumun arkasında istiyorum. yapabildiği her alana. Ama oyun sırasında sarf edilen sözler ve ona bu kadar yakın olmam içimde bir şey var, aylardır biriken ve kurtulmak için deli gibi mücadele ettiğim bir şey.

Bir kez daha kendime onunla bu yola giremeyeceğimi hatırlatmaya çalışıyorum ama zihnim işbirliği yapmak istemiyor gibi görünüyor.

Sonunda arkamı döndüğümde Emiline'i ateşin yanında oturmuş telefonuyla konuşurken buluyorum. Gözleri cam gibiydi, yanakları kızarmıştı.

"Gitmeye hazır mısın, Emmy?" Ona sordum.

Gözlerini kaldırıyor ama başını kaldırmıyor. Bakışları düpedüz öldürücü ve haklı olarak öyle. Ona böyle seslenmemden nefret ediyor. "Evet," diyor p'yi patlatarak, "Uber'imi bekliyorum."

"Logan seni geri bırakacak," diyor Thomas benden önce. "Bu saatte Uber'e binemezsin."

Başını kaldırdı ve gözleri Thomas'la benim aramda gidip geldi. "Ben iyiyim, Tommy."

"Hiç şüphem yok." Başını sallayarak onaylıyor. "Ama Logan seni geri alırsa kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Bana bakmak için başını çeviriyor ve şu anda ne düşündüğünü anlayamıyorum. Aklından geçen düşüncelerin iyi şeyler olduğuna inanmak istiyorum. Etrafımda, yakınımda. Ama beni öldürmeyi de düşünüyor olabilir.

Emiline sandalyeden kalkarken tartışmacı bir ses tonuyla "Peki," diyor. Yolculuğu iptal etmek için telefonuna tıklarken vücudu hafifçe sallanıyor ve etrafta dolaşmaya başlıyor.

Kızlara ve erkek kardeşlerine veda ederken gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmıyorum.

Kamyona bindiğimizde, gerginlik her köşeyi doldurur ve her yeri. En keskin bıçak bile bu kalınlığı kesip atamaz. Emiline'i daha önce hiç gezdirmemiş değilim ve motosikletim yakınlık açısından çok daha kişisel, Tanrı aşkına. Bunu olması gerekenden çok daha garip hale getiriyorum, ama bu küçük yerdeki sessizlik alan çok fazla.

Sakin ol, Logan.

"Getirdiğin için teşekkürler," diyor düz bir şekilde.

Başımı sallıyorum, gözlerimi yolcu koltuğundaki uzun, bronz ve açık bacaklara değil otoyola sabitliyorum. kot şort. Kendime bakamayacağımı ve arabayı çarpma riskine sokamayacağımı hatırlatıyorum.

Sonraki beş dakika boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz ve eve dönüş yolculuğumuzun geri kalanında da böyle olmasını bekliyorum.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" Emiline sessizliği bozarak şöyle der.

"Elbette."

"Bana Emmy demeyi keser misin?"

İstemesini beklediğim son şey buydu.

"Sanırım bunu yapabilirim." Gülümsüyorum ve hızla ona doğru bakıyorum, gözlerinin önümüzdeki yolda olduğunu fark ediyorum.

Emiline başıyla onaylıyor. "Kendimi küçük bir kız gibi hissettiriyor," diye itiraf ediyor.

Sessiz kalıyorum çünkü nasıl cevap vereceğimi

bilemiyorum. "Ve ben artık çocuk değilim."

"Sen değilsin."

Yönüne bakmama bile gerek kalmadan gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Değilsin Emiline," diye tekrarlıyorum. Kelimeler ağızımdan çıkarken dişlerimi biraz daha sıkıyorum, sanki farkındalık beni yeniden vuruyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor.

Oturduğum yerde biraz rahatladığımı hissediyorum, sanki bu gerginliğimi biraz olsun azaltmış gibi.

"Dinle," demeye başlıyorum ama gözlerimin önünde bir şey parlıyor ve frene basıyorum.

Emiline daha önce hiç duymadığım acı dolu bir çığlık attı ve dizlerini göğsüne çekerek

İletişim.

"Siktir," diye bağıryorum, frene daha sert basıp yolun kenarına savruluyorum. Sağ elim direksiyondan ayrılıyor ve herhangi bir darbeyi engellemek için göğsüne doğru hareket ediyor.

Neyden kaçtığımızı görmek için bakıyorum ve lanet olası bir geyik olduğunu fark ediyorum.

Arabayı park ediyorum ve sakinleştirici bir nefes almak için başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Kazanın eşiğinden döndüğüm için ellerim titriyor ve başım dönüyor.

Emiline'in düzensiz nefes alışını duyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum,
Orta konsola doğru eğilerek onu tepeden tırnağa taradı. "İyi misin?"

"Evet," diyor. Ama sonra, beni şaşırtarak gülüyor. Önce gergin bir şekilde, sonra da sanki kontrol edemiyormuş gibi tam bir histeri krizine giriyor. Beklediğim tepki bu değildi. "Neredeyse öldüğümüze inanamıyorum."

"Neredeyse ölmüyorduk. Yaklaşmadık bile. O lanet şeye çarpmış olsaydık bile hâlâ hayatta olurduk."

"Yaptığımızı hayal edebiliyor musun?" Daha sert gülüyor. Şimdi ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

Ama uzun sürmez.

Kahkahaları neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar gözyaşlarına dönüşür.

Sanki utanmış gibi yolcu kapısından dışarı tırmanıyor ve kamyonun önündeki çimlerin üzerinde duruyor. Dışarı

fırılıyor ve kamyonun etrafında dönerek onun yanındaki yerimi alıyorum.

"İyi misin?" Tekrar sordum.

"I..." Emiline duraksıyor ve kahkahasının dinmesine izin veriyor. "Neden bu kadar çok güldüğümde emin değilim. Ve şu anda neden ağladığımdan bile emin değilim." Yolun kenarındaki çimenleri adımlamadan önce beni işaret ediyor ve bakışlarını yürüdüğü yere kilitliyor. "Bugün aylardır yaşadığım en eğlenceli gündü. Herkes yine bir arada ve okula ara vermek bana hayatımın ne kadar stresli ve dağınık olduğunu hatırlattı. Sonra da üç erkek kardeşimin önünde benimle flört etmek zorunda kaldın," diyor ve son cümlesiyle birlikte ses tonu daha da yükseliyor.

Ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Belki de öyleydin."

Olduğu yerde durdu ve başını bana doğru çevirdi. "I..." Tekrar yere bakarken sesi kesiliyor ve nefesinin altında "şey" diye mırıldandığını duyuyorum.

İçimden bir kahkaha yükseliyor. Birkaç kadeh içkiyle bu kadar açık sözlü olması çok hoş. Ama aynı zamanda bu konuşmayı o biraz sarhoşken yapmak istemiyorum. Ona söylediğim her kelimeyi hatırlamasını istiyorum.

"Şimdi de bana gülüyorsun," diyor ellerini kalçalarına dayayarak.

"Asla." Başımı sallıyorum, dudaklarım düz bir çizgi çiziyor. "Ama bu şu anda yapmamız gereken bir konuşma değil."

"Sarhoş değilim, eğer düşündüğün buysa."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Ama sana aslında seninle flört ettiğimi söylediğimde, her bir ayrıntıyı yüzde yüz hatırlayabilmeni istiyorum."

Emiline'in ağzı bir karış açık kalıyor ve gözleri neredeyse far ışığında ezdiğimiz geyik kadar açılıyor.

Onun önünde durana kadar çimenlerin arasında birkaç adım atıyorum. Yüzündeki ifade zamanda donmuş bir resim gibi orada duruyor. Gözlerim onu kısa bir süre tarıyor ve kamyonetimin farları spot ışığımız olurken her şeyi görebiliyorum.

Bronz teninde çakıllaşan tüyleri diken diken oluyor ve yaklaştığımda nefesinin nasıl kesildiğini görüyorum. Ona bu kadar yakinken hissettiğim her şeyi.

"Hatırlardım Logan," diyor kendinden emin bir şekilde, ama sesi yumuşak kalıyor. "Bu biraz zor..." Emiline sanki ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş ya da çok fazla şey söylemek istemiyormuş gibi duraksıyor. "Unut gitsin."

Son kelime o kadar alçak ki, onunla ilgili her ayrıntıya dikkat etmemiş olsaydım kaçırabilirdim.

"Seninle flört etmemeyi inanılmaz derecede zorlaştırdığını söylediğimde hatırlayacaksın, Em. Neredeyse Etrafımdaki herkesten de saklamak imkansız. Eğer odadaysanız, gözlerimin üzerinizde olmasını istiyorum. Eğer bana yakınsan, sana dokunmak istiyorum. Ve eğer bana yakınsan, her şeyle savaşırim.
"Pişman olacağım bir şey yapmamak için içimde lanet bir dürtü var."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerim dudaklarına gidiyor. Büyük hata çünkü alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsemesine karşılık verdiğinde tüm kan sikime hücum ediyor.

Başımı arkaya atarken inliyorum.

Emiline Ford, istesem de istemesem de içimde saklı tutmak için çok uğraştığım her şeyi çözecek.

"Pişman olmazdım," diyor sonunda.

"Bu yanlış bir kelime olabilir çünkü ben de pişman olmazdım. Ama ikimiz için de işleri karmaşık hale getirmek istemiyorum. Bu yola girmek bizim için kötü bir fikir."

Sessiz kalarak başını sallıyor ama yüzündeki hayal kırıklığı o kadar belirgin ki.

Çok daha fazlasını söylemek ve yapmak istememe rağmen sonunda "Hadi seni eve götürelim," diyorum.

En iyisi bu şekilde

bırakmak. Şimdilik.

CHAPTER SEVENTEEN

Emiline

"4 Temmuz hafta sonundaki plaj randevumuzdan bu yana nasıl oluyor da iki hafta boyunca seninle çalışmadım ya da seni görmedim?" Servis elemanı salatalarımızı önümüze bırakırken Brooke soruyor.

Onlara teşekkür ediyoruz ve ben de bir yudum su içiyorum, çünkü bu konudan ve onu neden görmediğimden kaçınmak istiyorum. Yeğenimle vakit geçirmek için iki haftalığına ücretli izin kullanmam dışında bir nedenim yok.

Uzun zamandır ilk kez kendim için işten izin aldım ve bu bana garip geldi. Ama bunu memnuniyetle karşıladım çünkü onu işte gördüğümde Brooke'a karşı kendimi tutamayacağımı biliyordum.

Bir saniyemiz olduğu anda her bir detayı geveze bir dere gibi dökeceğimi biliyordum.

Logan'a her şeyi anlatmak istemediğimden değil. bana söyledi. Sadece tüm bunlara bir anlam veremedim.

"Spor salonu ve James'i ziyaret etmekle çok meşguldüm," diyorum sonunda. Sadece bir kısmı yalan, ama iki bahane de zamanımın her dakikasını almıyor.

Thomas'ın evine yaptığım geziden sonra yeğenimle daha fazla zaman geçirmem gerektiğini fark ettim. Gözlerimizin önünde büyüyor ve hiçbir şeyi kaçırdığım için pişman olmak istemiyorum.

"Çok iyi görünüyorsun, kızım." Kaşlarını oynatıyor. "Daha önce öyle değildin ama ağırlık kaldırdığın belli oluyor. Sana çok yakışmış."

"Teşekkürler." Ona bir gülümseme sunuyorum. "Tatil boyunca sahip olduğumuz tüm bu boş zamanla ve bu yaz dersinin yoğun olmamasıyla, kendime odaklanmak için gerçekten daha fazla zamanım var. Akıl sağlığım hiç bu kadar iyi olmamıştı. Sonbahar dersleri başladığında ne yapacağımdan emin değilim. Bundan vazgeçmek istemiyorum."

"Ve buna mecbur değilsin," diye beni rahatlatıyor. "Sen çok akıllısın, Em. Gününün bir saatini ayırabilirsin. spor salonunda. Ya da koşu bandındayken internette bulduğumuz ek videoları dinleyin" diyerek salatasına dalmadan önce rahatlatıcı bir ses tonuyla öneride bulunuyor.

"Hmm, aslında bu gerçekten iyi bir fikir."

"Ben onlarla doluyum." Işıldıyor. "İyi fikirlerden bahsetmişken, Logan'ı daha fazla gördün mü ya da onunla konuştun mu? Son zamanlarda kimseyi getirdiğini görmedim."

Çatalımı yere bırakıp düşüncelerimi toparlamak için ağzımı silmeden önce salatamdan bir ısırık daha alıyorum.

Başımı salladığımda sessiz kalıyorum.

"Ohhhh." Brooke sandalyesinde daha uzun oturur. "Bana her şeyi anlat."

Gölüyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Ama 4 Temmuz partisi için kardeşimin evindeydi. Sonra beni eve bıraktı. Hepsi bu kadar."

Orada oturuyor, ağzı bir karış açık, sanki ona söylemediğime inanamıyormuş gibi.

Bunun için kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum. "Ama hiçbir şey olmadı," diye devam ediyorum.

Brooke'un yüzü, çay daha iyi olmadığı için hayal kırıklığına dönüşür.

İçtiğim sangria miktarına rağmen, o eve dönüş yolculuğunun her bir detayını hatırlıyorum. Ne kadar utandığımı, çok güldüm ve sonra ağladım. Yolun kenarında kim ağlar ki? Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Beklemediğim şey, Logan'ın hiç beklemediğim kadar çok şey anlatacağıydı. Bir gün beni istediğini ama sahip olamadığını itiraf etti. Sonra benimle flört ettiğini ve bunu yapmamanın imkânsız olduğunu itiraf etti. O zamandan beri onu görmedim ama ona karşı olan kararlılığım yavaş yavaş kırılıyor.

Geçmişte ona karşı hissettiğim her şey, ben bastırmaya çalıştıkça yavaş ama emin adımlarla tekrar yüzeye çıkıyor.

"Yani sizi bıraktığında dairenize falan gelmedi mi?"

Başımı salladım. "O gerçek bir beyefendiydi." Gölüyorum. hafifçe. "Ama sana yalan söylemeyeceğim. Bu fikri aklıma soktuğundan beri, neredeyse onun centilmenlik dışı şeyler yapmasını istiyorum.

bana bir şeyler söyledi. Beni kapıma bıraktığında onu içeri davet ettim ama kabul etmedi ve eve gitmesinin ikimiz için de en iyisi olacağını söyledi."

"İkimiz için de en iyisi mi?! Şaka mı yapıyor?" Brooke neredeyse bağılıyor.

"Biliyorum. Biliyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kafamda sürekli onu nasıl olduğu gibi tutmam gerektiği konusunda gidip geliyorum, ama artık bunu inkar edemiyorum. Onu istiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda bedenim titriyor.

Onu istiyorum.

Ama onu ne kadar istiyorum?

Şu anda bir ilişkiye dahil olamam, okulun yeniden başlamasıyla birlikte ya da menfaat karşılığı arkadaş olma durumuyla çünkü kalbimi sonunda kırılacağını bilecek kadar tanıyorum.

"Bunu senin için seviyorum," diyor Brooke.

"İstemiyorum," diye alay ediyorum. "Beynimde dolaşan bu duygu ve düşüncelere dayanamıyorum. Kronik bir aşırı düşünen ve insanları memnun eden biri olduğumu biliyorsun. Tüm bunlar onun ne düşündüğünü ve ne istediğini anlamaya çalışmak için kötü bir kombinasyon oluşturuyor."

Brooke'un dudakları neredeyse uğursuz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Biliyorsun... Logan'ın kendisine her zaman sorabilirsin."

"Delirdin mi sen?"

"Öyle olduğumu zaten biliyorsun," diyor kayıtsızca. "Dur iki saniyeliğine kardeşlerinizi memnun etmek için endişelenmeyin ve kendiniz için endişelenin. Eğer kardeşlerinin öğrenmesi karşılaştığın en büyük sorunsal, o zaman ikiniz gizli ilişki şeyini yapabilirsiniz. Bu senin hayatın, Emiline. Onların değil. Kime aşık olduğun ve kiminle birlikte olduğun konusunda seni suçlayamazlar. zamanınızı birlikte geçirmeyi seçin."

"Dur, dur, ona aşık olmakla ilgili bir şey söylemedim," diye savunmaya geçiyorum.

"Tamam, bu konuda çok ileri gitmiş olabilirim. Ama diğer şeyler. Dinle bebeğim, etrafındaki herkesi memnun etmek isteyen biri olduğumu biliyorum. Bunun için seni seviyorum, ama artık kendin için endişelenmenin zamanı geldi. Beni, arkadaşlarını ya da kardeşlerini mutlu eden şeylere değil, seni mutlu eden şeylere odaklanmanın zamanı geldi. Yine de, sen Logan ile kirlenmek beni çok mutlu eder." Brooke göz

kırpıyor. "Sen gerçek değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni sevmenin birçok nedeninden biri de bu," diyor inançla.

Bununla birlikte, ikimiz de kahkaha krizine girdik ve Programımız ve yaz sınıfımız için önümüzdeki birkaç ödev hakkında konuştuğumuz öğle yemeği randevumuza devam ediyoruz.

Tüm konuşma boyunca Logan'ı aklımdan çıkaramıyorum çünkü Brooke haklı.

Kendimi ilk sıraya koymamın zamanı geldi.

CHAPTER EIGHTEEN

Logan

"Jonas Brothers'ın sözleriyle, berbat bir hafta oldu ama başardık." Silas yolcu koltuğundan iç geçiriyor.

"Jonas Brothers'a olan takıntınız endişe verici. Ve bugünün sadece Salı olduğunu biliyorsun,

değil mi?" "Anlambilim." Omuz silkiyor.

O haklı. Gerçekten berbat bir hafta oldu. Üç vardiyadan sadece ikincisi olmasına rağmen.

Dün, daha gece yarısı olmadan en az yedi çağrı aldık. Sarhoş sürücüler, bar kavgaları ve hatta köşedeki dükkanda bir soygun girişimi arasında tam bir karmaşa vardı. Ama Temmuz ortasında hep böyle olur.

Mason rastgele eyalet dışına taşındığından beri Silas ve benim kaldırılabileceğimizden daha fazla mesai yapmamızın bir faydası olmadı. Başlangıçta çok çalıştığından değil ama

Onun gitmesi departmanın yarısından fazlasını vardiyalı çalışmaya zorladı.

Silas'ın bekar olması ve benim şefliğe terfi etmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istemem, çoğunu almamızda bize fayda sağladı.

Bankadaki para da güzel bir bonus. "110.

Cadde'ye müdahale edecek bir birime

ihtiyacımız var.
apartman kompleksi," diyor merkez telsizlerimizden.
"Şüpheli kalp durması."

"Oraya sadece iki dakika uzaklıktayız," diyor Silas bana.

"Kırk yolda," diye cevap veriyorum merkeze ve arabayı vitesine takıyorum.

Ben sola dönerken Silas orta konsoldaki bir düğmeyi çeviriyor, ve cipin üstündeki ışıklar yanıp sönüyor. Biz olay yerine koşarken siren sesleri gecenin içinde yankılanıyor. Bu tür çağrılar beni her zaman gerer çünkü olay yerine gidene kadar tüm detayları öğrenemeyiz.

Yapabileceğim en iyi şey, sahneye çıkmadan önce birkaç sakinleştirici nefes almak ve kafamı toparlamak. Ben işimi en iyi şekilde yapabilmek için sinirlerimi bir kenara itme konusunda oldukça iyiyim.

İki dakika içinde varıyoruz ve henüz görünürde bir ambulans göremiyorum. Bu gibi durumlarda, tıbbi bir acil durumda, sağlık görevlileri işin çoğunu halledecektir. Yine de, genellikle çağrı geldikten sonra olay yerine ilk gidenler biz oluruz.

Cipten çıkarken Silas telsizinden "Ambulansın tahmini varış süresi" diye soruyor.

"İki dakika," diye yanıtlıyor merkez.

Cipten ayrılıp daireye girdiğimizde elli yaşlarında görünen bir adamın yerde baygın yattığını görüyoruz.

Odadaki kadın "Ne yapacağımı bilmiyorum" diye hıçkırır.

"Hanımefendi, ben Memur Bennett. Bana ne olduğunu

söyleyebilir misiniz?

ne oldu?" Ona soruyorum, sesimi sakın tutuyorum ve Silas ve ben mesafeyi kapatırken rahatlatıcı.

"Yere yığıldı. Kalp rahatsızlığı var." Kadın daha yüksek sesle ağlıyor. "Lütfen kocama yardım edin."

Ben onun üzerine yerleşirken Silas nabzını kontrol ediyor.

"Nefes almıyor ve nabız bulamıyorum," diyor Silas.
Ben.

"Kompresyona başlayacağım."

Ellerimi üst üste koyuyorum ve etrafımdaki tüm sesleri bastırarak kompresyon sayısını saymaya ve hızımı eşit tutmaya odaklanıyorum.

İki tur kompresyondan sonra sağlık görevlileri geldi ve birlikte çalışarak sorunsuz bir şekilde geçiş yaptık. Adamı stabilize ettiler. Onu hastaneye götürmemiz gerekmeden önce bakıma devam etmelerini dikkatle izliyorum.

Protokol gereği, ambulansa hastaneye kadar eşlik etmeliyiz. Şehirde yoğun bir gece ve ekstra sirenler onu oraya daha hızlı götürmemize yardımcı olabilir.

"City General," diyor Silas yolcu koltuğundan. Sanki o hastaneyi düşündüğümde aklımın nereye gittiğini biliyormuş gibi söylüyor.

Son yarım saat boyunca başarılı bir şekilde işime odaklandım ve şimdi onunla karşılaşma riskimin olduğu yere gidiyoruz.

Bunun üzerinde durmak yerine, adamı olabildiğince hızlı bir şekilde oraya ulaştırmak için şehrin sokaklarında uçarak önümüzdeki birkaç dakikayı geçirirken başımı sallıyorum. Oraya vardığımızda, sağlık görevlileri hastayı ambulansın arkasından indiriyor ve Onu içeri getir.

Silas ve ben olay yerine ilk biz geldiğimiz için ekstra bir önlem olarak takip ediyoruz. İkimiz de bu gibi durumları sonuna kadar görmek ve onun iyi olduğunu teyit etmek isteyen insanlarız. Tamam.

Odaya doğru yürürken etrafı taradım ve birkaç Etraftaki odalarda birini arıyor, ama orada olmadığını görüyor.

İlk defa burada olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Muhtemelen en iyisi bu.

Değil mi?

"O iyi olacak. Onu buraya bu kadar çabuk getirerek iyi iş çıkardınız." Hemşire gülümser.

"Hepsi sağlık grevlileriydi," diyorum.

"Sen ne dersen o." Odadan çıkarken gülüyor. "ıkmaya hazır mısın?" Silas soruyor.

Tam cevap vermek üzereyken Emiline'in hemşire odasında oturduğunu ve neredeyse uyuyakaldığını görüyorum. Yorgunluk yüzünden okunuyordu ve ben bu duyguyu çok iyi biliyorum. Kısa bir süre etrafını tarıyorum ve Thomas'ın ona vermemi istediği sweatshirt' giydiğini fark ediyorum.

Bunu giymesini umuyordum ama iş yerinde üzerinde görmeyi beklemiyordum.

Onun üzerinde ne kadar güzel durduğu için neredeyse hiç geri istemiyorum. Neredeyse onun için yapılmış gibi, sanki onu düşünerek almışım gibi, kesinlikle öyle olmasa bile.

"Bir dakikan var mı?" Emiline'e doğru başımı sallayarak Silas'a soruyorum.

Bana bakmadan önce ona doğru bir bakış atıyor ve sanki benden hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor. "İstediğin kadar zamanın var, Bennett."

Kendini beğenmiş.

Tam hemşirelerin olduğu bölüme gitmek üzereyken bir hemşire beni durdurdu.

"Hey, bir dakikan var mı?" diye

cilveleniyor. Andrea.

Kahretsin, şu anda buna ayıracak vaktim yok ve benimle flört etmeyi bırakmayan hemşireyle sohbet etmek de istemiyorum.

İçimi çekerek ondan Emiline'in oturduğu yere bakıyorum ve onu içimde hoş olmayan bir şeyler uyandıran bir ifadeyle bakarken buluyorum. Az önce gördüğüm yorgun gözler artık yok.

Hemen Andrea'ya dönüp bakıyorum. "Tabii, ne oldu?" Sesim amaçladığımdan daha sinirli çıkmıştı.

"Birkaçımız Cuma gecesi bir şeyler içmek için dışarı çıkıyoruz. Duyduğuma göre sizin birimden de birkaç kişi gelecekmiş." Sırıttıyor. "Gelmek ister misin diye merak ediyordum."

Andrea güzel bir kız, ve eğer düşüncelerim Sadece birkaç metre ötedeki bir sarışın tarafından tüketildiğinde, hemen karşılık verirdim ve davetini kabul ederdim.

Ayrıca, teyit etmek için Andrea'nın omuzlarına bile bakmadan Emiline'in gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Ve lanet olsun, ona bakmak istiyorum.

Sadece o.

Andrea'nın benimle konuşmayı kesmesini istiyorum.

"Silas'ın ne yaptığına bakacağım," diye cevap

veriyorum sonunda. "Sadece sen ve ben

olacağımızı umuyordum."

Andrea bana kirpiklerini kırptırıyor.

Gözlerim onunkilerden omzunun hemen üzerine kayınca bedenim bana ihanet ediyor. Emiline şimdi masaüstü bilgisayarda agresif bir şekilde yazıyor, yorgunluğu çoktan gitmiş. Konuşmamızı duyabildiğini fark ediyorum.

Andrea bana bakmadan önce neye baktığımı görmek için omzunun üzerinden bakıyor. "Endişelendiğin buysa orada olmayacak," diye fısıldıyor, daha yakına eğilerek. Bu küçük hareket beni etkilemeli ve benimle bu şekilde flört eden bir kadınla ilgilenmeliyim ama hiçbir şey hissetmiyorum. "Onu umursamadığını biliyorum. Ayrıca, yaz sınıfı için yapması gereken ödevleri var."

Yutkundum ve başımı salladım. Onu ne kadar küçümsediğimi fark etmemiştim. Ya da Emiline ondan ne kadar kaçındığımdan bahsetti mi?

Eskiden istediğim buydu. Hala

istediğim şey bu mu?

"Cevap muhtemelen hayır olacak olsa da, sana haber veririm Andrea."

"Evet, sorun değil." Utanç içinde başını sallıyor. "Sadece bana haber ver." Üzerine bir şeyler yazmadan önce cebinden alkollü bir çubuk çıkarıyor. Çubuğu üniformasının içine sokmadan önce kalemını cebine koyuyor.

göğsümdeki cep. "Artık numaram sende var. Umarım orada görüşürüz, memur bey."

Emiline'i ne kadar düşündüğümünden daha çok nefret ettiğim bir şey var, o da kadınların benim iş unvanımı imalı bir ton. Sadece tek bir şeyin peşinde olduklarını hissettiriyor.

Numarasını en kısa zamanda çöpe atmayı aklıma not ediyorum.

Onun yanından geçip hemşire odasına doğru ilerlerken, "Geceniz iyi geçsin," diyorum.

Masanın diğer tarafında duruyorum, bilgisayar ekranından Emiline'e bakmak için dirseklerimi bizi ayıran yüzeye yaslıyorum. Gözlerini masaüstüne sabitlemiş, yazmaya devam ediyor. Hareket etmediğimi fark ettiğinde mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve duru güzelliği tam göğsüme çarpıyor. Bu kraliyet mavisi rengi giymesiyle ilgili bir şey, gözlerinin yakından çok daha parlak olmasını sağlıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Emiline çok profesyonel bir ses tonuyla sorar.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Sadece seni kontrol ediyordum," diye yalan söylüyorum çünkü açıkçası neden burada durduğuma dair hiçbir fikrim yok. Andrea'yla o konuşmadan sonra gitmeliydim. Şansım varken Silas'la birlikte gitmeliydim.

Alay ediyor. "Buna hiç gerek yok. Ama nasıl olduğumu bilmek istiyorsan, çok yorgunum ve hâlâ yedi saatim var. Gerçekten asla başaramayacağım."

"Bu biraz dramatik."

Emiline'in yüz ifadesi bana bakarken boş kalıyor, ama bakışlarını benimkinden bilgisayar ekranına çeviriyor ve sanki artık burada durmuyormuşum gibi yazmaya devam ediyor.

Kıskanıyor mu?

Andrea ile olan etkileşimimi izledikten sonra, bunun bu olması gerekiyor.

"Biliyorsun, biraz kahve alabilirsin." Ona gülümsüyorum. Neden gülümsediğimi bilmiyorum ama garip bir nedenden ötürü elimde değil. Sanki içgüdüsel olarak oluyor. Özellikle de onu benim kıyafetlerimin içinde otururken gördüğümde. "Kafeinle dolu bir şey. İnsanların uyanık kalmasına yardımcı olur."

"Çok komik." Kollarını göğsünde kavuşturup sandalyede arkasına yaslanırken bana arsızca sırtıyor. "Buraya şaka yapmaya mı geldin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sadece merhaba diyorum."

Gülümseme sırası Emiline'de. Gülümseme şekli kalp atışlarımı hızlandırıyor, çünkü gülümsediğinde çok etkileyici oluyor.

"Söylediğin bu değildi. Beni kontrol edeceğini söyledin."

"Bu aynı şey değil mi?"

"Hayır."

"Tamam." Tezgâha hafifçe vurup topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Biraz kahve alır mısın?" Uzaklaşırken omzumun üzerinden ona söylüyorum.

"Tamam, baba. Sen nasıl istersen," diyor kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

Adımlarım titriyor ve kendimi toparlayıp uzaklaşmadan önce bir an duraksıyorum. Reddediyorum Emiline'in az önce bana ne dediğini kabul edin çünkü bunu yaparsam şu anda kesinlikle söylememem gereken bir şey söyleyeceğim.

Ayrıldıktan bir saat sonra Silas'la birlikte hastanenin dışındaki mekanda bir kahve içtik.

"Eve gidip köpekleri dışarı çıkarsam sorun olur mu?" Silas kafeden ayrılmak üzereyken soruyor. Her gece vardiyasında iki köpeğini dışarı çıkarmak için mutlaka bir noktada ayrılır.

"Evet, sorun değil." Başımı salladım. "Telsizini açık tut." "Tamamdır, patron."

Simsiyah kahvemi yudumlarırken Silas'ın dışarı çıkışını izliyorum. dairesine doğru yöneliyorum. Gözden kaybolduğunda, arkamdaki duvarda asılı olan ve farklı türlerde kafeinli içeceklerin bulunduğu menüye bakıyorum. Gözlerim nane şekeri kelimesine takılıyor.

Yaz sıcaklığında menüde olduğuna inanamıyorum.

Kendimi kaybediyor olmalıyım çünkü kendimi tezgâha dönüp bir sipariş daha verirken buluyorum. Ne olduğunu anlamadan, elimde büyük, buzlu naneli mocha latte ile acil servise geri döndüm.

Hemşire masasına yaklaştığımda Emiline'in gözleri açılıyor. Bana dönmeden önce etrafını tarıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Buzlu latteyi ona doğru kaldırıyorum, yüzümü duygusuz tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu senin için."

Benden fincana bakarken çenesi açık kalıyor. "Neden?"

"Gece vardiyalarının nasıl olduğunu bilirim. Vardiyayı atlatmana yardımcı olacak bir şeyler almak istedim."

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırmak için neler vermezdim.

Aramızdaki tezgâha uzanıyor ve içkiyi elimden alıyor. "Teşekkür ederim," diyor bir yudum almadan önce. "Peppermint mocha?"

Başımı salladım.

"Nasıl yaptın... bu benim en sevdiğim içki."

Tekrar başımı salladım. "Evet, onu aldığını hatırlıyorum."

Görünüşe göre onunla ilgili her şeyi hatırlıyorum.

Emiline'in gülümsemesi büyüyor ve içimde bir şeyler canlanıyor.

Onun gülümsediğini görmek ve gülümsemesinin sebebi olmak, içimde bir ateş yakıyor ve daha fazla gülümsemesinin sebebi olmak istememe neden oluyor.

"Teşekkür ederim Logan," diyor. "Bunun anlamı çok

büyük." "Lafı bile olmaz," diye cevap veriyorum, ona

gülümsüyorum çünkü
Elimde değil. "Geceniz iyi geçsin."

Ve bununla birlikte gitmek için dönüyorum.

Çünkü onun için göğsümde yarışan bu his tehlikeli.
Thomas öğrenirse beni öldürür.

CHAPTER NINETEEN

Emiline

Ağustos

Kendimi Thomas'ın sahil evindeki misafir odasının boy aynasının önünde durmuş, elbisemin eteklerini yüzüncü kez düzeltirken buluyorum. Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor ve sinirlerimi yatıştıramıyorum.

Açık mavi kumaş uyluğumun ortasına oturuyor ve ince askısı omuzlarımı açıkta bırakıyor.

Burası çok sıcak.

Ama bu gece için bu elbiseyi seçmemin nedeni bu değil.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek kendime bakmaya devam ederken bir iç çekiyorum. İstemeyerek de olsa saçlarımı düz tutmaya karar verdim. Nem sadece kabarmasına neden olacaktı.

Bu gece, Thomas ve Peyton'ın bekarlığa veda partisini kutlamak için dışarı çıkıyoruz.

Gelecek ayki büyük günden önce birbirleri için buldukları aşk.

Yine de beynimi Logan'ın da burada olmasından başka bir şeye odaklayamıyorum.

Kalp krizi geçiren birini getirmek için iş yerime gelmesinin üzerinden birkaç hafta geçti.
bir saat sonra elimde en sevdiğim latte ile geri geldim.

Siparişimi hatırlaması o gün beyin kimyama değiştirdi.

Dramatik olmak için söylemiyorum.

Ama bu kadar küçük bir şey, benim gibi her zaman bana katlanamadığını düşünen biri için çok şey ifade ediyor.

Yine de aramızdaki şeyler değişiyor.

"Em, hazır mısın?" Avery koridordan bağırarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Evet, bir saniye," diye cevap veriyorum, çantamı almadan önce aynada kendime son bir kez bakıyorum.

Kapıyı açtığımda Avery'yi kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmış halde buluyorum.
Kıyafetime bakarken yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hayal gücüne çok az şey

bırakmışsın." Göz kırıyor. "Başlama Ave," diye

azarlıyorum, bunu daha fazla uzatmasını istemiyorum.
benim için zaten olduğundan daha garip.

Gözlerini deviriyor. "Sen nasıl istersen, kız arkadaşım. Hadi gidelim.
Limuzin bizi bekliyor."

"Limuzin mi?"

"Şu Ford kardeşleri bilirsin," diye alay ediyor. "Biz olabiliriz sadece akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkacaklar, ama en iyi ulaşım aracına binmek istiyorlar."

Bizi bekleyen herkesle tanışmak için merdivenlerden inerken gülüyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz nemli hava yüzüme çarpıyor. Ağustos ayında Long Beach Adası yazın koltuk altı gibi hissettiriyor. New York City çok farklı değil ama havadaki nemden daha çok nefret ettiğim bir şey yok. terli hissediyorum.

Gözlerim limuzinin dışında durup Oliver'la konuşan Logan'a takıldığı anda endişem alevleniyor. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok ama ikisi de gülüyor.

Logan'ın güldüğünü yeterince görmediğimi hissediyorum.

Avery kapıyı arkamdan büyük bir gürültüyle kapatıyor ve herkesin bize doğru bakmasına neden oluyor. Logan'ın gözleri doğrudan benimkilere dikildiğinde yanaklarımdaki ısı yükseliyor. Bu sefer öyle değil. Hava yüzünden.

Gözlerinin bedenimi takip etmesi dışında, burası soğuk hissettiriyor.

"Rezervasyonumuza geç kalacağız," diyor Peyton limuzinin arka kapısını açarken. Herkes teker teker onun arkasından hareket etmeye başlar.

Ama Logan hareket

etmiyor. Ben de hareket

etmiyorum.

Sanki etrafımızda başka kimse yokmuş gibi birbirimize bakıyoruz, kalp atışlarım göğsümde bir davul gibi çarpıyor, göz teması kurdukça daha da hızlanıyor.

Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra bakışmayı kesip Oliver'ın arkasına doluşuyor. Ellerim titriyor ve panik atak geçirme düşüncelerimi bastırıyorum. Her parçam bu akşamdan korkuyor.

Ama bunu Thomas ve Peyton için yapmak istiyorum. Sadece burada yapmak istemedim.

Sahil evi benim için pek çok duyguyu çağrıştırıyor. En çok da bu gecenin bitmesini ve Logan'ın benden son ayrıldığımızda nefret ettiği gibi nefret etmeye devam etmesini istemiyorum.

Arkasından limuzine binmeden önce sakinleştirici bir nefes alıp veriyorum.

Neyse ki karşı taraftaki koltuğa oturdu. Mesafe en iyisidir.

Akşam yemeği düşündüğümünden daha iyi geçti.

Hepimiz sanki her şey eskiden olduğu gibiymiş gibi sohbet ettik.

Avery, Kali ve Peyton önümüzdeki hafta düğünden önce yapmamız gereken bazı son dakika işlerini konuşurken, Marc dağlarda satın aldığı yeni evinde yapmayı planladığı tüm tadilatlar hakkında bizi bilgilendirdi ve çocuklar emlak işini patronundan devralmasıyla ilgili sorular sordular.

Oraya yaptığı yolculuktan sonra dağlardaki evi satın almış olması mantıklı.

Sanırım Avery'ye resmen aşık olduğu yer orası. O ikisi yemek boyunca kalp gözüyle baktılar.

Akşam yemeği bittiğine göre, caddeden aşağıya, binanın ikinci katında bulunan ve körfeze bakan küçük bir restorana doğru yürüdük. Müzik iyimser ve alan pelüş oturma yerleri ve ortada küçük bir dans pisti ile dolu. Güneş ufku yeni geçmişti ama turuncunun tonu hâlâ gökyüzündeydi.

Logan yanıma geldiğinde kendimi balkonda gökyüzünde değişen renklere bakarken buluyorum, çıkıntıya yaslandığında kollarımız birbirine sürtünecek kadar yaklaşıyor. Vücudunun sıcaklığı içime sızıyor ve aniden konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallayıp bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. "Evet. Burası çok güzel."

"Evet," diyor Logan, gözlerini benden ayırmadan. "Öyle."

Bakışlarımı ufka çeviriyorum, beynim gökyüzünü mü yoksa beni mi kastettiğini merak ediyor. Ve kendi kendime kalp kırıklığı yaratma konusunda obur olduğum için, aklım Andrea'ya numarasını verdikten sonra onu aradığı fikrine gidiyor.

Onu aradı mı?

Takıldılar mı?

İş arkadaşımı mantıksız bir şekilde kıskanıyorum.

İkimiz de orada birkaç dakika sessizce duruyoruz, ta ki yere çarpan camın gürültüsünü duyana kadar. İkimizin de kafası dans pistine doğru kayıyor ve Avery ile Peyton'ı içkilerini yere döktükleri için histerik bir şekilde gülerken buluyoruz.

"O hareketi çok sert yaptık," diye gülüyor Avery.

"Yıllardır bu kadar sert dans etmemiştim," diye bağılıyor Peyton müzik eşliğinde. "Şimdi işemem lazım."

"Oh, ben de. Ben de." Avery diyor ki.

"Muhtemelen takip etmeli ve yolda merdivenlerden düşmediğinden emin olmalıyım." Thomas'ın Marc'a söylediğini duydum.

"Tam arkanda," diye başını salladı Marc gülerek.

Oliver ve bir içkiye daha ihtiyacı olduğunu söyleyen Kali de dahil olmak üzere herkesin kapıdan süzülüşünü izliyorum.

Logan yanımdan ayrılmıyor.

Bir içki daha içmek için onun da gelmesini bekliyordum.

Ama bunun yerine bana dönerek beni de aynısını yapmaya zorluyor.

"Em," diye nefes verir. "Bu gece.... bakıyorsun... kahretsin. Söyleyecek söz bulamıyorum."

Şu anki telaşlı halinden dolayı yanaklarım pembeleşiyor ve onun hakkındaki çelişkili düşüncelerime rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Burada ne haltlar döndüğünü bir türlü anlayamıyorum.

Şu an hariç, Logan bana beni istiyormuş gibi bakıyor.

Sana sahip olamam... ama bu seni istemediğim anlamına gelmez.

Kelimeler kulağımda çınlıyor, beni söylediği zamana, kolları beni sarmışken ve yüzü boynumdayken bana bunları fısıldarken nasıl hissettiğime geri götürüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, aramızda her ne oluyorsa olmasına izin vermesini istiyorum.

Logan'ın eli yüzümün yan tarafına uzanıyor, gevşek bir saç telini gözlerimden uzaklaştırıyor ve kulağımın arkasına. Dokunuşunun yumuşaklığı tüylerimi diken diken ediyor.

Öp beni. Sessiz bir yalvarış.

Sanki düşünüyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Vücudu sanki bir esinti onu bana doğru itmiş gibi yaklaşırken gözleri dudaklarıma düşüyor.

Logan elini geri çekip benden bir adım uzaklaştı. Gözleri bir kez daha benimkilerin arasında gidip geldikten sonra başını salladı ve daha birkaç dakika önce herkesin çıktığı kapıdan geri çekildi.

Bunu tamamen yanlış anlamışım.

Logan beni istemiyor. Aramızda bir çekim var mı? Elbette. Ama onun için her zaman bir kız kardeş gibi olacağım, değil mi?

Nefes alışımın hızlandığını ve beynimin endişeye kapıldığını hissediyorum.

Bunun olduğundan daha fazlası olduğunu

düşünmeyi bırakmalıyım. Logan Bennett beni

asla daha fazlası olarak görmeyecek.

CHAPTER TWENTY

Logan

Vücudumun her parçası bugün spor salonuna gitmemem için çığlık atıyor,
Özellikle de son üç geceyi uyanık geçirdikten ve tavana bakıp Emiline'in hafta sonundaki düşüncelerini kafamdan atmak istedikten sonra.

Restoranın balkonunda onu neredeyse öpüyordum.

Neredeyse onu öpüyordum.

Ve onu öpmemekle büyük bir hata mı yaptım diye düşünmeden edemiyorum.

Bu düşünceleri hemen kafamdan silip atıyorum çünkü istediğim bu değil. Kendime izin veremem bir ilişkiye sarılıp birinin, herhangi birinin bana aşık olması riskini göze alamam. Ben böyle biri değilim.

Odak noktam işim ve yıllar önce New York'ta kalma sebebim olmalı; babamı gururlandırmak için.

On sekiz yaşıma geldiğimde bir seçeneğim vardı. Annem evimizi sattı.

ve yeni bir hayata başlamak için güneye, Georgia'da küçük bir kasabaya taşındı. Şehirdeki her köşenin ona babamı hatırlatmadığı yeni bir yer istiyordu. Bana ya onunla birlikte taşınmak ya da San Francisco'ya taşınıp orada bir iş bulmaya çalışmak, iki kuzenime yakın olmak, diğer tek

ailem vardı. Yine de onlarla görüşmeyeli yıllar olmuştu. Aile bağımız olmasına rağmen yabancı gibi hissettiren insanların yanına taşınmak doğru gelmiyordu.

Yaşadığım büyük kayıp ve zorluklara rağmen, Büyük Elma'da çalışma hayalimden vazgeçmeyi reddettim. Aksine, babamı kaybetmek kararlılığımı daha da güçlendirdi.

ve bugün olduğum kişiyi şekillendirdi, insanların beni görmesini engellemek için çift katmanlı bir tuğla duvarın arkasına saklanan kişiyi

Hayatımdaki en etkili insanlardan birini kaybettiğim gibi bir başkasını kaybetme korkusuyla fazla yakınlaşmak.

Ya da birinin beni kaybetmesi ve annemle yaşadığımız kalp kırıklığının sorumlusu olması.

Uzun bir iç çekişle nihayet yataktan kalkmayı başarıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve spor çantamı almak için oturma odasına gidiyorum. Anahtarlığımın önünde durup motosiklet ile kamyonetim arasında tartıştıktan sonra motosiklette karar kılıyorum. Ön kapıyı kilitliyorum, kilit sesi koridorda yankılanıyor ve merdivenlere yöneliyorum. Merdivenlerin ilk katından inerken ikinci katın kapısı açılıyor ve Emiline karşımda beliriyor.

Son basamakta neredeyse düşecektim ama kendimi çabucak toparladım.

Benimle aynı binada oturduğunu öğrendiğimden beri sadece birkaç kez daha karşılaştık. Ama bu beni bugünkü kadar etkilememiştir.

Muhtemelen son üç gündür onu aklımdan çıkaramadığım içindir.

"Merhaba," diyor Emiline, benim adımlarımla aynı anda kendi adımlarını da durdurarak.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

Gülümsüyor ve aklım bir anda onu motorumun arkasında gördüğüm anlara gidiyor. Aklımın neden oraya gittiğini anlamıyorum. Muhtemelen spor salonuna giderken bisikletimin anahtarlarını elimde tuttuğum içindir.

Kimsenin motorumun arkasına binmesine izin vermem.

Küçük bir şey gibi görünebilir ama bana çok büyükmüş gibi geldi. "Sence de sürekli birileriyle karşılaşıyor

olmamız biraz garip değil mi?
Artık aynı binada yaşadığımızı bildiğimize göre birbirimizi daha çok tanıyor muyuz?" Gülüyor.

Tanrım, şu gülüş. Çok güzel.

Ellerimi kaldırdım ve gülümsedim. "Bunu bilerek yapmıyorum, yemin ederim."

"Sakin ol, Logan. Sadece seninle dalga geçiyorum."

Gerginliği azaltmak için onunla birlikte gülüyorum. Bunun gerçek bir gerginlik mi yoksa kafamda uydurduğum bir şey mi olduğunu bilemiyorum. Ama her halükarda, orada.

Birdenbire beni bu kadar gergin hissettirmeyi başarması çıldırtıcı.

Daha önce hiçbir kadın bende bu duyguları uyandırmamıştı.

Aktif olarak ondan uzak durmaya çalışmaktan, onu başka bir adamla gördüğüm için kıskanmaya, iyi davranmaya ve işte ona kahve getirmeye, neredeyse onu öpmeye kadar gittim. Mücadele ediyorum. olayların dönüşünü anlamak için.

Kolundaki spor çantasını fark ettiğimde bakışlarımı bir an onun üzerinde gezdiriyorum. O da giyiyor Dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan motorcu şortu, sıkı bacaklarını gösteriyor ve ince, büyük boy bir kazak, bu Ağustos sıcağı için biraz fazla.

"Görüyorum ki hâlâ havaya uygun giyinmeyi beceremiyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Ha ha, çok komik," diye mırıldanıyor. "Spor salonuna gidiyorum ve ders çalışmaktan kaynaklanan hayal kırıklığını terleyerek atmaya hazırım. Kendimi kaybetmeden önce dairemnden çıkmalı ve bir mola vermeliyim."

"Her şey yolunda mı?" Boğazımı temizleyerek soruyorum.

Emiline gülümsüyor ve uzun zamandır ilk kez bu kadar iten. "Ben iyiyim. Bu yaz kursu düşündüğümden çok daha fazla. Kötü olmadığına söz veriyorum. Neredeyse bitirdim. Ama bugün panik atak meselesi hakkında konuşmak istemiyorum, eğer sorun olmazsa."

Ona hafifçe başımı sallayarak anlayış gösterdim. Biliyorum içinizde savaştığınız şeyi kimsenin görmesini istememe hissi. İnsanlar size farklı bakmaya ve kırılabilircek bir cam vazo gibi davranmaya eğilimlidir.

Benimleyken böyle hissetmesini istemiyorum.

"nden buyurun," diyorum ve elimi sallayarak merdivenlerden aşağı inmesini işaret ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ben de spor salonuna gidiyorum." Üzerinde spor çantası olan omzumu silkiyorum. "Sakin bana aynı spor salonuna gittiğimizi ve bunu hiç bilmediğimizi söyleme."

Merdiven boşluğunun kapısını açarak Emiline'in önce geçmesine izin veriyorum. "Park South Fitness mı?" diye soruyor, cevap için bana dönüp bakmadan önce. Başımı sallıyorum. "Orayı çok seviyorum," diye devam ediyor. "İkiden fazla Stairmaster'ları ve çok çeşitli ağırlıkları var. Oradayken kendimi kaybolmuş hissetmiyorum. I Son zamanlarda boks dersleri de verdiklerini fark ettim. Bir gün korkumu yenip deneyeceğim."

Gülüyorum ve saçmalamasına karşı başımı sallıyorum. Artık birbirimize karşı bu kadar normal hissetmek garip. Biz ileri geri şakalaşmak. Bu iyi hissettiriyor.

"Silas beni tanıştırdığından beri bir süredir oraya gidiyorum çünkü senin biraz korktuğun dersler var." Yan tarafımla şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum.

"Hey, suratıma yumruk yemekten birazcık korktuğum için benimle alay etmeye başlamayın," diyor Emiline soğukkanlılıkla.

"Çok tatlısın." Gülüyorum ama az önce ne söylediğimi fark edince hemen duruyorum.

Onunla şakalaşırken, yalan olmasalar bile, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan uçup gitti.

"Yani, boks dersinde suratına yumruk yemekten korkman çok şirin," diyorum telaşlı bir ses tonuyla. önceki ifademi düzeltmek için. "Bu derslerde diğer insanları yumruklamadığınızı biliyorsunuz, değil mi? Torbaları ya da eldiveni tutan bir partneri yumrukluyorsunuz."

"Evet." Tekrar tekrar başını sallıyor ama sesi kısık.
"Biliyorum."

İkimiz de yürümeye devam ediyoruz ama kendimi kurtarmak için yaptığım bu telaşlı konuşmayla onu gücendirmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kendimi kurtarmak zorunda kalsam da, benim tarafımdan bozulmak için çok genç ve onu bir arkadaşın başka bir gözle gördüğümü düşünmesine izin veremem.

Belki de bu yüzden fırsatım varken onu öpmedim.

Şimdi arkadaş mıyız? Tüm bu konuşmanın gidişatından sonra arkadaş olduğumuzu varsaymak yanlış olmaz.

Binadan çıktıktan sonra, binaya girmek yerine onunla birlikte kaldırımda yürümeye devam ediyorum. Normalde yaptığım gibi bisikletim ya da kamyonum için kapalı otopark. Spor salonu zaten sadece dört blok ötede.

Ayrıca, içimden bir ses onunla bu yürüyüşe daha çok ihtiyacım olduğunu söylüyor.

"Dışarısı çok güzel," diyerek sessizliği bozuyorum.

Emiline güneşe bakarken yavaşça nefes alıp veriyor ve güneşin yüzünün her santimini aydınlatmasına izin veriyor.

"Bu gerçekten

Neredeyse yazın sonu olduğunu düşünürsek. Genellikle yılın bu zamanları iğrenç derecede sıcak olur."

Patenli bir adam yanıımızdan hızla geçip onun hafifçe tökezlemesine neden oluyor ama kendini tutuyor. Bazı insanların cehaletine katlanamıyorum. Yürümeleri gereken yerde yürüyorlar.

Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum ve onu kaldırımın iç tarafına doğru yönlendiriyorum, onu benimle bina arasına koyuyorum.

Spor çantasının askısını düzeltiyor, yere bakıyor ve gülümsüyor.

"Az önce kaldırım hareketi yaptın," diyor.

"Pardon?" Ona doğru bakarak söylüyorum.

Bana bakıyor, gülümsemesi hâlâ yerinde. "Bilirsiniz, kızı kaçak arabalardan korumak için içeride tutmak. Ama bu seferki kaçak bir patenci çocuktuk."

"O adam o patenlerle ahmaklık yapıyordu ve seni ezebilirdi," diyerek nedenlerimi savunuyorum.

"Doğru," diye uzatıyor.

Ve bununla birlikte, söyleyecek bir şeyim kalmadı.

Spor salonuna doğru yürürken Emiline bana küçükken patenlerden düştüğü bir anı anlattı.

onlara bir daha hiç dokunmadı. Onunla birlikte gülmek iyi hissettirdi.

Spor salonuna vardığımızda, bana teşekkür etti. Ona şaka olsun diye eşlik ediyordum. Glp geçtim, ama bu sadece her zaman onu spor salonuna götüren kişi olmak istememe neden oldu. gitmek istedim. Eğitmenle olan seansım boyunca bu düşünceler beynimde dolaşıp durdu. Silas'ın köpeklerini veterinerlere götürmesi gerekiyordu, bu yüzden sadece ben ve Emiline tarafından tüketilen beynim vardı.

Ana spor salonuna geri adım attığımda, Emiline'in hâlâ burada olup olmadığını görmek için bir an etrafı tarıyorum. Bunu yapmak için kendime neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Belli ki cezalandırılmaya a biriyim.

Stairmaster'dan inerken gözlerim ona takılıyor. Alnında ter parlıyor ve saçları dağınık bir şekilde toplanmış. Motorcu şortu ve göğüslerinin mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkaran askılı spor styeninden başka bir şey giymediğini fark ettiğimde derin bir nefes çekiyorum.

Sikeyim. Spor salonunda terden sıırıslıklam olmuşken bile Emiline bir tanrıça gibi görünüyor.

şu anda tüm sinir uçlarım vızıldıyor.

Biraz daha kalmaya karar veriyorum ve ağırlık odasına gitmeden önce çantamı soyunma odasına bırakıyorum, orada onu köşede bacaklarının etrafına dağılmış birkaç dambılla görüyorum. Kesinlikle gözlerini kaırmıyorum ve şu anda ona bakıp ne kadar iyi göründüğünü görünce onları suçlamıyorum.

Emiline'i karşılamak için büyük odayı geçtiğim anda önce bir adamın ona doğru yürüdüğünü fark ettiğimde hemen durdum. Kulaklığını kulağından çıkardı ve

ona kibar bir gülümseme sunuyor. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama yüzünde bir gülümseme var.

Midem çalkalanıyor... Kıskançlık mı?

Boş ver, Bennett.

Bahar tatilinde Mason'la barda yaşadığımız olaydan sonra kıskançlığın içimde kükremesine izin vermedim. Ama konu o olunca her şey değişiyor. Ayrıca, muhtemelen sadece iyi davranıyor çünkü o böyle biri.

Geri dönüp eve gitmeliyim. Enerjim tükendi ve kollarım zaten kızarmış durumda ama vücudum bana ihanet ediyor. Yakın bir mesafede durmak ve Konuşmayı yarıda kesip bacak uzatma makinesine oturuyorum.

Kaslı adam bir dambıl seti alıyor ve Emiline de aynısını yapıyor. İkisi de biceps curl yaparken dikkatle izliyorum. aynı anda makinede tekrar üstüne tekrar yapıyorum, Kalçalarımda yoğun bir yanma hissetmeye başlayana kadar kaç tane yaptığının sayısını tamamen kaybediyorum.

İşlerini bitirdikleri anda uzanıp Emiline'in pazusunu sıkıyor. Emiline onun söylediği bir şeye gülüyor ve dambılları tekrar almak için dönüyor. Emiline eğildiğinde, adam boynunu bükerek onun kışına uzun uzun bakıyor.

İşte o zaman kendimi kaybediyorum.

Makineden inip onlara doğru ilerlerken düşünmüyorum bile.

Emiline aynadan beni görüyor ve arkasını dönüyor. "Merhaba" dediğinde gülümsemesi daha önce olduğu gibi aynı.

"Merhaba." Ona gülümsüyorum, kollarımı ona doluyorum ve hızlı bir kucaklaşma için vücudunu benimkiyle aynı hizaya çekiyorum.

Büyük. Lanet olası. Hata.

Belli ki ona en son sarıldığımdan beri dersimi almamışım.

O zaman da onu bırakmak istememiştim, şimdi de istemiyorum. Yani evet, terli, sıcak ve büyük bir hata

kucaklaşması. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, bana

bakarak.

Güzel, geniş gözlerle.

"Eğitmenle seansımı yeni bitirdim ve nasıl olduğunu görmek istedim."

Gözlerim onunkilerden arkamızda duran kaslı adama, oradan da tekrar ona kayıyor. Onun sessizliği bana Burada ne yaptığımı tam olarak anlıyor ve beni şaşırtacak şekilde buna uyuyor.

"Nasıl gitti?" diye soruyor, bana doğru küçük bir adım atarak.

Kaslı adama son bir kez bakmak için başımı çevirmeden önce ona "Kollarım öldü," diyorum. "Ama merak etme... Seni daha sonra da kaldırıp sallayabilirim."

Emiline'in nefesi kesiliyor ve yanakları pembenin mükemmel tonuna dönüşüyor. Daha önce onu süzen adamı selamlamak için elimi uzatmadan önce ona göz kırpyorum. "Ben Logan."

"Ben Jim," diyor el sıkışmaya karşılık vererek.

"Jim," diye alay ettim. "Jim adında bir adam spor salonunda kız arkadaşımın kışını mı kontrol ediyor? İkonik. Gerçekten."

"Özür dilerim, dostum." Ellerini savunmak için kaldırdı.
"Biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum."

Anlayışla başımı salladım. "Zararı yok. Ama onu bir daha burada gördüğünde gözlerini ondan uzak tut, anlaşıldı mı?"

Hızlıca başını sallayarak antrenmanını bitirmek üzere salonun diğer tarafına çekiliyor.

"Bu da neydi böyle, Logan?" Emiline yüzünde çok ciddi bir ifadeyle koluma vuruyor.

Gerçek şu ki, bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Kendime bu kadar yaklaşmayacağıma dair söz vermiştim. Tam bir pislik gibi davranmaktan kendimi kontrol edememek.

Hayatımda hiçbir zaman
Bir kız arkadaş istedim ya da bir eşimin olduğu bir gelecek gördüm. Tek bir kız bile uzun vadeli bir ilişki düşündüğüm biri olmadı.

Emiline kafamdaki her düşüncüyü ele geçiren ilk ve tek kadın.

Beni mantıksızca delirten kişi.

"Seni güvende tutan bendim," diye cevap veriyorum arkamı dönüp gitmeden önce.

Çünkü tam tersini istememe rağmen onun için olabileceğim tek şey bu.

CHAPTER TWENTY-ONE

Emiline

Eylül

Bu gece panik atak geçirmeyeceğim.

Gece ilerledikçe bu sözleri kafamın içinde tekrarlıyorum. İçkiler akıyor ve kardeşim hayatının aşkıyla yeni evlenmiş olsa da beynim burası dışında her yerde.

Düşüncelerimin kafamı bu şekilde ele geçirmesinden nefret ediyorum.

İki hafta önce yeni bir döneme başladım ve işlenmesi gereken çok fazla bilgi vardı. Thomas ve Peyton'a burada olacağıma ve büyük günlerinde yanlarında bulunacağıma söz verdim,

Öncesindeki günler de dahil.

Her ne kadar yetişmek için çok uykusuz kalsam da okumak ve burada olmak, buna değeceğini biliyordum. Fakat

Dün bir dersi kaçırma fikri, bu hafta nelere yetişmem gerektiğini merak etmeme neden oldu.

Bir de bugünün diğer önemli sorunu var. Logan

Bennett.

Bir sorun teşkil etmesi gerekmiyor ama bugün onu ilk gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Giydiği smokin sağdıçların geri kalanına uyuyor, ama onu giyişinde içimde bir şeyleri harekete geçiren bir şey var.

Bu gece nasıl görüneceğini hayal ettiğimi bile inkar edemem. Bu düşüncelerimin hakkını vermiyor. Adam görünüyor her şeyde iyi, ama gözlerimi ondan alamıyorum.

En kötüsü de randevusuz gelmiş olması.

Birini getirmesini umuyordum, böylece ona ağzımın suyunu akıtmak zorunda kalmayacaktım ve istediğim kişiyle dans etmek için bir nedenim olacaktı. Sadece kendime yalan söylüyorum, çünkü Logan birini getirseydi, vücudum kıskançlık kokardı ve tüm oda onun hakkında ne hissettiğimi bilirdi.

Birkaç hafta önce bana kahve getirdiğinde tüm acil servisin bunu fark etmemesine şaşırdım. Andrea'yı onunla flört ederken gördüğümde içimin kaynadığını hissettim. Logan'ın eskiden çok çapkın olduğunu biliyorum ama bunu hiç iş başında görmemiştim.

Tek gördüğüm ona numarasını verdiği ve içimdeki her şey karardı.

Öfkelenmek istedim.

Ama sonra Thomas ve Peyton'ın birleşik partisi için dışarı çıktığımızda neredeyse beni öpüyordu. Yani bu gece biriyle çıkarsa, kıskançlığımı kesinlikle kontrol edemezdim.

Sanki kafamdaki düşünceler Logan'ı çağırmış gibi, dans pistinde bana doğru yürürken gözlerim onunkilere takılıyor.

Dudağının kenarı yukarı kalkarken midemde gergin kelebekler uçuşuyor. Peyton'ın kendi seçmemize izin verdiği nedime elbisemi incelerken gözleri vücudumda geziniyor. Tam önümde durduğunda tüylerim diken diken oluyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Hey, yabancı." Logan sırtıyor.

Ona gülümsüyorum ve birkaç dakika önce ne kadar endişeli olduğumu neredeyse unutuyorum. Üzerimde öyle bir gücü var ki, o yakınımdayken hangi duyguları hissedersen hissedeyim, düşünebildiğim tek şey o oluyor. Sanki diğer her şeyi bastırıyor. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Bana sorarsanız biraz fazla uzun."

Sadece iki hafta mı oldu?

Nefesim kesiliyor ve umarım fark etmemiştir. "Öyle mi?" Boğuluyorum.

"Evet, Em."

Adımı söylerkenki yumuşak tonu içimi parçalıyor. Bana Em demesini asla unutamayacağım. Çok küçük görünüyor ve sanki herkes bana böyle seslendiği için önemli değilmiş gibi.

Ama bunu ondan tekrar tekrar duymak istiyorum.

Sadece bir içki içtim. Neyim var benim böyle?

Gülümsemem daha da genişliyor. "Evet, katılıyorum. Çok uzun zaman oldu." Logan'a karşı kendimi dengesiz hissediyorum, burada dururken aynı zamanda bulutların üzerinde hissediyorum. Tam daha fazlasını söylemek için ağzını açtığı anda, müzik hareketli dans müziğinden yavaş bir şarkıya dönüşüyor. "Bunun için randevuna gitmene izin vereceğim," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Bir şey getirmediğini bile bile onu kızdırmaya çalıştığım için hemen kendimden nefret ediyorum. Uzaklaşmak için dönüyorum ama Logan bileğimi tutarak beni durduruyor. Başımı ona doğru çeviriyorum ve sırtışından blöfümü yakaladığını anlıyorum.

"Flörtümü getirmediğimi biliyorsun," diyor öne doğru bir adım atarak. Vücutlarımız o kadar yakın ki bir rüzgâr esse göğsüne çarpacağım. Başını omzuma doğru eğiyor. "Ama bütün gece seninle dans etmek istedim," diye fısıldıyor sadece benim duymam için.

Brooke'un bir kez olsun kendime öncelik vermemle ilgili sözlerini düşünüyorum. Kardeşlerimin ne diyeceğini umursamayı bırakmalıyım ama onların da bunun bir şey değil.

"Seninle dans etmemi mi istiyorsun?" Başımı geri çekiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gece bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Logan'ın gözleri yüzümü tarıyor, ama sessiz kalıyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor. Alt dudağını dişlerinin arasına aldığı an, kalçalarım arzu ve istekle birbirine kenetleniyor. Bu adam en küçük hareketleriyle bile beni ayaklarının dibinde eritip bir su birikintisine dönüştürme gücüne sahip.

"Artık umurumda değil," diye fısıldıyor, yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. "Kardeşlerini sonra hallederim, ama şimdi... Seninle dans etmek istiyorum."

Logan elini uzatıyor, tutmam ve onu dans pistine kadar takip etmem için ısrar ediyor. Elimi hiç düşünmeden onunkine koyuyorum.

Bir an düşündüm ve anında tenimin dokunduğum için yandığını hissettim. Gözlerimiz tekrar buluşmadan önce bağlandığımız yere bakıyoruz.

Az önce hissettiklerimin tek taraflı olmasına imkan yok.

Logan beni dans pistinin ortasına kadar götürüyor. Bir an durdu ve gözlerini benden hiç ayırmadı. Bir daha hiç böyle bir deneyim yaşayacağımı düşünmemiştim.

Etrafımdaki her şeyin kaybolacağı bir noktaya kadar başka bir kişi tarafından tüketildim, ama Logan'ın önünde durmak böyle hissettiriyor.

Avucunu belime koymadan önce kollarını belime doluyor. Aynı yanmayı elbisemin ince ipeğinde de hissediyorum ama sığağı rağmen dokunuştan ürperiyorum.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor, diğer elini benimkiyle kavuşturarak.

Bırakın cümle kurmayı, tek bir kelime bile edemedi başımı sallıyorum.

Logan içime girip, şarkının yavaş temposunda sallanırken vücutlarımızı birleştirmeye zorladığı an, sanırım nefes almayı tamamen bırakıyorum. Onunla dans ettiğim anı yaşarken tüm hava ciğerlerimde hapsoluyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun Em," diyor uzun uzun nefes verirken.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun Logan."

"Şimdi size bir soru soracağım," diyor hemen.

Başımı sallıyorum, sormak üzere olduğu şey yüzünden gerginim.

"Neden bu gece yanında birini getirmedin? Birini bulamaman mümkün değil."

Hafifçe gülüyorum. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Oh." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu oyunu oynuyoruz, ha?"

"Belki." Omuz silkiyorum.

Logan sanki yeterince yakın olamıyormuş gibi beni daha sıkı çekiyor. Gözleri etrafımızı tarıyor, birini aramak için mi yoksa az önce yaptığını kimsenin görmediğinden emin olmak için mi? Çok emin olamıyorum.

Ben de aynısını yapmaya karar veriyorum ve Avery'nin çenesini yere dayayarak baktığını fark ediyorum, ama ona baktığımı fark edince bakışlarını hemen kaçırıyor.

"Bu gece neden bir tane getirmediğimi biliyorsun," diye fısıldıyor Logan.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

"Çünkü bu ona haksızlık olur..." Logan duraklar, düşüncelerini toparlıyordu. "Bu adil olmazdı çünkü gözlerim sadece senin üzerinde olurdu. Sana bakmamayı imkânsız kılıyorsun."

"Logan," diye nefes alıyorum.

"Şimdi bana neden bir eş getirmediğini söyle" diyor. Aynı anda parmak uçları sırtımda daha derinlere iniyor.

"Aynı sebepten dolayı," diye itiraf ediyorum hiç düşünmeden.

Başı geriye düşüyor. Yavaşça derin bir nefes alıyor, sonra tüm havayı bırakıp bana bakıyor. "Yavaşça Sana karşı tüm itidalimi kaybediyorum, Em. Burada sana karşı saygılı olmak ve kardeşlerine verdiğim sözü tutmak için gerçekten çok çabalıyorum ama bir erkeğin dayanabileceği bir yere kadar."

Omzunda duran elim göğsüne doğru hareket ediyor. Kalbi avucumun altında çarpıyor ve artık ikimizin de nasıl hissettiğimiz konusunda aynı sayfada olduğumuzu biliyorum.

Dudaklarım sırtıacak şekilde kıvrılıyor ve yüzünü endişeli bir ifadenin kaplamasını izliyorum.

"Başka bir sırrı daha saklayabileceğini düşünüyor musun?"

Beni bu kadar cesur yapan şey içtiğim bir içki mi yoksa içimde biriken duygular mı bilmiyorum ama bunu söylediğimde ikimizi de şaşırttığımı varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

Logan'ın yüzündeki ifade kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Endişeli görünüyor ve gözlerim yutkunurken boğazının nasıl titrediğine takılıyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve iki kolumu da boynuna doluyorum. Dans pistinin ortasında, erkek kardeşlerimin -hatta kızların bile- bizi görebileceği bir yerde ve yemin ederim ki siki bana karşı sertleşiyor.

Boynuna doğru eğiliyorum ve nefesimi teninde hissedince seğiriyor. "Yanıma birini almadım çünkü aramızdaki her ne haltsa onunla savaşmaktan yoruldum," diye fısıldıyorum.

"Kardeřlerim yanlış olduđunu dűőűnebilir diye bundan kađınmaktan yorulđum."

Bunu Logan'a itiraf etmenin onu benden uzaklařtıracađını dűőűndűm ama belimdeki tutuřu sıkılařtırdı ve beni űc kez sıktı.

Ama o sessiz kalır.

Bana aynı şekilde hissedip hissetmediğini falan

sűylemiyor. "Bir řeyler hissedenden tek kiři ben miyim?"

Soruyorum,
Vűcudumu ondan uzaklařtırarak.

"Ben ilişi kurmam, Em," diye yanıtlıyor.

Bakiřlarının ađırlıđı altında dođruluyorum. Tepkimi bekliyormuř gibi bana bakıyor. Belki de bu ifadenin beni hayal kırıklıđına uđratacađını dűőűndű.

Yűzűmdeki sırtıř geniřlediđinde kařları řařkınlıkla birbirine yapıřıyor.

"Ben de bir iliři yűrűtemiyorum." Omuz silkiyorum.
"Okulla boğuşuyorum ve şu anda derslerim dışında kimseye ya da hiçbir şeye bağlanamam."

Bunların hiđbiri yalan deđil ama iđimde her zaman geleceđi merak eden kűűűk bir parđa olacak. Okulu bitirdiđimde
Logan hala hayatımda olacak mı? Aramızdaki inkar edilemez kimya hala devam edecek mi? Yoksa başka biriyle mi devam etmek isteyecek?

"Tamam mı?" Logan sűylűyor ama bu bir soru gibi geliyor. "Dűőűnűyordum da, belki biz-" diye kestirip atıyorum.

Kali dans pistine koşarak geldiğinde.

"Em, bir fotoğraf için sana ihtiyacımız var." İçkiyi fazla kaçırmış gibi gülerek konuşuyor. "Avery'nin hepimizin olduğu bir fotoğraf için en iyi fikri var. Üzgünüm Logy," diyor Kali,
Aramızda olanlardan tamamen habersiz.

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum ve Logan anlayışla başını sallıyor. Ona bu konuşmayı döndüğümde bitirebileceğimizi söylemek istiyorum ama buna fırsatım olmuyor.

Aynı şekilde benim de ona teslim olmaya hazır olduğumu söyleme şansım olmadı.

CHAPTER TWENTY-TWO

Logan

Tüm düğün bir bulanıklık gibi geliyor.

İçmeye devam edecek gücü kendimde bulamadım. Emiline ile dans etmek. Katıldığım hiçbir düğünün sonunda bu kadar ayık olmamıştım. Kendimi dengesiz hissediyorum ve muhtemelen kafamı muayene ettirmeliyim.

Bu beni sikmek değil. Ben genelde 5-6 viski içerim. derinlere inmek ve birisini oteldeki odama götürmek ve bir pislik gibi uykuya dalmadan önce onu dışarı atmak.

Öyleydim.

Onun yerine, gözlerimi Emiline'den alamadım.

İnanılmaz derecede sinirliyim.

Balo salonunun ışıkları yanar ve herkes Thomas ve Peyton'a veda ederek arabalarına binip giderler.

Kaçış arabası. Marc ve Avery, Thomas'ın oğlu James'le birlikte ayrı bir arabayla takip ederler çünkü James gece onlarla kalacaktır.

Kendimi Emiline'i ararken buluyorum ama onu görmeden önce hissediyorum. Küçük bir yuvarlanmayla yanımda durdu.

Bavul ve duraklarda bir taksinin beni gece için ayırttığım otele götürmesini bekliyorum, böylece şehre geri dönmek zorunda kalmıyorum.

"Bu gece nerede kalıyorsun?" diye soruyor.

"Yolun yukarısındaki Garden Plaza'dayım" dedim, Ona bakmamaya çalışırken sırt çantamı omzuma atıyorum. "Peki ya sen?"

"Aynı."

Başımı ona doğru çeviriyorum ve sırtıyorum. "İlginç."

Bir kahkaha atarak omzuma vuruyor. "Kendini beğenmişlik yapma. I orada başka birinin kaldığından haberim yoktu. Küçük bir otel ve geçen haftaya kadar rezervasyon yaptırmadığım için son dakikada bulabildiğim tek otel."

"Beni takip ettiğini düşünmeye başlıyorum." Sırtıyorum.

Onun yanında olmak gece boyunca onunla ilgili yaşadığım tüm hayal kırıklığını buharlaştırıyor. Bu duyguları onunla bir ileri bir geri götüremem.

Bir an kendime kaçmam gerektiğini çünkü onun bana yasak olduğunu söylüyorum, bir an sonra ise onu nefes almaktan daha çok arzuluyor ve istiyorum.

"Sen mi?" Emiline bir kaşını kaldırıyor. Ses tonundaki küstahlık şu anda çok ateşli. "Asla. Ama bir taksiyi paylaşmaktan mutlu olurum

Aynı yere gideceğimiz için seninle geleceğim."

İşaret parmağımı çeneme vurarak, "Bunu düşünmem gerekecek," diye şaka yapıyorum.

Taksi yanaşıyor ve Emiline kaldırımda kollarını göğsünde kavuşturmuş dururken önce ben atlıyorum. Ona baktıkça yüzümdeki gülümseme daha da artıyor. Şu anda alkolü bile suçlayamıyorum çünkü neredeyse hiç içmemiştim.

Hepsi onun.

"İçeri girecek misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Bunu düşünmene izin veriyordum," diye alay ediyor.

"Sen benim ölümüm olacaksın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye kabul ediyor. "Ben sadece
Bu gezintiye seninle çıkıyorum çünkü tek başıma binmek istemiyorum."

Emiline benimle birlikte arka koltuğa tırmanıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Dansla geçen bir gecenin ardından bile hiç terlememiş gibi görünüyor. Ben de o elbiseyi giyerken açıkta kalan teninin her santimine dokunmak istiyorum.

Sonunda koltuğuna yerleştğinde, elbisesinin yan tarafındaki yırtmaç daha fazla ten gösteriyor ve kalçasını kavrayıp onu daha yakına çekmemek için kendimle savaşıyorum.

"Tek sebep bu mu?" Merakla soruyorum.

Emiline başını sallıyor ama sessiz kalıyor.

Otele giden beş dakikalık yolun geri kalanında da bu

şekilde kalıyor ve aramızdaki gerginlik daha da artıyor.

Taksiden indik ve resepsiyonda tek tek kayıt yaptırdık. Asansöre bindikten sonra onuncu katın düğmesine basıyorum.

"Şuna bak." Gülüyor. "Otelin sadece dörtte biri doluyken nasıl oldu da aynı kata düştük?"

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

"Ben sordum." Asansör kapısı kapandığında omuz silkiyor.

Onunla bu dar alanda olmak, onu tam burada sahiplenmek istememe neden oluyor.

Elbiseyi yukarı kaydırın ve onun da benim kadar istediğini onaylayın.

Sanki bir şey söylemek istiyor gibi. Ben de bir şeyler söylemek istiyorum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, ona istediğim gibi dokunmamak için her şeyimi harcadığım.

Asansörün zili çaldı ve ikimiz de çıktık.

Koridorda ilerlerken "Ben 1002'yim," diyor.

Odamin anahtar kartının bulunduğu küçük zarfıma bakıyorum. "Ben 1004."

Emiline cevap vermiyor ama kartına bakıp gülümsüyor. Koridorda yürümeye devam ediyoruz. Odalar. O kendi kapısının önünde duruyor, ben de benimkinin önünde duruyorum.

Kahretsin, uzanıp onu odama sürüklemek istiyorum ama aklım yapma diyor.

Duraksıyor, sanki aynı çelişkili duyguları yaşıyormuş gibi kulpa bakıyor. Gözlerim parmaklarının arasında tuttuğu karta takılıyor, derin düşüncelere dalmış bir halde diğer eline vuruyor.

Birden şaşkınlığını üzerinden atar ve odasının kilidini açar.

"İyi geceler Logan," diye fısıldadıktan sonra kapıyı iterek açıyor ve cevap vermeme fırsat vermeden arkasından kapanmasına izin veriyor.

Odama girdiğimde her zamankinden daha sinirli hissediyorum, Takım elbise ceketimi ve kravatımı çıkarıp yatağa fırlatıyorum. Gömleğimin ilk birkaç düğmesini açıp küçük odada volta atmaya devam ettiğimde bu his daha da yoğunlaşıyor.

Emiline bir süre önce bana ona karşı hem çok sıcak hem de çok soğuk olduğumu söylerken haklıydı. Onun ne hissettiğini tam olarak hissedebiliyorum. hakkında konuşuyorduk.

Ya ikimiz de aramızdaki bu duyguya teslim olursak?

Tam bu fikir aklıma girmişken, iki odamızı ayıran kapının çalındığını duyuyorum. Birkaç adım atmadan önce birkaç kez bakıyorum, sonunda açmadan önce sadece bir an duraklıyorum.

Emiline hala nedime elbisesi içinde, ellerini kapının çerçevesine dayamış, orada duruyor. Yüzünü okumak zor ama sanki benim burada yaptığının aynısını yapıyormuş gibi göğsünün inip kalktığını görebiliyorum.

Bu hisler yüzünden kargaşa içinde odada volta atıyor.

"Logan," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ yere yapışık. Adımı söyleme şekli, sanki bunu söylemek için içindeki her şeyi harcamış gibi hissettiriyor.

Ona doğru belli belirsiz adımlar atıyorum ama hâlâ başını kaldırıp bakışlarımla buluşmuyor. Bu yüzden çenesini işaret parmağımla başparmağımın arasına alıp bana bakmasını ve sorunun ne olduğunu söylemesini, söylemeye korktuğum kelimeleri gözlerimin aktarmasını istiyorum.

Geyik gözleri nihayet bana baktığı an, tutunduğum tüm kısıtlamalar kırılıyor.

Hiç düşünmeden eğilip nihayet dudaklarımı dudaklarına bastırırken parmaklarım hâlâ çenesini kavlıyor.

Elleri hemen kapı çerçevesinden ayrılıyor ve sanki bu öpücük onun için bir can simidiymiş gibi beni daha da yakınlaştırmak için gömleğimin kenarlarını kavlıyor. Yumuşak dudaklarının benimkiler üzerindeki hissi, onu öpmenin verdiği his dışında aklımdaki tüm düşünceleri siliyor.

En tatlı günah gibi hissettiriyor, ama memnuniyetle tekrar tekrar tekrarlayacağım bir günah. Sanki sonsuza dek onunla bu anı beklemişim gibi geliyor.

Emiline'in vücudu içimde eriyor ve az önce aramızda olan tüm boşluk yok oluyor. Ellerim boynunun yanlarını kavramak için hareket ederken, onu artık can simidimmiş gibi öpüyorum.

Parmak uçlarında yükselirken saçlarıma dolanmadan önce elleri vücudumda ve boynumda geziniyor, öpüşmemizi yoğunlaştırıyor.

Bana ihtiyacı var. Daha fazlası için.

Ellerim kalçalarını kavırıyor ve ben daha fazla düşünmeden, onu kollarımın arasına alabilmek için elbisesini yeterince yukarı kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve ben de onu duvara yaslamak için vücudumu duvara doğru çeviriyorum.

Dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor ve ben o anı dilimi alt dudağında gezdirerek onu bana açılmaya teşvik ediyorum. Ve o da açıyor. Beni içeri buyur etti. daha derin bir öpücük için başını yana çevirdi.

Bu normal bir öpücük gibi hissettirmiyor.

Bu, çok uzun zamandır savaştığımız bastırılmış duygularla dolu.

Kalçaları zaten büyümekte olan ereksiyonuma sürtünüyor ve dudaklarımızdaki mührü kırmadan önce ağzına doğru inliyorum.

"Em," diye nefes veriyorum ama kalçalarını üzerimde oynatmayı bırakmıyor.

Emiline nefesini tutmaya çalışırken dudakları aralanıyor ve sırf onu kollarımın arasına alıp duvara yasladığım için sikimin ne kadar sert olduğunu hissedebildiğini biliyorum. Onun bu şekilde hareket etmesinin ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Bana vermeye istekli olduğu her şeyi alma dürtüsü çok güçlü, ama kafamdaki küçük bir ses bana belki de bunu durdurmam gerektiğini söylüyor.

"Logan," diye inliyor Emiline neredeyse. "Sadece... durma."

Adımı söylediğinde ağzından çıkan sesler bu dürtüleri hiçbir yere götürmüyor. Aksine, bunu yapmayı daha çok istememe neden oluyor.

Bu elbiseyi yırtıp atmak ve onu burada, bu duvarın önünde becermek istiyorum. Birkaç dakika daha kendimi tutmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum. Eğer bunu istiyorsa, bunu açıkça söylediğini duymak istiyorum.

Çenesini tekrar parmağımla başparmağım arasında kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Lütfen dediğini duymadım."

Bunu söylememi beklemiyormuş gibi gözleri açılıyor ama bu noktada ne yapmamı isterse yapacağım.

"Lütfen, durma," diyor Emiline, kalçalarını yukarı kaldırarak ve benim horoz aşağı. Geçen her saniye daha sert ve daha hızlı. Külotu ve elbise pantolonumla bile, katmanların arasından ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. "Lütfen."

"Yalvardığında çok güzel oluyorsun," diye homurdandım. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Bu tek seferlik bir şey. Bunu sadece sistemimizden çıkarıyoruz, değil mi? Böylece bu bir daha olmayacak ve kimse bunu öğrenemeyecek."

Başını sallıyor ve anladığını biliyorum. Birinin bunu öğrenmesinin sonuçlarıyla en az benim kadar uğraşmak istediğinden şüpheliyim.

"Kullan beni, Emiline."

"Oh. Tanrım. Kahretsin," kendini bana sürtmeye devam ederken pantolonunu çıkarıyor.

Böyle boşalmam için büyük bir şans var. Şu anda yüzünün zevkten nasıl şekil değiştirdiğine bakıyorum.

"Benim için boşalacak mısın?" Parmaklarımı kalçalarına geçirerek soruyorum. "Böyle mi? Bu duvara yaslanıp sikime mi bineceksin?"

"Sanırım. Bilmiyorum ama çok iyi hissettiriyor," diyor nefes nefese bir iniltiyle.

Kulağında küçük inlemeleriyle benim için boşalması fikriyle göğsümün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Kalçalarını kavriyorum, ayaklarının üzerinde durması için onu üzerimden itiyorum ve elbisesinin etekleri tekrar ayak bileklerine düşerken gözleri şaşkın görünüyor.

Kollarım Emiline'in başının yanlarına doğru yükseliyor, onu hapsediyor ve sikimin nefes alabilmesi için aramızda biraz boşluk bırakıyor.

Dudaklarından sadece bir nefes uzakta durarak eğildim.

"Bana sürtünürken yüzünün parçalanmasını izlemekten başka bir şey istemem, ama benim için boşalacaksan, orgazmının her damlasını tatmak istiyorum."

"Logan-"

Dudaklarımı onunkilere mühürlediğimde sözlerini yiyorum. Dudaklarımı aşağı doğru hareket ettiriyorum ve yanağına, boynuna, benim için çılgınca atan nabzına öpücükler konduruyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp elbisesinin alt kısmını ellerimle sıkıyorum. "Bana durmamı söyle," diye ısrar ediyorum, ona bakarak. "Bana istediğinin bu olmadığını söyle, ben de durayım."

"Sadece... Bu şekilde gelebilir miyim bilmiyorum." Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Şaşkınlığımı anlamış olmalı çünkü elbisesini yerine koymak için eğilir ve uzaklaşmaya çalışır. "Bu kötü bir fikirdi."

Emiline uzaklaşmadan bileğinden tutup yüzüne bakacak şekilde ayağa kalkarak onu durduruyorum. "Öyle değil ve ben de bunu kastetmedim. Sadece ne demek istediğini

anlamak istiyorum."

Uzun bir iç çekiş saliveriyor. "Her zaman kurtulamıyorum, tamam mı? İhtiyaçlarımın en son ne zaman karşılandığını hatırlamıyorum. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Beni daha önce neden durdurduğunu bilmiyorum. Bu kadar yaklaşmıştım." Parmaklarını birbirine yaklaştırarak kelimeleri vurguluyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü duyduğum tek şey meydan okumanın kabul edildiği.

"Bahse girmek ister misin?" Ben sorarım.

Gözlerini deviriyor. "Ne tür bir bahis?"

"İki dakikadan kısa bir süre içinde dudaklarında adımla boşalmanı sağlayabilirim," diyorum tam bir güvenle Çünkü benim için damlayana kadar duramayacağımı biliyorum.

"Çok mu ukalasın?"

"Kendinden emin. Büyük fark var," diye sırtıyorum. "Ve bu bir Bizim için tek seferlik bir şey, seni tamamen tatmayı planlıyorum, böylece sen gittiğinde ve dudaklarımda ıslak amının düşüncesiyle sikimi kavrayarak yatağa uzandığımda, ben de iki dakikadan daha kısa sürede boşalabilirim." Göz kırpiyorum.

Emiline'in dudakları bana bakarken aralanıyor.

Onunla bu şekilde konuşulmasına kesinlikle alışık değil.

Kendimi tekrar dizlerimin üzerine getiriyorum ve külotunu ortaya çıkarmak için elbisesini kaldırıyorum. Sırtını duvara yaslıyor ve kalçalarını öne doğru bastırarak bana erişim sağlıyor. Bir parmağımı dantel külotunun bandına sokup aşağı indiriyorum ve gözlerim açgözlülükle vücudunun bana nasıl tepki verdiğini görüyor.

Her bir tepkisini ezberlemek istiyorum.

K lotunun ayak bileklerine kadar d şmesine izin veriyorum ve dudaklarımı kasık kemiğine bastırđımda nefesini tutuyor.

Kalçalarının arasına uzandığımda nihayet parlayan amına bakıyorum. Elbise pantolonuma karşı sikimin zonkladığını hissediyorum, Islaklığın boyumu kapladđını hissetmek istiyordum ama bunu görmezden geldim.

Emiline kolayca açılıyor ve hen z en hassas noktasına bile dokunmamışken nefes alışının hızlandığını duyabiliyorum. Sonunda tek bir parmağımı daldırıyorum ve anında beni kaplıyor.

Onu daha geniş açarken inliyorum ve o da benim için bir bacağını kaldırıyor. ve ayağını omzuma koyarak bana daha kolay erişim sağlıyor.

Bu t r şeyleri aceleye getirmeyi sevmem ç nk  en sevdiğim şeydir, ama Emiline'in gelmesini sağlamak için zamanım var.

Burada neyin tehlikede olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da bahis bahistir.

Başımı aşığı eğip bacaklarının arasında kayboluyorum, dilim amına s rt n yor. Emiline'in sırtı duvara yaslanıyor ve eli saçlarıma dolanıyor.

Bir parçam bunun en k t  fikir olduğunu biliyor. Onun tadıyla bunu tek seferlik bir şey yapabilmemin imkanı yok.

Hiç şansın yok.

Yavaş, durgun vuruşlar yapıyorum. Sonra klitorisini buluyorum, dilimi  zerinde defalarca gezdirmeden  nce uzun uzun emiyorum. Bacakları etrafımda titriyor ve v cudu  rperiyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye tekrarlıyor. "Bana ne yapıyorsun böyle? Bu çok iyi hissettiriyor, Logan. Çok iyi."

Onun amına sırtıyorum. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve böyle devam ederse pantolonuma boşalacağım. Otel odasına geri döndüğünde kendimi boşaltmadan önce bir dakikadan fazla dayanmamın imkanı yok. Tabii o kadar dayanabilirsem.

Uçurumun kenarına gelmek üzere olduğunu hissettiğimde, bir parmağımı girişine kaydırıyorum ve etrafımda sıkıldığını hissediyorum. Daha önce kimsenin dokunmadığından şüphelendiğim noktayı bulmak için doğru miktarda kanca yapıyorum.

Amı parmağımın etrafında zonkluyor ve artık hazır olduğunu biliyorum. İkinci bir parmak daha ekleyip klitorisini daha sert ve daha hızlı emiyorum, kalçalarını yüzüme doğru ittiriyorum.

"Geliyorum," diye bağılıyor. "Logan. Aman Tanrım, Logan." Gelirken sürekli adımı tekrarlıyor.

Ben de öyle.

Bir ergen gibi pantolonumun içine boşaldığıma inanamıyorum.

Emiline'in orgazmı onu ayakta zor duracak kadar etkiliyor ama ben her damlasının tadına bakarken onu iki elimle dik tutuyorum. Bunun bir daha olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorum, bu yüzden benimkinin tadının nasıl olduğunu hatırlamaya odaklanıyorum. Bu esnada dilini.

Çok tatlı. Benim gibi biri için fazla iyi.

Ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldiğimde aklıma şüphelerin girmesine izin vermiyorum. Kızarmış ve nefes nefese.

ama hâlâ gecenin başındaki kadar güzel görünüyor.

"Bu..." diye başladı.

"Güzel." Sözünü kestim. Aradığım kelime tam olarak bu değildi ama dilimin ucundaydı. Onun uyarılmışlığıyla kaplanmış iki parmağımı kaldırdım ve geniş gözlerle dikkatle izlerken onları yalayarak temizledim.

"Benim için boşalmanı izlemek. Seni boşalttığımda adımı haykırdığını duymak... mükemmeldi."

Ona benim de pantolonuma boşalmamın sebebinin bu olduğunu söyleyecek değilim, bu yüzden arkamı dönüp kendimi ayarlıyorum. Bir kadını bu şekilde boşaltmak beni hiç bu kadar etkilememişti. Tekrar ona dönüyorum, başımı kaşımak için uzanıyorum ve artık bittiğine göre bununla nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum.

Gitmesini istemiyorum ama kalırsa her şey biter. "Geç oluyor," diyorum onunla aynı anda, "Teşekkür ederim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Teşekkürler mi?"

"Biliyorsun..." Emiline ellerini havada sallıyor, ne söyleyeceğinden emin değil. Gergin ve bu çok sevimli. "Tüm bunlar için. İkimizin de bunu sistemimizden çıkardığımıza sevindim, biliyor musun?"

"İstiyorum."

Külotunu yerden alıyor ve otel odasına açılan kapıya doğru dönüyor. "İyi geceler, Logan."

Ben bir şey söyleyemedim kapıyı arkasından kapattı.

Tekrar söyleyemedim.

Şimdi tek düşünebildiğim bunu tekrar ne kadar istediğim ama aynı zamanda bunun olmasına asla izin vermemem gerektiği.

CHAPTER TWENTY-THREE

Logan

THOMAS

Partiye hiç gelemedin. MARC

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. İlk sen ve Oliver gelirsiniz diye düşünmüştüm.

Biliyorum.

THOMAS

Ne oldu ki? O kadar insan arasında senin de orada olacağını düşünmüştüm. OLIVER

Ben de aynısını merak ediyorum. Beni asılı bıraktın, kanat adamı. Hissetmiyordum.

MARC

Cehennem dondu
mu?

OLIVER

En azından birini odana götürdüğünü söyle. Çünkü ben kesinlikle götürmedim.

Hayır.

OLIVER

Gizemli bir adam.

THOMAS

*MARC

Evet. Cehennem dondu. Evet.

Sanırım öyle.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Emiline

Kasım

İki ay önceki düğünü saymazsak, bugün Thomas ve Peyton'ın 4 Temmuz partisinden bu yana çoğumuz ilk kez bir araya geliyoruz.

Marc ve Avery'nin çatı katındayız. gerçek bir çift olarak ilk Şükran Günlerine ev sahipliği yapıyorlar. Evlerinden hindi kokusu yayılıyor ve midem gurulduyor.

Mutfak adasının bar taburesine otururken Avery'ye "Her şey çok güzel kokuyor," diyorum.

"Teşekkürler. Tek bir şey bile pişirmedim." Gururla gülümsüyor. "Kali bugün yardıma gelemediği için tüm bunları bizim için hazırlaması için kesinlikle birine para ödedim."

Hepimiz gülüyoruz çünkü bu çok ortalama bir şey. Kali

bu akşam yemeğe gelmedi. Dünkü grup sohbetimizde, onun için cehennemden bir hafta olduğunu söyledi ve sadece

bugün evde oturup somurtmak istiyor.

Onu gelmesi için ikna etmeye çalıştık ama bazen bir kızın sadece bir güne ihtiyacı vardır.

"Hepiniz gülüyorsunuz ama bu akşam yemeği ben pişirseydim bina alevler içinde kalır, hindi de cayır cayır yanardı. Bunu hepimiz biliyoruz," diyor Avery kesin bir ifadeyle.

Marc bir şişe şarabın mantarını patlatırken, "En iyisi bu," diye ekliyor.

"En azından yenilebilir olduğunu biliyoruz," diyor Oliver, yanımda otururken.

"Sen sus." Avery salatayı karıştırmak için kullandığı maşayı ona doğru tutuyor. "Geçen hafta elmalı gevreğimin yarısından fazlasını yediğinde şikayet ettiğini duymadım."

"Çünkü o elma gevreği hayatımda yediğim en güzel şey. "Oliver diyor ki. "Eğer bugün tatlıya gelmediysen, ben şimdi gidiyorum."

"Güle güle." Avery sağ tarafı işaret etmeden önce parmaklarını ona doğru salladı. "Kapı şu tarafta."

"Esprileri var." Oliver gülüyor.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. Elmalı gevrek çoktan yapıldı ve sadece yemekten sonra fırına atmamız gerekiyor," diyor Marc.

"Ha." Oliver Avery'yi işaret ediyor. "Bunu bizim için yapmadan bugünün geçmesine izin vermeyeceğini biliyorum."

Marc bana bir kadeh kırmızı şarap uzatmadan önce ikisine de "Siz ikiniz delisiniz," diyorum ve hemen teşekkür ediyorum.

"Kısa molanın tadını çıkarıyor musun?" Marc soruyor.

"Öyleyim." Başımı salladım. "Bu dönem ilk kez ara veriyorum ve bu hafta hiçbir kitabımı açmadım. Geri kalacağım ya da her şeyi unutacağım diye biraz gerginim." Küçük bir kahkaha atıyorum. "Ama kendime neredeyse bitirdiğimi söyleyip duruyorum."

Sadece bir kısmı yalan.

Aslında çok gerginim. Düğünden hemen önce o dersi kaçırmak beni haftalarca kendimi evime kilitlediğim bir sarmala soktu. Birkaç kez işten izin aldım, spor salonunu ve kızlarla Salı akşam yemeklerini ektim. ve her zamankinden daha sıkı çalışmanız gerekiyor.

"Çok yaklaştın Em," diye araya giriyor Oliver. "Neyin var? Bundan sonra bir dönem daha mı?"

Başımı salladım. "Bu kadar hızlı gittiğine inanamıyorum."

"Benim küçük kız kardeşim." Oliver eğilip kolunu boynuma dolayarak beni göğsüne çekerken gururla gülümsüyor. "En belalı kız olacak Kayıtlı Hemşire."

"Artık bebek değilim, Ollie." Gülüyorum.

"Biliyorum. Biliyorum. Ama sen her zaman benim küçük kardeşim olacaksın." Oliver beni bırakmadan önce başımın üstünü öpüyor.

"Yemek hazır," diyor Avery, hindiye mutfak adasına, önceden yerleştirilmiş garnitürlerin ortasına koyarken. "Bir tabak kapın ve yemeğe başlayın."

Thomas ve Peyton, James'le birlikte sehpanın üzerinde Şükran Günü hindisi yapbozu yaptıkları kanepeden kalkarlar. James yerdeki yerinden ayrılmıyor. Yemek için mutfağa doğru koşmadan önce birkaç yapboz parçasını daha yerlerine yerleştirirken dili konsantrasyonla dışarı çıkıyor.

Avery'nin yemeği açık büfe tarzında hazırlandı. Ev sahiplerinin bunu yapmasına bayılıyorum çünkü bu sayede yemek yemeye çalışan birinden tabağını uzatmasını istemek gibi can sıkıcı bir durum ortadan kalkıyor. yemeklerinin tadını çıkarırlar.

"Bekle, Logan nerede?" Oliver Thomas'a sorar.

Onun adını duyunca midem takla attı. Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama soran kişi olmak istemedim.

Kafam okul ödevleriyle meşgul olmadığında, düğünden sonraki o geceyi bir film gibi tekrar tekrar izliyorum. A izlemeyi gerçekten bırakmam gereken bir film ama kapatacak gücü kendimde bulamıyorum.

Logan Bennett beni öptü.

Sadece beni öpmekle kalmadı, bana şimdiye kadar yaşadığım en destansı orgazmı yaşattı. Birinin bana oral seks yapmasıyla orgazm olacağımı hiç düşünmemiştim.

Tekrar istiyorum.

Onunla tekrar yapmak istiyorum.

Logan onu sistemimizden çıkarmanın tek seferlik bir şey olduğu konusunda kararlıydı. Ama böyle bir adamı sisteminden nasıl çıkarabilirsin ki?

"Genelde alışır." Thomas omuz silkiyor.

Marc, "Belki gelir diye onun için bir sandalye koyduk," diye ekliyor. "Davetiyeyi onun için açık bıraktım."

"Burada olacağından eminim," diyor Avery düz bir sesle, ama gözleri bana sabitlenmiş.

Sanki burada olmasının sebebi benmişim gibi bana bakıyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. Avery her zaman Aramızda bir şeyler oluyordu, ama düğün dışında, onun bu kadar şüpheli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz çatı katının ön kapısı açılır ve Logan kendine özgü gülümsemesiyle içeri girer.

Ve doğrudan bana bakıyor.

Koyu renk kot pantolon ve uzun kollu bir ceket giymiş. Henley gömlek. Gömleğin koyu yeşil rengi, bu gece gözlerinin neredeyse koyu viski gibi görünmesine neden oluyor.

İkimiz de gözlerimizi birbirimizden alamıyoruz.

Etraftaki havanın gerginliği artıyor ve aniden nefes almakta zorlanıyorum.

Logan'ın varlığı beni oteldeki o geceye geri götürdü.

"Hey, başarmış," diyor Oliver, tabağını masaya bırakıp Logan'a sarılmak için yanına gidiyor.

Avery ona, "Akşam yemeği için tam zamanında geldin Logan," der.

Logan odadakilere "Gelebildiğime sevindim," diyor ama hâlâ bana bakıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve tabağıma yemek koymaya odaklanıyorum.

Logan mutfağı girip kendi tabağını hazırlamadan önce herkes onu selamlamak için bir dakikasını ayırır. Masadaki yerlerini almadan önce herkes aynı şeyi yapar.

Marc masanın bir başına, Thomas ise diğer başına oturur. Herhangi bir oturma düzeni planlanmamıştı, ancak garip bir şekilde tüm kızlar masanın bir tarafında yerlerini alırken James, Oliver ve Logan diğer tarafta oturdu.

Logan tam karşımdayken. Lanet olsun.

"Neredeyse size söylemeyi unutuyordum çocuklar!" Peyton başlıyor. "Düğün fotoğraflarımızı geçen hafta geri aldık. Çocuklar, ben çok Onlara kafayı takmıştım. Çok güzel oldular."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diye heyecanla bağıyor Avery. "Özellikle de o sabah hazırlanırken bornozlarımızla yatağın üzerinde zıplayan kızlarımızı."

"Yani yataktan düşmeden önce mi?" Kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Dinle" -çatalını bana doğru tutuyor- "Çürüklerimin boyutunu sadece bacaklarımla sınırlayabildim. Hangi nedime elbisemin altında saklı kaldı, çok teşekkür ederim."

Marc başını sallarken Peyton ve ben bu anıya gülüyoruz.

"Hepsi harika çıktı," diye devam ediyor Peyton, telefonunu çıkarıp bize göstererek. "Slow dans şarkıları sırasında da hepinizin harika fotoğraflarını çektim."

Başımı tabağıma doğru eğiyorum ama gözlerimi kaldırdığımda Logan'ın bana doğru baktığını görüyorum.

Onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Telefonu Avery ve bana uzatıyor. "Bir bakın," Peyton diyor ki.

Avery, Peyton ve Thomas'ın dans ederken çekilmiş bir fotoğrafını kaydırıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Birbirlerine böylesine açık bir sevgiyle bakmaları, birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını yansıtıyor. Birbirinizi sevin.

Tekrar kaydırır ve Marc'la birlikte çekilmiş bir fotoğraf görür. Avery kollarını Marc'ın boynuna dolamış ve şarkının sözlerini söylüyormuş gibi görünüyor, Marc ise ona şöyle bakıyor yıldızları gökyüzüne o koydu.

Avery bir tane daha kaydırıyor ve Logan'la benim fotoğrafımıza geliyor.

Karnım yere düşüyor.

Logan'ın elleri kalçalarımnda duruyordu. Kızların, hatta erkek kardeşlerimin bile sadece görüntüye bakarak anlayabilecekleri bir şey olduğunu sanmıyorum ama sanki bana daha yakın olmak istermiş gibi beni sıkıca kavıyordu. Vücutlarımız sadece birkaç santim ve yüzlerimize gelmeden önce fotoğrafı taramaya devam ediyorum.

Birbirimize gülümsüyoruz, gözlerimiz sanki dans pistinin geri kalanı boşmuş ve sadece biz varmışız gibi kilitlenmiş.

"İlginç," diye fısıldıyor Avery, odayı kapatmadan önce. ve telefonu Peyton'a geri verdi. "Sabırsızlanıyorum

Gerisini Şimdi g rmek istiyorum," diyor bu kez daha y ksek sesle.

Nefes alışım hızlanıyor ama bunu saklamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ben de sabırsızlanıyorum," diyorum toplayabildiğim en heyecanlı ses tonuyla. "Hemen tuvalete gideceğim."

Bir cevap beklemiyorum ve ayağa kalkıp uzaklaşırken kimseye bakmıyorum. Banyoya girer girmez kapıyı arkamdan kapatıyorum ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken sırtımı banyoya yaslıyorum.

Üçte içeri, üçte dışarı.

Avery'den başkasının bunu anlamasına imkan yok. O her zaman bir şeyler olduğunu varsaymıştır. Kesinlikle bu yüzden böyle söyledi.

Hiçbir şey için duymadığım bu suçluluk bilinci başımı döndürüyor.

Kapı hafifçe çalındı ve ben hemen Avery'nin bir şeyler olduğunu düşündüğünü söylemek için geldiğini varsayalım.

"Kapıyı aç, Em," diye fısıldıyor Logan.

Hayır, hayır, hayır. Bu daha da kötü.

Kapıyı açıyorum ve bir elini kapının pervazına dayamış olan Logan'la yüz yüze geliyorum. Ona bir bakışla, kafamda dolaşan tüm panik kayboldu.

"İyi misin?" diye sorar.

"Ne yapıyorsun?" Sesimi alçaltarak tısılıyorum. "Buraya giremezsin."

"Ben burada değilim." Küçük bir adım geri çekilip banyonun zeminini işaret etmeden önce sırtıyor. "Sen oradasın,

ve ben burada duruyorum." Koridorun zeminini işaret ediyor.

"Şu anda benimle alay etme," diyorum iki elimi kalçalarımaya koyarak.

Logan duraksıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Vücudum onun bakışlarının ağırlığı altında neredeyse anında ısınıyor. Sanki bunu hissediyormuş gibi bakışlarını koridora doğru çeviriyor.

"Resmi gördüm," diyor yüzünü benden çevirerek. "Sorun değil, Em. Çok fazla anlam çıkarma."

Sanki karnıma yumruk yemiş gibi bir adım geri çekiliyorum. "Şu anda ciddi misin?" diye soruyorum.

Logan banyoya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce dönüp bana bir kez daha bakıyor. Kolonyasının kokusu duyularımı dolduruyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Kardeşlerimin her an yanımdan geçip bizi bu zor durumda bulabilecekleri düşüncesi beni kendimden geçiriyor.

"Logan," diye zar zor nefes alıyorum.

"Şu anda çok ciddiyim," diyor ve sonunda sorumu yanıtlıyor.

Vücudu alanımı kapatıyor ve bir adım daha geri

çekiliyorum. "Sana inanamıyorum." Sırtımla başımı

sallıyorum

Şimdi duvara karşı. "Aynı resmi mi gördük?

Az önce gördüğüm şeyi görmemelerine imkân yok.

Kahretsin"-kollarımı havaya kaldırıyorum-"bana nasıl baktığını görmemelerine imkan yok."

"Sana nasıl baktığımı mı?" Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor.

Yutkunuyorum ve sessiz kalıyorum çünkü bana mı yoksa duruma mı kızgın olduğunu bilmiyorum.

"Sana bakma şeklim," diye tekrarlıyor Logan. Bu kez sorgulamadan. "O fotoğraf çekilmeden hemen önce sana şimdi söyleyeceğim şeyin aynısını söyledime eminim. Sana bakmamayı imkânsız hale getiriyorsun. Bu gece gelmek bile istemedim," diye devam ediyor, ellerini çoktan dağılmış saçlarında gezdirerek. "Sadece burada olacağını bildiğim için geldim."

Ağzım şok içinde açıldı. "Bana o gecenin tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştin."

"Yaptım..." Bana bakarken duraksıyor. "Bu yüzden sözlerimi geri almadan önce bana bakmayı kesmeni istiyorum."

Logan uzaklaşmak için döner ve elleri kapının koluna indiğimde, içimi beklenmedik bir öfke dolduruyor. Bir gece için anlaştığımızı da biliyorum ama bu itiş kakıştan bıktım.

"Logan," diye seslendim.

Bana bakmak için arkasını dönmüyor, onun yerine Başını tavana doğru çeviriyor ve kafasındaki kargaşayı görebiliyorum.

"O gece senin için neydi?" Diyorum ve ses tonum onun dönüp tekrar bana bakmasına neden oluyor. "Bir kızla yattığını söyleyebileceğin başka bir gece mi? Ha? O fotoğraf çekilmeden önce bana söylediğin her şey, engellerimi yıkıp beni boşaltman için sana yalvarmadan önce beni tam istediğin yere getirmenin bir yolu muydu?"

Logan'ın içinde bir şeyler kopuyor. Bana doğru ağır bir adım atıyor ve iki eliyle yüzümün yan tarafını kavrayıp başımı eğerek bakışlarımın onunkilerle buluşmasını sağlıyor. Dokunuşu ve yüzünün yüzüme bu kadar yakın olması nefesimi kesiyor.

"Böyle mi düşünüyorsun, Emiline?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sert bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kapatarak. "Bilmiyorum," diyorum, son sözcükler ancak fısıltıyı aşıyor.

Mutfaktan gelen kahkahalar bizi balonumuzdan koparıyor, ve ikimiz de Marc ve Avery'nin banyosunda olduğumuzu

hatırlıyoruz. "Gitmelisin," dedim ona. "Lütfen."

Gitmek için arkasını döner ama kendini durdurur. "Sana söylediğim her şey doğrudu, Em." Sesi bu kez yumuşak ve içtendi. "O gece benim için sıradan bir kadın değildin."

Ve bu son sözlerle birlikte banyodan çıkar.

Kafamın içinde bir mil hızla dolaşan sözleriyle yalnız kaldım. Artık aramızdaki bu şeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ona bir kez söyledim. onunla savaşmak.

O da bu kavgadan bıkmadı mı?

Şüpheli görünmemek için banyodan çıkmadan önce kendime bir dakika daha izin veriyorum. Mutfığa girer girmez Logan'ı hiçbir yerde bulamadım.

"Logan'ın gidişini az önce kaçırdın," dedi Marc.

Benim yüzümden mi gitti?

Oliver başını sallayarak, "Öğle yemeğinde yediği kötü bir et yüzünden midesinin berbat olduğunu söyledi," diye ekliyor. "Birkaç saat sonra hindi ve garnitür büfemiz olduğunu bile bile Şükran Günü'nde kim öğle yemeği yer ki?"

"Evet, çok tuhaf," diye ekliyor Avery, gözleri bana yapışmış bir halde.

Ona düz bir gülümseme sunuyorum ve masadaki yerime dönüyorum. Tabağımdaki yemeğin geri kalanını yemeden önce kendimi zorluyorum. Eve erken gidiyorum.

Ancak daha sonra yatakta uzanıp tavana bakarken Logan'ın düşünceleri beynimin her santimetrekaresini ele geçiriyor.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Logan

Bir boks seansına hiç bugünkü kadar ihtiyacım olmamıştı. Ve bunun sebebi dün yediğim Şükran Günü yemeği değil. Her şey son birkaç aydır düşüncelerime sahip olan kadınla ilgili.

Her zamanki gibi Park South Fitness'ın kapısından içeri giriyorum ve Silas masanın başında beni bekliyor. Her zaman yaptığı gibi parmaklarını tezgâha vuruyor, sanki saatlerdir bekliyormuş gibi, oysa gerçekte sadece beş dakikadır.

"Hep geç kalıyorsun Bennett," diye şaka yapıyor Silas.

"Hayır. Zamanında geldim. Her zaman beş dakika erken gelen sensin, O'Connor." Ben de gülüyorum. "Bırak da Sizi daha fazla bekletmemek için hemen değiştirdim Prenses."

Gölüyor ve ben de soyunma odasına gidiyorum.

Spor şortumu ve tişörtümü giydikten sonra esnememi bastırıyorum ve vücudum çıkıp yatağa dönmem için bağılıyor. Vücudumun pili tamamen boşalmış gibi hissediyorum ama son yirmi dört saattir bastırdığım hayal kırıklığımı boşaltmak için bu seansa ihtiyacım var.

Son birkaç aydır.

"Hazır mısın?" Kapıdan çıktığımda Silas

soruyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap

veriyorum. "Ama hadi yapalım."

Boks salonunun olduğu arka odaya gidiyoruz. Bu spor salonunu sevmemin bir nedeni de kullanışlı olması ve içinde her şeyin bulunması. Çoğu spor salonunda böyle bir oda yok.

ama sahibi büyük bir boks hayranı ve açıldıktan yaklaşık bir yıl sonra koymuş.

"Bu sefer ilk sen," diyor eldivenlerinin cırt cırtlarını bağlarken.

Eldivenlerimi giydim ve Silas'ın önündeki yerimi aldım, Ellerimi yüzüme götürüyorum ve elimden geleni yapmak için bulabildiğim tüm enerjiyi topluyorum.

Birkaç yumruk ve sağ kroşe atıyorum ama sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi geliyor. Yerimde duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. Tekrar denemeden önce nefes alıyorum, ama ne kadar denersem deneyeyim vücudum devam etmek istemiyor.

"Siktir," diye bağıriyorum.

Silas ellerini beline indirir. "Pekâlâ. Asla burnumu sokmadığımı biliyorsun ama bugün sana neler oluyor? Bu sen değilsin. Genelde sana ayak uydurmakta

zorlanırım."

Ellerim yana düşüyor ve birkaç adım geri atarak sırtımı odayı çevreleyen tuğla duvara yaslıyorum.

"Belki de grip oluyorumdur," diyorum.

"Hayır," diye alay ediyor Silas. "Seni daha önce de hasta gördüm ve yine de şimdikinden daha fazla çaba gösterdin."

Ona hemen cevap vermiyorum çünkü açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum. Emiline ile akşam yemeğinde yaşadığımız o küçük etkileşimden sonra dün gece zar zor uyudum. Onun evde oturup düğünden sonra olanların sadece benim zevk aldığım için olduğunu düşünmesine dayanamıyorum. Bir kadını boşaltmak.

Tabii ki, o olduğu için bundan zevk aldım.

Dizlerimi göğsüme çekerek oturana kadar bedenimin duvardan aşağı kaymasına izin veriyorum. Kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve "Dün gece iyi uyuyamadım" demeden önce başımı arkaya atıyorum.

"Tamam mı?"

Nedenini itiraf etmeden önce iç çektim. "Ben Emiline."

Silas sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi kıpırdamadan bana bakıyor.

"Sana onun Ford kardeşlerin küçük kız kardeşi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Olamaz." Gözleri genişledi. "En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini becerdin. Lanet olsun."

Eldivenimi ona doğru fırlatıyorum ve bu onu hazırlıksız yakalıyor. "Onu becermedim."

Silas güler ve kollarını savunmak için havaya kaldırır. "Tamam."

"Yemin ederim, yapmadım. Ama o gün, ona farklı bakmamı sağlayan bir şey oldu. Şimdi ona şöyle bakıyorum-"

"Artık en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmamak gibi," diye sözümü bitiriyor.

Başımı salladım. "Geçen yıl boyunca onu düşünmeyi bırakmak için çok uğraştım."

"Ama bundan kurtulamazsınız," diye devam ediyor Silas.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben böyle biri değilim ve bu beni kesinlikle delirtiyor," diye itiraf ediyorum. "Thomas'ın düğününden sonra otelde işler biraz kontrolden çıktı."

"Oh, yani onu becerdin mi?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

"Pek sayılmaz." Başımı sallıyorum. "Tanrım, hiçbir şey yapmamam gerektiğini biliyordum. Zaten onu düşünmeden edemiyordum, şimdi daha da kötü oldu. Hayatımı tamamen ele geçirdi. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, biliyorum dramatik olmak."

Ellerini kaldırdı. "Bunu söylemeyecektim."

Diğer eldivenimi ona fırlattım. Bu sefer hazırды. "Ondan kaçamıyorum. Çok denedim ama neredeyse imkânsız. Erkeklerle dışarı çıktığımda ilk düşündüğüm şey o oluyor. Kendime bunun onlarla akraba olduğu için olduğunu söylüyorum ama artık gerçek nedenin bu olup olmadığını bile bilmiyorum. Uzak durmak istemeyen bir yanımda var ama mesafemi korumam gerektiğini biliyorum."

Silas omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, doğru olanı yapıyorsun."

Başımı yana eğiyorum. "Öyle miyim?"

"Evet." Başını sallıyor. "Bence Emiline'le bir ilişkiye girersen, bu tüm taraflar için çok kötü sonuçlanabilir. Ya ona aşık olursan ama ikinizin arasında bir şey olur ve ilişkinizi bitirirseniz? O zaman o etraftayken arkadaşlarıyla takılamazsın çünkü bu durum çok garip bir hal alabilir."

Alay ediyorum. "İyi ki aşık olmuyorum."

Bir omzunu kaldırıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Herkes hayatının bir döneminde aşık olur."

Silas'ın da bir şeyler yaşadığına dair içimde hep bir his vardı ama bunu ona hiç sormadım. İş ilişkimize burnumu sokmayacak kadar saygı duyuyorum.

"Ben değilim," diyorum yerdeki yerimden kalkarak. "Beni o tip bir adam olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun. İşim her şeyden önce gelir ve her zaman da öyle olacaktır. önce."

Anlamak için başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yüzündeki ifadeden daha fazlasını söylemek istediğini anlayabiliyorum.

"Söyleyebilirsin," diye ısrar ediyorum.

"Sadece..." Silas sanki söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi duraksıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu iş her şey demek değil Bennett. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum ve zirveye çıkıp şef pozisyonuna gelmek istiyorsun. İnan bana, ben Zaten senin olduğunu biliyorsun. Ama işinizin sonuna geldiğinizde

hayat ve her şey gözünüzün önünden geçerken, sahip olduğunuz tek şeyin işiniz olduğunu bilerek mutlu olacak mısınız?"

Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü iyi bir noktaya parmak bastı.

Neden her zaman işimi ön planda tuttuğumu kimse bilmiyor. Ben asla

Bu konuda gerçekten konuştuk ve bu şekilde devam etmeyi planlıyorum. Nereden geldiğimi anlamasının tek yolu içimi dökmek.

"Burada yeterince uzun kaldım O'Connor," diyorum sonunda. "Görmek istediğimden daha fazla bok gördüm. Babamı, ben küçükken işten sonra eve pizza getirmesi için yalvardıktan sonra kaybettim.

çocuk." Sadece bu ifadenin yarattığı duyguları yutkunarak geri çekiyorum. "Aşık olmak ve gelecekte bir eşe sahip olmak gibi bir hayatı istemediğimden değil. Buna izin veremem.

gerçekleşmesi için. Bana bir şey olmasına izin veremem. Tanrı çocuk sahibi olmamı yasakladı!" Sesimin şu anda göstermek istediğimden daha fazla duyguyla yükseldiğini hissedebiliyorum. "Ve onlar... babalarını kaybederler. Ya da karım kocasını kaybeder. Çok fazla kapı çaldım kaybettikleri haberini vermek için birçok kapı hayatlarının aşkı. Eşleriyle bir daha asla konuşamayacaklarını, bir daha asla birlikte normal bir aile yemeği yiyemeyeceklerini bilerek nefes alamadan yere yığılan kocaları ve eşleri izledim. Bu yapar Sana açıklayamadığım bir şey var."

Silas anlayışla sessizce başını sallar ama yine başka bir şey söylemez.

Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor, o da bunu yapmak zorunda kaldı.

On dakika önce sahip olmadığım enerji, şimdi bir kasada kilitli tuttuğum duyguları serbest bıraktıktan sonra

bedenimden akıyor.

"Bir tura daha hazır mısın?" O başka bir şey söyleyemeden konuyu değiştirerek soruyorum.

Silas şüpheci bir kaş kaldırır. "Ancak bana sahip olduğun her şeyi vermeye hazırsan."

Başımı sallıyorum. "Hazırım," diyorum ona, vücudumun her parçası hazır olmadığımı haykırsa da.

Buna ihtiyacım var.

Her şeyi burada, şu anda, bu yumruklar aracılığıyla dışarı çıkarmam gerekiyor.

CHAPTER TWENTY-SIX

Emiline

Aralık

BROOKE

Kütüphaneye gitmek istemediğine emin misin?

Eminim. Geç oldu.

BROOKE

Buraya gelebilirim ve malzemenin üzerinden birlikte geçebiliriz?

Çalışma kılavuzlarını bir kez daha gözden geçireceğim ve iyi bir uyku çekmeye çalışacağım.

BROOKE

Tamam bebeğim. Biz hallederiz, tamam mı? Buraya kadar sadece gelmiş olmak için gelmedik. Dersi biliyorsun. Bunu geçeceğini biliyorsun.

O haklı. Bu materyali biliyorum çünkü çok çalıştım. elimin tersiyle. Ders kitabındaki kelimeleri bakmama bile gerek kalmadan yüksek sesle ezberleyene kadar tekrar tekrar.

Ama bu, sınavlardan önce zihnimin aşırı hızlanmasına engel olmuyor.

Bu sıradan bir sınav değil. Tüm bu programı bitirip bitiremeyeceğimi belirleyecek olan final sınavı.

Bir dönem daha kaldı. Bir
dönem daha kaldı.

Bu gece ve son birkaç gecedir bu belirleyici sınavın baskısının ağırlığı altında boğulduğumu hissettiğimde bunu kendime tekrarlıyorum.

Haziran'da mezun olmam bekleniyor. Sadece altı ay var.
Altı ay boyunca her şeyi yapabilirsin.

Burada beni dinleyecek kimse olmasa da sesli bir inilti çıkarıyorum. Kitabımın içindeki küçük metne bakmaktan ve aynı zamanda dizüstü bilgisayarımdaki çalışma kılavuzlarını okumaktan başım ağrıyor.

Telefonum çalıyor ve Oliver'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

"şu anda bunun için zamanım yok," diyorum kendi kendime, hayal kırıklığıyla.

Aramayı görmezden gelmek istiyorum ama yapamıyorum çünkü o benim kardeşim.
Cevap vermediğimde en çok endişelenecek kişi o değil ama Marc ya da Thomas'a telefonu amadığımı söylerse, üç saniye içinde bir orduyla kapımı kırıp iyi olduğumdan emin olmak için burada olurlar.

"Hey," diye cevap veriyorum sonunda.

"Hey, küçük kardeşim." Yüzündeki gülümseme yi duyabiliyorum. Tabii yle bir şey varsa. "Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor," diyorum düz bir şekilde. "Sadece yarınki final sınavıma çalışıyorum."

"Yarın mı? Şimdiden mi? Bu dönemin senin için ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum."

"Ben de yapamam." Bir kahkaha attım. "Bilmemiz beklenen miktar için biraz fazla hızlı."

"Sen akıllı bir kurabiyesin," diyor. "A artı-artı-artı alacaksın." Gülüyor, söylediği her artıyı vurguluyor, bu da beni onun hayatla ilgili ne kadar kaygısız olduğuna güldürüyor.

"Yolculuğunuz ne zaman?" Konuyu değiştirmeye

çalışarak soruyorum. "Noel'den sonraki gün gidiyorum.

Yani birkaç gün içinde," dedi. onaylıyor. "Marc'ın yeni evini göreceğim için heyecanlıyım. Roxbury. Belki bir blog yazısı için güzel fotoğraflar da çekebilirim."

"Kulağa harika geliyor," diyorum ders kitabıma bakarak. "Dinle Ollie. Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama yarın geçebilmek için çalışmam gerekiyor."

"Elbette Em," diyor Oliver. "Sana tekrar hatırlatmam gerekirse, bu sınavı da başarıyla geçeceksin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Ollie," diye cevap veriyorum ve ona karşı duygusallaşmadan önce telefonu kapatıyorum.

Herkesin bana güvenmesini seviyorum ama ya geçemezsem?

Nabzımın hızlandığını ve nefesimin sıkıştığını hissedebiliyorum ve bu kısa konuşmadan sonra zihnimin korkunç paniğe daldığını biliyorum.

Neden böyle olduğumu bilmiyorum.

Neden herkesin inandığı gibi kendime inanamadığımı bilmiyorum.

Göğsümün üzerinde bir fil oturuyormuş gibi bir baskı hissediyorum ve çığlık atmak istiyorum ama atamıyorum. İşte bu yüzden

Bu gece kütüphaneden kaçtım. Bunun olacağını biliyordum çünkü her sınavdan önce veya aşırı stresli olduğumda oluyor.

Ayağa kalkıyorum ve kendimi oturma odama götürüyorum ve kitaplarımın görüntüsünden uzaklaşıyorum. Kendimi cezalandırmam gerekiyor ama bu çok zor. Telefonu elime alıp beni sakinleştirmeleri için kızları ya da kardeşlerimi aramak istiyorum ama onlara haber veremiyorum.

Nefeslerim artık hızlı ve düzensiz geliyor. Oturuyorum kanepenin kenarında, ellerim uyluğumun her iki yanındaki yastığı sıkarken, bayılmadan önce nefesimi kontrol etmek için çok çalışıyorum.

Kapının çalınması yerimden sıçramama neden oldu.

Hiçbir şey söylemiyorum ve kapıyı açmak için hareket etmiyorum ama elimle ağızımı kapatıyorum. Belki yeterince sessiz olursam giderler.

Diğer uçtaki kişi susuyor ve gözlerimde yaşlar oluşuyor. İşte o zaman birisi kendime saklamaya çalıştđım şeyi keşfediyor.

İşte o zaman herkes bana kırılğan bir oyuncak bebek gibi bakacak. "Emiline, orada mısın?"

Hayır. Logan neden şu an burada? Böyle bir şey olamaz.

Kalbim bu kadar hızlı atarken, gerçekten bayılabileceğimi düşünüyorum.

"İçeride olduğunu biliyorum," diyor kapının diğer tarafından. "Az önce kafede Brooke'a rastladım."

Kahretsin.

Beni kurtaran tek şey onun zaten biliyor olması.

"Kapı açık," diye bağırıyorum kesik kesik nefes alarak.

Kapı uçarak açılıyor ve Logan daireye adımıını atarken gözleri benimkilere takılıyor. Gözyaşlarım daha hızlı dklyor ve İkimiz de odanın diğer ucundan birbirimize bakarken nefes alış verişimiz eskisinden daha çılgınca bir hal alıyor.

"Ben"-duraklat-"nefes alamıyorum"-duraklat-"nefes alamıyorum."

Yanıma oturmak için acele ediyor, yüzünde endişe okunuyor. Sırrımı bilen tek kişi o, ama hiçbir şey yok tanık olmasından daha kötü.

Ve bu yanıımı bilmesinden nefret ediyorum.

Logan hiç sorgulamadan, "Panik atak geçiriyorsun," dedi.

Başıımı tekrar tekrar sallıyorum.

Bana yardım etmek için ne yapacağından emin değilmiş gibi bedenimi bir aşağı bir yukarı tarıyor. Sonra iki elini omuzlarıma koyuyor, gözlerini benimkilerle aynı hizada tutuyor ve bakışlarımı onunkilere dikmem için sessizce yalvarıyor.

"Benim için nefes al, Em," diye ısrar ediyor. "Yavaş ve sabit."

Derin bir nefes çekiyorum ama boğazımda düğümleniyor ve Logan yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyor.

"Dokunabileceğiniz üç şey söyleyin" diyor.

"Kanepe." Nefes alıp veriyorum. "Yastık." Bir nefes daha alıp veriyorum. "Sen."

Gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zorluyorum ve Logan'ın tekrar konuşmadan önce yutkunmasını dikkatle izliyorum.

"Duyabildiğiniz üç şey söyleyin."

"Duydum..." Durakladım. "Bulaşık makinesi çalışıyor." Nefes alışımın yavaşladığını hissedebiliyorum. Hâlâ düzensiz ama eskisi kadar hızlı değil. "Yatak odamda televizyon açık." Hızlı bir nefes daha. "Sen."

"Şimdi görebildiğin üç şey söyle," diyor. "Sen,"

diyorum hiç vakit kaybetmeden. Kalbim hala ama nefes alışım artık daha düzenli. Bir hıçkırık serbest kalıyor, ve gözlerimden yaşlar dökülüyor. "Seni görüyorum. Tek gördüğüm sensin."

Elleri hâlâ omuzlarımdayken, Logan başımı göğsüne çekip sarılmadan önce beni üç kez hızlıca sıkıyor. Uzun zamandır ilk defa Logan bana sadece sarıldı.

Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey bana en derin sırrımı benimle birlikte taşımaya istekli olduğunu söylüyor. Kulağa çok aptalca geliyor ama o sır hep benimdi.

Sadece kendime saklamak için çok mücadele ettiğim bir şeydi çünkü başka kimseye yük olmak istemedim. Ama

şimdi... şimdi biri varken taşımak daha kolay, daha hafif geliyor.

Kollarımı beline doluyorum ve bitmeden önce bu anı onunla kucaklıyorum.

Olacağını biliyorum çünkü iyi şeyler hep sona eriyor.

Beni tuttuğu yerden bırakıyor ve koltuktan kalkıyor. "Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum benden uzaklaşırken, oturma odamda bir ileri bir geri yürürken ellerini saçlarında gezdiriyor.

Vücudumda kalan azıcık enerji de artık yok, ki panik ataktan sonra genelde böyle olur. Her zaman hemen yatağa gitmem gerekiyor çünkü vücudum sert bir şekilde çöküyor.

Logan'ın burada olmasının beni germesi dışında.

"Bir daha böyle bir şey olursa beni aramanı söylemiştim," diyor endişeyle, hâlâ odanın içinde volta atarak. "Hâlâ bununla kendi başına mı uğraşıyorsun? Bunca zamandır?"

"Sen benim babam değilsin," diye karşılık veriyorum, koltuktan kalkarak. Bu kadar yoğun bir andan sonra ani bir hareketle başımın döndüğünü hissediyorum ama aldırmıyorum. "Ben gayet iyiyim. kendi başıma hallediyorum. Sen öğrenmeden önce de öyleydin, şimdi de öyleyim."

"Hiç öyle görünmüyordu, Emiline."

Sözlerinin ağırlığı altında kendimi çok küçük hissediyorum. Göğsüme bir hançer gibi saplandılar. Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım. Aramızda bir şey olmadığını açıkça belirtti. "Neden

buradasın Logan?"

"İşe gitmek için hazırlanıyordum ve istasyona gitmeden önce bir kahve içeyim dedim." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksıyor. "Brooke'a rastladım ve yarın final sınavın olduğunu söyledi. Bana şakayla karışık senin evinde çıldırdığını söyledi. Sonra buraya geldim ve sen panik atağın ortasındayım, Emiline."

"Artık iyiyim," diyorum ve ona çıkış yolunu göstermek için kapıya doğru ilerliyorum. "Beni kontrol ettin. Beni en zayıf anımda, hiç kimsenin görmediği şekilde gördün, şimdi işe gidebilirsin."

Kapıyı açtım ve onu kovar gibi elimi salladım.

Oturma odamın ortasında, elleri cebinde ve gözleri benimkilere sabitlenmiş bir şekilde durduğu yerden kıpırdamıyor. Ayakları beton bloklar da olabilirdi çünkü şu anki duruşu bana-

"Gitmiyorum," diyor Logan, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken düşüncelerimi yarıda kesiyor.

"Peki ya iş?"

"Buraya gelirken hasta olduğumu söyledim," diyor gerçekçi bir şekilde.

"I..." Bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama kelimelerim yetersiz kalıyor. "Yorgunum Logan. Biraz uyumaya çalışmalıyım. Brooke'un dediği gibi, yarın final sınavım var. Gerçekten burada olmana ve benimle ilgilenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman yaptım."

Logan bana sanki sözlerim onu incitmiş gibi bakıyor. Öyle olmasını istememiştim ama bana acımasına izin veremezdim.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Zihnim düşüncelerle dolup taşmadan önce Logan'ın mutfağa doğru ilerleyişini, bir şey arıyormuş gibi dolapları ve buzdolabını açışını izliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Pes edip ön kapıyı kapatırken sordum.

"Ben açım ve eminim sen de bir şey yememişsindir. O yüzden akşam yemeği için bir şeyler yapmak üzere malzeme arıyorum," diyor, hâlâ çekmeceleri karıştırırken. "Nasıl yapıyorsun? Burada hiçbir şey olmadan hayatta kalmak mı?"

Omuz silkiyorum. "Dersler yüzünden alışverişe çıkmak için pek vaktim olmadı."

Buzları çözülmüş bir tavuk çıkardı. "Bu hala iyi mi?"

"Şüpheli." Gülüyorum ve kafası bana çarpıyor. Sanki kahkahalarım beklemediği bir şeymiş gibi duymak için. Ben de beklemiyordum ama hareketleri Evimin etrafında dolaşmak beni daha rahat hissettiriyor ve önceki sıkıntım ortadan kalkıyor. "Belki de atılmadan önce yirmi dört saatim daha vardır."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve yemin ederim onun karşısında eriyorum.

Yüzündeki gülümsemeyi görmeyeli çok uzun zaman oldu ve o gülümsemeye tekrar şahit olmak için can atıyordum. Düşün. Bu konuda içimde rahatlık hissi uyandıran bir şey var.

O panik ataktan bu kadar çabuk kurtulabilmeme bile şaşırmadım, o beni gerçekliğe geri döndürdü.

Hiçbir şey söylememiş olsaydı bile, Logan'ın orada olmasıyla kendimi daha iyi hissedeceğime inanıyorum.

Bu gece onu dairemden çıkmaya ikna edemeyecek kadar yorgunum. Bu yüzden Logan'ın çok sık karşılaşmadığım bu yönünü kucaklayacağım. Kimsenin onun bu yönünü sık sık gördüğünü de sanmıyorum.

Alt dolaplardan birine uzanıyor ve bir tava çıkarıyor. "Şuradaki dolapta Kaptan Crunch'ı mı gördüm?" diye soruyor ve bulduğu bir miktar yağı tavaya püskürtüp ocağın üzerine koyuyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak ona götürmek için ilerliyorum. "Son demlerini yaşayan tavuk ve Captain Crunch ile ne yapmayı planlıyorsun?"

İnlerken başı geriye düşüyor. "Emiline Ford. Hiç Captain Crunch tavuğu yemedin mi?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallarken yüzümü kapatıyorum.

"Bir kayanın altında yaşıyorsun, değil mi?"

"Hayır mı?" Kelimeyi çıkarıyorum ama kıkırdamayla karışık bir ses çıkıyor çünkü tavuk konusunda çok ciddi davranıyor
şu anda. "Bu kombinasyonu daha önce hiç duymamıştım."

"Sadece bekle," diyor, mısır gevreğinin bir kısmını Ziploc poşetine dökerken. "Aklın başından gitmek üzere."

Oturuyorum ve sanki daha önce yüzlerce kez kullanmış gibi mutfağında dolaşmasını izliyorum. Sanırım Logan da aynı apartmanda yaşadığı ve muhtemelen benimle aynı mutfak düzenine sahip olduğu için bir bakıma öyle.

Benim alanımda özgürce hareket ederken vücuduna tamamen bakıyorum. Ezilmiş mısır gevreği poşetini sallarken ön kolları esniyor.

Tavuğu kaplamadan önce bir kasede yumurta kırıyor ve sonra ekmek kırıntısı gibi ezilmiş mısır gevreği torbasına koyuyor. Ağzım kuruyor ve bir an için onun kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu unutuyorum. O şu anda bundan çok daha fazlası ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz.

"Bu panik ataklarla başa çıkmanın bir yolu var mı?" diye soruyor ve hazırlanan tavuğu kızartma tavaına yerleştirirken önceki konuşmaya dönüyor.

"Sadece nefesime odaklanmaya çalışıyorum." Omuz silkiyorum. "Neyse ki, bu olduğunda neredeyse her zaman evde oluyorum. Genellikle geçtiğinde sıcak bir duş alır ve hemen yatağa giderim."

Başını sallıyor. "Hâlâ spor salonuna gidiyor musun?" "Birkaç haftadır gidemiyorum."

Logan yine başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Bir şey düşünüyormuş gibi tavadaki tavuğu çeviriyor. Logan, ruh halini veya bir şey hakkındaki duygularını anlayamadığım birkaç kişiden biri. Her denediğimde beni huzursuz ediyor.

"Boksu gerçekten denemelisin," diyor ben daha fazla bir şey sormadan. "En azından bende işe yarıyor."

Başımı salladım. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Herkesin önünde kendimi utandırmaktan korkuyorum."

Omzunun üzerinden bakıyor ve bana bir gülümseme sunuyor. "Benimle gelebilirsin."

"Logan."

"Ben ciddiylim. Panik ataklarınızın nedenini anlamak için neyle uğraştığınız hakkında yeterince bilgim yok. Benim için,

Boks her zaman bir çıkış yolu, kafamdaki her şeyi boşaltmak için bir serbest bırakma aracı olmuştur. Sanırım kafamdakileri bir şekilde dışarı atmazsam O zaman gerçekten delirebilirim," diyor Logan hafif bir kahkaha atarak.

Anlamak için başımı salladım.

"Ya da seni terapiye götürebilirim," diye devam ediyor.

Son sözlerini duyunca kalbim hızla çarpıyor ama o hiç etkilenmiyor. Tavuğun her tarafının mükemmel bir şekilde kızarmasını sağlamak için tavada gezdirmeye devam ediyor.

Şok içinde ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Neden yapmayayım ki?" Logan o kadar rahat konuşuyor ki sanki benim için kolayca yapabileceği bir şeymiş gibi.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başladım. "Beni terapiye götürmeyi mi teklif ediyorsun? Bütün bu gece kafam karıştı. Sanki alternatif bir evrendeymişim gibi hissediyorum."

Tavuğu tavadan çıkarmak için maşayı kullanıyor. ve cam bir tabağa koydu. Sonra dönüp tabağı mutfak adasında aramıza yerleştiriyor. Tabağa bakıyorum ve yüzünde bir gülümseme olduğunu fark etmek için ona kadar.

Sıradan bir gülümseme değil,

içten bir gülümseme.

Söylediklerinde gerçekten ciddi.

"Sana asla yalan söylemeyeceğimi söylemiştim, Em. Sırrının benimle güvende olduğunu da söylediğimi hatırlıyorum. Ben sözümü tuttum ve sen de benim için tuttuğun sürece tutmaya devam edeceğim."

Yutkunuyorum, içimde sinirler dans ederken paylaşacağı şey tüylerimi diken diken ediyor. Başımı yana eğiyorum ve ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Kardeşlerine yemek yapabildiğimi söyleyemezsin," diyor göz kırparak.

Dudaklarım aralandı çünkü bunu beklemiyordum. Birkaç saniye sonra kahkahalara boğuldum ve Logan da aynısını yaptı.

"Onlara senin hakkında hiçbir şey söyleyemem, buna bu da dahil, o yüzden endişelenmene gerek yok," diyorum gayet soğukkanlı bir şekilde.

"Çünkü birlikte vakit geçirdiğimizi bileceklerdi."

Kelimeler dilinden dökülürken kahkahalarımız azalıyor ve doğrudan birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

İkimiz de aynı anda yutkunuyoruz, bakışlarımızı kaçırıyoruz ve bir kez daha aramızda çok net olan bu duyguyla savaşıyoruz. Bunu sorgulamaya gerek yok. Mürekkeple yazılmış siyah ve beyaz kadar açık.

"Yumulun," diyor, bana bir çatal uzatıyor ve adada hemen yanıma oturuyor.

Bunun süslü bir yanı yok. Eğlenceli bir garnitür yok.

Sadece iki kişi kazıyor-

"Şimdiye kadar yediğim en lezzetli tavuk," diye bitiriyorum. bir ağız dolusu yemekle yüksek sesle cümle. "Bu tarif yasal mı?"

"Bu çok yasal." Sırıttıyor.

"Umarım bunu benim için her hafta yapman gerektiğini biliyorsundur."

Söylediğim anda pişman olmak istiyorum ama aynı zamanda onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Sadece o söylerse-

"Bu bana uyar," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden.

"Gerçekten mi?"

"Kendime yeterince yalan söyledim. Uzun zamandır Senden kaçıyorum çünkü bu duyguların daha da büyümesine izin vermekten korkuyorum."

"Bununla savaşmaktan çok yoruldum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de öyle," diyor Logan, yere bakarak. "Ama sana ilişki kuramayacağımı söylemiştim ve bu değişmedi. Ben sadece... yapamam." Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

Logan'ın bana bunu söyleme şekli, yüzeyin altında herkese göstermediği daha fazla şey olduğuna inanmama yol açıyor. İlişkileri neden yürütemediğinin daha derin bir anlamı var.

Ona sormak istiyorum ama zaten yüklü bir gece oldu.

"Ayrıca, kardeşlerine, seninle evleneceğimi söylemeye hazır değilim. sizinle daha fazla zaman geçireceğim" diye ekliyor.

"Evet, öğrenemezler." Başımı salladım. "Bu felakete davetiye çıkarmak olur."

"Ama..." Logan sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Senden başka bir sır daha taşımanı isteyemem. Birlikte takılmamız oldukça büyük bir sır olurdu. Kardeşlerinden

herhangi birinin sana ne yapacağından korkuyorum.

öğrenirlerse beni öldürürler. Sanırım beni gerçekten öldürebilirler ve bunu bir kaza gibi gösterebilirler." Gülüyor. "Eğer çok fazlaysa, şimdi söyle."

Ona bir gülümseme sunuyorum ve elini benimkine koyana kadar elimi çeviriyorum. "Senden sırrımı taşımanı istemedim ve sen bunu benim için isteyerek yapıyorsun."

"O zaman bunun ne olmasını istiyorsun, Em?"

"Sen nasıl istersen öyle olsun Logan." Omuz silkiyorum. "Sana söyledim, ben de tüm bu ilişki olayını yapamam. En azından şu anda okul yüzünden. Peki, iyi arkadaş mıyız?" diye soruyorum.

Logan dikkatle bana bakıyor. Gözleri vücudumda gezinirken dili alt dudağının üzerinde yuvarlanıyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor. Hala bir anlaşma teklif etmiyor, boş tabağı tezgahdan alıp lavaboya koyuyor.

Sonra adanın etrafından dolaşıp oturduğum yere geliyor ve başımda duruyor.

"Arkadaşların en iyisi, Emiline." Hinzırca sırtıyor.

Bunu söyleme şekli her birimizin tüylerini ürpertiyor. vücudumdaki sinir. Eğer şimdi çekip gitmezsem, ona hiç de dostça olmayan bir şey yapacağım ve bunun için zamanım yok.

Sabah sınavım var. Tek odak

noktam bu olmalı.

"Pekala." Bar taburesinden kalktım. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın büyük gün ve hepsi. Çıkarken kapıyı kilitle,

Kankam," diye bağıryorum sinirli bir şekilde ve koridordan geçip odama doğru ilerliyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi yere bıraktım.

Üçte içeride. Üçte dışarı.

Bu ilginç bir dostluk olacak.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Emiline

ALARMIM sınav sabahı her zaman yaptığı gibi beni saat altıda uyandırıyor. Kahve içmek, iyi bir kahvaltı yapmak ve konuyu bir kez daha gözden geçirmek için kendime biraz zaman tanımayı seviyorum.

Önce kahve yapmak yerine küçük masama oturup çalışma kılavuzlarımı karıştırmaya karar veriyorum. Dün gece Logan'la yaptığım konuşmadan mı yoksa panik ataktan mı bilmiyorum.

beni bayılttı, ama kaya gibi uyudum.

Dürüst olmak gerekirse aylardır uyumadığım kadar iyi uyudum.

İnceleme kitabının her sayfasını çevirdiğimde kendime olan güvenim artıyor. Okuduğum her satırda cevabı biliyor ve kendimi iyi hissediyordum. İşim bittiğinde, okuduğum sayfalara geri dönüyorum.

Emin olmak için bunları tekrar gözden geçirmek için işaretlendi.

Tam kitaplarımı kapatıp duş almak ve kahve içmek üzereyken tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve savaş ya da kaç moduna geçiyorum.

Masamdan bir not defteri alıp yavaşça yatak odamdan çıkarken sinir sistemim düşünmeden hareket ediyor. Koridorda, banyo kapısının altındaki ışığın parladığı yere doğru sürünüyorum.

Işık söndüğünde koridorun yarısına gelmiştim. Nefesimi tutuyorum ve kapının açılmasını izliyorum. İşte o zaman saldırmak için hamle yapıyorum. Defterim defalarca temas ediyor ve sahip olduğum enerjinin her onsu her vuruşta ortaya çıkıyor.

"Emiline," diye bağıırır Logan.

Yaptığım şeyi bırakıp, sırtım duvara çarpana kadar kekeleyerek geri geri gidiyorum. "Logan, burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

"Hiç ayrılmadım." Rahatça omuz silkiyor. "Ve gerçek bir davetsiz misafir olsaydım, o çürük küçük defterin ne tür bir yardımı olurdu?"

Dövülmüş defteri kaldırıyorum. "Çürük değil."

Logan onu elimden çekip alıyor ve yumuşak, ciltsiz bir kitap gibi sallıyor. "Gördün mü?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Güzel. Ne alacağımı bilemedim ve davetsiz misafirimi öldürmek için buraya gelmeden önce gözüme ilk çarpan şey bu oldu."

"Beni bununla öldürmeyecektin." Sırıttıyor.

"Yapabilirdim."

"Hayır, yapmazdın," diye kesin bir dille ifade etti. "Ama şimdi Bu her ne haltsa tanık oldum, seni gerçekten boks ringine çıkarmamız gerekiyor. Hemen."

"Daha fazla derse ihtiyacım yok," diyorum uzaklaşmadan önce. "Okul, boks, aşçılık, hiçbirini istemiyorum."

"Yemek pişirme dersine de mi ihtiyacın var?" Logan nefes nefese beni koridorda takip ediyor. "Lordum, Em."

Mutfağa girip kahve cezvesine doğru ilerlerken omzumun üzerinden ona "Bilmiyorum, bilgin olsun," diyorum. "Ben harika bir aşçıyım."

"Tereyağlı makarna sayılmaz."

"Bunun benim en sevdiğim yemek olduğunu nereden biliyorsun?" Makineye bir kapsül koyup başlat tuşuna basarak ona soruyorum.

"Kilerinizin ve buzdolabınızın stoklanma şekline göre."

Ona en iyi azarlayan bakışlarımı yöneltmek için arkamı dönüyorum ama söylemek istediğim her şey tamamen uçup gidiyor.

Logan banyodan çıktığında üstsüz olduğunu nasıl fark etmedim?

Yüzümdeki ifadeye göz kırpmam gerekiyor, çünkü ona ağzım açık baktığımı fark ettiğine şüphe yok.

"Sınavın ne zaman?" diye soruyor rahatça, gömleğini başının üzerine çekerek.

"Ben... uh-ne?" Kekeliyorum.

"Sınavın, Emiline," diye tekrarlıyor. "Saat kaçta orada olman gerekiyor?"

Mikrodalgamın üzerindeki saate bakıyorum, gitmem gerekmeden önce biraz zamanım olduğu için rahatlıyorum. "Dokuza kadar orada olmam gerekmiyor."

Logan eliyle ağzını kapatmadan önce benden kahve cezveme ve tekrar bana bakıyor. Gözlerinin etrafındaki kırılganlık bana güldüğünü söylüyor.

"Saçım o kadar dağınık mı?" Kafamdaki topuza uzanıp ne kadar dağınık olduğunu hissederek soruyorum.

Başını sallıyor. "Senin kahveyle ne alıp veremediğin var?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Pardon?"

Arkamdaki tezgâhta duran makineyi işaret ediyor. Bakmak için dönüyorum ve işte o zaman kahvemın tezgâhın her tarafına döküldüğünü görüyorum çünkü oraya gerçek bir kupa koymayı unutmuşum.

Lanet olsun, Logan ve karın kasları.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, neredeyse bitmek üzere olan kâğıt havlu rulosuna uzanıp az önce yarattığım felaketi silmeye çalışıyorum. "Tabii ki son naneli mocha kapsülümü kullandığımda bu olacaktı."

Logan elinde bir bulaşık beziyle arkamdan gelip omzunu benimkine çarparak dağınıklığın bir kısmını toplamama yardım ediyor. "Şanslısın ki tatil sezonundayız. Parmaklarının ucunda sonsuz bir kaynak var."

Duruyorum, yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı kavuştururken kalçamı tezgâha dayıyorum. "Buzlu naneli mocha latte bağımlılığım la dalga mı geçiyorsun?"

"Ben mi?" Logan soruyor, eli şok olmuş gibi yaparak göğsüne gidiyor. "Asla."

Elindeki bulaşık bezini nazikçe alıp koluna vuruyorum. Gülüyor, benden uzaklaşıyor, ben devam ederken ellerini savunmak için kaldırıyor. "Kendini çok komik sanıyorsun, ha?"

"Çok komik biriyim." Gülüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hoşlandığım şeyi sevmekten kendimi alamıyorum. Peki ya sen? Senin yaşayamayacağın bir şeyin yok mu? olmadan?"

Logan derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarını çenesine götürür. "Beni zor durumda bıraktın Emiline. Bu cevaplama zor bir soru. Issız bir adada mahsur kalsaydım, yanıma alacağım bir numaralı şeyin ne olacağını sormak gibi. getir."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü kısa bir an için bu sabah final sınavım olduğunu unuttum. Genellikle evden çıkmadan önce son dakika çalıştığımı unuttum.

Sabah böyle gülmek çok iyi hissettiriyor.

Onunla gülmek çok iyi hissettiriyor.

"Sanırım çok geçerli bir noktaya değindin." Başımı sallayarak ona katılıyorum. "Ama ben duşa gireceğim çünkü bu karmaşa kafein alımımı geciktirdi ve ve içeri girerken bir tane alacağım."

Logan bana doğru sırtarak soruyor, "Hangisinde durmayı planladığını söylemek ister misin, böylece oradan kaçınabilirim? Bilirsin, böylece seninle tekrar karşılaşmam?" Göz kırpıyor.

Gözlerimi kısmaya çalışarak parmağımla onu işaret ediyorum ama sırtışım o kadar sevimsiz ki zorlanıyorum.

"Eğer bu duş ve kafeine ihtiyacım olmasaydı, şu paçavrayı alırdım

ve onu sonuna kadar kullan. Sonunda bir çürük ya da kan dökölmesiyle karşılaşrsınız."

"Bulaşık bezinden mi?" diye şaka yapıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüp koridorda banyoya doğru ilerlemeden önce kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Seni uyardım. Eminim bir saat içinde kafede görüşürüz."

Anahtarların şingirtisini duymadan önce mutfaktan gelen kahkahasını duyuyorum. Banyo kapımın diğer tarafından bir iç çekmeden önce ön kapımın kapanmasını bekliyorum.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemeden aynada kendime bakıyorum. Vay canına, gerçekten de berbat görünüyorum. Saçlarım topuzumdan her yöne doğru uçuşuyor ve kesinlikle gömleğimde pizza sosu lekesi var.

Ne kadar utanç verici.

Ama sonra bakışlarım aynadaki kendi yansımama takılıyor.

Logan'ın beni az önce nasıl gördüğünden utanmış olsam bile, her zamankinden daha rahatım.

Çalışma kılavuzuma bir kez daha göz atacak kadar zaman bulabilmek için hemen duşa girip çıkıyorum. Sonra da kampüse giderken bir kahve içeceğim. Saçımı kurutmak için yeterli zamanım olmadığını bildiğimden, siyah taytımı ve üniversite kazağını giymeden önce saçımı yandan örüyorum.

Kulağa çılgınca geliyor ama sınavlarda hep bunu

giyerim. Batıl inanç diyebilirsiniz ama bunu ilk

taktığımda sınavı geçtim.

Bu yüzden zihnim bana her testte bunu takmam gerektiğini söylüyor.

Yatak odamdaki zincirden çantamı kaptığım gibi oturma odasına gidiyorum ve Logan'ı kanepemde otururken buluyorum.

"Gittiğini sanıyordum," diyorum, odayı geçip tam karşısında durarak.

Logan koltuktan kalkar. "Getirdim. Ama sadece sana buzlu latte getirmek için." Mutfağa doğru işaret etti, ben de adada tek başına oturan orta boy bir latte görüyorum.

Dudaklarımı hafifçe aralayarak ona bakıyorum. "Gidip bana kafein mi aldın?"

Başını sallıyor.

"Neden?"

"Bu sabah acele etmeni istemedim." Omuz silkiyor. "Ayrıca, ya kahvede başka biriyle karşılaşırsan dükkan?"

Dudaklarım sırtıyor ama içkimi almak için mutfağa girerken gözlerimi deviriyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor arkamdan. "Seni sınıfa götüreceğim." Başımı ona doğru çevirdiğimde bana doğru yürümeye başlamıştı bile. "Başından beri seni götürmeyi planlıyordum. Bu yüzden kaldım."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin Logan," diyorum ona.

"Olmadığını biliyorum ama istiyorum." Ellerini kaldırıyor, sırtmadan önce parmakları omzuma dökülen örgünün üzerinde geziniyor. "Ayrıca, ya patenci bir çocuk seni dışarı çıkarmaya çalışırsa? Ezildiğiniz için bu sınavı kaçırmınıza izin veremem."

Göğsünü hafifçe itiyorum ve bir kahkaha atıyor.

"Dışarısı bu kadar soğukken Patenci Çocuk dışarıda olur mu?" Logan bir omzunu kaldırır. "Asla bilemezsin, Emiline."

Yüz hatlarını tarıyorum ve ciddi olduğunu fark ediyorum. Koruyucu doğası ortaya çıkıyor ve ben buna kızmıyorum. "Peki. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen beni alabilirsin."

"Olurdu," diye yanıtlıyor hemen.

Neler olduğunu anlamıyorum ama bu hoşuma gidiyor. Logan'la birlikte olmak iyi hissettiriyor. Bu 'arkadaşlığı' dünyadan saklamak zorunda olsak bile. Kendi küçük baloncuğumuzda kalmak anlamına gelse bile.

Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor.

Logan, sözüne sadık kalarak beni derse zamanında götürerek şaşırttı.

Yürüyeceğimizi düşünmüştüm çünkü her zaman yaptığım şey buydu ve patenci çocuk yorumlarıyla bu olacak gibi görünüyordu.

Onun yerine kamyonetini aldık. Kısa yolculuk, en sevdiğimiz atıştırma ve şekerlemeler hakkında rastgele bir sohbetle doluydu ve beni tüm zaman boyunca güldürdü.

Logan Twizzlers seviyor. Ben onu daha çok Kit-Kat ya da herhangi bir çikolata türü seven biri olarak tanımlıyordum. Ama aslında nefret ediyor, ki bu konuda şakayla karışık tartıştık çünkü kim nefret eder ki? Çikolata mı?

Arabayı kaldırıma çektiğimizde Brooke merdivenlerde beni bekliyordu. Logan'la birlikte olduğumu görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun hakkında bunca zamandır haklı olduğu gerçeğiyle gurur duyuyor gibiydi.

Logan bana sınavımda iyi şanslar dilemedi ya da bacağıma kırmamı söylemedi.

Bana dedi ki, "Bu iş sende, Emiline. Bu sınavdan alının akıyla çıkacaksın." Onun bana olan güveni sayesinde başım dik ve finali bitirmeye hazır bir şekilde içeri girdim.

İlk defa kendimden şüphe etmeden sınıfa girdim.

Sınavdan çıktığımda Brooke'u koridorda beni beklerken buluyorum. "Başardık." Brooke titriyor. "Bir dönem daha kaldı.
Buna inanabiliyor musun?"

Koridordan geçip eve gitmek üzere ön kapıdan çıkarken dürüstçe "Gerçeküstü bir his," diyorum. "Aynı anda sonsuza kadar sürerken bu nasıl geçti?"

"Beni aşar. Ama daha acil konulara geçebilir miyiz?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Seni Logan mı bıraktı?"

Omuz silktim. "Önemli
bir şey değildi." Her
şeydi.

"Hiçbir şey değildi! Sabahın bu saatinde seninle ne işi
vardı ki? Dün gece onu kafede gördüğümde işe gidiyordu."

"Öyleydi."

"Yani seni sınıfa getirmek için uykusunu mu
kaçırdı?" Başımı sallıyorum.

"Bu muğlak cevaplarla beni öldürüyorsun," diye
homurdanıyor Brooke.

Yürümeyi bırakıp yüzümü ona dönüyorum. Denesem
bile gülümsememi gizleyemezdim.

"Aman Tanrım." Eliyle yüzünü kapattı. "Neler oluyor?"

"Logan dün gece geldi-" Kendimi durduruyorum çünkü
ona sırrımı açıklamak üzere olduğumu fark ettim. Bilmesini
istemiyorum ama bunu yapmanın yeri ve zamanı değil. "Ve
biz sadece konuştuk."

"Az önce konuştunuz mu?"

Başımı sallayarak devam ediyorum, "Sonra birlikte
yemek yedik. Önemli bir şey değildi. Sadece uyumaya
gittim ve uyandığımda onu hala dairemde buldum. Brooke,
gece burada kaldı. Sınavıma zamanında gittiğimden emin
olmak istedi."

Brooke orada ağız bir karış açık durmaktadır. Yüzünün her yerinde şok ifadesi vardı.

Sonra kaldırımda mutlu bir dansa başlar.

"Evet. Evet. Evet. Evet. Biliyordum. Logan'ın senden hoşlandığını ve sana değer verdiğini biliyordum. Bu çok şaşırtıcı, Em. Eek!"

"Dur, dur, aceleci davranma. Arkadaşlık konusunda anlaşmıştık."

"Arkadaşlıkmış, kışımın kenarı," diye alay ediyor.

"Ben ciddiym. Şimdilik sadece nereye gideceğini göreceğiz, ama sana yalan söylemeyeceğim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bunun nereye gideceğini görmekten zevk alıyorum."

"Kardeşlerin biliyor mu?"

Başımı hızla sallıyorum. "Ve bir süre için olmayacaklar. En azından biz hazır olana kadar. Bu küçük mutluluk balonunu patlatmalarına izin veremem."

Brooke kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Sen mutlusun." Bunu bir ifade olarak söylüyor. "Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok," diye fısıldıyor.

Kalbim aynı anda hem umut hem de korkuyla doluyor.

Çünkü hiç olmadığım kadar mutluyum.

Peki ya tüm bunlar çöker ve yanarsa?

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Logan

Ocak

Neden birdenbire bu kadar gergin oldum?

Emiline ve ben, film geceleri ve akşam yemekleri için onun evi ve benim evim arasında yer değiştirdiğimiz bir rutine girdik. Açııkçası yemeklerin çoğunu ben yapıyorum.

Birlikte rahat büyüdük.

Ellerimi onun üzerinde gezdirmemenin imkânsız olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama deniyorum çünkü onun yanında olmak istiyorum. İhtiyacı olan arkadaşı olmak istiyorum. Birine ihtiyaç duyduğunda hayatında küçük bir teselli kaynağı olmak istiyorum.

Bu kadar karmaşık olmamalı ama Emiline son birkaç haftadır birlikte vakit geçirmemize rağmen beni hâlâ tedirgin ediyor. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Kapımın çalınması sinirlerimi daha da geriyor. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes alarak oraya doğru ilerliyorum. Emiline'i yüzünde bir gülümseme ve elinde bir çantayla ayakta dururken buluyorum. Bir çift tayt ve büyük boy bir tişört giymiş, rahat ve rahat görünüyor.

Benim yanımda giyinip kuşanmayacak kadar rahat hissetmesi beni rahatlatıyor.

"Film gecesi için atıştırmalıklarla geldim," diyor çantayı kaldırarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak duruşumu genişletiyorum. "Bu eşiği geçip geçemeyeceğinizi atıştırmalık seçiminiz belirleyecek."

Emiline gözlerini devirir. "Merak etme, sana Twizzlers'ını getirdim."

"Girebilirsiniz." Kenara çekilip içeri girmesine izin verirken gülüyorum. "Hangi filmi izlemek istediğine karar verdin mi?"

İçindekileri boşaltmadan önce çantayı yere koymak için mutfağıma doğru yürüyor. "Aklımda birkaç tane var."

Onunla masada buluştum ve tüm masanın onda olduğunu fark ettim. şeker reyonunda buldum. "Yerel marketi mi bastın?"

"Buna cevap veremem. Beni tutuklatırsınız."

Bir kahkaha attım. "Merak etme. Benimle güvendesin."

Emiline'in kahkahası bana bakarken kesiliyor. Hâlâ gülümsüyor ama derin düşüncelere dalmış gibi başının döndüğünü görüyorum.

Umarım ona bunu söylerken ciddi olduğumu biliyordur.

"Bana film fikirlerini anlat," diye ısrar ediyorum, sohbeti daha ciddi bir konudan uzaklaştırmayı umarak.

"Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey'i izleyebileceğimizi düşünüyordum. En sevdiklerimden biridir," diye abartıyor.

Ona bilmiş bir bakış attım. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben." Emiline şaşırmış gibi yapar. "Asla."

"Evet." Başımı salladım. "Ne yaptığını anladım."

Mutfağında manevralar yaparken ikimiz de gülüyoruz, atıştırmalıkları koymak için küçük kaseler buluyorum. Koridordaki dolabımdan bir battaniye alıp döndüğümde onu kanepeye yerleşmiş görüyorum. Şeker kaseleri masanın etrafına dağılmış, iki bardak soda da bizim için doldurulmuştu.

Kanallar arasında gezinirken arkasından onu izliyorum.

Buraya hiç kız getirmezken Emiline'i kendi alanımda görmek çok farklı hissettiriyor. Buraya aitmiş gibi görünüyor ve bu aydınlanma beni göğsümden vuruyor.

"Acele et," diye bağılıyor. "Başlıyor."

"Buradayım," diyorum sakince. Arkasını döndü, ama Son birkaç dakikayı ona bakarak ve tüm bunları düşünerek geçirdiğimi fark ettim. Battaniyeyi koltuğun arkasına koydum.

yanına oturmadan önce kanepeye uzandı. "Bu film ne hakkında?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Ben film izlemem."

"Film seyretmiyorsun ama beni film gecesine mi davet ettin?"

Kahretsin.

"Seninle vakit geçirmek istedim Emiline," diyorum ona dürüstçe. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Kanepede yanımda oturduğu yerden bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor ve bunu itiraf etmemi beklemiyormuş gibi ağzını hafifçe aralıyor.

Benim üzerimde de öyle bir etkisi var gibi.

Ağzımdan çıkan kelimeleri ve ona nasıl tepki vereceğimi kontrol edemiyorum.

Ancak televizyona dönmeden önce vücudunda gözle görülür bir ürperti hissediyor.

"Bir battaniye aldım," diyorum, arkamıza uzanıp onu bacaklarının üzerine örtüyorum.

Parmak eklemlerim ön kolunu sıyırıyor ve bunu yaptığımda tenimde sıcaklık kayıyor. Daha fazlasını hissetmek için ellerimi onun her yerinde gezdirmeye dürtüsü yoğunlaşıyor. Ona dokunduğumda ilk kez böyle hissetmiyorum.

Emiline başını kaldırıp bana bakmadan önce az önce dokunduğum yere bakıyor.

Gözlerindeki yakıcı arzu, eğilip onu öpmek istememe neden oluyor.

Ne isterse olabileceğimize söz verdim. Son seferimizin tek seferimiz olacağına söz verdim.

Genelde sözümün eri bir adamımdır ama kendimi tutamıyorum. "Logan," diye fısıldıyor.

Elim yukarı uzanıyor, elimi boynunun arkasına dolamadan önce yüzündeki gevşek saç tellerini fırçalıyor. Kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Seni öpmek istiyorum,

Emiline." "Neden?"

"Çünkü sana her baktığımda yapmayı düşündüğüm tek şey bu."

Önce o hareket ediyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dizlerinin üzerine oturdu ve diğer
Elim yüzünün yan tarafına geliyor ve onu yerinde tutuyor.
Bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum.

Daha derin bir öpücüğe izin vermek için başını eğmeden önce dudaklarıma doğru iniyor.

Emiline'i öpmek cennet ve cehennemdir.

Bunu yapmamalıyım ama lanet olsun, doğru geliyor.

Kendimi ondan geri çekiyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. "Ben yapmadım
Seni bunun için davet ediyorum, Em. Böyle düşünmeni

istemiyorum." "Düşünmediğini biliyorum."

"Ama film."

Yüzümü kavrayıp dudaklarını tekrar dudaklarıma kitlemeden önce "Siktir et filmi," diye nefes alıyor.

Ellerim onun beline uzanırken kendi kendine hareket ediyor. Bacaklarıma sarılmak için kendini koltuktan kaldırıyor, üstümde güvenli bir alanda geziniyor. Başımı yukarı eğiyorum, ellerim Beni öylesine yoğun bir şekilde öperken belini kavıyorum ki başım dönüyor gibi hissediyorum.

Bana bakarken nefes nefese geri çekiliyor.

Dudakları tamamen şişmiş ve yanaklarında pembe bir ton vardı.

Mükemmel.

Emiline'in parmakları saçlarıma dolanıyor, gözleri sanki sessizce bir sonraki adımı anlamaya çalışıyormuş gibi benimkiler arasında gidip geliyor.

Ellerim tişörtünün eteklerini buluyor. Başının üzerinden kaldırmam için yeterince doğruluyor ve üzerinde sadece siyah bir Dantel sütyen, göğüslerinin kabarıklığı doğrudan görüş alanımda.

Öne doğru eğilip göğsüne, kalbinin tam üstüne bir öpücük konduruyorum.

Üstümde rahatlıyor, şüphesiz onu öpmenin bacaklarının arasındaki sikime ne yaptığını hissediyor. İnliyor ve başı geriye düşerek boynuna erişmeme izin veriyor, ben de nabzının attığı yere öpücükler konduruyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum tenine karşı.

Kalçaları bana karşı çok yavaş hareket ediyor. Son seferin tek sefer olacağını söylediğimizde ikimizin de yalan söylediğini anlamama yetecek kadar.

"Dokun bana, Logan."

Sütyeninin askısını yana doğru çekip köprücük kemiğini öpüyorum. "Nerene dokunulmasını istersin?"

"Her yerde," diye pantolonunu indirdi.

"Daha açık olmanızı istiyorum."

Diğer askıyı da aşağı çekip köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum. Emiline arkasına uzanıp sütyenini çözüyor ve yana atıyor. Göğüsleri benim için tam teşhir halinde. Öne doğru eğilip sertleşmiş meme ucunu dişlerimin arasına alıp emiyorum.

"Siktir," diye inliyor, gözleri dalgalanarak

kapanıyor. "Dokunulmak istediğin yer

burası mı?"

Onaylarcasına başını sallıyor. Ellerimi kaldırıp iki göğsünü avuçlarımın arasına alıyorum, parmak uçlarımla meme uçlarını okşuyorum. Kalçaları bana karşı daha hızlı hareket ediyor sanki

Vücudunun umutsuzca hissetmeye ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi arzuluyor.

Ama sikime kuru kuru vurarak beni tekrar tatmin etmesine imkan yok.

Bir elim hâlâ bir meme ucuyla uğraşırken, diğer elim Emiline'in taytının bel bandına uzanıyor. Gözleri şak diye açıldı,
Elimin olduğu yere bakıyorum.

Kendini kucağımdan kaldırıp üzerimde durarak elimi içine sokmama ve şu anda ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin veriyor.

Bunu yaptığım anda, içimden bir inilti bedenimi terk ediyor.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu söylemedin."

Dudaklarında bir gülümseme oluşur. "Eğer sikime
sürtünmek seni bu kadar ıslattıysa

"Bunu yaptığımda ne kadar ıslandığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İki parmağım kolaylıkla içine kayıyor, avucum klitorisine temas ediyor. Başı zevkle geriye düşüyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı boynunun nabzında tutuyorum, bir yandan da pantolonu hâlâ üzerindeyken elimle becerebildiğim kadar beceriyorum. Kalçaları bana sürtünüyor ve yemin ederim, Emiline'in zevki hissetme şeklinden daha seksi bir şey yok.

Bu sadece bunu yapabilecek tek kişi olmak istememe neden oluyor.

"İşte böyle, Em. Elimi sür. Benden ihtiyacın olanı al ve parmaklarımı amınla kavra. Her bir şeyi hissetmek istiyorum."

"Aman Tanrım, Logan," diyor nefes nefese.

"Evet. Kendini boşalttığında adımı söyle. Seni kimin böyle boşalttığını hatırlat bana. Kim seni bu kadar iyi hissettiriyor?"

"Logan," diye bağılıyor, orgazmının kırılma noktasına ulaşıyor.

Yaklaştığını hissedebiliyorum. Kalçalarını her sallayışında ileri geri gidip gelen klitorisine sürtünen elimin avuçlarını uyarılmışlığı kaplıyor.

Daha fazlasını istiyorum.

İçimdeyken kontrolünü kaybettiğini hissetmek istiyorum ama bunu zorlayamayacağımı da biliyorum.

"Geliyorum. Aman Tanrım, geliyorum-" diye bağılıyor ama boynunun arkasına uzanıp yüzünü kendime çekerek sözünü kesiyorum, orgazmını üzerimde yaşarken iniltilerini dudaklarımla yiyorum. Parmaklarımin etrafındaki her şey

kasılıyor, vücudu hareketsizleşiyor ve beni öpmek için bile mücadele ediyor.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmaktan vazgeçmiyorum. Bundan sonra geri dönüş olmadığını hemen anlıyorum.

Emiline'in vücudu nihayet rahatlıyor ve öpücüğümüzü bırakıyor. Elimi taytından çekiyorum ve aynı anda o da kucağımdan iniyor. Tükenmiş gibi yanıma oturdu. Sanki vücudu bir duygu maratonundan geçmiş gibi.

Temizlenmek için mutfığa gitmeden önce ayağa kalkıp eğilerek dudaklarını hızlıca öpüyorum. Sikim dikkat çekmek için çığlık atıyor ama bunun benimle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyorum. Ona zevk vermek istiyorum. Oturma odasına dönmeden önce yatak odama koşuyorum ve ona vermek için eski bir eşofman altı alıyorum çünkü pantolonunun muhtemelen ondan sonra bir karmaşa.

Odamdan çıktığımda onu koridorda buldum.

"Kusura bakma, üstünü değiştirmen için sana bir çift eşofman alıyordum," diyerek eşofmanları ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor utangaç bir ifadeyle, onları ellerimden alırken.

Başının arkasını tutarak alnından öpmek için eğildim. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Git üstünü değiştir. İzleyecek bir filmimiz ve yiyecek atıştırmalıklarımız var."

Emiline beni atlatıp banyoya gitmeden önce genişçe gülümsüyor.

Döndüğünde, tüm filmi birlikte izliyoruz, kollarımı ona dolayarak ve başını göğsüme yaslayarak kanepeye uzanıyoruz.

İkimiz de uykuya dalmadan önce bütün gece orada kalıyoruz.

Emiline Ford beni değiştirdi.

Bu beni korkutuyor mu yoksa

heyecanlandırıyor mu bilemiyorum. Her iki

şekilde de, bunun bitmesini istemiyorum.

CHAPTER TWENTY-NINE

Logan

Bugün yaşadığım duygu yoğunluğundan dolayı ZİHNİM BOŞALDI.

Şef beni daha önce getirdi çünkü benimle bir şey hakkında konuşması gerektiğini söyledi. Öncesinde ciddi bir şey olmadığını ve başımın belada olmadığını söyledi. Anladım, Noel'de ücretli izin aldığım ve tatili dinlenerek geçirdiğim için son birkaç haftadır pek bir şey yapmadığımı düşünürsek.

Thomas ve Peyton beni herkesle birlikte evlerine davet ettiler ama ben reddettim çünkü bir fazla mesai. Birkaç gün sonra, yoğun bir film gecesinin ardından tüm geceyi Emiline ile kollarımda geçirdim.

Pişman değilim. Bir dakika bile.

Aslında, hayatımda hiçbir şeyden daha fazlasını istememiştim.

Karşılaştığım sorun Thomas, Marc ve Oliver'ın yanında olmaktan korkmak. Çünkü Emiline'le aramızda olanları onlara anlatmaktan korkuyorum.

Bunu yapmayı kabul ediyorum. Ayrıca, o ve ben bunu yapıp yapmayacağımızı, ne zaman yapacağımızı ya da aramızdaki şeyin gerçekte ne olduğunu konuşmadık bile.

Bu durumu kontrol altına almasını istiyorum çünkü yapmak istediğim en son şey onu zaten altında olduğundan daha fazla strese sokmak. Yine de buradayım, Moore'daki her zamanki yerimizde oturuyorum ve çocuklarla bir şeyler içerken ondan bahsetmemek için elimden geleni yapıyorum.

Elimi masaya vuruyorum. "Uzun zamandır ilk kez Çarşamba günü, nihayet herkese bazı haberlerim var ve paylaşacak heyecan verici bir şey."

"Sonunda tek ünlü aşkınla yatabildin mi?" Oliver şaka yapıyor.

"Neden bu konuyu açıp duruyorsun?" Yalandan surat astım. "İkimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

Ayrıca, kız kardeşine karşı bir şeyler hissediyorum.

Marc, "Haberlere devam et Logan," diye ısrar ediyor.

"Bugün şefle bir toplantı yaptım. Önümüzdeki yaz benim için bir terfi olasılığını görüştük. Eğer her şey yolunda giderse, bir sonraki Polis Şefi siz olacaksınız."

Thomas önce, "Asla olmaz," dedi.

"Aferin sana, kardeşim!" Marc yan tarafımdan omzuma tokat atıyor.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim ama heyecanlıyım."

Ve gerçek bu.

Bu benim uzun zamandır hayalimdi, ancak bu tüm departmana liderlik etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. Ne yapmam gerektiğini ve işi nasıl üstleneceğimi bilecek kadar uzun süredir buradayım ve bu işi kolunda büyüdüm, ancak kaygı her zaman orada olacak.

Dışarıdan ne kadar sert grndğnzn bir önemi yok. Değişim herkes için korkutucu olabilir.

Sohbet Oliver'a kayıyor ve bize Marc'ın Roxbury'deki yeni evine yaptığı son seyahatten bahsediyor; aile kaçamağı olarak seçtiği güzel, sessiz bir dağ evi. şehrin karmaşasından kaçmak.

"Barmenle hâlâ görüşüyor musun?" Oliver'a sordum.

Yüzü daha önce onda hiç görmediğim bir şekle bürünüyor. Elbette, onu daha önce de gülümserken görmüştüm. Adam glmsemeıi hiç bırakmıyor ama bu seferki farklı.

"Onun bir adı var, biliyorsun," diyor.

"Eww. Yüzünü düzelt." Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. "Neden yle gülümsüyorsun?"

"İşte başlıyoruz," diyor Thomas masaya doğru eğilerek.

"Onun burada, şehirde olduğunu sana şimdi mi söylemeliyim yoksa sonra mı?" Oliver diyor ki.

"Orada yaşadığını sanıyordum?" Marc soruyor.

"O yaptı. Ama..." Oliver duraklar. "Onu yanımda eve getirmiş olabilirim."

Yumruk tokuşturmak için yumruğumu masaya doğru uzatıyorum. "Kardeşim."

Marc ona barmenle olan durumu hakkında daha fazla soru sordukça zihnim dağılıyor. Artık her şeyin ne kadar farklı olduğunu dűřünmeden edemiyorum.

Thomas, Marc ve Oliver hayatlarına devam ediyor.

Aşkın mutluluğunda onlara katılmak istememe neden olmuyor.

Ama keşke onlara Emiline'den bahsedebilseydim diyorum.

Aramızda geçenler aşk olduğundan değil, ama birlikte olduğumuzda çok iyi vakit geçiriyoruz. Aramızdaki yoğun kimyayı kimse inkar edemez.

Ona her baktığımda göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Ne zaman yakınımda olsa onu öpmek ve ona dokunmak için delice bir ihtiyaç duyuyorum.

Bir şey uzun süre uykuda kaldı ve bu duyguyu olduğu gibi kabul etmem yakın zamana kadar sürdü. Onun gibi bir kadının peşini bırakamadığınız bir yanı var.

Bu masada oturmak ve çocuklara bakmak bunu görmemi sağlıyor.

Ama aynı zamanda Silas ile yaptıęım konuřmayı da dűřünmeme neden oluyor.

Bu derin parçam onun beni sevmesine izin veremez. onu sevmeme izin ver.

Ya bir gün işten eve dönerken benden pizza almamı isterse?

Hayır. Hayır, düşüncelerimin o yöne gitmesine izin veremem.

İçimdeki en derin kargaşayı içkimden uzun bir yudum alarak bastırıyorum.

Tam kendimi konuşmaya geri dndrecekken Oliver'ın "O ve kızı" dediğini duyuyorum.

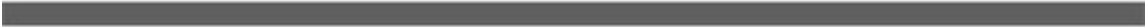
İçkim ağzımdan masanın üzerine fışkırıyor. "Yine mi geldin?"

Bunu kabul etmek onun için büyük bir olay. Bu onun bize orada bir şey olduğunu ve potansiyel olarak kadınla bir gelecek görmek.

Masanın etrafında hayatları değişen arkadaşlarıma bakıyorum. Ben de bazı değişiklikler yapmalı mıyım?

Emiline'e artık bununla savaşmak istemediğimi söyledim.

Kendimi inkâr etmeyi bırakıp bunu gerçekten yapmamın zamanı geldi.

Kafam allak bullak olmaya devam ederken gecenin geri kalanını kendime sakladım. Kapalı otoparktan geçtikten sonra, kapısını çalıp bu konuyu onunla konuşup konuşmamaya karar vermeye çalıştım.

Sonra, Emiline'in bana bir ilişki istemediğini söylediğini hatırlıyorum.

Kahretsin, ona istemediğimi söyledim.

Yüksek sesle inliyorum ve attığım her adımda yumruklarım yanlarımda sıkılıyor. Bu durum beni çok rahatsız ediyor. Emiline'le birlikte olma arzum beynimin her santimetrekaresini işgal ediyor, onu uzaklaştırmaya çalışsam bile.

Sanki onu zihnimde canlandırmışım gibi, kapıyı açıp Daireye çıkan merdivenlere baktım ve onu ilk sahanlıkta birkaç basamak yukarıda dururken gördüm.

Hareket etmesini bekliyorum ama etmiyor. Vücudu basamaklara dönük ama tavana bakarken başı geriye eğik.

"Emiline?" Ona ulaşmak için adımlarımı ikişer ikişer atarak söylüyorum.

İçinde bulunduğu sersemlikten sıyrılıyor ve beni görünce gözleri açılıyor. Yemin ederim nefesinin altında "kahretsin" diye mırıldandığını duydum.

"Ne yapıyorsun?" Endişeyle sordum.

Kollarındaki kitapları kaldırıyor. "Kütüphaneden dönüyorum. Bugün bu dönem için ilk dersimi aldım."

Emiline'in gözlerinde bilmem gereken her şeyi anlatan o bakış var. Gözleri parlıyor sanki ağlıyor ve tekrar ağlamanın eşiğinde.

"Bugün çok fazla bilgi vardı," diye

belirtiyorum. Başını salladı.

"Ve sen kütüphaneye yalnız gittin."

Tekrar başını sallıyor.

Bunaldığını ve beni aramadığını fark ettiğimde içimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor. Onun yanında olmak isterken bununla tek başına uğraşmasını istemiyorum, ama duygularımı bir kenara itiyorum çünkü şu anda bu benimle ilgili değil.

Bana bakıyor ve yanağından tek bir damla yaş süzülmeden önce bir kez göz kırptıyor. Hiç tereddüt etmeden parmağımın tersiyle fırçalayıp uzaklaştırıyorum.

Sonunda "Burada gerçekten çok çabalıyorum" dediğinde bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Güçlü olmaya ve kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum Logan. Olanları kontrol edemezken sorunlarımla sana yük olmak istemiyorum." Emiline'in sesi ağzından çıkan her kelimeyle titriyor.

Ellerim yanaklarını kavrayıp başını kaldırıyor. hafifçe bana bakıyor. "Senin için orada olmama izin vermeni istiyorum, Em."

"Neden?"

Cevap vermek için bekliyorum, doğru kelimelerin aklıma gelmesini umuyorum ama hemen aklıma gelen şeyi söylüyorum. "Bunu tek başına yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

Emiline gözlerini kapatıyor ve ben sadece yüzünü tutmama rağmen vücudunun ellerimin altında gevşediğini hissedebiliyorum. İçime gömülüyor ve başını göğsüme yaslıyor, bir eliyle belime sarılırken diğer eliyle kitaplarını tutmaya devam ediyor.

"Çok yorgunum Logan," diye ağlıyor.

Ellerimden biri başının arkasını kavrayarak onu göğsümde tutarken, diğer elim sırtının üst kısmına doğru ilerliyor.

"Biliyorum, Em."

Çenemi onun başının üstüne koyuyorum ve gözlerim kapanıyor. Kafamda, her an birinin içeri girebileceği bir merdiven boşluğunda durmuyoruz.

Sadece ikimiz varız.

"Hadi seni eve götürelim," dedim ona.

Sonunda benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor. Onu bu halde yalnız bırakmamın imkanı yok.

Adımlarımızı teker teker atıyoruz. Anahtarlarını almak için çantasını karıştırdığı süre boyunca gözlerimi Emiline'den ayırmıyorum. Kapının kilidini açıp arkasından içeri süzülmeden önce tek bir kelime bile etmiyorum.

Duraklıyor, sanki bir sonraki hamlemi değerlendiriyormuş gibi bana bakıyor.

Onu yatak odasına doğru yönlendirmeden önce eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

Çabucak üstünü değiştiriyor, dişlerini fırçalıyor ve yatağa giriyor.

Sessizlik aramızda uzanıyor.

Gömleğimin eteklerine uzanarak, arkasından yatağa girmeden önce başımın üzerine kaldırıyorum. Onu kendime doğru çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. Bal ve vanilya sahnelerimi doldururken nefes alıyorum ve arkasından rahatlatıcı bir nefes veriyorum. Emiline kollarımdayken hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

"Tuttum seni, Em," diye fısıldıyorum kulağına.

Vücudu benimkine doğru gevşemeden önce elleri ön kollarımı üç darbelik bir sıkışma ile kavlıyor.

Ona yaptığım onca şeyi anladığını hiç fark etmemiştim.

Tuttum seni.

Üç kelime için üç nabız. Ve

ikimiz de uykuya daldık.

CHAPTER THIRTY

Emiline

"Bu yılın ikinci haftasında sınavımızın olması saçmalık. sınıflar," diye inliyor Brooke masamın üzerinde duran telefonun hoparlöründen.

"Son dönemimizi bizim için kolaylaştıracaklarını düşünmedin, değil mi?"

"Şey, hayır. Ama aldığımız son birkaç ders için de aynı planı uygulayabilirlerdi. İlk sınavın ikinci hafta değil de üçüncü hafta yapılması çok daha akıllıca bir fikir."

Çalışma kılavuzumuzun sayfalarını çevirirken gülüyorum. Tek kurtarıcımız, bu dönem her sınavın sadece bir vücut sistemi üzerinde olması, birden fazla öğrenmek ve sonra her sınavda ne olacağını bulmak zorunda kalmak yerine.

"Yemek yemeyi unutmadın mı?" diye soruyor bana.

Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum. "Evet, anne."

Onun bilmediği bir Şey var, Logan benim s¼rekli yemek yiyor. İster evime gelip bir Şeyler piŐirsin, ister ders çalıştığımı s¼ylediđimde bir Şeyler getirsin. Bu k¼¼k jest benim için çok Şey ifade ediyor.

"Sadece emin olmaya çalışıyorum. Gittiğinde nasıl olduğunu biliyorum çalışma moduna geçersiniz. Normalde midendeki tek Şey naneli mocha'dır. AŞağıda parti yapıyorum," diye Şaka yapıyor Brooke.

"Histeriksin," diye kestirip atıyorum. "Aslında iyi hissediyorum. İ sinir sistemi hakkındaki t¼m bu içeriği anlıyorum. Ama kesinlikle h¼l¼ gerginim."

"Kızım, t¼m sistemlerim bu konuda gergin."

Ağzından çıkan saçmalıklar.

"Bu arada, çalışmam için telefonu kapatacağım. Biraz daha. Bu akşam Taco Salı'sını kaçıracağım için Şimdiden sinirliyim."

"Her zaman gelecek hafta var. Zaten bu s¼rekli yaptığınız bir Şey değil mi?" Brooke soruyor.

"Öyle, ama bu sefer kardeşimin evindeydi. Oliver'ın yeni bir oda arkadaşı olduğunu s¼ylemiŐtim, hatırlıyor musun?"

"Hatırlatma bana," diyor sinirlenerek. "Oliver Muhtemelen ona deliler gibi aşık oldum ve ateşli sarışın kardeŐle birlikte olma Őansımı kaybettim."

"İlk olarak, ew." Y¼z¼m¼ tiksintiyle buruşturuyorum. "İkincisi, bundan Ő¼pheliyim. Bir kızı var ve Şehirde Şef olmaya alıŐıyor. O sadece ona yardım ediyor. Biliyorsun Oliver asla yerleŐmek. Neyse, konumuz bu değil. Ben

Bu gece onunla tanışacağım için heyecanlıydım ve hepimize yemek pişiriyordu."

"Kesinlikle gitmeliydin. Kitaplardan bir iki saat uzak kalmak ders çalışmana o kadar da zarar vermezdi."

Ah, bir bilsen.

"Evet, sanırım haklısın. Ama ben derslerime döneyim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Yarın görüşürüz," diyor Brooke, ikimiz de telefonu kapatmadan önce.

Sonraki on beş dakikayı çalışma kılavuzlarını gözden geçirerek geçirirken telefonuma bir mesaj geldi.

LOGAN

Ne yapıyorsun?

Ekranımdaki mesaja bakıyorum çünkü Logan bana hiç mesaj atmıyor. Bunun kanıtı, Logan'ın bana tek bir Bundan önce de aramızda bir mesaj vardı.

Bu gece için ders çalışmayı bitiriyorum ve biraz kanepede dinlenmeyi planlıyorum.

Yalan değil. Ben sadece son gözden geçirmeyi tamamlıyordum sayfalarını karıştırdım ve bu gece gerçekten uyuyabilmek için değersiz bir TV şovuyla rahatlamak istedim.

LOGAN

Hayır, değilsin.

Tam onun mesajını okurken, kapım çalındı.

Sandalyemden fırlayıp dairemin girişine koşuyorum. Kapıyı açtığımda Logan'ı ayakta dikilirken buldum. gri eşofman altı ve sweatshirt, bacaklarını iki yana açmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Deli gibi görünüyor.

"İyi misin?"

"Kapınız gerçekten kilitli olsaydı çok daha iyi olurdu," diye alay ediyor.

"Öyleydi," diye yalan söylüyorum, fark etmemesini umuyorum.

"Hayır, değildi." Başını sallıyor. "Birkaç dakika önce kapıyı açtığımı bile duymadın, değil mi?"

"Şey..."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye sözümü kesti Logan. daireme adım attım. "Televizyon seyretmeyi planladığımı biliyorum ama biraz dinlenmen gerek-"

Ne giydiğimi fark ettiğinde sözleri yetersiz kalıyor. Bakışlarının ağırlığı altında hemen utandığımı hissediyorum. Ben Adamın önünde külot ve sütyenle durdum, ama asla geri vermediğim kazağını giyerken yakalanmak çok farklı hissettiriyor.

"Geri vermeyi düşünüyorum."

Dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Sende kalsın. Sana daha çok yakışıyor."

Yanaklarım ısınıyor ve yeniden utangaç hissediyorum.

"Ayrıca, bu gece buna ihtiyacın olacak," diye ekliyor.

"Ceket almamı istemiyor musun?" Sırıtiyorum, Geçmişteki benzer bir konuşmayı hatırlayarak. "Sen Dışarı çok soğuk olduğu için biliyor musun baba?"

Logan boğazını temizleyerek, "Emiline, bitirmeye vaktimizin olmayacağı bir şeye başlama," diye uyarıyor. "Sweatshirt üzerinde kalsın ama bir ceket de giy."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tamam. Ama nereye gidiyoruz? Bu inceleme paketini bitirmem gerek."

"Ve eğer geri çekilmezsen devam edeceğini ve sarmal olacağını bilecek kadar seni tanıyorum. Bu yüzden gitmemiz için mükemmel bir yer buldum ama orası soğuk olacak."

Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum ve sonunda elinde ne varsa kabul ediyorum. Üzerime siyah bir tayt ve spor sütyeni geçiriyorum ve yatak odamdan çıkarken bir ceket almayı unutmayarak onun kazağını tekrar giyiyorum.

Oturma odasına tekrar girer girmez Logan, "Gidelim," diyor.

Dışarı çıkıyoruz ve beni kamyonetine ve otoparka doğru yönlendireceğini düşünüyorum. Bunun yerine, kaldırıma doğru yürüyor ve beni içeriye, caddeden uzağa götürüyor.

Bekle.

"Nereye gidiyoruz?" Tekrar

soruyorum. "Spor salonuna."

"Geç oldu. Kapalı değiller mi? Ayrıca, şu anda çalışmak istediğimden emin değilim," diyorum ona dürüstçe.

"Çalışmıyoruz ve evet, halka kapalıyız."

"Yirmi dört saat erişim için anahtarınız falan mı var?" Şakayla karışık sordum.

"Bu gece var."

Adımlarım sendeliyor ama spor salonuna varana kadar ona ayak uyduruyorum. İçerisi zifiri karanlık. Logan kapının kilidini açmak için cebinden bir anahtar çıkartıyor. Bunu yaptıktan sonra, beni içeri yönlendirmek için elini belime koyuyor ve sadece küçük bir dokunuş bile ellerini üzerimde tutmasını istememe neden oluyor.

Karanlık binada yürümeden önce kapıyı arkamızdan kilitledi ve beni kutunun bulunduğu arka tarafa götürdü.

Ne planladığını anladığımda ona "Hayır," diyorum. "Sana boks yapamayacağımı söyledim."

Logan gülümsüyor. "Sahibini tanıyorum ve bana bir iyilik borcu var. Bu gece benimle boks yapacaksın. Bunun seni gerdiğini söylediğini biliyorum ama burada sadece ben varım. Kamera da yok." zel odanın ışık düğmesini viriyor ve odayı yumuşak sarı bir parıltı aydınlatıyor.

Burada olmak gözümü korkutuyor ama sadece Logan olduğunu bilmek beni daha az endişelendiriyor.

"Dinle," diyor, vücudunu hareket ettirerek ayakta duruyor. Tam nmde. Bana bakmak için eğilirken elleri omuzlarıma iniyor. "Bunu daha önce hiç yapmadığını biliyorum ve sorun değil." Logan omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve açık odaya doğru yürüyor. "İş yerinde kötü bir gece geçirdikten sonra Silas beni burayla tanıştırdı. Burası içimizde tuttuğumuz her şeyi serbest bırakmak için geldiğimiz yer. Çoğu zaman birbirimize tek kelime etmiyoruz ama ikimiz de biliyoruz ki hissettiğimiz her şeyi bildiğimiz tek yolla bedenlerimizden dışarı atıyoruz. Sadece bir şey var Yani..."

"Terapötik," diye onun yerine cevap veriyorum.

Logan yüzünü bana dönüyor, ringin ortasında duruyor. "Evet. Bunun bir şey olabileceğini düşündüm.

Sen de yapabilirsin. Eğer sevmezsen, bir daha asla yapmak zorunda kalmayız ama bunu çok düşündüm. Silas'la buraya geldiğim son birkaç seferde seni düşündüm."

"Ben mi?"

Başını sallıyor. "Beni delirtiyorsun. Hiç tahmin etmediğim bir şekilde ve bu beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı."

Logan'ın bana katlanamadığına inanarak o kadar uzun zaman geçirdim ki, işte yine karşımda duruyor ve onu içeri almamı istiyor.

"Sana bunu tek başına yapmanı istemediğimi söyledim ve her kelimesinde ciddi dim," diye devam ediyor.

Yanıt olarak hızla başımı sallıyorum çünkü onu tamamen içeri almak istiyorum.

Ben de ona katılmak için ringe çıktım. "Bana ne yapacağımı söyle."

Logan gülümsüyor ve onun iki büyük kırmızı eldiven almasını izlerken vücudumdaki her şey aydınlanıyor. Ellerimi kaldırıp bana takmadan önce yavaşça bana doğru yürüyor. İlk başta ağır geliyorlar, ama bir kez bağladığında Bileğime dolanır, onlara uyum sağlarım ve hemen üzerimde sahip olduğumu bilmediğim bir güç hissedirim.

Logan kendisi de iki eldiven takıyor ama benimkilerin aksine onunkiler düz. Sonra önümde yerini alıyor ve iki elini de havaya kaldırıyor. "Yumruklarını atarken bunları hedef alacaksın."

Başımı salladım ve ilkini attım. "Böyle mi?" Doğru yapıp yapmadığımdan emin olmadan soruyorum.

Bana sırtlıyor ve başını eğiyor. "Hadi ama Emmy. İçinde biraz güç olduğunu biliyorum. Göster bana."

Derin bir nefes alıp veriyorum ve bu sefer biraz daha sert vuruyorum.

"İşte böyle, Emmy. Devam et," diyor Logan, önümdeki pozisyonunu koruyarak.

Beni kızdırmaya çalışıyor, daha sert yumruk atmam için bu lakabı tekrar tekrar kullanıyor. Bu sefer, deniyorum Arka arkaya iki yumruk atıyor. İkinci yumruk eldiveni ile birleştğinde, daha önce hiç hissetmediğim bir şey içimde dalgalanıyor. Kelimelerle tarif edemeyeceğim bir duygu.

Sonra devam ediyorum ve Logan'ın bana söylediği gibi, içimde tuttuğum her şeyi serbest bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Herkesin benimle gurur duyması için çok uzun süre mücadele ettim.

En küçük ve tek kız kardeş olarak, yükselmem gerektiğini düşündüğüm beklentileri karşılamak için çok mücadele ettim. Kimse bana harika olmam gerektiğini söylemedi ama kardeşlerim öyle. Ford ailesinin kalıplarına uymaya çalışmak bana doğru geldi.

Ama hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağıma dair içimde ezici bir his vardı.

Ve kardeşlerim bana ne söylerse söylesin, onları asla yeterince gururlandıramayacağımı hissettim.

İşte o zaman panik başlıyor ve bunları söylemek zorunda oldukları için mi, ben onların küçük kız kardeşiyim ve bu onların işi olduğu için mi yoksa gerçekten içlerinden geldiği için mi söylediklerini sorguluyorum.

Buna bir de iyi bir hemşire olup olamayacağım endişesi ekleniyor. Bu meslek zorlu ve her zaman üstesinden gelip gelemeyeceğimi merak ediyorum. Gerçek dünyada hastalara bakabilecek kadar zeki miyim?

Düşüncelerimi susturmayı umarak yumruk üstüne yumruk atıyorum.

Logan beni bir kez bile durdurmadı. Bana yavaşlamamı ya da sakın olmamı söylemedi. Sadece orada duruyor ve beni tutan her şeyi serbest bırakmama izin veriyor.

Sonunda durduğumda, onun önünde tamamen yıkılmamak için nefesimi kontrol etmeye çalışırken eldivenli ellerim yanlarıma düşüyor.

"Nasıl hissettirdi?"

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum. "Bunu yaptığında aklın hep tuhaf yerlere mi gidiyor?"

Başını sallıyor.

"Sanırım bunun neden işe yaradığını şimdi anlıyorum."

Eldivenli ellerimi tekrar kaldırıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var." Logan hazır olmasa da yumruk atmaya başlıyorum. "Kendime bu kadar baskı yapmaktan nefret ediyorum."

Sonunda uzun zamandır içime gömdüğüm kelimeleri söylüyorum. Logan'ın zihnimin daha derin kısımlarına girmesine izin vermek istiyorum. Ona güvenebileceğimi biliyorum ve vurmakla meşgul olmak paylaşmayı çok daha kolay hale getiriyor.

"Kardeşlerim çok başarılı."

Elindeki eldivene iki yumruk daha atıyorum. "Ya değilsem?"

Logan'ın cevap vermesine fırsat vermiyorum çünkü cesur davranıp ona doğru kanca atmaya başlıyorum. Elimde hiç Ne yaptığımı bilmiyorum ama bazı yumrukların ne olduğunu bilmek için orada burada boks yapan insanları izledim.

"Ben

sadece." Bir

yumruk

daha.

"İstiyorum."

Sağ kroşe.

"Lanet

olsun." Bir

yumruk

daha.

"Yeterli ol."

Son bir çapraz yumrukla yerde dizlerimin üzerine çöküyorum ve eldivenli ellerimle kendimi tutuyorum.

"Sadece yeterli olmak istiyorum," diyorum bu sefer daha sessiz.

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın akmasını istiyorum çünkü bu, minderde gözyaşlarına izin veren bir spor gibi görünmüyor. O kadar sert yumruk attığım için bitkin hissediyorum ama içimde kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum.

Duygularım bu kadar yüksekken, normalde bir panik atak başlardı.

Ama öyle değil.

Nefes alışım hızlı ama kontrollü.

"Emiline," diye fısıldıyor Logan, benim hizama kadar çömelerek. "Bana bak."

Parmak eklemlerini çenemin altına dayıyor ve bunu yapmam için beni zorluyor. İsteksizce gözlerimi açıyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum. Gözümün kenarında bir damla yaş oluşuyor ve daha fazlasının düşmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Sen yeterlisin, Em. Yeterliden de fazlasısın. Sen Emiline Ford'sun ve dışarıda senin gibi kimse yok."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, tek gözyaşım kaçıyor. Burada neler olduğunu düşünürken zihnimin dağılmasına engel olamıyorum. Daha spesifik olarak, ne olduğunu Logan ve benim aramda oluyor.

Sonunda gözlerimi tekrar açtığımda onu hâlâ bana bakarken buluyorum. "Logan, ne yapıyoruz biz?"

"Konuşuyoruz."

Başımı salladım. "Hayır. Biz. İşte. Aramızda ne var?"

Konuşmadan önce yutkunmasını izliyorum: "Sen ne yapmak istiyorsan onu yapıyoruz. Bunun keşfedilmemiş bir bölge olduğunu biliyorum ama kendimi giderek daha fazla senin kişin olmak isterken buluyorum."

"Benim adamım mı olmak istiyorsun?"

Logan başını sallar. "Açıkta. Gizlice. Kapalı kapılar ardında kapılar." Omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen öyle olsun. Sadece senden uzak kalmak istemediğimi biliyorum."

Kendimi kaldırıyorum ve kollarına atılıyorum. Topuklarının üzerine düşerken beni zahmetsizce yakalıyor. Logan'a her zamankinden daha sıkı sarılıyorum, o da aynısını yapıyor.

İçimden bir duygu dalgası geçiyor. Mutluluk korkuyla karışık, çünkü bunun kötü bitme ihtimali var.

Kalbimi kırılmak üzere ortaya koyma ihtimalim var.
Ama bu riski göze alıyorum.

CHAPTER THIRTY-ONE

Logan

EMILINE bana içini açtı ve kafasından geçenleri bana gösterdi, ki benim de tek istediğim buydu.

Kucağımdan hafifçe çekiliyor ama kollarını boynuma dolamaya devam ediyor.

"Aramızdaki pek çok şeyin bir sır olduğunu hissediyorum," diyor. "Aramızdaki bu şeyi herkesten saklamandan nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Eğer istediğin buysa benim için sorun yok. Hazır değilsek herkese bir şey söylemek için acele etmemizi istemiyorum."

Başını sallıyor ve bana bakmaya devam ediyor. Gözlerindeki bakıştan bunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Emiline bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Bunun bunalıcı olmasını istemiyorum, o yüzden önce bu dönemi atlatmaya ne dersin? Eğer Haziran'a kadar

Mezun olursak, ikimiz de bunu devam ettirmek ve kardeşlerine bizden bahsetmek istiyoruz, hemen yanında olacağım, elini tutacağım."

Bu gülümseme gerçek ve samimi ve benim sayemde. "Şimdi eve gidelim."

Ayağa kalktım ve onu kaldırmaya yardım etmek için elimi uzattım. Daha sonra ben eldivenleri temizlerken o da eldivenlerini çıkarıp aynısını yapıyor. Tam çıkmak üzereyken beni durdurdu.

"Logan," diyor arkamdan. Dönüp ona bakıyorum. "Benim evime gelmek ister misin?"

Ona doğru iki adım atmadan önce sırtıyorum. "Aklında ne var?"

Emiline omuz silkti ve yanımdan geçerek ön kapıya doğru yürüdü. "Drama dolu televizyon programımı izlemeye gidiyordum. Washington DC'de herkesin sorunlarını çözen belalı bir avukat hakkında. Bir de başkanla arasında bir şeyler var. Çok güzel bir şey. Bana katılabilirsin."

Kapının kilidini açıp onu dışarı çıkarırken bir kahkaha atıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Gerçekten izleyeceğimizi düşünmen çok tatlı."

Dudakları ayrılıyor ve evine doğru yürüyorum, yol boyunca aramızda bir sessizlik var. Havada ikimizin de kabul etmek istemediği bir gerilim var.

Kapının kilidini açıp eşiği geçer geçmez, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve onu kapının arkasına sıkıştırıyorum. İki elimle onu kafesliyorum.

ve vücudumu ona bastırıyorum, böylece üzerimdeki etkisini hissediyor.

"Logan," diye nefes alıyor.

"Seni evimde gördüğümünden beri seni tekrar öpmek istiyorum. Sweatshirt," diyorum dudaklarına karşı. "Söyle bana, neden geri vermedin?"

"Çünkü." İki elini göğsüme koyuyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. Yavaşça eşofmanımın eteklerine uzanıyor ve onu başının üzerinden kaldırıp yanındaki yere atıyor ve sadece spor sütyeniyle kalıyor. "Bir noktada onu çıkardığımı göreceğini umuyordum."

Göğsümde bir hırıltı titreşiyor. "Şimdi

beni öpebilirsin," diyor.

Bir saniye bile kaybetmeden dudaklarına yapışıyorum. Sonunda neyi seçeceğini bilmiyorum ama Emiline izin verirse, bu dudaklar benim olacak, başkasının değil.

Vücudu benimkine bastırıyor ve onu kaldırıp tekrar kapıya doğru tutuyorum. Kollarını boynuma doladı ve ellerim her yerini dolaşırken onu çılgınca öptüm. Dokunabileceğim açıkta kalan kısımlarına. Bana doğru açılıyor ve öpüşmeyi derinleştirmek için başını kaldırıyor.

Hiç kimseyi Emiline Ford'u istediğim gibi istememiştim.

Ona spor salonunda söylediğim her

şeyde ciddiydim. O yeterli.

O fazlasıyla yeterli.

O her şey.

"Logan," diye nefes nefese dudaklarıma yapışıyor. "Beni odama götür."

Bacakları hala benimkilere sıkıca sarılıyken odasına doğru yürürken onu kollarımda sıkıca tutuyorum.

Onu yatağa atmaya ve her yönden sahiplenmeye tamamen hazırım, ama önümde durmak için kıpırdanıyor. Omuzlarımdaki elleri göğsümden karnıma doğru iniyor ve gömleğimin eteğine ulaşip onu başımın üzerine kaldırıyor.

Bir sonraki eşofmanımın bel bandını bulduğunda dudaklarında bir sırıtma oluşuyor.

Altına uzanıyor ve elleri sikimi kavradığı anda kendimi kaybediyorum. Kendimi tuttuğum ve onu yatağa atıp hemen burada sikmediğim için madalya almalıyım.

"Tanrım," diye fısıldıyor, ancak birilerinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Çok sıcak olduğu için alt dudağımı

ısıırıyorum. "Burada ne yapmayı

planlıyorsun, Em?"

"Artık pek emin değilim." Utangaç bir şekilde gülüyor. "Aletin bir silah gibi hissettiriyor. Bunu yanında taşımak için iznin var mı?"

Gülüyorum ama sesi gergin çıkıyor çünkü eli hâlâ bana sarılmış durumda. "Başa çıkabilirsin."

Kahkahası kesiliyor ve dudakları aralanıyor. Şu anda sikimin etrafına sarılmasını istediğim o mükemmel, yumuşak pembe dudaklar.

Emiline boştaki eliyle eşofmanımın kemerini çekiştiriyor, eşofmanımı ve boxer külotumu yere itiyor.

Sikim serbest kalıyor ve gözlerini benimkilere kilitlemiş bir halde kendini önümde yere bırakıyor. Yerleşene kadar dudaklarında şeytani bir sırıtma oynuyor
Topuklarının üzerinde, ağrıyan sikim yüzüne sadece birkaç santim uzaktayken bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" Çenesini parmaklarımın arasına alarak ona soruyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı çok iyi bildiğimden emin değilim ama yapmak istiyorum..." Sözleri kesiliyor ve bana böyle şeylerden bahsederken gergin olduğunu hatırlatıyor.

"Ne yapmak istiyorsun, Em?"

Aletimden bana bakıyor ve kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyor.

"Kelimelerini benim için kullan."

"Aletin," diyor Emiline sonunda. Sesi sanki beni ağzına almak için sabırsızlanıyormuş gibi aciliyetle doluydu. "Aletini emmek istiyorum Logan" demeden önce topuklarına doğru kayıyor. Sana kendini iyi hissettirmek istiyorum."

Kımıldamıyorum.

Hareket edemiyorum

.

Aramızdaki ilişkinin değiştiği andan itibaren beni iyi hissettirdiğini bilmiyor mu? Kendimi daha hafif, daha 6zg6r ve daha mutlu hissettim.

Bu aynı zamanda bana g6vendiğini de g6steriyor.

Tanıdığım çoğu insanın g6vendiğini biliyorum ama onun bana g6venmesi farklı hissettiriyor.

Daha iyi.

Elimi nazikçe başının 6st6nde gezdirdikten sonra Onu yerinde tutarken parmaklarımın saçlarına dolanmasına

izin veriyorum. "Em," diye emrediyorum ona.

şaftımı kavrarken dudağının k6şesi yukarı kalkıyor. Temas sırasında tıslıyorum. Elini k6kten uca kadar uzunluğumda yukarı aşağı kaydırıyor, sonra eğilip d6l 6ncesi damlasını yalıyor.

"Siktir," diye seslendim.

Dudaklarını başımın etrafına sarıp beni ağzına aldığı anda başım geriye d6ř6yor. Elleri hala Etrafıma sarılmış, ağzıyla uyum içinde yukarı ve aşağı hareket ettiriyor.

Ona tekrar bakmaya korkuyorum.

Bunu yaparsam daha fazla dayanamayacağımı biliyorum ama siktir et. Onun beni 6zd6đ6n6 g6rmek istiyorum.

G6zlerim açıldığında, çoktan bana bakıyordu. Kirpikleri çırpınıyor ve ağzı sikimle doluyordu.

"Ağzın sikimle doluyken benim için diz 6km6ř haline bak."

Beni emmeye devam ederken arada bir kalçalarını oynatmasını izliyorum. O tahrik oluyor, bu da beni sadece kenara yaklaştırıyor.

Bir arada tutmak zorundayım.

Kendimi tutmalıyım çünkü bu kadar çabuk bitemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Hareketlerine ara veriyor, hava almak için bir mola vermek üzere sikimi pat diye ağzından çıkarıyor. Gözlerinin uzunluğuma baktığı yere bakıyorum, bakımlarından dolayı parlıyordu.

Bu kez biraz daha kuvvetle kavırıyor ve elini tekrar aşağı yukarı hareket ettiriyor, her hareketinde büküyor.

"Hmm. Bu çok iyi hissettiriyor, Emiline. Çok iyi gidiyorsun."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "O güzel küçük ağzınla beni çok iyi alıyorsun. Şu anda seni becersem amının beni ne kadar iyi alacağını hayal edebiliyorum."

Altımda kıpırdanıyor, sikimi kökünden ucuna kadar yalamadan önce daha hızlı ve daha sert okşuyor.

"Bu seni tahrik ediyor, değil mi? Sikimi içinde kaydırma fikri." Biraz daha kıvranıyor. "O mükemmel amcığını sikmek mi?"

Beni tekrar ağzına alırken inliyor. Boğazının arkasına vuruyorum ve neredeyse orada yanıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, vücudum zevkten titriyor. Elim başının arkasını kavriyor, kalçalarımı çalıştırıp yüzünü sikerken onu sabit tutuyor.

Gözleri çırpınarak kapanıyor ve gözlerinin kenarında yaşlar oluşuyor.

Yaklaşan orgazmım daha da şiddetlenirken çenem bükülüyor.

Kendini sabit tutmak ve ona verdiğim her şeyi almak için kalçalarımı kavramadan önce elleri uyluklarımın üzerinde dolaşıyor. Kendimi daha yakın hissettiğimde, ağzından çekiliyorum.

"İyi bir kız olup boğazından aşağı boşalmama izin verecek misin?"

Tekrar tekrar başını sallıyor.

"Sözlerine ihtiyacım var,

Emiline." "Evet. Boğazımdan

aşağı in."

Başparmağımla yanağını okşayarak ona sırtıyıyorum.
"Lütfen dediğini duymadım. Sevdiğimi biliyorsun
Benim için yalvardığını

duymak." "Lütfen,

Logan."

Boştaki elimle sikimi kavriyorum ve ağzına doğru eğiyorum. Benim için çok hevesle açılıyor, daha fazlası için hazır. Dili dışarı çıktığında, kendimi içeri sokuyorum. Gözleri çırpınıyor
Boyumun etrafında onaylayarak mırıldanırken anında kapandı.

O kontrolü ele alınca bırakıyorum ve sabit bir ritimle girip çıkarken iki elimi başının arkasına götürüyorum.

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

"Boşalacağım," diyorum ona, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Boştaki eli daha fazla tutabilmek için kıcıımı kavlıyor. Sikim boğazının arkasına çarpıyor ve boşalmadan hemen önce boğazının daraldığını hissediyorum.

Onun adını haykırırken yıldızlar görüşümde

dans ediyor. "Em, siktir."

Ben ağzının içindeki her şeyi serbest bırakırken bana bakarak inliyor.

Başımı arkaya eğip bu hissin geçmesini istiyorum ama geçmiyor. Söz konusu o olduğunda bu hissin geçmesi imkânsız.

Beni ağzından çıkarıyor ve ona baktığımda yutkunmasını dikkatle izliyorum. Eli yukarı kalktı, ve az önce yaptığımız pisliği ağzının kenarından siliyor.

"Bu..." diye söze başladı ama ben onu çekip kollarıma alarak sözünü kestim.

Dudaklarım umutsuz bir öpücükle onunkilerle buluştu. Bundan önce benim değilse bile, şimdi benim olduğu kesin.

Bacakları belime dolanmışken ve vücudunun bu şekilde benimkiyle birleştiğini hissederken, sikim yeniden canlanıyor. Onunla ara vermeye gerek yok çünkü her Yaptığı tek şey beni tahrik ediyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Senin merhametine kaldım, Emiline. Neye ihtiyacın varsa, ne istiyorsan, hepsi senindir."

Hafifçe gülüyor. "Kahretsin, o zaman sakso çekmekten A+ almışım, ha?"

Gülüştüne katılmıyorum çünkü öyle olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Alnım onunkine değiyor. "Bundan çok daha fazlası. Seninle olmak ve seni kollarıma almak... Daha fazlasını istiyorum. Bu sefer seninle mi? Daha fazlasını istiyorum. Yani ne istersen, senindir."

Emiline bir an duraksıyor, gözleri yüzümü taramadan önce geri çekiliyor, sanki ciddi olup olmadığını ya da bunu o anın heyecanıyla mı söylediğini anlamaya çalışıyor.

Ve kahretsin, keşke tüm bunları daha önce söyleseydim çünkü aramızda gerçekten neler olduğuyla savaşıarak çok fazla zaman kaybettim.

"Beni becermeni istiyorum Logan."

"I..." Sözlerim yetersiz kalıyor çünkü bunu benim yanımda konuşamadıktan sonra bana bu kadar cesurca söylediğini duymak içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Eğer bunu yaparsam, kendimi durduramam," diyorum ona ciddi bir şekilde.

Emiline alnını alnıma bastırıyor, bacaklarını belime dolayarak beni daha sıkı tutuyor. "O zaman durma."

Onu yatağa yatırıyorum ve o da çarşafların üzerinde çırpınıyor. Taytını aceleyle indiriyor ve spor sütyenini yırtarak külotundan başka bir şey giymiyor. O

Kendini yatağın ortasına yerleştiriyor, dirseklerine dayanıyor ve boğucu gözlerle bana bakıyor.

Hareket etmiyorum. Denesem bile yapamam.

Göğüsleri diri ve yuvarlak. Ellerimi üzerlerinde gezdirmek, sert meme ucunu dişlerimin arasına alıp emmek ve dokunuşlarımın altında solduğunu hissetmek istiyorum.

Gözlerim vücudunu takip ediyor ve dantel külotundaki ıslak noktayı gözle görülür bir şekilde görebiliyorum. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde dudaklarım yukarı kalkıyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle boks yapmaya gelirken dantel külot mu giydin?"

"Bana nereye gittiğimizi söylemedin. Sadece üzerimde bir sweatshirt ve ceket olmasını sağladın. Bilirsin, küçük koruyucu baba şeyini yaptın."

Sikim kıpırdarken bu kelimeyi kullandığım için homurdanıyorum.

Gözleri hareketi izliyor. "Baba sapkınlığın mı var?" Sırıttıyor.

"Hayır. Ama Emiline sapkınlığım var." Sikimi avucumun içinde tutup iki kez pompalarken ona gülümsüyorum. "Benim için külotunu çıkar."

Kalçalarını kaldırıyor ve bir parmağını kalçalarındaki ince kayışa geçirip bacaklarından aşağı kaydırıyor. O kadar yavaş ki izlemek fiziksel olarak acı veriyor. Sonra onları yana fırlatıyor ve bacaklarını benim için açıyor.

"Çok hevesli," diye törpüledim. "Şimdi kendine dokun. Bana ne kadar ıslak olduğunu göstermeni istiyorum. Sikimi emerek ne kadar tahrik olduğunu göster bana."

Emiline'in dudakları mükemmel bir O şekli alırken, gözlerindeki bakış arzuyla hararetlenen bir bakışa dönüşüyor.

"Çok hevesliyim," diyor ellerini tutup iki göğsünü de avuçlayarak.

Her hareketini izlerken sikimi daha sıkı kavıyorum.

Temas için can attığı her halinden belli olan amcığının hemen üstündeki noktaya ulaşana kadar ellerini karnından aşağı doğru nazikçe kaydırıyor. Parmağı aşağıya uzanıyor, kayboluyor çekmeden hemen önce amına sokuyor ve bana göstermek için havaya kaldırıyor.

Kendimi yatağın kenarına getirdim ve onun üzerine eğildim. Bir elim sikimin etrafında duruyor, diğer elim bileğini sarıyor ve parmağını dudaklarımın arasına alıp emerek temizliyorum.

Nefesini içine çekiyor, ağzı hafifçe aralanıyor.

"Bundan tahrik olduğunu biliyordum. Benim için yanıp tutuşuyor olmalısın."

"Seni şu anda çok kötü istiyorum. Her şeyini. Her şeyi istiyorum."

Cüzdanıma uzanıp bir prezervatif almak için bir an uzaklaşıyorum. Geri dönüp onu alt dudağını dişlerinin arasına almış halde bulmadan önce hızla takıyorum.

Yatağa tırmanıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. Benim için daha geniş bir şekilde açılıyor ve sikimin başı zonklayan klitorisinin hemen üzerinde duracak kadar eğiliyorum.

O kadar çok damlamasına rağmen, amına tükürürken gözlerimi sabit tutuyorum. Nefes nefese kaldı ve gözleri dalgalandı.

Bir an için kapattım, sonra ne yapacağımı izlemek için açtım.

Sikimi ıslaklığının içinde birkaç kez gezdiriyorum. Klitorisine bastırduğımda kalçaları kalkıyor.

Sikimi eğiyorum ve yavaşça içine bastırıyorum.

"Vay anasını," diye haykırıyor Emiline sadece ucu

içerideyken. "Benim için çok ıslaksın," diye tıslıyorum.

Biraz daha içeri ittiğimde etrafımdaki hissi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Boğazından aşağı inmenin beni durduracağını düşünmüştüm ama bu his başka hiçbir şeye benzemiyor.

"Sik beni Logan," diyor, nefes nefese kalmış bir halde.

"Şu anda kendimi toparlamak için gerçekten çok

çalışıyorum. I
bir dakikaya ihtiyacım var."

İçinden çıkmadan önce kendimi bir, iki, üç nefes boyunca içinde tutuyorum. Bu sefer kendimi içeri ittiğimde, tam kabzaya ulaşana kadar biraz daha hızlı hareket ediyorum.

Başımı geriye atıyorum ve vücudumu ele geçiren hisle gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Sonunda kendimi toparladığımda, mükemmel ritmi bularak ve hissettiğim her şeyi onun da hissetmesini sağlayarak içine girip çıkıyorum.

"Konuş benimle, Em."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Kendimi... çok dolu hissediyorum. Çok iyi hissediyorum."

"Sikimi çok iyi alıyorsun." Hareketlerimi duraklatıyorum, içinde tamamen kaybolana kadar ona tamamen bastırıyorum

Onu. Başlandığımız yere bakıyorum. "Tanrım, sanırım bir dakikaya daha ihtiyacım olabilir."

"Hayır, durma," diye yalvarıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Şu anda sikim içinde ve sen hâlâ yalvarıyorsun, değil mi Emiline? Açgözlüsün, değil mi?"

"Evet," diye haykırıyor. "Evet. Lütfen devam et."

Ondan çekiliyorum ve olabildiğince sert sokuyorum, her hareketimde hareketlerim hızlanıyor. Amcığı etrafımda titreşiyor ve yakın olduğunu biliyorum.

"Logan," diye bağılıyor, kollarını başının üzerine atıyor ve etrafındaki çarşafı tutuyor. "Siktir. Logan."

"İşte bu kadar. Benim için geldiğinde adımı haykır. Çünkü başka hiç kimse seni bir daha böyle boşaltamayacak. Sadece ben."

Başını sallıyor, kalçaları içime giriyor. "Hiç kimse," diye inliyor. "Sadece sen. Aman Tanrım. Ben... Ben boşalacağım."

Bunu onun için sadece benim yapabileceğimi onaylaması beni vahşileştiriyor, ona daha sert ve daha hızlı girmeye zorluyor.

Ona doğru eğilip ellerimle başını tutuyorum, çünkü yüzünün bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Bir hamle daha yapınca altımda parçalanıyor.

Sırtını yataktan kaldırırken dudaklarında benim adım var ve altımda kıvranıyor, vücudu orgazmdan titriyor.

Benim için gelmesini izlemek bile beni onunla birlikte u urumun kenarına g nderiyor.

"Emiline," diye tekrar tekrar adını fısıldıyorum, ancak  aşkınlığından duyabildiğinden emin değilim.

Boşaldığını gördüm, ama onun içinde olmak ve bunu hissetmek daha fazlasını istediğim yepyeni bir duygu.

Yüzümü onunkine yaklaştırıp alnımı onunkine yasladığımda ondan ayrılmaya zahmet etmiyorum. "Emiline," diye tekrar fısıldıyorum. "Siktir." Başka bir şey söylemeden önce onu  p yorum.

     ger ek  u ki, ne s yleyeceğimi bilmiyorum.  u anda nasıl hissettiğimi tam olarak anlatacak kelime yok.

 p  memiz bu sefer yavaş ve geçici. Az

 nce yaptığımız  eyin bir m hr .

Telefonu diğ er odada durmadan  almaya başlıyor ve onu ger ekliğ  geri d nmeye zorluyor. Yavaş a i inden  ıkıyorum ve sırt st  yatana kadar onun yanına yuvarlanıyorum.

"Birileri bana ulaşmak i in yanıp tutu uyor." G l yor ve telefonunu almaya gitmeden  nce giymek i in bir ti  rte uzanıyor.

Uzaklaşmasını izliyorum ama yataktan kalkmıyorum. Bedenim t kenmi  durumda ve beynim yaptığımız her  eyin  zerinde d n p duruyor.

Karde leri bunu  ğrenirlerse beni  ld r rl r ve doğrusu umurumda da değil.

Onunla birlikte olmak hayatımda eksik olduğ unu bilmediğim bir  eyleri aydınlatıyor. Kalbimin bir daha asla

ve içimden bir parça bunu korumak ve duvarı ayakta tutmak istiyor.

Ama bir parçam Emiline'in bunu çözmesini istiyor.

Geri döndüğünde yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Dirseklerimin üzerine oturdum. "Her şey

yolunda mı?" "Cevapsız aramanız var

mı?"

Kendimi yataktan kaldırıp eşofmanlarıma uzanıyorum ve telefonumu bulmadan önce onları çekiştiriyorum. "Thomas'tan iki cevapsız arama var."

"Kahretsin." Odayı adımlarken eli başının üstüne gitti. "Kız çetesi grup sohbetimizde Peyton ve Avery'den kardeşlerimin bu gece ders mi çalıştığını yoksa seninle mi olduğumu sorguladıklarına dair bir mesaj var."

Gömleğimi bulup üzerime geçirdim. "Kahretsin. Onlar gelmeden gitmeliyim."

Dudakları kaşlarını çattı. "Evet. Gerçekten ortaya çıkacaklarını sanmıyorum ama asla bilemezsin."

"Asla bilemezsin," diye tekrarlıyorum, ayrılmak istemiyorum ama bu şekilde öğrenmelerini de istemiyorum.

Enseme uzanıyor ve beni tekrar öpüyor. Bu bir veda öpücüğü değil, sadece durumun ne olduğunu kabul ediyor ve ikimizin de aynı sayfada olduğumuzu biliyor.

Sonunda beni kapıya kadar geçirdi. Koridorda durup ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

"İyi geceler Logan," diyor ve kapıyı üzerime kapatıyor.

Kapının yüzüme kapanmasını engellemek için kolumu uzatıyorum çünkü bana bir kez daha iyi geceler demesine ve benim de aptalca karşılık vermememe izin vermeyeceğim.

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"İyi geceler, Emiline," diyorum ve dudaklarımı kısa bir öpücük için ona bastırıyorum.

Sanki onun için aya asılmışım gibi bana gülümsüyor. "Ve mutlu yıllar."

Bana baktı, hatırladığım için bile şok olmuştu. Doğum gününe daha birkaç saat olmasına rağmen, bunu ona ilk söyleyen ben olmak istedim.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.
"Hatırladığına inanamıyorum."

Göz kırpıyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük daha konduruyorum. "Konu sen olunca her şeyi hatırlıyorum."

Kapıyı kapattıktan sonra -kilitlediğinden de emin oluyorum- uzaklaşmadan önce birkaç dakika kapının önünde duruyorum.

Ve aklımdan geçen tek düşünce Emiline Ford tarafından tamamen ve tamamen mahvedildiğim.

CHAPTER THIRTY-TWO

Emiline

Şubat

Logan ve ben aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmeye karar vereli iki hafta oldu.

Kardeşlerime ya da herhangi birine bir şey söylemek için mezuniyetimi beklememizi önerdi, böylece bu işin nereye gidebileceğini keşfetmek için bize birkaç ay vermiş olacaktı.

Yalan söylemeyeceğim ve onunla daha fazla bir şey olma fikrinin beni korkutmadığını söylemeyeceğim. Ona aşık olmaktan korkuyorum.

ve kalbim kırılacak. İşe yaramazsa onu kaybetmekten korkuyorum.

Ama tüm korkularıma rağmen, Logan'la ilgili her şey onu daha çok istememe neden oluyor.

Ayrıca okulu ilk sıraya koymama izin verme konusunda da çok iyiydi.

Brooke ve ben durmaksızın ders çalışıyoruz, bunu kütüphanede ya da evimde yapmak arasında gidip geliyoruz.

Ne zaman bir sınavımız olsa, Logan bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını görmek için ikimizi de kontrol ediyor. Beni götürdü.
İlk seferimizden beri iki kez boks yapıyorum.

Ve haklıydı, bu seanslar kafamda dolaşan olumsuz şeyleri serbest bırakmama gerçekten yardımcı oluyor.

Geçtiğimiz haftalarda nihayet Oliver'ın oda arkadaşı Macey ve kızı Mackenzie ile de tanıştım. Şimdiye kadar karşılaştığım en tatlı küçük kız ve bana James'in daha büyük bir versiyonunu hatırlatıyor.

Zekice ve doğru miktarda küstahça.

Oliver bana Macey'e aşık olduğunu söyledi.
onu düzgün bir randevuya çıkarmak istediğini söyledi.
Mackenzie'ye benim evimde takılmayı teklif ettim çünkü Çocukları çok seviyorum ve aslında bu hafta derslerimde bir durgunluk var.

Çocuk sahibi olmanın benim için hiç mümkün olup olmayacağından emin değilim.
Özellikle de uğruna çok çalıştığım bir kariyere adım attığım şu günlerde, ama onlarla vakit geçirmeyi seviyorum.

"Emiline, Harry Potter izleyebilir miyiz?" Mackenzie soruyor.

Elim göğsüme gitti. "Kalbimin peşinde bir kız. Tabii ki yapabiliriz."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırıp kanepeye doğru koşuyor ve üzerine örtmek için bir battaniye kapıyor.
"Patlamış mısır da yapabilir miyiz?"

"Normalde evet derdim. Ama bence önce yemek yemeliyiz."

"Haklısın." Başını sallıyor. "Aklında ne var? Meşhur Fransız tostumu yapmamı ister misin?"

Ona gülüyorum. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin? Bu akşam yemeği ben pişiririm, yarın sabah da sen bana hakkında harika şeyler duyduğum meşhur Fransız tostunu yaparsın."

"Duymuş muydun? Gerçekten o kadar ünlü

mü?" Başımı salladım. "Oliver çok sever."

Kulaktan kulağa gülümsüyor. "Ollie'yi seviyorum. O en iyisi."

"Gerçekten öyle. Ama dinle, ben annen gibi iyi bir aşçı değilim. Yine de tereyağlı makarna yapabilirim. Olur mu?"

"Tereyağlı erişteye bayılırım!"

Tam mutfağa gitmek üzereyken telefonum bir mesajla çalıyor.

LOGAN

Neyin peşindesin?

Mackenzie ile takılıyorum. Sen? LOGAN

Harika. Hemen geliyorum. Ne

oldu? Neden?

Ekranımın etrafında üç baloncuk dans ediyor, ama sonra kaybolur. İki dakika sonra kapı çalındı.

Bakmadan bile onun Logan olduğunu biliyorum.

Kapıyı açtığımda onu elinde iki market poşetiyle orada dikilirken buldum. Gülümsüyor ve onları yukarı kaldırıyor. akşam yemeğini yanında getirdiğini gösterdi. Minnettarım çünkü onun tavuğunu deneyimledikten sonra benim makarnam artık çok sıkıcı geliyor.

"Akşam yemeği şeklinde hediyeler getirdim," diyor.
"Muhtemelen hiřbir řeyin olmadıđını dűřűndűm," diye ekliyor, Mackenzie'nin duymaması iřin sesini alřaltıyor.

"Teřekkűr ederim."

Logan iřeri girerken daireyi tarıyor ve Mackenzie'nin Harry Potter filminin bařlangıcına daldıđını fark ediyor. Sonra eđilip dudaklarına hızlı bir űpűcűk konduruyor. Sanki bunu her gűn yapıyormuřuz gibi.

řu anda bunu dűřűnmeme izin veremem.

Onun yerine, yiyecekleri yerleştirmek işin mutfağa giren Logan'ın kışına odaklanıyorum.

"Bu gece Kaptan Crunch tavuk gecesi" diye bağırıyor.

"O da ne?" Mackenzie bařını mutfađa dođru řevirmeden űnce soruyor. "Oh, merhaba, Logan."

"Merhaba Mackenzie," diyor Logan hoř bir gűlűmsemeyle.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Bir gece Oliver'ın evine uğradığımda kısa bir sűre tanıştık.
" diyor ve dikkatini Mackenzie'ye yűneltmeden űnce bana.
"Ama soruna cevap vermek gerekirse, en iyi tavuk tűrű bu.
Annen tavuğu nasıl ekmek kırıntılarıyla kaplar biliyor musun?"

Mackenzie başını sallar. "Evet. Bu benim favorim."

"Bu senin yeni favorin olmak űzere." Gűlűyor. "Aynı řey, ama ekmek kırıntılarının yerini ezilmiř Kaptan Crunch gevređi."

"Çık dışarı!" Kanepeden sıçradı. "Yardım edebilir miyim?"

"Benim için biraz mısır gevreği ezebilir misin?" Logan ona sorar.

Başını sallar ve tam olarak bunu yapmak için Logan'ın yanına gider.

Tüm bu etkileşim midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Logan'ın James'le etkileşimini sadece hepimiz birlikteyken görmüştüm. Ona karşı her zaman çok iyiydi ama James çok daha genç.

Mackenzie ile konuşma şeklini izlemek farklı hissettiriyor.

Harika bir kız babası olurdu.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum çünkü zihnim neden şimdi oraya gidiyor? Daha resmi olarak ve ben burada onu çocuğumuzla hayal ediyorum.

Çocuğumuz mu? Aman Tanrım, beynimin çenesini kapatması lazım. "Orada iyi misin?" Logan soruyor.

"Mükemmel," diye hızlıca cevap veriyorum.

Logan tavuk paketini açıp Mackenzie ile çalışmaya başlarken sadece gülümsüyor.

Etkileşimlerini izlerken içimdeki kelebekler bir anda korkuya dönüşüyor. Bu tarif ve Logan'la birlikte yapacakları için çok heyecanlı.

Ya eve gidip Oliver'a söylerse?

Ya yarın James'in doğum günü partisinde herkese söylerse?

Genç bir kızıdan bizim için annesine ve çevresindeki herkese yalan söylemesini isteyemem.

İkisi işlerini yaparken ben tuvalete gitmek için izin istiyorum. Panik atak geçiriyormuşum gibi hissediyorum ama aynı zamanda geçmişten farklı olarak kontrolün bende olduğunu da hissediyorum.

Kendime durumun benim kontrolüm dışında olduğunu hatırlatıyorum ama kontrol edebileceğim şey vereceğim tepki. Logan'ın diğer odada olduğunu bildiğim için mi yoksa Mackenzie'yi korkutup bende bir sorun olduğunu düşünmesini istemediğim için mi böyle davrandığımdan emin değilim.

Yine de klozetin kapağına oturup ellerimi üst baldırıma dayayarak nefesim üzerinde çalışıyorum.

Üç için gir, üç için çık. Üç

için gir, üç için çık.

Dışarı çıkarsa, çıkar, değil mi?

Eğer öğrenirlerse, bu bizi bazı şeyleri gizli tutma ihtiyacından kurtarır.

Üçte içeri, üçte dışarı.

Banyo kapısının çalınması beni nefes egzersizlerimden uyandırıyor.

"Öyle mi?"

Logan kapıyı açmadan önce kapının diğer tarafından "İçeri geliyorum," diye anons ediyor. Bana şöyle bir bakıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Mackenzie nerede?" Ben soruyorum.

"Harry Potter'ın iyi bir bölümü geliyordu."

Başımı sallayarak cevap veriyorum, kelimeler bulamıyorum.

Logan klozet kapağına oturduğum yerin önüne çömeliyor. "Konuş benimle."

"Beynim biraz çıldırdı." "Okul mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Sen Mackenzie ile birliktesin. Ya annesine söylerse? Ya da Oliver'a? Ya da yarın James'in doğum günü partisinde bundan bahsederse? Kimse takıldığımızı bilmiyor."

Anlayış yüz hatlarından geçiyor ama endişeli görünmüyor. "O zaman bununla başa çıkacağız," diyor basitçe.

"Öylece mi?" Bir kahkaha attım. O da gülümsüyor. "Aynen öyle."

Kalçalarımın üzerinde duran iki elimi de avuçlarının içine alıyor. Sonra ellerimi üç kez hafifçe sıkıyor. Bunu neden yaptığını hiç anlamadım, ama benim için bu onun her şeyin yoluna gireceğine dair bana güven vermesinin sessiz bir yolu.

"Hiçbir yere gitmiyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Hareket etmiyorum ve cevap vermiyorum çünkü bunu nasıl bilebilirim? İkimiz de hazır olmadan bu ortaya çıkarsa işler hızla çirkinleşebilir.

"Ben de varım," diyor ve ellerimden birini bırakıp çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Seninle beraberim."

Tekrar başımı sallıyorum ve beni öpmek için eğiliyor.

"Şimdi..." Ayağa kalktı ve elini tutmam için bana uzattı. "Yemeğimizi yiyelim ve şu filmi bitirelim."

Elini elime alıyorum ve her şey doğru geliyor. Bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın... sadece doğru hissettiriyor.

"Ve bir şey daha." Kapıyı açmadan önce durur. "İtiraz etmeye kalkma ama bu gece burada kalacağım. Komik değil iş." Göz kırıyor. "Ama tüm bunlardan sonra, yarın partiye gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Onun burada olacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

"Şimdi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum," diyor beni mutfağa götürmeden önce.

Logan sözüne sadık kaldı. Komik bir iş yoktu.

Kanepede uyudu, bu beni ilk başta mantıksız bir şekilde kızdırdı çünkü onun kollarında uykuya dalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Ama muhtaç görünmek istemedim.

Bunun yerine yatağıma uzandım, tavana baktım, Logan'ın dahil olduğu her şeyi ve her şeyi düşündüm.

Geçen yıl. Gömleğime kahve dökmesinin ve benden nefret ettiğine yemin etmemin üzerinden bir yıl geçtiğine inanmak çok zor.

Bu yıl okulla hokkabazlık yapmak ve Yapamayacağımı düşündüğüm her şey ve sadece bu düşünce bile karanlıkta kendi kendime gülümsememe neden oldu.

Hayatımda sadece çok şey değişmekle kalmadı, ben de değiştim.

Son zamanlarda, kaygılarımın arttığını hissettiğim günlerde, kendime çok şeyin üstesinden geldiğimi hatırlatıyorum.

Logan'ın orada olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Her şeyde yanımda olmasını istedi, hayır, talep etti.

Dün gece bunun farkına vardığımda Yataktan fırlayıp ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Mezun olana kadar beklemek istemediğimi. Bunu birlikte nasıl çözebileceğimizi, sadece ikimizin.

Çünkü bunu istiyorum.

Sonuçları ne olursa olsun onunla bir gelecek istiyorum.

Mutfaktan gelen tabak çanak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Çabucak giyinip dişlerimi fırçalıyorum ve içeri girdiğimde Logan'ı kahve makinesinin başında durmuş iki fincan hazırlarken buluyorum.

Naneli mocha şurubunu çıkardığını gördüğümde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Benim en sevdiğim kahve aromasını biliyor olması, çatılardan bizim hakkımızda çığlık atmak istemem için yeterli.

"Günaydın," diyor Logan gülümseyerek.

Sabahki sesinin derin çakılları midemin dönmesine neden oluyor. Tek düşünebildiğim beni tezgâhın üzerine kaldırması, bacaklarımı aralarına girip bana hayatımda aldığım en güzel günaydın öpücüğünü verebilecek kadar açması.

Misafir odamın kapısının açılması bu düşünceleri uzaklaştırıyor.

Mackenzie gözlerini ovuşturarak dışarı çıkar.

"Günaydın." "Günaydın, Mackenzie. İyi uyudun mu?"

Ona sordum. Başını salladı. "Çok iyiydi. Yatak çok çok rahattı."

"Sevindim." Ona gülümsedim.

"Hâlâ burada olmana sevindim Logan," diyerek ona doğru yürüdü ve mutfakta yanına oturdu. "Ben Umarım bu sabah meşhur Fransız tostumu yapabilirim." Bana baktı. "Lütfen?"

"Elbette. Deneyeceğim için heyecanlıyım," diyorum.

"Mükemmel. Biraz Logan ister misin?" diye sorar. "Eğer senin meşhur Fransız tostunsa, beni de say." Gülüyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, ama soba açıkken gözetime ihtiyacım var."

"Tamamdır." Onu selamlıyor. "Denetlendiğini düşün."

Logan ona her şeyin yerini gösterirken ikisi de gülüyor, sanki benden daha iyi biliyormuş gibi mutfağında dolaşıyor.

Telefonum çalıyor ve Macey'den bir mesaj g r yorum.

MACEY

Mackenzie nasıl? İyi uyudu mu?

Kaya gibi uyudu. LOL. Aslında birkaç dakika  nce uyandı ve meşhur Fransız tostunu yapmasına izin vermemiz için bize yalvarıyor.

MACEY

Bu onun en sevdiği yemek.

Bekle... Emiline...

 yle
mi?

MACEY

"Biz" derken neyi kastediyorsun?

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. D n b t n geceyi endişelenerek geçirdim.

Annesine ya da Oliver'a bizden bahsedecek olan Mackenzie'ydi ve ben burada neredeyse ağızımdan baklayı ıkarıyordum.

Ben ve k pek.

Bu mesajı g nderirken utanıyorum  nk  açıkça bir k peğim yok ve yapmak istediğim son şey arkadaşlarıma yalan s ylemeye başlamak.

Telefonumu y z st  bırakıyorum  nk  ne dediğini g rmek istemiyorum.

Odak noktam tekrar mutfaktaki Logan ve Mackenzie'ye d nd ğ nde, kalbim tekrar yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Siz ikiniz bug n partiye geliyor musunuz?" Mackenzie bize sordu.

"Evet. James'in yeğenim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona sordum.

Şaşırmış g r n yor. "Sen onun teyzesi misin? Bu çok havalı! Benim hiç teyzem yok" diyor ama y z ifadesi değişmiyor. Fransız tostunun altın rengini almasını beklerken h l  g l ms yor. "Bir g n olacak ve bu destansı olacak."

Kalbimin bir parçasının onun için kırıldığını hissetmeme rağmen onunla birlikte kıkırdıyorum.

Macey'nin hikayesi hakkında biraz bilgim var ama programım çok karışık olduğu için daha fazlasını öğrenme fırsatım olmadı. Tek bildiğim Macey'nin kız çetemize katılacak en iyi kişi olduğu.

"Aslında ben hazırlanmaya gidiyorum. Birazdan yola çıkmamız gerekiyor," diyorum ona. "Annen ve Oliver bizimle partide buluşacaklar."

"Mükemmel." Fransız tostunu ters çevirdi. "Döndüğünde bunlar senin için hazır olacak."

Logan'a bakıyorum ve onu zaten gülümseyerek bana bakarken buluyorum.

Bana bakışı midemin bulanmasına neden oluyor.

Kesin olarak bildiğim bir şey var, bugün herkesin önünde ona olan ilgimi saklamakla geçecek uzun bir gün olacak.

CHAPTER THIRTY-THREE

Logan

Bugünkü partiden sonra nasıl hissediyorsun?

EMILINE

Daha iyi

Macey'nin konuyu açmaması rahatlattı.

Her şeyin yoluna gireceğini biliyordum, Em. Neden bahsettiğimi bildiğime güvenmeye başlamalısın.

EMILINE

Öyle mi?

Evet. Herkes cinsiyet açıklamasıyla ilgili haberlere o kadar dalmıştı ki, kimse bunu ikinci kez düşünmedi.

EMILINE

Endişelendiğim onlar değildi. Mackenzie'nin benim benim evimde olduğunu söylemesinden korkuyordum.

James ve diğer çocuklarla çok eğleniyordu. EMILINE

Evet, sanırım haklısın.

Tekrar söyle.

EMILINE

Kesinlikle olmaz.

Çalışman gerekmiyor mu?

Çalışmalıyım.

Ama ben seni düşünüyordum.

EVET MI?

Bu kadar şaşırmış görünme. Seni düşünmemek imkansız hale gelmeye başladı.

CHAPTER THIRTY-FOUR

Emiline

BROOKE

Bu gece çok çalışma.

Yemiyorum. Aslında işimi yeni bitirdim ve Logan'ı bekliyorum, böylece akşam yemeği yiyebiliriz. BROOKE

Oh, evet. "Akşam yemeği." Bayıldım buna.

Aslında akşam yemeği.

BROOKE

Öyle olduğunu biliyorum. Bunun en iyi yanı, onun için yemek yapmak zorunda olmaman. Külotu da at. Sadece önerim.

Sen gerçek
değilsin.

BROOKE

Beni seviyorsun.

Ama gerçekten... külottan kurtul.

LOGAN bu akşam yemeğe gelmeyi planlıyor. Birbirimize alıştığımızdan beri bu yeni bir şey değil. Ama nedense bu akşam yemeği için gerginim.

Logan Bennett'i çok istiyorum ve en son ne zaman seks yaptığımızı düşünmeden edemiyorum.
Boks dersi.

Ve bu neredeyse bir ay önceydi.

James'in doğum günü için kardeşlerim ve kızlarla yaptığımız ilk toplantıyı başarıyla tamamladıktan sonra, onun bana geri gelmesini istedim.

Parti sırasında onu çocuklarla birlikte izlemek ve gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmaması o gece ona daha yakın olmak istememe neden oldu.

Bütün gün ellerimi kendime saklamak zorunda kalmak, akşamları onu karşı konulmaz hale getirdi.

Başka bir memurun işten ayrılması üzerine işe çağırılması dışında.

Yine de gün sonunda iyi olduğumdan emin olmak için bana mesaj atma fırsatını kaçırmadı.

Son zamanlarda iş programlarımız da birbirinin tam tersi oldu. İçinde bulunduğumuz aşamada bunu itiraf etmekten bile nefret ediyorum ama aslında onu özlüyorum.

Bu da onu bu gece görme beklentimizi azaltmıyor.

Eve döndükten sonra saçlarımı yıkadığım, peeling yaptığım ve tıraş olduğum uzun bir 'her şey' duşu almaya karar verdim.

Tam da katlamak için oturma odasına yerleştiğimde Onu beklerken zaman geçirmek için biraz çamaşır yıkarken kapım çalındı. Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor.

içeri girmek için acele ederken. Kapıyı açar açmaz beni içeri alıyor, vücudumu tepeden tırnağa tarıyor.

Bu gece eşofman altımı ve büyük boy tişörtümü çıkarıp bol bir şort ve küçük bir atlet giydim. Bakışlarının vücudumdaki ağırlığıyla meme uçlarımın sertleştiğini hissediyorum.

"İçeri gel," diyorum, kollarımı açarak beni geçmesine izin veriyorum.

Kapının çerçevesini geçiyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Bana bakışında delicesine ateşli bir şey var.

Kapıyı arkamızdan kapattım. "Ben sadece çamaşırları katlıyordum. _"

Cümlem Logan'ın belimi kavrayıp beni kendine doğru çekmesiyle kesiliyor ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Beni kapıya doğru itiyor ve bedenim sanki birbirimize aitmişiz gibi onunkine yapışıyor. O kadar sıkı kaynaşmışız ki bizi ayırmak için güçlü bir dış kuvvet gerekir.

Bir elini belimden çekip yüzümün yan tarafına götürüyor ve öpücüğü derinleştirmek için başımı doğru şekilde eğiyor. Ağzının içinde inliyorum ve yemin ederim göğsünü hissediyorum. Dili alt dudağımda gezinirken aynı anda titreşiyor.

Ona açılıyorum, dilinin benimkiyle karışmasına izin veriyorum.

Logan Bennett'i öpmek coşku verici ve hiç bitmesini istemiyorum.

Dehşete düştüm, geri çekildi.

"Ben de seni özledim." Dudaklarına karşı gülüyorum.

"Pek iyi dinlemiyorsun, değil mi?" diyor alçak, boğuk bir sesle.

Ses tonu omurgamdan aşağıya, bacaklarımın arasındaki hassas noktaya doğru ürperti gönderiyor. Bacaklarımı birbirine sürtme dürtüsüyle savaşıyorum ve şaşkınlıkla başımı yana eğiyorum.

"Sana benim için mutfak tezgahına uzanmanı istediğimi söylediğimi sanıyordum."

Öğleden önce bana gönderdiği mesajı kesinlikle hatırlıyorum, ama onunla dalga geçmek çok eğlenceli.

Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken kaşlarımı kaldırıyorum ve şakacı bir şekilde onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Hmm, hatırlamıyorum."

Onu atlatıp mutfağa doğru ilerliyorum, arkamda Logan'ın varlığını hissediyorum. Tezgâha ulaştığımda durup dönüyorum, kolsuz bluzumun eteğini tutarak Yerde. "Bu sayaç mı? Oh, doğru ya. Akşam yemeği için bunu istediğini söylemiştin."

Başını sallarken adem elması yutkunarak sallanıyor.

Gözlerimi onunkilere sabitlerken bir parmağımı Şortumun bel bandı, külotumla birlikte ayak bileklerime düşmesine izin veriyor. Onları tekmeleyip atar atmaz kendimi tezgâhın üzerine kaldırıyorum.

Logan bacaklarımın arasına yerleşip beni kendine çekmek için kollarını etrafıma doladığında, tenime değen soğuk granit yerini hızla sıcaklığa bırakıyor.

Gözlerimin içine bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyor.

"Seni özledim Logan."

Cevap olarak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve sessizce bana karşılık veriyor. Hissettiklerimi söylediğim için pişman değilim ama Logan'ın duygular ve kelimeler konusunda zorluk yaşadığını da öğrendim. Bir şeyler hakkında konuştuğu birkaç seferde, sanki her şeyi elinden alınmış gibi hissetti.

Ben de onu öpüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve ellerimi saçlarına doluyorum. Bacaklarımin arasında büyüyen ereksiyonunu şimdiden hissedebiliyorum ve bu içimde daha da büyük bir ateş yakıyor.

Elini sırtımda gezdiriyor, ta ki avucunu boynumun kenarında, başparmağını nabzımın üzerinde hissedene kadar. Dudaklarımdan bir inilti daha kaçıyor ve onun ağzına giriyor. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi her sesi yiyor.

Benim ona yaptığım gibi o da bana sürtünüyor, bacaklarımin arasında sürtünmeye ve sikini çıkarma dürtüsüne neden oluyor.

"Siktir, Em." Dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Beni delirtiyorsun."

"Ben mi?" diye alay ediyorum.

"Evet, sen. Kapıyı o cazip şortunla açıyorsun, atletten başka bir şey giymiyorsun ve benden Hoşbeş etmek. Tek düşünebildiğim seni bu tezgaha karşı becermekken."

Onun bu itirafı karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve nefeslerimin daha hızlı çıktığını hissediyorum. Sanki bunu hissetmiş gibi, bir gülümseme

Dudaklarını kesti ve bir adım geri çekilmeden önce kalçalarını daha geniş açarken elleri kalçalarını kavramak için hareket etti.

Onun için tamamen açık ve teşhir halindeyim.

"İstedğin bu muydu?" diye soruyor.

Cevap olarak hevesle başımı sallıyorum.

"Senin sözlerini duymak hoşuma gidiyor, Em. Bu gece bana gelmemi istediğinde tam olarak ne istediğini söyle."

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geçiriyorum. Seks hakkında konuşmak benim için her zaman zor olmuştur. Yine de Logan'la çok kolay geliyor.

"Seni tekrar içimde hissetmeyi gerçekten

istiyorum." Göğsünde bir hırıltı titreşiyor.

"Ne yazık ki beklemen gerekecek." Kendini bacaklarımın arasına indiriyor, iç uyluğum boyunca öpücükler kondurmadan önce önündeki manzaraya bakıyor. Sonra aynı hareketi diğer bacağımda da tekrarlıyor. "Bunun tadına bakmam lazım. Çok uzun zaman oldu."

Sonra beni tekrar öpmesi için can attığım yerimden öpüyor. Bu temas ellerimin üzerine oturmama ve bacaklarımı olabildiğince açmama neden oluyor.

Dili klitorisime doğru ilerliyor ve sırtım tamamen yükseliyor. Başım geriye düşüyor ve inliyorum Klitorisimin etrafında ritmik bir şekilde dönerken hissettiğim yoğun zevk. Kalçalarım kendi kendine hareket ediyor, ağzını kovalıyor.

Tüm bunların onu özlemekle ve bu gece onu görme beklentisiyle ilgili olduğunu düşünmek istiyorum.

Ama kesinlikle değil.

Hepsi Logan yüzünden. Bana yaşadığımı hissettiriyor.

"Aşağıya," diyor hışırtılı sesi bacaklarımın arasından.
"Amını yerken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Aman Tanrım.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, daha iyi görebilmek için dirseklerime dayanıyorum. Gözleri bana bakıyor ve onu bacaklarımın arasında görmek bile bana bir şeyler yapıyor.

Bacaklarım zaten güçsüz hissediyor ama onları kaldırıyorum ve ayaklarımı omuzlarına koyuyorum. Elleriyle iç kalçalarımı kavlıyor ve iyice görebilmem için beni daha da geniş açıyor.

İki parmağını içime sokmadan önce bir eli kalçamdan ayrılırken bana sırtıyor. Dudaklarını klitorisimin üzerine yapıştırırken sert ve hızlı.

"Kahretsin Logan," diye haykırıyorum, vücudum tezgâhın üzerinden kalkıyor. "Aman Tanrım."

"Bana nasıl hissettiğini söyle. Kelimelerini benim için

kullanmaya devam et." "Çok iyi. Çok, çok iyi," diye

inliyorum, sesim yükseldikçe zevk sadece yoğunlaşır.

"Şimdiden elimden aşağı damlıyorsun. Benim için çok güzel ve ıslaksın," diye inliyor Logan. "Sikimi içine sokup seni sert ve hızlı bir şekilde becermek için sabırsızlanıyorum."

"Logan," diye bağıriyorum pantolonumun içinden. Gözlerimi ondan ayırmadan parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. "Konuşmaya devam et."

Tekrar bana bakıyor ama başını amımdan bir santim bile kaldırmıyor.

"Lütfen dediğinizi duymadım."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sen... sen beni boşaltacaksın. Boşalmak istiyorum."

"Amacım bu. Seni öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin. Ve işin bittiğinde, seni tekrar boşaltacağım sikimin etrafında. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

Zar zor başımı sallayabiliyorum çünkü dili klitorisimin üzerinde daha hızlı ve daha baskılı bir şekilde geziniyor. Aynı hızda parmakları beni beceriyor. Onları hafifçe kıvırıyor ve ben de tam olarak yapacağımı söylediği şeyi yapıyorum.

Hızlı ve sert boşalıyorum.

Bacaklarım onun etrafında titrerken, başım geriye düşerken ve o parmaklarını çekip onunkini sürerken adını tekrar tekrar haykırırken bu orgazmın yoğunluğunda görüşüm bulanıklaşıyor. dilini içime soktu. Orgazmımın her damlasının tadına baktı.

Kendini yukarı kaldırıp üzerime çıkmadan ve ağzımı kendi ağzıyla kapmadan önce nefes almak için ancak bir anım oluyor.

Öpücüğün içinde eriyorum, o beni daha önce hiç olmadığı kadar arzuyla öperken ben de kendimi onun üzerinde tadıyorum. Bu öpücük diğerlerinden çok farklı. İhtiyaç ve aciliyetle dolu.

Bana her bir parçamı istediğini söyleyen bir parça.

Aşağı uzanıyorum ve parmağımı şortunun kemerine sokarak sikini serbest bırakmak için aşağı itiyorum, kendimi öpücüğünden kurtarmıyorum.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye inliyorum dudaklarına karşı.

Beni tekrar öpüyor ve geri çekiliyor. "Bekle biraz. Prezervatife ihtiyacım var."

Uzaklaşmasın diye arkasından tutuyorum. "Hayır. Sana şimdi içimde ihtiyacım var."

"Em." Sesindeki acıyla adımı söylüyor. Kalçalarını içime bastırıyor ve sikiinin başı giriş yerimle aynı hizaya geliyor. Ucunun amımı sıyırmasına izin vererek çok az bir baskı uyguluyor. "Bu çok tehlikeli. Daha önce hiç prezervatifsiz kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de öyle," diye nefes nefese kaldım. "Ben güvendedim. Yakın zamanda test edildim."

"Ben de." Yüz hatlarımı tarıyor. "Kesinlikle emin misin?"

Başımı sallıyorum, onu içime çekiyorum, ucu yine beni sıyırıyor. "Sana ihtiyacım var Logan."

Bu ifade sadece seks için ona içimde ihtiyaç duymaktan daha fazlası. Bundan çok daha fazlası. Logan'ın benim güvenli alanım oldu. Kafamdaki şiddetli fırtınanın sakinliği.

Başka bir şey söylemiyor ve yavaşça içime giriyor. İçime tamamen oturana kadar santim santim. Ama hareket etmiyor ya da çekilmiyor. Olduğu yerde kalıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bana doğru bastırdı.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Şimdi hareket edersem, üç saniye içinde boşalırim."

Kıkırdamadan edemiyorum.

"Durun. Gülme ve kımıldama. Şaka yapmıyorum."

Alt dudağımı ısıyorum ve kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum. Çünkü onun çözüldüğünü görmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Benim için.

Gözleri kapanırken kalçalarımı sertçe kavıyor.

Kahverengi gözlerini tekrar açtığında yerini bir fırtına bulutuna bırakıyor. Kalçalarımın küçük bir hareketiyle vahşi bir canavarı serbest bıraktım.

Elini göğsüme götürüyor ve sırtım tezgâha yaslanana kadar beni aşağı itiyor. Parmak uçları göğsümün arasındaki noktayı takip ediyor, külotumun genellikle durduğu noktaya ulaşana kadar göbeğime doğru iniyor.

Parmaklarını avuç içiyle değiştirip aşağı bastırıyor ve yavaşça kendini içimden çekip sertçe içime sokuyor.

Zevk dolu bir çığlık attım.

"Kukun benim için yaratılmış, Emiline. Her bir santimin benim için yaratılmış."

Başparmağı aşağı iniyor ve klitorisime bastırıyor, sırtımı tezgâhtan fırlamaya zorluyor. Ama beni hemen geri bastırdı.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Her itişinde hızlanıyor. Beni sertçe beceriyor. ve hızlı, söz verdiği gibi. Ellerimi başımın üzerine getirip tezgahın karşı kenarını kavıyorum. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

"Bana nasıl hissettiğini söyle," diye

tekrar sorar. "Çok dolu hissediyorum.

Sikin çok iyi hissettiriyor."

Hırılıyor ve hızlanıyor. Sözlerim eskisinden daha büyük bir canavarı serbest bırakıyor. Elleri belimi o kadar sert kavıyor ki, yarın orada morluklar göreceğimden eminim ve umursamak için bile içimde bir şey yok.

"Daha sert," diye nefes alıyorum.

"Bunun için yalvar. Sikim için yalvardığını duymak

istiyorum." "Beni daha sert becer, Logan. Lütfen. Çok iyi

hissediyorsun. İhtiyacım var daha fazla."

Ayaklarının üzerinde yükseliyor, omuzlarımı kavramak için bedenime uzanıyor. Ona bakıyorum ve o da alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Yavaşça çekiliyor ve sikini tamamen içime sokuyor.

"Evet," diye bağıyorum.

Hareketi tekrarlıyor, içime sertçe girmeden önce yavaşça dışarı çekiyor.

"Boşalacağım," diyorum kesik kesik nefesler arasında.

"Henüz değil. Henüz değil."

"Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum," diyorum ona dürüstçe. Şu anda aldığım zevk o kadar yoğun ki, eğer bu hareketi bir kez daha tekrarlarsa, ben gidiciyim.

"Yapabilirsin. Ve geleceksin. Ben sana gel diyene kadar gelmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Anlamak için başımı sallıyorum ama bedenim ve beynim şu anda birbirine bağlı değil.

Kontrolü tamamen ele geçirdi.

Bu beni o kadar tahrik ediyor ki, hiçbir parçamın onun taleplerini dinlediğini sanmıyorum.

Gözlerini kapatıyor ve omuzlarımı daha sıkı kavlıyor. Bu hareket beni yerimde kalmaya zorlarken o hızını artırıyor ve beni unutulana kadar beceriyor. Yüzündeki ifadeden kendini tutmaya çalıştığını anlıyorum.

"Logan." Dikkatini tekrar kendime çektim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle gel."

Nefesinin altında inliyor ve bir kez olsun onu uçurumun kenarına getiren benim sözlerim oluyor. Karın kasları kasılıyor ve ikimiz de birlikte orgazm oluyoruz. Bir inleme karışımı ve Ben onun adını söylerken çığlık atıyor, o da benimkini.

Logan'la daha önce de orgazm olmuşum. Yine de bu seferkinde aramızdaki her şeyi sağlamlaştıran bir şey var. Bu ikimiz için de sadece hızlı bir sikiş değildi, bu patlayıcı bir kimyaydı.

Bu, bedenlerimizin mecazi ve gerçek anlamda bir araya gelmesiydi.

Bir dakika sonra ikimiz de kendimize geldik. O Yavaşça içimden çıkıyor ve temiz olanları sakladığını bildiği dolaptan bir bez almak için tezgahın etrafında dönüyor. Suyun açıldığını duyuyorum ama ne yaptığını görmek için kendimi tezgahtan kaldıracak enerjiyi bulamıyorum.

"İçimde sıfır enerji kaldı," diyorum ona hâlâ tezgâhta uzandığım yerden.

Gülüyor. "Al."

Gözlerimi açıyorum ve beni tezgahtan kaldırırken elini tutmam için orada buluyorum. Sonra yapmasını hiç beklemediğim bir şey yaptı. Beni gelin gibi kollarına aldı ve banyoya götürdü.

İkimiz de birbirimize tek kelime etmedik.

Beni banyo tezgahına oturtuyor ve banyoyu benim için açıyor. Dudaklarım şokla karışık bir şekilde Bu adama hayranlık duyuyordum. Logan'ın böyle bir adam olduğundan emin değildim. Ama onun benim için banyo yapmasını, suyun ılık olup olmadığını kontrol etmesini ve kenarda en sevdiğim köpükleri kullanmasını izlemek kalbimin patlamasına neden oldu.

İzin verse bu adamı sevebilirdim.

Beni tezgahtan kaldırdı ve küvete yerleştirdi, vücudumu yıkamak için fırçamı kullanırken yanımda diz çöküyor.

"Sana karşı çok sert davrandıysam özür dilerim," diyerek sessizliği bozuyor.

"Olma." Ona gülümsüyorum.

"Canını yaktım mı? Korkarım kalçanızda ya da omuzlarınızda çürükler bıraktım."

Başımı sallıyorum. "Zaten biraz ağrım var, ama iyi türden."

Cevap vermiyor, sadece beni yıkamaya devam ediyor.

Bütün bu gece ve onunla olan bu küçük etkileşim sadece onunla daha fazlasını istememe neden oluyor. Başından beri bunun olacağını biliyordum. Ona kalbimi açarsam kırılma ihtimali olduğunu biliyordum.

Ama bir yanımda bunu yapmayacağına inanıyor. Bu gece hissettiklerimi hissetmemiş olmasına imkan yok.

Seksten daha fazlasıydı.

"Ben de seni özledim," diyor Logan. "Bana daha önce beni özlediğini söylemiştin. Ben de seni özlediğimi bilmeni istedim."

Elim ensesini buluyor ve parmaklarım dağınık saçlarına dolanıyor.

"Gece kalacak mısın?" diye

sordum. Başını salladı.

Banyom bittikten sonra. Çekmeceden fazladan bir diş fırçası çıkarıp Logan'a veriyorum. Sonra ikimiz de yatmak için hazırlanıyoruz ve aklımdan şunu yapmak istediğimi geçirmekten nefret ediyorum hayatımızın geri kalanında her gün.

Yatağa girdiğimde kollarıyla beni sarıyor, daha da yakınımı çekiyor ve tek istediğim buymuş gibi hissederek uykuya dalıyorum.

Aslında yemek yemediğimizi fark ederek uykuya daldım.

Onunla bir gelecek düşünerek uykuya dalıyorum.

Ve aylardır ilk kez bebek gibi uyuyorum.

CHAPTER THIRTY-FIVE

Logan

Mart

"GELİN." Kapının diğer tarafından duyuyorum.

Kapıyı açacak cesareti bulmadan önce uzun, derin bir nefes alıyorum, şu anki polis şefinin Diğer tarafta duruyorum ve beni buraya neden çağırdığını bilmiyorum.

"Günaydın, Bennett," diyor. "Otursana. Vardiyadan yeni çıktığınızı ve olmak isteyeceğiniz son yerin ofisim olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu kısa ve tatlı tutacağım."

Bu konuda haklı.

Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Bu ofisi ve bu işi benden alabilirsin." Gülüyor.

Şaka yaptığını bildiğim için onunla birlikte gülüyorum ama sonra yüzü ciddi bir ifadeye bürünüyor. Yeterince uzun süredir kaptan olmadığım için şu anda bunu kastetmiş olamaz.

"Az önce güldüğümü biliyorum ama ciddiydim," diyor karşıma oturarak. "Ocak ayından beri seni askıda bıraktığımı biliyorum ve şimdi"-masasını karıştırıyor "Tanrım, Mart geldi bile. Her neyse, size Polis Şefliği pozisyonunu teklif etmek istiyorum. Şu andan itibaren geçerli olacak. Haziran sonunda."

Gözlerim kocaman oldu. "Ciddi olamazsınız. Efendim. Yani, ciddi olamazsınız, efendim."

"Yok öyle bir şey. Seni çocukluğundan beri tanıyorum Bennett."

"Bunun için bir görüşme tarihi ayarlamayı çok isterim" dedim.

Başını iki yana sallar. "Gereksiz. Sen bizim tek benim yerime geçmeye aday. Ya bu tür bir işi isteyecek kadar aptal olan tek kişi sensin ya da kimse son teslim tarihleriyle ilgili e-postalarını okumuyor. Her iki durumda da, eğer istiyorsan senindir."

Beynim bu yeni bilgilerle bir dakikada bir mil dönüyor. Ofisine girdim, eve gidip yatmaya hazırdım ama şimdi kalbim hızla çarpıyor ve adrenalin vücuduma pompalanıyor.

Bu pozisyona gelebilmek için çok çalıştım.

Onu gerçekten almanın bana nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

"Kafanızın içinde dönen tekerlekleri görüyorum," diye şaka yapıyor. "Şu anda bana bir cevap vermek zorunda değilsin, ama vermeyi çok isterim."

Haziran sonunda emekli olacağım. Duygusal bir adam olmadığımı biliyorsun ve saçma sapan Şeyler yapmam ama Logan..."

İlk ismimi kullandığında kalbim durdu.

Şef beni tüm hayatım boyunca tanıdı ve bana sadece soyadımla hitap etti. Bu tamamen kişisel hissettiriyor.

"Merdivenleri tırmanmak için çalıştın ve Size verilen her Şey için çok çalıştınız. Birimlerimin hiçbirinde işini her Şeyin önüne koyan bir memur tanımadım."

Başım la onaylıyorum çünkü haklı.

Teşkilattaki hiç kimse işini benim kadar önemsemiyor.

Çünkü onların sahip olduğu Şeylere ben sahip değilim. Onların aileleri, eşleri ve eve dönecek Şeyleri var. Ben işimi tüm hayatım haline getirmişken onların iş dışında da hayatları var.

Bu bana hemen Emiline'i düşündürdü. Artık eve gidebileceğim biri var mı? O benim insanım mı? Orada bir gelecek var mı?

"Sana yakında haber verebilir miyim?" Ona sordum.

"Tabii ki. Eve git, uyu ve bunu daha sonra konuşalım."

Ona hızlıca veda edip kapıdan çıkıyorum.

Beynim, ayaklarımın beni kamyonuma götürebileceğinden daha hızlı çalışıyor.

Bu yeni teklifi düşünüyorum. Emiline'i ve aramızda gerçekten neler olduğunu. Bu işe evet dersem ve onunla ilişkiyi resmileştirirsem geleceğim nasıl olur diye düşünüyorum. Ayrıca kardeşlerinin tüm bunlar hakkında ne düşüneceklerini de düşünüyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp, kafamdaki bu karmaşanın içinden çıkmamı sağlayabileceğini bildiğim tek kişiye mesaj atıyorum.

Bu gece bir boks seansına ihtiyacım

var. SILAS

Saat 6'da orada görüşürüz.

"Bugün hiç uyudun mu?" Silas soruyor. "Isınma sırasında her zamankinden daha halsiz görünüyordun."

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, su şişemin kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum. "Uyuyamadım."

"Bu sabah şefle görüşürken başın o kadar belaya girdi mi?" diye şaka yapıyor.

Yüzümde boş bir ifadeyle gözlerinin içine bakıyorum. "Oh kahretsin." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bu bir Bir şeyler içerken yapmamız gereken konuşma?"

"Hayır. Buna ihtiyacım vardı. Bazı şeyleri düşünmeye ihtiyacım vardı.

Bilirsin, seninle her şeyi konuşmak." "Aww, beni seviyorsun."

"Kapa çeneni."

Boks ringinin kenarına oturuyorum ve Silas da bana katılıyor.

Sonunda bir şeyler söyleyecek cesareti bulana kadar birkaç dakika geçti.

"Bana kendi pozisyonunu teklif etti."

"Yok artık. Bu inanılmaz, Bennett. Kendinle gurur duymalısın."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum ama ses tonum duygudan yoksun. "Şimdi bana neden bu konuda mutlu görünmediğini söyle." "Çok şey değişti."

"Emiline ile aranızda olanları mı kastediyorsun?" diye sorar.

Başımı salladım.

Silas, dünyada Emiline'e neler olduğunu bilen tek kişi. Onu istediğim kadar göremesem de, onunla olmadığım zamanlarda onu özlediğimi düşünmek beni çok korkutuyor.

Bir ilişki istemediğim konusunda kararlıydım. O da istemiyordu.

Ama etrafımızdaki şeyler deđiřtiđinde ve onsuz olamayacađımı fark ettiđimde, bu duruma dűřtűk ve ona istediđimden daha fazla ařık oldum.

"Artık ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.
"Bir gűn, iřimi tűm hayatım haline getirmeye kararlıyım. Bir sonraki gűn,
Ben..."

"En iyi arkadařının kűcűk kız kardeřine ařık olmak."

Yaltaklanıyorum. Sűyleme řekli kulađa çok yanlış geliyor. Sanki gűnah iřliyormuř gibi konuřuyor.

Ama kendime yalan sűylemeyeceđim. Kendime yalan sűyleyemem.

Ona aşık oldum. Buna aşk demezdim. Ama var. "Logan,"

diyor i çekerek. "Biliyorsun ki
Yolları değiştirmek, değil mi? Farklı bir şey istemek ve fikrinizi değiştirmek sorun değil. Gelecek siyah ve beyaz değildir. Bir anda değişebilir."

İçimde bir duygu karmaşası oluştuğunu

hissediyorum. Bunu bilen biri varsa, o da

benim.

"Sadece nasıl bařa çıkacağımı bilmiyorum-" Boks odasının kapısı gıcırdayarak açılınca sűzűm kesildi.

Sanki onu ben var etmiřim gibi, Emiline gűzleri bize takılmadan önce orada durup odaya bakıyor. Gűlűmsűyor ve yanımıza gelmeden önce elini sallayarak havaya kaldırıyor.

İkimiz de oturduğumuz yerden kıpırdamıyoruz.

"Merhaba ocuklar," diyor. "Rahatsız ettiđim için zűr dilerim, bir antrenmanımı bitiriyordum ve burada olup

olmadığınızı görmek için uğrayayım dedim," diyor bana bakarak.

"Ben de tam dışarı çıkıyordum," diyor Silas.

"Oh hayır." Ellerini havada sallıyor. "Benim yüzümden gitme. Gitmeden önce sadece merhaba diyordum. Ben çıkıyorum."

Silas benden ona bakıyor, sonra tekrar bana dönüp başıyla onaylıyor.

Emiline onun sessizce çantasını alıp odadan çıkışını izliyor. Başım öne düşüyor ve yere bakıyorum. Vücudumda ayağa kalkıp onu karşılayacak enerji kalmamıştı.

Üstelik şu anda beynim duygu karmaşası içinde ve isteyeceğim son şey onun beni böyle görmesi.

Hiçbir şey söylemiyor ve önümde çömeliyor. İki elini de kalçama koymuş, ona bakmam için yalvarıyor. Bakamıyorum. Şu anda olmaz. Kafam doğru yerde değilken olmaz.

"Neler oluyor Logan?" Sesi çok yumuşak ve rahatlatıcı. Sanki beni sözleriyle sarıp sarmalıyor ve kafamdaki tüm olumsuz düşünceleri yok ediyor.

"Ben iyiyim."

Ayağa kalkıyor, bacaklarımın arasına bir adım atıyor. Elini Çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ne. Gidiyor. Gidiyor."

Gözlerim kapanıyor ve ellerim onu sarmak için yukarı kalkıyor. Başımı karnına bastırıyorum ve sadece onu içime çekiyorum.

O burada.

Kollarımda ve kafamın içinde neler olduğunu ona anlatmamı istiyor.

"Berbat haldeyim," diye nefes veriyorum gömleğine karşı. "Beni bu halde görmene ihtiyacım yok."

"Beni en kötü halimle gördüğünüz için bunun doğru olduğunu düşünüyorum" diyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, çenem ona yaslanmış. Gülümsüyor ve yüzündeki ifadeyi görünce içimdeki her şey sakinleşiyor.

"Konuş benimle, Logan."

Başımı salladım. "Yapamam."

"Neden?"

Yutkunuyorum. "Senin için güçlü olmam gerekiyor. Ben ve ihtiyaç duyduğunuzda koştuğunuz kişi olması gerekiyordu. İhtiyacınız olan her şeyi omuzlarımda taşıyan kişi ben olmalıyım."

"Peki sizin için o kişi kim?"

Duygularımı bastırmak için savaşıyorum.

Uyku yok.

Şefle bir toplantı.

Hayatım gözlerimin önünde değişti.

Geleceğim değişiyor.

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman senin kişin olmama izin ver." Ben ona bakana kadar elini tekrar çeneme götürüyor. Diğer elini de yanaklarımı kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyor. Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Beni içeri al."

Ona birçok kez söylediğim şeyin aynısı.

Yavaşça içime çekiyorum ve nefesimi vermeden önce bal ve vanilya kokusu içimi kaplıyor. Burası Emiline'in zayıflıklarımı öğrendiği yer.

"Hayatım boyunca babam gibi olmak istedim. Onun izinden gitmek ve olduğum adamla gurur duymasını sağlamak istedim. İşimi hayatım haline getirdim. bu hayali gerçeğe dönüştürmek."

Başını sallayarak benimle göz hizasına geliyor ve ağızımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyor.

"Bu sabah şefle bir toplantı yaptım. Bana kendi pozisyonunu teklif ediyor. Benim şef olarak görev almamı istiyor.
Polis."

"Logan, bu inanılmaz."

Gülümsemiyorum ve sözlerini kabul etmiyorum.

"Ama hayatımdaki her şey değişti..." Duraksadım, Gözlerinin içine bakarak ve ne demek istediğimi anlamasını umarak. "O kadar çok ki artık istediğimin bu olduğundan emin değilim. Hayatta ne istediğimi bile merak ediyorum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor. "Sen, Emiline.

Seni istiyorum."

Ayağa kalkıyor, sanki sözlerim midesine tekme atmış gibi bir adım geri çekiliyor.

Uzanıyorum, önünde dururken iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. "İyi anlamda."

"Anlamıyorum."

"Babamı, departmana yardım etmek için fazla mesai aldıktan sonra kaybettim. Küçüktüm ve eve dönerken pizza alması için ona yalvarmıştım. Tabii ki yalvardı çünkü bizim için her şeyi yapar."

Bastırmak için çok mücadele ettiğim tüm duygular Yüzeye. Gözlerimi kırıştırıyorum ama faydası yok. Bunları ona yüksek sesle söylemek onları daha da gerçek kılıyor.

"O benim için bir babadan daha fazlasıydı; benim kahramanım ve rol modelimdi. Ben on iki yaşında bir çocuktum ve babasına, okuldan eve dönerken durup pizza alması için yalvarıyordum. İstasyonda personel eksikliği olduğu için fazladan vardiyada çalıştı. Ailesini mutlu etmek için her şeyi yapabilecek bir adamdı. Dönüş yolunda trafiğe takıldı ve başka bir güzergâh denemeye karar verdiğinde başka bir araç kırmızı ışıktaki geçmiş ve doğrudan ona çarpmış. Olay yerinde öldüğü açıklandı."

Nefes nefese kalıyor, eli göğsüne

gidiyor. "Çok özür dilerim."

"Onu benim kaybettiğim gibi kaybetmek ve benim kadar genç olmak

beni hazır olmadığım birçok yönden değiştirdi. Büyürken, onun izinden gitmek için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim.

ve polis oldum," diye devam ediyorum. "İşimi her şeyin ve herkesin önüne koydum. Çoğunlukla birilerini tehlikeye atmaktan korktuğum için.

Annemin ve benim içinde bulunduğumuz durumu çok önemsiyorum."

Emiline yüzünde hiçbir ifade olmadan sadece bana bakıyor. "İşte bu yüzden ilişki kuramayacağımı söyledim,

Emiline. Ben Bana bir şey olmasından çok korkuyorum. Senden ayrılmak Babamın bizi bıraktığı gibi." Son kelimeleri boğuk bir şekilde söyledim.

Elleri yüzüme doğru uçuyor. Kollarını boynuma dolamadan önce durup yüz hatlarımı inceliyor, beni kucaklamak için içine çekiyor. Bu iyi hissettiriyor. Onunla birlikte içimi dökmek ve beni olduğu gibi rahatlattığını hissetmek.

Bunu bilmesinden nefret ediyorum.

Beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

"Benimleyken korkmana gerek yok," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna doğru.

Sonunda kollarımı ona doluyorum, daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarılıyorum. Bırakırsam parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkuyorum.

"Evet, biliyorum."

Başını geri çekiyor.

"Beni çok korkutuyorsun, Em. İşimden daha çok. Gelecekte daha fazla. Sen fırlatılan bir toptun. Hayatıma girdin. Planlarımı raydan çıkardınız ve artık bu pozisyonu isteyip istemediğimi sorgulayacak kadar yeni şeyler istememe neden oldunuz."

"O pozisyonu hak ediyorsun."

"İstiyorum," diye kabul ediyorum. "Ama seni hak ettiğimden pek

emin değilim."

Başını sallıyor, tekrar benden uzaklaşıyor, bu da beni sadece sinirlendiriyor.

Onu tekrar kendime çekerek ona karşı koyuyorum. "Ama istiyorum. Senin için yeterince iyi olmak istiyorum."

"Öylesin. Logan, bunu görmüyor musun? Beni en derin günlerimden çekip çıkaran sendin. En zayıf yanlarımı öğrendiğin andan beri benim insanım oldun. ve sen hala buradasın."

Başım omzuna düşüyor. Bu sefer gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Her zaman içimde tuttuğum her şeyin yüzeye çıkmasına izin veriyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum tenine karşı.

"Güzel. Ben de gitmiyorum."

Uzun zamandır ilk defa birinin beni tutmasına izin verdim. Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

CHAPTER THIRTY-SIX

Emiline

Sonunda Avery ve Macey ile geç bir öğle yemeği için buluştum. Avery ve ben masaya oturup Macey'i bekliyoruz çünkü bugün öğleden sonra vardiyasında çalışıyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Avery

bana. "Yorgunum."

"Bahar tatilindesin, değil mi?"

"Evet. Tanrım, bu hafta derslere girmek zorunda olmamak çok rahatlatıcı. Mezuniyete hiç bu kadar hazır olmamıştım."

"Az kaldı kızım. Mezuniyet töreninde o sahneden geçişini izlemek için sabırsızlanıyorum. Muhtemelen orada senin adını haykıran en gürültülü kişi ben olacağım." Gülüyor.

Haksız değil. Kardeşlerimin bana tezahürat yapacağını biliyorum ama Avery'nin sesi beni taşıyacak.

O an.

Okula başladığım ilk günden beri, devam etmek için itici gücüm o aşamayı geçip, kendi hızlandırılmış hemşirelik programı mezunu olarak diploma.

Bazıları için bu o kadar da büyük bir şey gibi görünmeyebilir. Ama benim için mesele sadece sahnede yürümek değil. O sahnede yürümek ve kardeşlerimin yüzlerindeki ifadeyi görmek, benimle ne kadar gurur duyduklarını bana göstermekle ilgili. Onlara bunu yapabileceğimi ve kendim için bir şeyler yaptığımı göstermek.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum onunla fazla derinleşmek yerine. "Sanırım plan hepimizin orada olması," dedi. devam ediyor. "Acaba Oliver Macey'i de getirecek mi?"

"Aralarında o kadar ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bana bilmiş bir sırıtışla bakıyor. "Her şeyi bildiğimi unutuyorsun."

Onun itirafıyla midem bulandı. Logan'la aramda olanlardan dolayı bir süredir benden haberdar olduğunu hissediyordum. Bir şeyleri herkesten önce fark etmekte iyidir. Eğer ikimiz de Geçmişte etrafımızda dolaşan gerginliği onun da anladığına şüphe yok.

"Bahse girerim buraya ıslıl ıslıl ve iyice sikilmiş bir şekilde geliyordur," diye ekliyor.

"Avery," diye azarladım. "Kardeşlerim hakkında bunları bilmek istemiyorum."

O da bir şeyler söylemek üzereyken Macey restorana girer. Ve tabii ki, Avery haklıydı.

"İçkiler senden," diyor

Avery. Gözlerimi

deviriyorum. "Peki."

"Neler oluyor?" Macey soruyor.

"Oliver'la randevunuzdan sonra buraya geldiğinizde ne kadar parlayacağınıza dair bahse girdik." Avery göz kırpmıyor.

Otururken Macey'nin yanakları pembeleşir. "O kadar belli, ha?"

"Evet. Şimdi dökül bakalım." Avery iki dirseğinin üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini çenesinin altında birleştirir.

Ona içimden kıkırdıyorum ama konuşmamı Macey'ye ve kardeşimle yaptığı seyahatin ayrıntılarına odaklıyorum, Umarım samimi olanlardan kaçınır.

Avery, Marc ile nasıl bir araya geldiklerini anlatarak onun sinirlerini yatıştırır.

"Evet." Avery gülüyor. "Bunu yapmak istemedim çünkü hiç ilişkim olmadı. Babamla ilgili bazı sorunlar yüzünden tüm erkeklere tövbe ettim, ki bu başka bir günün hikayesi. Yine de, Mesele şu ki, ben de benzer bir durumdaydım ve Marc'tan önce hiçbir erkeğe karşı bir şeyler hissetmediğim için korkudan aklımı kaçırmıştım."

"Bunu itiraf etmesi çok fazla," diye ekliyorum. "Avery duygularını belli etmez."

Avery parmağını havaya kaldırarak "Gerçekler," diye haykırıyor.

Macey, "Dağda karşılaştığımızda birbirinize çok aşık görünüyordunuz," diyor.

Avery başını sallar. "Bu göstermelikti. Ama o noktada işler zaten hızla tırmanıyordu. Ona karşı hissettiklerimle savaşmaya çalışıyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Nasıl üstesinden geldin?" Macey soruyor.

Avery yüzük parmağındaki pırlantayı göstermek için elini kaldırıyor. "Yine de düştüm. Sadece beni yakalamasına izin vermeliydim."

Avery'nin en son istediği şeyken nasıl aşık olduğunu anlattığını duymak bile Logan'la benim aramda da böyle bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ona aşık mıyım?

Yani ona karşı hislerim o kadar güçlü ki, bunları iliklerime kadar hissediyorum.

Onunla bir hayat istiyorum.

Mezun olduktan sonra da bunu sürdürmek istiyorum.

"Sanırım onun kadınlarla olan geçmişini duyduktan sonra biraz gerginim," diye devam ediyor Macey. "Ben onun kadar deneyimli değilim, bu yüzden tüm bunları nasıl ele alacağımdan emin değilim. Ya benden sıkılırsa? Ya bir ay içinde fikrini değiştirirse? Erkek akli nasıl çalışır bilmiyorum."

"Böyle konularda sana asla yalan söylemem," dedim. Dürüstçe. "Oliver uzun zamandır bir tür playboydu. Her zaman kaygısız ve her günü son günüymüş gibi yaşadı. Ama kardeşlerimle bu konular hakkında hiç konuşmadı. geçen yılki doğum günü gezisi."

"Kardeşleriyle ne konuştuğunu nereden biliyorsun? ne hakkında?" Avery kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Marc seninle böyle şeyler hakkında konuşmadığını söylüyor."

Kahretsin. Avery beni dışarı
çağırarak üzere. "Yani... Sadece
varsayıyorum."

"Tahmin mi ediyorsun? Yoksa Logan sana Çarşamba geceleri dışarı çıktıklarında barda yaptıkları konuşmalardan mı bahsediyor?" Avery suçlayıcı bir tonla söylüyor.

Beni böyle çağırdığı için yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyorum. Kendimi suçlu hissediyorum, sanki bir şey saklıyormuşum gibi, ama Logan ve ben kardeşlerimle geçirdiği geceler hakkında hiç konuşmadık.

Varsaydığımı söylerken dürüst oluyorum.

Peki neden suçlu hissediyorum?

Avery, "Oliver hakkında Macey'ye söylediklerine devam ettikten sonra bu yeni ifşaata geri dönmeyi planlıyorum," diyor. "Çünkü ikinizin aranızdaki ilişkiyi bizim arkamızdan saklamanızdan bıktım usandım."

"Orada-" diye başlıyorum ama dudaklarım sıkı bir mühürle kapanınca hemen duraklıyorum.

Onlara söylesem çok mu kötü olur?

Avery bir şey söylemeyecek ve Macey'nin de söyleyeceğinden şüpheliyim. Bunu gerçekten içimden atmalıyım.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Size sonra her şeyi anlatırım, ama kardeşlerime ulaştığını öğrenirsem, hepiniz

öldü."

Avery, "İyi, devam et," diye onu cesaretlendirir.

Midemdeki sinirler tüm zamanların en yüksek seviyesinde olmasına rağmen devam etmek için Macey'ye dönüyorum. "Dediğim gibi, Oliver doğum günü gezisinden sonra yolunu değiştirdi. Seninle tanıştığından beri kimseyle birlikte olmadı. Sadece çalıştığın barda seni tekrar gördüğü zamandan bahsetmiyorum. Montana'dan New York'a yaptığınız o ilk uçuştan bahsediyorum."

Ellerim kalçalarımaya düşüyor ve nefes alışım hızlanıyor.

Önümüzdeki konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum ama Avery'nin bu konuya 'geri döneceğinden' de korkuyorum.

"Sanırım ona gerçekten aşık oluyorum." Macey iç geçirir.

"Ah, bebeğim." Avery kıkırdar.

"Sen uzun zaman önce düştün," diye bitiriyorum.

Macey orada gülümseyerek otururken Avery gülmeye devam ediyor. Yüzümdeki ifadenin Avery'nin okuyabileceği bir ifade olduğunu biliyorum.

"Sen de öyle, Emiline." Avery göz

kırpıyor. "Ha?"

"Sana geri döneceğimi söylemiştim. Macey'nin sorununu çözdük, şimdi sıra sende."

"Benim bir sorunum yok," diyorum.

"Bize Logan'dan bahset," diye ısrar

ediyor Avery.

Ondan Macey'e ve tekrar ona bakıyorum.

Macey omuz silkerek, "Endişelendiğin buysa Oliver'a söylemem," diye ekliyor. "Biraz gergin görünüyorsun. Buna annelik içgüdüğü diyebilirsin."

Birine tamamen güvenmem çok zamanımı aldı.

Logan'a güvenmeyi öğrendim, şimdi de bu ikisine güvenebileceğimi biliyorum.

"Yani, bir yıldan biraz fazla bir süre önce-"

Avery içkisini tükürür. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bir yıldan fazla oldu mu?"

"Bitirmeme izin verir misin?"

"Devam edin. Bunu duymak zorundayım." Avery sandalyesinde biraz daha öne oturur.

"Bana katlanamadığını düşündüğümde başladı. O bana farklı davranmaya başladı ve onun yanında kendimi çok kötü hissettim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kahve dükkanında çok hararetli bir tartışmamız oldu ve acil servise geldiğinde işler hep çok garip görünüyordu."

"Bu duygudan nefret ediyorum," diyor Macey. "Sanki bir şeyler ters gidiyor ama o bunu anlatamıyor."

"Evet," diye vurguluyorum. "Sonra bir gece kütüphanede ders çalışıyordum ve..."

Bunu iyice düşünmemiştim. Onlara panik ataklarımdan bahsetmeden bu hikayeyi nasıl anlatacağımı bilemedim. Düştüm.

tamamen sessiz ve hareketsiz. Ellerim masanın altında titriyor ve onlara bakıyorum.

Arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalacağım.

Henüz bilmelerine izin veremem. Hazır değilim.

"Ve?" Avery soruyor, hikâyenin ilginç ayrıntılarını duymak için sabırsızlanıyor.

"Ve biri beni ürkütüyordu," diye yalan söyledim. "Thomas ve Marc'ı aradım ama ikisi de cevap vermedi. Çarşamba günüydü, ben de Logan'ı arayıp onlarla olup olmadığını sordum, böylece biri beni almaya gelebilirdi. Artık onlarla değildi ama ortaya çıktı.

"Bana karşı biraz korumacı davranmaya başladı ve derslerden sonra iyi olduğumdan emin oldu. Beni küçük kız kardeşi gibi gördüğünü düşünmüştüm ama-

"Değildi." Avery çılgınca sırtarak araya giriyor. "Orada bir şey gördüğümü biliyordum. Bir süredir şüpheleniyordum ama Peyton'ın düğün bunu doğruladı. Dans pistinde ne kadar ateşli görüldüğünüzü görünce ikinizi de becermek istedim."

"Avery," diye azarlıyor Macey.

"Emiline benim kim olduğumu biliyor."

"Seviyorum." Elimin arkasından kıkırdıyorum. "Ama evet, işler artık kesinlikle değişiyor. Birbirimizi daha çok görüyoruz. Ve bir şeyler yapıyoruz."

Avery gözlerini devirir. "Sadece kelimeyi söyle.

Isırmaz." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Seks."

Avery masanın karşısında gülerken ben ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Seni çok seviyorum, Emiline."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona.

"Yani siz ikiniz resmen bir şey misiniz?" Macey merakla sorar.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Artık bilmiyorum bile. Planımız kardeşlerimle konuşmak için mezuniyet sonrasını beklemektir. Artık birbirimizin yanındayken nasıl hissettiğimizi saklamak ya da inkâr etmek zor."

"Anladım." Macey başını sallar. "Öğrenmelerinden mi korkuyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. "Macey, size anlatırken bile yerimde titriyorum. Evet, korkuyorum. Onu öldürecekler. Ben onların küçük kız kardeşiyim."

"Marc'ı geride tutabilirim." Avery sırtıyor. "Diğer herkes için endişelenmeyi bırakmasını sağlayacak ne yapacağımı çok iyi biliyorum. ve sadece bana odaklan."

"Bana söyleme bile," diye

yalvarıyorum.

Bir kolunu Macey'ye doğru uzatıyor. "Belki Macey bilmek ister."

"O değil."

"Biraz merak ediyorum." Macey kıkırdıyor.

Avery onunla yüzleşmek için döner. "Genellikle önce dizlerimin üzerine çökerim ve sonra beni arkadan becermesine izin veririm."

"Sana yalvarıyorum! Lütfen dur."

"Şey..." Macey'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Bunu beklemiyordum. Ama şu anki ikileminize geri dönersek"-tekrar bana dönüyor-"Bence ikiniz de birbiriniz hakkında böyle hissediyorsanız, bunun nereye gittiğini görmeli ve herkes öğrendiğinde birlikte durmalısınız. Bu ikiniz için sadece birlikte üstesinden gelebileceğiniz bir engel. Bu durum sonunda sizi çok daha güçlü kılacaktır."

Macey'nin tavsiyeleri içimi bir sıcaklık ve rahatlık duygusuyla dolduruyor.

Tek yapmam gereken bu sırrı herkesten saklayarak mezuniyete kadar dayanmak.

Kaçınılmaz fırtınanın kopmasına üç ay daha var ve ben kendimi buna hazırlıyorum.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

Logan

Nisan

Dersler nasıl gidiyor?

EMILINE

Güzel. Sanırım.

Bilmiyorum, kelimeler birbirine karışıyor.

Bana katılmak ve biraz mola vermek istersen spor salonuna gidiyorum. EMILINE

Boks mu, ağırlık kaldırma mı?

Boks. Şimdi seni yatak odasında savurarak kaldırma antrenmanımı yapıyorum

wink EMILINE

Bu tür egzersizlerin benimle gelmesini seviyorum.

Lütfen.

Mesajı gönderdikten otuz dakika sonra, cevap vermemiş olmasına rağmen evine gittim.

Dün gece çalıştıktan sonra bu öğleden sonra uyandım ve gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey Emiline oldu. Ben

Hâlâ nereye varacağımızdan ve ne olacağından korkuyorum ama artık korkularım umurumda değil.

Ben istiyorum.

Onu istiyorum.

Emiline kapıyı açıyor ve onu bir bardak viski gibi içime çekiyorum. Üzerinde siyah motorcu şortu ve büyük boy bir tişört giymiş ve saçlarını at kuyruğu yapmış.

"Spor salonuna hazır mısın?"

Gözlerini deviriyor. "Sanırım öyle olmak zorundayım. Canım gitmek istemiyor ama nazikçe sordun." Bana doğru bir adım atıyor, kollarını belime doluyor, ben de kendi kollarımı onun başına dolayarak yüzünü göğsüme çekiyorum.

"Silas nerede?" diye soruyor, onun bu iş için en uygun kişi olduğunu biliyor.

"Köpeği için acil bir veteriner ziyareti vardı."

Başını sallıyor ve spor salonu için eşyalarını almaya gidiyor. "Bir sweatshirt al," diye seslendim.

"Dışarı 75 derece falan," diyor oturma odasına geri dönerken.

"Bisikleti alıyoruz."

Gözleri korkuyla irileşir. "Logan. O şeye tekrar binemem. En son arkasına bindiğimde ödüm kopmuştu."

Sırıtiyorum. "Bana güveniyor musun, Em?"

Kapısının arkasındaki küçük dolaba uzanıp bir sweatshirt çıkarırken yüz hatları yumuşuyor.

Herhangi bir sweatshirt değil...

Benimki. "Sana güveniyorum,"

diye onaylıyor.

Elini tutuyorum ve merdivenlerden aşağı inip bisikletimi park ettiğim garaja doğru yürürken bırakmıyorum.

Bugün buna

ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım

vardı.

Şefle daha önce bir görüşmem daha oldu. Bana sordu. Karar vermiştim çünkü bana ilk teklifi yapmasının üzerinden bir ay geçti.

Eski ben o gün ona bir cevap verirdi ama şimdi Emiline'le yaşadıklarımın gerçek olup olmadığını görmeden geleceğim hakkında karar veremiyorum.

Gerçek gibi.

Sadece onun da aynı şeyi hissettiğinden emin olmalıyım.

Ama ya uğruna çok çalıştığım bu fırsata hayır dersem ve Emiline kardeşlerinin baskısı çok fazla olduğu için ilişkimizi bitirmeye karar verirse? Ya mezun olur ve başka insanlarla çıkmak isterse?

Bugüne odaklanmalıyım ama ben gelecek için endişelenen biriyim. Kesin olarak bilmeden şu anda bir plan yapamam.

Bisikletime ulaştığımızda, onu aldığım ilk g n taktığı kaskı ona veriyorum. Sanki o geceden beri alıştırma yapıyormuş gibi zahmetsizce takıyor.

Bu sefer işler farklı çünkü panik atak geçirmiyor. Hiç olmadığı kadar güçlü, tabii bu mümkünse. O her zaman güçlüydü. Sadece birinin ona söylemesine ihtiyacı vardı.

Bacağımı bisikletin üzerinden atıp gidondan kaskımı alıp başımın üzerinden geçirirken sessiz kalıyorum.

Vizörü kaldırıyorum ve Emiline'e dönüyorum. Arkamdaki küçük koltuğa vurarak onu binmeye çağırıyorum.

Kendini dengelemek için iki elini omuzlarıma koydu, Bir bacağını bisikletin üzerine atıyor ve belimi tutmadan önce arkama yerleşiyor.

"Daha yakına," diyorum omzumun üzerinden. "Sana daha yakın ihtiyacım var."

Sırtımla aynı hizaya gelene kadar kayıyor. Nefeslerimi eşit ve sabit tutmak için kendime söz veriyorum. İçimde sinirler geriliyor çünkü o bana güveniyor ve ben ondan bunu istemiş olsam da çevredeki yollardaki insanlara güvenmiyorum.

Kontak anahtarını çeviriyorum ve motor altımızda gümbürdüyor. Otoparkta yankılanacak kadar yüksek bir ses.

Elim Emiline'in elini belimde buluyor ve karnımın üzerine koyuyorum. O da ben söylemeden diğer eliyle aynısını yapıyor.

Ne kadar iyi bir kız.

"Hazır mısınız?" Binicilik eldivenlerimi giyerek soruyorum. "Sanırım hazırım."

"Beni bırakma."

Avuç içleri karnıma bastırıyor, ne istediğimi anladığını söylüyor ama yine de ihtiyacım olan kelimeleri söylüyor. "Yapmayacağım."

Otoparktan çıktım ve caddeye çıktım. Bu Spor salonuna sadece birkaç blok öteden gidiyorum ve keşke daha uzun sürse diyorum. Bisiklette bana yaslanmış olması hissi, onu asla bırakmak istemememe neden oluyor.

Spor salonuna giden ana caddeye döndüğümde, bir elimi gaz pedalında tutuyorum ve diğer elimle onunkini kapatıyorum. O bana eskisinden daha sıkı sarılırken parmaklarımızı iç içe geçiriyorum.

Bu bisikleti geri döndürmek, spor salonunu atlamak ve onu yatağa götürmek, ona şu anda gerçekten sarılmak istediğim şekilde sarılmak istiyorum.

Ama spor salonunun ortaya çıkması bu düşünceleri siliyor.

Motoru park ediyorum ve sanki yanıyormuş gibi motordan atlıyor.

Motoru kapatıyorum, kaskımı çıkarıyorum ve elim bileğini kavrayıp onu kendime çekmeden önce attan iniyorum. Diğer elim sırtının küçük kısmını buluyor ve onu bana doğru tutuyor.

Kaskını çıkarıyor ve gözleri endişeyle bana bakıyor.

"Sadece sana tekrar sarılmaya ihtiyacım vardı."

Gülümsemesi yumuşak ve sıcak, teselliye ihtiyaç duyan her yanımı örten bir battaniye gibi. Avuç içimi Başının arkasını bulup onu bir öpücük için çekmeden önce dağınık saçlarını düzeltti.

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor.

Daha önce de insanları öptüm ama Emiline Ford'u öpmek dünyanın kendi ekseninde dönmeyi durdurması gibi bir his. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi raydan çıkarmaya hazır olduğum noktaya kadar var olduğunu hiç bilmediğim bir parçamı uyandırıyor.

Onun için her şeyden vazgeçmek gibi geliyor.

İsteksizce ondan uzaklaşıyorum.

"Neydi o?" diye soruyor merakla.

"Bütün gün, bütün hafta seni öpmek istedim. Bunu söyleyecek bir erkek olacağımı hiç düşünmezdim ama senden ayrı kalmak beni yavaş yavaş öldürüyormuş gibi hissetmeye başladım. Sanki seni öpmek her gün solumam gereken hava gibi."

Emiline'in eli çenemi kavrarken yüzünde bir gülümseme beliriyor ve içgüdüsel olarak yüzüm elinin içinde eriyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken sıcaklığını tenimde hissediyorum.

"İyi ki hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

Körlemesine arkamızı işaret etmeden önce başımı sallıyorum. "Hadi içeri girelim."

İçeri girip yerleştikten sonra, Emiline ringin ortasında. Tepedeki tek spot ışığı
Karanlıkta onu aydınlatan tek şey. Her zaman onun içimdeki karanlıkla bozulamayacak kadar saf olduğunu söylemişimdir.

Onun orada durması da bunu doğruluyor.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

Emiline başını sallıyor, eldiven almak için hareket ediyor ve sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi eldivenleri takıyor. Yapmıyor ama bu seansları bir süredir yapıyoruz.

İkimiz de etrafımızdaki her şeyden birlikte kaçıyoruz.

Eldivenlerime ilk birkaç yumruğu atıyor ve onda bir şeylerin değiştiğini görüyorum -çaresizlik. Sanki bu gece bunu yapmak onun için acı verici.

Ellerimi kollarına dolamadan önce birkaç tane daha atmasına izin veriyorum ve onu durduruyorum.

"Konuş benimle."

Başını sallar. "Devam et." Birkaç yumruk daha atmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Logan! Hadi yapalım şunu." Eldivenlerimi yana fırlatıyorum ve eldivenleri elinden çıkarmaya çalışıyorum.

Onu durdurduğum için çok sinirli bir şekilde sessizce bana karşı koyuyor.

"Benimle konuşana kadar olmaz."

"Yapamam! Çünkü şu anda neyim var bilmiyorum!" İçindeki gerilim buharlaşırken vücudu sarkıyor. "Çok yorgunum. Çok stresliyim. Şu anda kafam karmakarışık."

Kollarımı vücuduna doluyorum, başını göğsüme çekiyorum ve onu orada olabildiğince sıkı tutuyorum. Kollarımın arasında erirken tişörtümü kavırıyor ve sadece birkaç dakika bu şekilde duruyoruz ama yıllar gibi geliyor.

Sonunda geri çekiliyor, ama çok uzağa gidemesin diye omuzlarını tutuyorum.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

Emiline'in elleri yine yüzümün yan tarafını buluyor ve sanki ezberliyormuş gibi yüz hatlarımı inceliyor. Bu bakışı biliyorum çünkü ona baktığımda ben de aynısını yapıyorum.

Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Pelüş dudaklarını tekrar üzerimde hissettiğimde kollarının üst kısmındaki tutuşum sıkılaşıyor. Bu, dışarıda bisikletimin yanında öpüştüğümüzden farklı. Bu sefer bana açılıyor. Beni istiyor. Onu her zaman arzuladığım gibi beni arzuluyor.

"Emiline," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum. "Beni burada böyle öpemezsin. Nasıl tepki vereceğimi kontrol edemem."

Dudaklarında bir gülümseme

beliriyor. "Emiline," diye

uyarıyorum.

"Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Beni böyle öptüğünde, bu beni biraz çıldırtıyor."

Bir hırıltı göğsümde titreşiyor ve doğrudan sikime gidiyor.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor. "Beni böyle öptüğünde, seni tam burada, ringin ortasında domaltmak ve el izim o küçük güzel kıcını kırmızıya boyayana kadar şaplak atmak istiyorum."

Emiline'in nefesi kesildi, belli ki bunu söylememi beklemiyordu. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Beni tekrar öpmek için parmak uçlarına kalkmadan önce

bana şeytani bir sırtış atıyor. Daha önce yaptığı gibi, ama

daha fazla güçle. Öpüşmeyi derinleştirmek için başı yana doğru hareket ediyor, ona verdiğim tepkiyi hissetmek umuduyla sırtını bana yaslıyordu.

Eminim öyledir çünkü sikim bu olay yüzünden alarmda.

"Seni uyarmıştım."

Geri çekiliyor, yüzündeki sırıtış dudaklarıma bir santimden daha yakın. "Biliyorum."

Kararlılığım kırılıyor ve artık nerede olduğumuz umurumda değil.

Onu döndürüyorum, bir avucumu karnına koyarken diğer elimle ensesini kavrayıp sırtını önüme getiriyorum. Kalçalarımı ona doğru iterken onu belinden bükülmeye zorluyorum.

"İstediğin bu mu, Em? Beni çıldırtmak için aletimin içinde olmak için yalvarmasını mı?"

"Yani... burası bize ait, değil mi?"

Var. Evin anahtarı bende çünkü ev sahibi beni burada olmadığı zamanlarda bile burayla ilgileneceğime güvenecek kadar tanıyor. Silas ve benim kutuya girip çıkacağımıza güveniyor.

Parmaklarımı şortunun kemerine geçirip yere doğru itiyorum. Hiçbir parçam ama Emiline'in üzerimde böyle bir etkisi var.

Belini bükerek kıcını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Onu ezberlemek için bir dakikamı ayırdım.

Bu ışık. "Siktir, Em. Şu anda kendini görmelisin. Sanki burada, açık bir odada sikimi istiyormuşsun gibi kıcını bana sergiliyorsun."

"Sikini istiyorum," diye itiraf ediyor hiç vakit kaybetmeden. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oldukça açık saçık konuşmaya başladın, Emiline. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

Ellerim kıcını buluyor ve avuç içimi yanaklarında gezdirdikten sonra sıkıca kavırıyor. Ellerime mükemmel oturuyor.

Sağ yanağına geçmeden önce eğilip sol yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. Sadece orasını öperken hafif bir inilti duyuyorum.

Sonra elim kalçalarının arasına uzanıyor ve orta parmağım anında klitorisini buluyor. Sırılıslam olmuştu ve Şimdiden benim için zonkluyor. Beni çıldırttığı kadar onu da çıldırtmak için yavaş daireler çizerek tekrar tekrar ovuyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor.

"Sırılıslam olmuşsun, Em. Şu anda neden bu kadar ıslak olduğunu söyle bana."

"Ne zaman etrafımda olsan böyleyim."

Sikeyim. Ben.

İtirafıyla içimdeki canavarı serbest bıraktı.

Elimi çekiyorum, onu kucağıma almadan önce olabildiğince hızlı döndürüyorum. Kollarımda ciyaklıyor ve ben de onu her şeyimle öperken çıkardığı sesleri yutuyorum.

içimde var.

Onu odanın kenarına taşıyorum, tekrar döndürmeden önce yere yatırıyorum. Elleri önündeki duvarı buluyor ve bana arka tarafını tekrar göstermek için hemen sırtını kavislendiriyor.

Şortumu yere itiyorum ve sikim serbest kalıyor, çığlık atıyor ve ucundan sızıyor. Eğildim, dudaklarım nabzını hızlandırdı. "Sana şaplak atmayacağım. Ama seni becereceğim. Sert ve hızlı. Tam istediğin gibi."

"Lütfen," dedi.

"Benim iyi kızım."

Ellerim boynunun arkasında, başparmağım onu daha da aşağı bastırıp bana daha iyi erişim sağladığımda kalbinin dokunuşum altında ne kadar hızlı attığını hissediyor. Diğer elimle sikimi kavıyorum ve girişine doğru yönlendiriyorum.

Hızlı bir hamleyle onun içine girdim. Tamamen içinde kayboluyorum.

"Ahh," diye bağıyor. "Evet!"

"Evet, Em. Sikimi çok iyi alıyorsun," diye tıslıyorum.

İçine girip çıkıyorum, sabit bir ritim tutturuyorum çünkü çok iyi hissettiriyor. Çok sıkı. Çok ıslak.

Bir elini duvardan çekip bacaklarının arasına götürmesini izliyorum. Klitorisinin üzerinde daireler çizerken taşaklarımdaki teması hissediyorum.

"İşte benim kızım. Kendine dokun. Benim için boşal."

"Oh, Logan," diye nefes alıyor.

Onun içindeyken dudaklarında ismimin sesini duymaktan, etrafımdaki her kasın kasıldığını hissetmekten, sadece benim için kontrolünü kaybettiğini hissetmekten daha iyi bir şey yok. Bu artık sadece seks değil. Vahşi ve çılgınca ve ikimizin de ihtiyacı olan her şey.

Hareketlerimi durduruyorum, gidebildiğim kadar içeri giriyorum ve sırtına doğru eğilirken kendimi orada tutuyorum. Beni duyabilmesi için kulağına yeterince yaklaştım.

"Ben seninim, Emiline. Tamamen seninim. Şimdi bana güzel amcığının sikimi nasıl mahvedebileceğini göster."

"Siktir," diye daha yüksek sesle inliyor. Ben ona tekrar girip çıkarken kıcını bana bastırıyor, hamlelerimi itme için itme ile karşılıyor. Duvarları etrafımda nabız gibi atıyor ve yakın olduğunu biliyorum. İki elini tekrar duvara koyuyor ve ellerim arkadan omuzlarını kavriyor.

"Evet, Em. İşte bu kadar. Benim için gel."

"Geliyorum." Nefesleri düzensiz ve sert çıkıyor. Hızımı

artırıyorum, onun etrafımdaki hissinden zevk alıyorum. Sonra vücudu ellerimin altında titriyor. Orgazmı bir tsunami dalgası gibi onu vururken dudaklarında küfürler ve benim adımın bir karışımı.

Benimki de aynısını yapıyor.

Midem kasılıyor ve sahip olduğum her şeyi onun içine bırakıyorum.

Onun dışında etrafımdaki her şey tamamen bulanık. Onu hiç şu an gördüğüm kadar net görmemiştim.

İlişkimizi bir sır olarak saklıyor olabiliriz ama o kelimenin tam anlamıyla benim.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

Emiline

Mayıs

Alarmım saat beşte çalıyor ve yataktan her zamankinden daha hızlı fırlıyorum. Günün endişesi dün gece gözümü bile kırpmama izin vermedi.

Bu bizim final sınav günümüz, hemşirelik programımızda yıllarca süren sıkı çalışma ve özverinin doruk noktası.

Herhangi bir final sınavı değil, hemşirelik ğrencisi olarak son sınavımız.

Dün gece yatakta yatarken, hastalık süreçlerini kafamda tekrar tekrar canlandırıp durdum. Ama aynı zamanda kendime buraya kadar geldiğimi, bunu başarabileceğimi ve başaracağımı söyleyip durdum.

Yine de bu beni daha az endişeli yapmıyor.

Olumsuz düşüncelerim içeri sızıyor. Kendimden şüphe duyma ve yeterince iyi hissetmeme düşüncelerim. Buraya kadar gelebildim ve bu beni dışarı çıkarıyor.

Son dönemi tekrar almak zorunda kalacak kadar başarısız olduğumu düşünsenize?

Bu son fikir aklımdan her geçtiğinde bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

Dişlerimi fırçalıyorum ve iki fincan kahve yapmak için mutfığa gitmeden önce giyiniyorum. Kahve demlenmeyi bırakır bırakmaz Brooke misafir odasından çıkıyor.

Buzlu kahve fincanını önüne koyarken Brooke, "Bugün güneşle birlikte uyandığın için gerçekten hasta birisin," diye homurdanıyor. "Ama içimi doldurduğun için seni seviyorum. Kafein."

"Sınav günleri erken kalktığımı

biliyorsun." "Bu kadar erken olduğunu

düşünmemiştim."

"Genelde öyle değildir." Gülüyorum. "Ama dün gece zar zor uyudum.

Bu sınav için çok heyecanlıyım."

"Biz hallederiz, Em. Yaptığımızı biliyorsun," diye beni rahatlatıyor.

Brooke'un yumuşak sesi beni daha rahat hissettiriyor. O ve ben aynı beyne sahibiz. Birlikte çalışıyoruz ve benzer notlar alma eğilimindeyiz, bu yüzden onun bunu söylediğini duymak şu anda göğsümde oturan ağırlığı gerçekten azaltıyor.

Brooke'un da sözlerinin ardındaki güç hakkında hiçbir fikri yok. Geceyi burada geçireceğinden haberim yoktu, bu yüzden Logan'ın dün gece çalışması gerektiğinden bu sabah panik atak geçirmedi.

Bir hevesle ona sordum, sabah ayrılmadan önce birlikte gözden geçirebileceğimizi iddia ettim ve tereddüt etmeden evet dedi.

Bunu daha önce de söyledim ve tekrar söylemeye değer, onsuz bu yolculukta ne yapardım bilmiyorum.

"Dokuz yüz saat sonra yola çıkmadan önce çalışma kılavuzlarını gözden geçirmek ister misin?"

"Dramatik olma. Sınav saat sekizde."

Brooke, görünürde saat olmayan bileğine bakıyor. "Ve saat beş."

Sırıtiyorum. "Yeterince zamanım var." "Çok sinir bozucusun." "Ve bunun için beni seviyorsun."

Kahvemizi içiyor ve sonraki bir saatimizi kitaplarımızın arkasındaki alıştırma sorularını gözden geçirerek geçiriyoruz. Sonra da Üniversitenin bize sağladığı çevrimiçi kaynağı açtık ve birlikte biraz daha yaptık. Yanlış yaptıklarımız üzerinde konuştuk, her cevabın arkasındaki mantığı tartıştık ve materyale ilişkin anlayışımızı pekiştirdik.

Sonunda duş almaya karar veriyorum ve önümüzdeki yirmi dakika boyunca zihnimi kapatmaya çalışıyorum.

Bunu yapabilirim.

Buraya kadar geldim. Bunu da atlatabilirim. Panik yapmaya gerek yok.

Acaba Logan'ı arasam ve onun iç huzurunu dinlesem mi diye düşünüyorum. Uyuduğunu ve bunun için onu uyandırmama aldırmayacağını biliyorum ama buna karşı çıkmaya karar veriyorum.

Bunu yapabilirim.

Sonunda banyodan çıkıyorum ve Brooke'u oturma odasında beni beklerken buluyorum.

Sanki tüm düşüncelerimi duymuş gibi bana "Sen halledersin," diyor.

Ona gülümsedim. "Biz hallederiz."

Ve uzun zamandır ilk kez buna inanıyorum.

"Bunun son sınavımız olduğuna inanamıyorum," diyor Brooke yanımda.

"Tahtaları unutma."

"Bizi resmen hemşire yapacak olan büyük tören," diye ciyaklıyor. "Bunun için çok heyecanlıyım. Başardık, Emiline. Biz

sonuna kadar başardık ve her birimiz hemşire olma hayalimizi gerçekleştirmek üzereyiz."

Sınıfa giden son bloğu yürürken ona gülümsüyorum.

Son köşeyi döndüğümüzde kampüs görünüyor ve ben olduğum yerde duruyorum. Brooke fark ediyor ve benden binanın önüne, sonra tekrar bana bakıyor ve yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor.

"Sen şanslı bir kızsın," diye fısıldıyor önümden yürüyüp beni geride bırakmadan önce.

Kıpırdamadan duruyorum. Donmuşum. Ayaklarım betona yapıştı.

Logan merdivenlerden birkaç adım atıyor ve bana yaklaşıyor.

O burada.

Benim için ortaya çıktı.

"Burada ne yapıyorsun? Uyuyor olman gerekmiyor mu?"

Önümde durup bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına atıyor. "Hemşirelik okulundaki son sınavına girerken seni özleyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Yani... evet. Çalıştın. Uyuyor olman gerekirdi."

Elleri yüzümü tutmak için uzanıyor ve gülümsemesi beni eritmek istiyor. Sevgi ve güven dolu.

"Tam olarak olmak istediğim

yerdeyim." "Logan." Nefesimin altında

nefes veriyorum.

"Sende bu var," diyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğiliyor. New York'un işlek bir kaldırımında, tüm dünyanın görebileceği açıklıkta.

Ellerim tişörtünü kavrarken ona gömülüyorum.

Benim için geldi.

Logan dudaklarını benimkilere yakın tutarak geri çekiliyor. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeden oraya girmene izin veremezdim. Çok yol kat ettin. Çok fazla fedakârlık yaptın. Ve başardın, Em. Bu senin mezun olmadan önceki son tepen."

Yüzeye çıkmak için savaşılan gözyaşımı göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Senin kadar azimli biriyle hiç

tanışmadım. Seni tanıyorum. yeterince iyi olamamaktan endişeleniyorsun ya da başarısız olacak. Ama sen başarısız olmadın. Ve başarılı bir hemşire olmak için fazlasıyla yeterli birisin."

Gözlerimi kapatıyorum ve söylemeye devam ettiği sözleri dinliyorum.

"Oraya girdiğinde, sana aksini söyleyen kafadaki sesleri dışarı atmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi açıyorum ve başımla onaylıyorum.

Beni tekrar öpüyor ve onu bu şekilde bırakıp içeri girmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Sadece burada onunla olmak, onu böyle öpmek istiyorum.

"Şimdi git ve onlara A+'nın neye benzediğini göster."

"Teşekkür ederim Logan," diyorum ona, ayak parmaklarımdan üzerinde yükselip kollarımı ona dolayarak. O da bana karşılık veriyor ve olabildiğince sıkı sarılıyor.

"Mezun olduktan sonra," diye fısıldıyor Logan boynuma. "Mezun olduktan sonra bunu gerçekten yapacağız. Sadece birkaç hafta daha."

Geri çekiliyorum, yüzünde en ufak bir belirsizlik var mı diye bakıyorum ama yetersiz kalıyorum. Hiç yok. Ciddi davranıyor.

Beni bir kez daha öpüyor ve sonra çekip binaya girmeme izin veriyor.

Onunla tekrar yüzleşmek için arkamı dönmeden önce birkaç adım atıyorum. "Doğum günlerinde hep benim için ortaya çıkıyorsun, ha?" Sırıttıyor. "Hatırladın mı?"

"Söz konusu sen olduğunda her zaman hatırlarım."

Başını sallıyor çünkü daha önce de benimle aynı kelimeleri kullandığını biliyor. İkimiz de gitmek için dönüyoruz. ayrı yollardan.

Artık aklımda hiçbir soru işareti kalmadı. Logan Bennett'e aşığım.

CHAPTER THIRTY-NINE

Logan

EMILINE

Başardım! Sınavımı geçtim. Resmi olarak hemşirelik okulu mezunuyum! OLIVER

İşte benim
ablam!

AVERY

SIKTIR!

PEYTON

Aman Tanrım, hormonlarım varken bana bunu yapamazsın! Ağlıyorum! Seninle çok gurur duyuyoruz!

THOMAS

Yapabileceğini biliyordum! Seninle gurur
duyuyorum! MARC

Kız kardeşimiz bir
hemşire!

KALI

Bu günün geleceğinden hiç şüphemiz yoktu. Harika bir haber! MACEY
Aslında ben de ağlıyorum. En iyi hemşire olacaksın. Seninle gurur duyuyorum.

O mesajı gönderdikten sonra avuç içlerim masanın altında terledi.

Oliver, Marc ve Thomas'ın hepsinin gözü grup sohbetindeydi ve Emiline bize iyi haberi vermeye başladı. Orada oturdum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Cevap veremezdim, çünkü tuhaf görünürdü.

Hepsi yazdıklarımın çok şey mi anlıyor?

"Ona çok iyi davranıyorsun," diye cilveleniyor Oliver.

Yorumuna kaşlarımı kaldırıyorum. "Aksine mi?"

Thomas, "Ondan nefret ettiğini düşünüyor," diye araya giriyor ve ben şaşkınlıkla başımı daha fazla eğiyorum. "Kazağını ona vermek için seni zorladığım geceyi hatırlıyor musun? O zaman bana senin ondan nefret ettiğini düşündüğünü söylemişti."

Kelimeler çok rahat çıkıyor. Sanki

önemli bir şey değilmiş gibi.

Bu bir yıl önceydi. O zamanlar kendimi haklı hissediyordum çünkü ondan nefret ettiğimi düşünüyordum. Ondan nefret etmek istiyordum çünkü ona farklı gözle bakmaya başlamıştım.

Yorumuna omuz silkiyorum. "Bilmiyorum," diyorum, ağzımı kapalı tutmak ve gerçekte neler olduğu hakkında gerçeği söylemekten kaçınmak için verdiğim en iyi yanıt bu.

"Öyle ya da böyle, bunu ona söylemen çok hoş. Kendisine karşı sert olduğunu biliyorum," diyor Thomas.

Marc, "Artık okulu bitirdiği için mutluyum, böylece biraz daha kendine gelebilir," diye ekliyor. "Ders çalıştığı için gelemediği zamanlar için kendimi çok kötü hissediyordum."

"Katılıyorum. Macey'nin herkesle tanıştığı gece Taco Salı'yı kaçırmamasından nefret etmiştim," diyor Oliver.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum çünkü bu konuyu açtıkları ilk gece ve şimdi üçü de gözleri benim üzerimde.

"Ders çalışıyordu... değil mi Logan?" Thomas ses tonunda bir ısıklıkla söylüyor.

Hayır. Onu boks yapmaya götürdüm ve evine döndüğümüzde hayatımın en iyi seksini yaptım.

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Bana bakmayın. O gece ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok," diye yalan söylüyorum.

Ve lanet olsun, onlara yalan söylemekten nefret ediyorum.

İlk kez sorgulanıyorum ve yalan söylemeye zorlanıyorum. O burada olmadan onlara her şeyi anlatırsam, bu onu kızdıracak. Bu onları kızdıracak.

"Seni öldüreceğiz, biliyorsun değil mi?" Marc şaka yapıyor. Bu sefer içimden bir şaka yapmak gelmiyor.

"Sanırım ben çıkacağım çocuklar," diyorum sandalyeden kalkarken.

"Ne? Bugün senin doğum günün. Bizimle bir içki daha iç," diyor Oliver.

"Dün gece çalıştım ve bugün zar zor uyudum."

Çünkü sınavından önce kız kardeşine iyi şanslar öpücüğü vermek için geç saate kadar uyanık kaldım.

"Tamam, bu geçerli bir mazeret." Oliver gülüyor.

Benim için kardeş gibi olan üç adam, doğum günüm için ve veda etmek için ayağa kalkıp bana sarıldılar.

Sonrasında, aklımda sadece bir Ford aile üyesiyle ve gün bitmeden görmek istediklerimle eve dönüyorum.

Ayaklarım daha durmadan kapısını çaldım.
Hemen açıyor ve kollarıma atlıyor.

"Emiline," diyorum, yüzümü boynuna yaklaştıırken kokusunu içime çekiyorum. Onu çok özledim ve sadece bu sabahtan beri özlüyorum.

Kulaktan kulağa gülümseyerek benden uzaklaşıyor.

"Başardım Logan." Yukarı aşağı zıplıyor, saf bir sevinçle üst kollarımı kavlıyor. Onu böyle görmek her gün görmek istediğim bir yanımdır.

Bunu her gün görmeyi kendime görev edinmek istiyorum.

Kanepeye doğru ilerlerken elimdeki çantayı havaya kaldırarak, "Sana kutlamak için bir şey getirdim," diyorum.

Ben yanına otururken Emiline topuklarının üzerinde kanepeye uzanıyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu," diye kızarıyor.

"Tabii ki yaptım."

Çantayı ona veriyorum ve beni öpmek için eğiliyor. Çabuk, bir tür alışkanlık gibi. Devam ederse çok mutlu olacağım bir alışkanlık.

Arkasına yaslanıyor, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. Şok içinde bana bakmadan önce kağıt mendili yırtıp çantaya uzanıyor. Kutuyu çıkarırken gözleri yaşıyor.

"Bana stetoskop mu aldın?"

Başımı salladım. "Hemşirelik okulu için bir tane olduğunu biliyorum ama senin için yükseltmek istedim."

Kutuyu açıyor ve yenisini çıkarıyor. Açık maviydi ve boynuna ismi kazınmıştı.

Sanki kullanacakmış gibi kulağına dayıyor. Stetoskobun çanını değerlendirmek için kaldırıyor ve tamamen şokta. İşte o zaman çanın gümüş parçasına kazınmış kelimeleri fark eder.

Emiline Ford, RN.

"Logan," diye fısıldıyor. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Sen başardın. Çok harikasin ve seninle gurur duyuyorum."

Stetoskobu yere bırakıyor ve hediye çantasını kenara çekerek kucağıma oturmak için yükseliyor. Bana yaslandı, Ellerim beline dolanırken iki bacağımla kalçalarımaya sarılıyor.

"Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

Ona bakıyorum, söyleyecek bir şey bulamadan bakıyorum.

Çünkü tam da o anda daha önce kimseye söylemediğim üç kelimeyi neredeyse söyleyecektim. Bu tür kelimeler için yaratılmamışım. Ben de onları duyacak donanıma sahip değilim.

"Mezuniyet ne zaman?" Ben karar verdim.

"İki hafta." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Kardeşlerim törenden sonra bir kutlama yemeği planlıyorlar. Sen de geliyor musun?"

Başımı salladım.

"Belki ona söyleyebiliriz-"

Elimi uzatıp yüzünün iki yanını tutarak ve onu öpmek için kendime doğru çekerek sözünü kestim. Herkes öğrendiğinde bunun nasıl bir karmaşaya dönüşebileceğini düşünmek istemiyorum.

En azından henüz değil.

Vücudu benimkinin üzerine düşerken elleri yüzümün yan tarafını buluyor. Göğüs göğüse, bacakları üzerimde. Ona açılarak dilinin benimkinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Ellerim onu kendime bağlamak için sırtının alt kısmını buluyor ve bu, içinden bir inilti çıkmasına yetiyor.

"Bu gece buraya bunun için gelmedim," diyorum dudaklarına karşı.

"Ama ben istiyorum. Seni istiyorum. İstiyorum...." Emiline duraklar, Aramıza girip eliyle sikimi avuçlayacak kadar benden uzaklaştı. "Bu."

"Siktir."

Bunu benden kurtulmak için bir fırsat olarak kullanıyor, kanepede önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı onun için daha geniş açmaya zorluyor.

"Hayır," diye durduruyorum onu. "Bugün senin günün. Senin için dizlerimin üzerine çökmeliyim."

Bana sırtıarak bakıyor ve kot pantolonumun kemerini açmak için uzanıyor. "Bugünün aynı zamanda senin günün olduğunu unutmuş gibisin."

Kemerini, düğmeyi ve fermuarı çözüyor ve üzerimden çekip çıkarmaya çalışıyor. İtiraz etmeye çalışıyorum ama bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve onun yapabileceği kadar kanepeden kalkıyorum.

"Aferin oğlum."

"Emiline," diye hırlıyorum ama itiraz etmek için bir saniyem bile kalmıyor çünkü elini aletimin etrafına doluyor. Avuç içi başını kaplayana kadar tehlikeli bir şekilde yavaşça kökten uca doğru kayıyor. Ucundaki pre-cum'u siliyor ve tekrar sikimden aşağı kaydırıyor.

Başım geriye düşüyor ve parmağının ucuyla kalçamın üst kısmına dokunuyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"İzle beni, Logan."

Benim pis kızım.

Bakışlarıyla buluşuyorum ve başını eğip dilini sikimin dibine doğru sürüklemesini izliyorum. Beni tamamen ağzına almadan önce dilini başımın etrafında döndürüyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

Başı doğru hızda yukarı ve aşağı hareket ediyor, ritmik bir ritimle sallanıyor. Saçları yüzünün üzerine düşüp görüşümü engellediğinde, uzanıp ellerimin arasına alıyorum. Bir saç bağı gibi tutarak saçlarını yerinde tutuyorum.

"Keşke şu anda kendini görebilseydin. O güzel ağzınla beni çok iyi içine alıyorsun."

Emiline uzunluğumun etrafında mırıldanıyor ve titreşim doğrudan taşaklarıma gidiyor. Bunun benim için olması gerekiyorsa, boğazından aşağı boşalmamın imkanı yok.

Yüzünü avuçluyorum ve kucağıma oturması

için onu yukarı çekiyorum. "Logan," diye itiraz

ediyor.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olsa da... Bu gece boğazından aşağı boşalmayı reddediyorum." İki elimi saçlarında gezdirerek onu kendime doğru çektim. Dudaklarım kulağını sıyrarak. "Amımın içine boşalmak istiyorum."

Emiline buna sırtlıyor ve şortunu hızla çıkarırken ayağa kalkmaya çalışıyor. Ben de onunla birlikte ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama elleri göğsüme bastırınca beni durduruyor, böylece kanepeye geri düşüyorum.

Tişörtünün eteklerine uzanıp başının üzerinden kaldırıyor. şimdi tamamen çıplak ve sadece benim gözlerim için sergileniyor.

Tekrar bacaklarıma sarılan Emiline, yavaşça üzerine çökmeden önce sikimi girişine yönlendirmek için aramıza uzanıyor. "Aman Tanrım, Logan," diye inliyor.

Ellerim kalçalarını buluyor, onu sikimin üzerinde ileri geri yönlendiriyor. Boşalmak için ihtiyacı olduğunu bildiğim sürtmeyi ona veriyorum. Hızını buluyor ve bana binerken yüzü zevkten başka bir şeye dönüşmüyor.

Göğüslerini iki elimle kavıyorum, sertleşmiş meme ucunu dişlerimin arasına alıp emiyorum, gözlerimi sürekli onunkilere kilitliyorum.

Bundan aldığı zevkin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

"Sikime binmeyi seviyor
musun, Em?" "Evet. Oh,
evet."

"Neyi sevdiğini biliyorum. Bunu yaptığımda..." Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, onu çıldırttığını bildiğim o hassas noktaya vurmak için daha fazla baskı uyguluyorum. "Dudakların şu küçük O şeklini alıyor, hoşuna gittiğini söylüyorsun."

"İstiyorum. Aman Tanrım, istiyorum."

"Biliyorum ki bunu yaptığımda..." Aramıza uzanıyorum, başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve yavaş daireler çiziyorum.

"Vücudun etrafımda titriyor, bana yakın olduğunu

söylüyor." "Öyleyim. Kesinlikle öyleyim."

"Biliyorum ki bunu yaptığımda..." Belini kavıyorum, kalçalarımın üzerinde durması için onu yeterince yukarı kaldırıyorum ve içine doğru itiyorum. Sert ve hızlı. "Seni boşaltabilirim."

"Evet! Geliyorum. Geliyorum."

Sikimin etrafında nabzının attığını hissediyorum. Kendini omuzlarımda tutuyor ve onu alttan becermeme izin veriyor. Vücudunun titrediğini hissedene kadar durmuyorum.

Ve öyle.

Kolları güçsüzleşiyor. Bacakları ağırlaşıyor.

Emiline başını boynuma gömerken ismimi tekrar tekrar inliyor. Benden ayrılmasına izin vermiyorum ve Onu uzaklaştırın. Nefes alması için ona bir dakika izin veriyorum.

Bunu yaptığında, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor.

Bana her bakışında kendimi onların içinde daha da kaybolmuş buluyorum.

Benim bir şey söylememe gerek kalmadan kalçalarını belli belirsiz ileri geri hareket ettiriyor. Şu anda hassas olduğunu biliyorum. Bu dünyanın dışında bir yükseklikten aşağı indiğini biliyorum. Daha fazlası için hazır ve bu bende tekrar boşalma isteği uyandırmıyorsa ne olayım.

"Beni boşaltacak mısın, Emiline?"

Başını sallıyor. "Beni doldurmanı istiyorum. İşim bittiğinde döllerinin bacaklarımdan aşağı damlamasını istiyorum."

"Yüce İsa. Sen kimsin ve kızıma ne yaptın?"

Kıkırdıyor, çenemi avuçluyor. "Ve ben kesinlikle senin kızınım. İki dakika içinde size ne kadar olduğunu göstereceğim." "İki

dakika, ha?"

"Bahse girmek ister misin?"

Bu bahsi kazanmamın imkânı yok çünkü zaten altmış saniye sonra boşalacağımı biliyorum.

"Sıra sende."

Emiline hızlanıyor, sikimin üzerinde ileri geri sallanıyor. Ne kadar ısladığımı hissedebiliyorum, ama sikimin üzerinde zıpladığı anda ne kadar ıslak olduğumuzu duyabiliyorum. Havayı tokatlayan ten sesinden başka bir şey doldurmuyor. Göğüsleri Her hamlede zıplıyor.

"Sen kazandın. Geliyorum," diye homurdandım.

Salgım ona her zamankinden daha sert akıyor. Gerçekten, bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırdım. O mümkün olan her şekilde bir rüya.

Emiline'in altın gibi bir kalbi ve aklına koyduğu her şeyi yapabilecek motivasyonu vardır. Çarpıcı güzelliği dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak istememe yetti.

Beni öpüş şekli etrafımdaki dünyayı yok ediyor.

Şehrin tüm çatılarından bizim hakkımızda çığlık atmak istememe neden olan türden bir öpücük. Hiç onunla olduğum kadar mutlu olmadığımı fark ettiren türden bir öpücük.

İş yarın ortadan kalksa bile, o yanımda ve ihtiyacım olan tek şey bu.

İhtiyacım olan
tek şey o.

Tek istediğim o.

Umarım sonunda yeterli olur.

CHAPTER FORTY

Emiline

Haziran

Thomas tereyağı bıçağını bardağının kenarına vurarak masadakilere, "Tost yapmak istiyorum," diye seslendi.

Hepimiz dikkatimizi ona yöneltiyoruz ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Bu gece biricik kız kardeşimin mezuniyetini kutlamaya gelen herkese teşekkür ederek başlamak istiyorum. Artık bir bebek olmasan da benim için hep öyle kalacaksın." Gülüyor. "Senin geçtiğin hızlandırılmış programın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama dışarıdan bakınca çok zor olduğunu söyleyebilirim. sen."

Yüzümün dönüşmek istediği çatık kaşlarla savaşmak için elimden geleni yapıyorum.

Çünkü hiçbir fikri yok.

"Seninle her zaman gurur duydum, Emiline. Senin büyümeni ve bugün olduğun kadın haline gelmeni izleyecek kadar şanslıydım. İlk adımlarını attığında oradaydım. ve dün gibi hatırlıyorum. Bugün, en önemli adımları attığına tanık oldum. Hemşirelik okulu mezunu olarak diplomanı almak üzere sahneye çıktığın adımlara."

Thomas bardağına bakıyor, kehribar rengi sıvıyı döndürürken bir yandan da gözlerini kırıştırıyor.

"Duygusallaşmadan bu konu hakkında konuşmak çok zor. Ve ben duygusal bir adam değilim," diye alay ediyor. "Ama umarım biliyorsundur ki babam bugün burada olsaydı Olduğun kişi ve kariyer seçiminle delicesine gurur duyuyorum. Annemin fırtınalar ve yurtdışından uçuşlarının iptal edilmesi nedeniyle gelemediğini biliyorum ama onun da seninle gurur duyduğunu biliyorsun."

Yanağımdan düşen gözyaşını siliyorum.

Masayı tarıyorum, etrafımın her çeşit insanla çevrili olduğunu görüyorum. Değer verdiğim tek kişi. Beni bugün olduğum kişi yapan insanlar. Her şey boyunca yanımda olan insanlar, sadece çalışmak için kaybolmak zorunda kaldığımda bile.

Gözlerim, orantısız bir sırtışıla bana bakan Logan'a takılıyor.

Bu ifadeyi nasıl okumam gerektiğinden emin değilim.

Tüm dünyamı en iyi şekilde tersine çeviren adam. Dünyadan sakladığım en derin yanlarımı öğrendiği andan itibaren beni terk etmedi. Kaldı. Onları kendisiyle birlikte omuzladı.

Neden şu an bu kadar kötü görünüyor?

"Herkes kadehini kaldırabilirse," diye devam ediyor Thomas ve ben de dikkatimi kardeşime çeviriyorum. "Emiline'e kadeh kaldıralım. Başardın. Bu yeni kariyerinde neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Grup hep bir ağızdan "Şeref," diyor.

Gözlerim tekrar bardağını masaya bırakıp kalkan Logan'a takılıyor.

Onu takip etme şansım olmadı çünkü kızlar konuşmaya başladı.

Avery ilk olarak "Artık haftalık Taco Salı gecelerimize geri dönebilirsiniz" diyor.

"Sadece birkaç gün daha çalışmam gerekiyor." Gülüyorum. "Kurul sınavım yaklaşıyor. Onu da geçtiğimde resmen özgür bir kız olacağım."

Peyton elini sallıyor. "Onu parçalayacaksın."

Thomas, Marc ve Oliver, Logan nereye gittiyse onu takip etmek için ayağa kalktılar. Sanırım diğer odadaki bara.

Avery başını bana doğru çevirmeden önce onların hareketini izliyor. "Bu gece kardeşlerine sizden bahsetmeyi düşünüyor musun?"

"Sesini alçalt," diye fısıldıyorum.

Macey, "Bu gece bunu yapmak için iyi bir gece olur," diye ekliyor.

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama az önce bana bakışı ve Thomas konuşmasını yaptıktan sonra masadan kalkıp gitmesi içimde huzursuz bir his bıraktı.

Onda farklı bir şeyler var.

"Ben de bunu düşünüyordum. Ama yarın Mackenzie'nin doğum günü partisi var. Daha da garip olmasını istemiyorum. ve herkes bizim için birbiriyle kavga edecek. Ayrıca, ben orada bile olmayacağım. Çocuklar birbirlerine girecek ve ben bizi savunamayacağım bile."

"Bu doğru," diyor Avery.

"Anlaşılabilir," diye ekliyor Peyton.

"Planımız mezuniyetten sonraydı. Onlara söylemek istiyorum. Bilmelerini ve bu boktan fırtınayı atlatmalarını istiyorum. Nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum ama içimi dökmem gerekiyor."

Onlardan çok fazla sır saklamaktan yorulmuşum.

Az önce yaptığı konuşmadan sonra, onların arkasından iş çeviriyor olmam bana fiziksel olarak acı veriyor. Onlara zihinsel sağlık sorunlarımdan ya da en iyi arkadaşlarına sırılsıklam aşık olduğumdan bahsetmemek.

"Onu seviyorsun, değil mi?" Macey sorar.

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu sevme fikri asla gerçekleşeceğini düşündüğüm bir şey değildi. Benim için kartlarda olduğuna inandığım bir şey değildi. Onun gibi bir adamın bana böyle davranması.

Yanıt olarak başımı salladım. "Sanırım biliyorum."

"Bunu çok seviyorum," diyor Peyton sersem

sersem. "Ona söyledin mi?" Avery sorar.

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Tanrım, hayır. Başlangıçta bana bir ilişki istemediğini söyledi. Ama geçen yıl boyunca bunun bizi nereye götüreceğini görmek istedi ve ben mezun olduktan sonra bir karar verecektik. Davranışları bana bunu istediğini gösteriyor, ama ben korkuyorum. Ona söylersem ne cevap vereceğini öğrenmek."

"Onu hiçbir şey için acele ettirmek istemezsin." Peyton omuz silkiyor. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Ama ben gerçekten-"

Tüm çocuklar masaya geri döndüğünde sözlerim kısa kesildi. Thomas, Marc ve Oliver gülüyor, Logan da gülüyormuş gibi yapıyor. Zorla olduğunu biliyorum çünkü onu gerçekten gördüm. güldüğünü gördüm. Gülüşü gerçek olacak kadar kendini bıraktığını gördüm.

"Gerçekten ne yapıyorsun?" Oliver az önce onları histerik hale getiren şeyin etkisinden kurtulmaya çalışırken sorar.

Gözlerim kızlara ve tekrar ona kayıyor. Sessizce bir bahane arıyorum.

Macey beni kurtarmak için, "Yarın gerçekten işe gitmek istemiyor," diye cevap veriyor. "Mackenzie'nin doğum günü partisini kaçırmak istemiyor."

Macey'e minnettar bir gülümseme sunuyorum ama hemen atlayıp benim yerime yalan söylediği için kendimden nefret ediyorum.

"Sana ertesi gün için biraz pasta ayırırız." Oliver yanıma geliyor ve kolunu omzuma doluyor. "Başka türlü kaçırmayacağını biliyoruz."

Logan'a doğru bakarken dudaklarım mühürlü bir şekilde başımı sallıyorum. Bir kez daha bana bakmıyor.

İki hafta önce, en düşünceli mezuniyet hediyesiyle evime geldi. Doğum gününü ve geceyi şimdiye kadar yaşadığımız en iyi seksle bitirdi. Her seferinde daha da iyi olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum.

O zamandan beri birkaç kez bizde kaldı.

Bir kere bile aramızın bozuk olduğuna dair bir ipucu vermedi.

Neden
şimdi?

Neden
bugün?

Yardım edemem ama sanki benden uzaklaşıyormuş gibi tamamen farklı davranıyor gibi hissediyorum.

Zihnim şüphelerle dolup taşarken kalbim kaburgalarımın arkasında dörtnala koşuyor. Onun için iyi vakit geçirmekten başka bir şey değil miydim? Sadece zaman geçirmesine yardımcı olacak bir şey miydim?

İkimizin de kardeşlerime haberi vermek için el ele kalmaktan bahsettiğimiz bir randevuda, benden çoktan vazgeçmiş gibi görünüyor.

Tedirginlik gecenin geri kalanı boyunca beni asla terk etmiyor.

Yemekten sonra, Logan'ı evime götürüp kafasından geçenler hakkında konuşabilmek için gecenin bitmesini istedim. Ama kızlar içki, shot ve tatlı sipariş ettiler.

Gece yakında bitmeyecek gibi görünüyordu.

Birkaç saat sonra, nihayet tuvaleti kullanmak için izin alıyorum. İçeri girdikten sonra tek kabinli odanın kapısını arkamdan kilitliyorum ve kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırıyorum.

Ellerimi lavabonun kenarına dayayıp, nasıl yapacağıma karar verirken birkaç derin nefes alıyorum.

Birkaç seçenek önüme serildi.

Oraya çık ve Logan'la görüştüğümü açıkla. Tüm odaya onu sevdiğimi ve onunla bir ilişki istediğimi söyleyebilirim. Ama bu sözleri ona söylememişken tüm odaya söylemek garip olur.

Boşver onu.

Oraya gidip Logan'ı koridora sürükleyebilir ve ona aramızda neler olduğunu sorabilirdim. Kafasında ne var? bu gece bu kadar sarıldı mı? O zaman herkese anlatmaya hazır olup olmadığını sorun.

Hayır, bu da işe yaramaz.

Ona baskı yapmak

istemiyorum.

"Ugh," diye inliyorum, aynı anda kapı çalınıyor.

"Bir dakika içinde çıkacağım," diye bağıriyorum.

"Benim."

Logan.

Kapının kilidini açmak için acele ediyorum, kapıyı açıyorum ve yüzünde aynı tedirgin, orantısız sırtışı buluyorum.

Davet edilmeden banyoya giriyor ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Hey." Kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum.

"Onlara söylememişsin," diyor, hiç vakit kaybetmeden ve doğrudan konuya girerek.

"Bu konuda ne hissettiğinden emin değildim."

Logan duraksıyor, bana bakıyor, gözleri parlıyor ve benimkileri delip geçiyor.

Tedirginlik tüm gücüyle geri geliyor.

"İstiyorum. İstiyorum. Ama..." Logan başlıyor.

Dudaklarım bir şey söylemek için aralanıyor ama onları kapatıyorum.

"Onlara bu gece söyleyemeyiz. Henüz söyleyemeyiz. Birkaç güne daha ihtiyacımız var" diye devam ediyor.

İsteksizce başımı sallıyorum çünkü ses tonu tereddütle dolu. Artık bunu istemiyor mu?

"Bugün senin özel günün, Emiline. Bu senin mezuniyetin. Thomas'ın bugün söylediği her şey doğru. Seninle çok gurur duyuyoruz. Bunu senin için mahvetmelerini istemiyorum. Akıllarını kaçıracaklar. Bunu ikimiz de biliyoruz."

O haklı.

Bunun benim için en güzel günü nasıl mahvedeceğini düşünmedim bile.

"Bana kızgın olduğunu sanmıştım," diye itiraf ediyorum.

Bir kahkaha attı. "Bu duruma kızgıyım, Em. Ben Seni açıkta tutamadığım, istediğim gibi öpemediğim, parmaklarını benimkilerle iç içe geçiremediğim için çok sinirliyim. o konuşmayı anlattı. Çığlık atmak istedim."

Duraksıyor, benden bir tepki bekliyor ama bende tepki yok.

Tüm durumu yanlış anlamışım. Her zaman birinin bana kızmasından korkan biri olarak, elimde değildi.

Logan'a karşı bunu unutmayı

öğrenmeliyim. "Üzgünüm, Logan."

Kıvrılmış saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırmak için uzanıyor. "Özür dileyecek bir şey yok. Sadece... onlara henüz söylemesek daha iyi olur."

Şu anda bu üç kelimeyi haykırmak istiyorum.

Ona, herkesin bu adamı sevdiğimi öğrenmesi için sabırsızlandığımı söylemek istiyorum.

Kalbi.

Aklını.

Bir insan olarak kim olduğunu.

"Bu gece bende kalmak ister misin?" Ona sordum.

"Sanki sormak zorundasın da."

CHAPTER FORTY-ONE

Logan

Gök gürültüsü beni ölü uykumdan uyandırıyor.

Emiline'in sıcacık bedeni benimkiyle birleştğinde bile, son yaşadığım her şeyi hatırlayarak uykuya dalmakta zorlandım.

gece kafamda. Kardeşine anlatmasını istedim. Açıkça ortaya çıkmamızı istedim. Ama aynı zamanda kafam gerçeğin ortaya çıkmasıyla ilgili düşüncelerle doluydu. O gece ikimize de zarar verebilir.

Henüz buna hazır değilim.

Onun yanında uyanmayı ne kadar sevsem de bağıllık için hazır değilim.

Kollarımda onunla yatarken beynim geleceğimin neye benzediğini düşünmeden edemiyordu. Bunu istemeliydim. Onu sevmeyi ve onun tarafından seilmeyi istemeliydim.

Bunun için yaratılmamış olmaktan nefret ediyorum.

Emiline'in komodininin üzerindeki saate bakıyorum ve sabah dokuz olduğunu görüyorum. Onu uyurken bulmak için döndüm yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor, dudakları hafifçe aralanıyor ve battaniye boynunun altında kıvrılıyordu.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Dokunuşumla kıpırdanıyor, uykulu gözleri zar zor açılıyor.

"Günaydın," diyor halsiz bir şekilde.

"Günaydın." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Uyandırdığım için özür dilerim. Gök gürültüsü beni uyandırdı ve sen çok huzurlu görünüyordun. Dudaklarıma ihtiyacım var."

Ellerini yorganın altından çıkarıp boynuma doluyor ve yakıcı bir öpücük için beni kendine çekiyor.

"Bütün gün burada yatakta kalmak istiyorum." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

"Yapabilirsin ve yapmalısın," diyorum ona. "Bu gece çalışacaksın." "İstemiyorum," diye sızlanıyor.

"Hasta bakım görevlisi olarak mesain bitmek üzere. Hemşire olmaya neredeyse hazırsın."

"Hemşirelikte yetişkin olmaya hazır değilim." Ona gülüyorum. "Evet, öylesin."

Yorganı üzerimden atıp yataktan çıkmadan önce ona bir öpücük daha veriyorum.

"Bugün için planlarınız nedir?" diye soruyor.

Yerde şortumu buldum ve giydim. "Birazdan spor salonunda Silas'la buluşacağım. Muhtemelen çoktan orada beni bekliyordur, onu tanıyorum."

"Sanırım sen gittiğinde burada kalabilirim. Bu hava mükemmel bir uyku havası ve ilk kez yapmam gereken okul ödevlerimle ilgili bir endişe duymuyorum."

"Bunu hak ediyorsun, Em."

Bu iyi hissettiriyor - çok iyi - en güzel kadına uyandıktan sonra akılsız sabah şakalaşması. Keşke benim bu ilişkide benimle savaşmayı bırakırdı. Keşke ben de beynimden çıkıp onu seilmeyi hak ettiği gibi sevmeme izin verebilirdim.

Bugünkü planım Silas'la bu konuyu konuşmak. Beni ve neler yaşadığımı en iyi o anlar. Eğer Bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak biri varsa, o da odur.

Spor salonuna asla günün erken saatlerinde gitmeyiz ama bugün son günüm, kararımı vermek için son günüm. Şef.

Ama bunu Emiline'e söylemem.

Henüz karar vermediğimi bilmesini istemiyorum.

Bana yapmamı söyleyecek. Hayallerimin peşinden gitmem için beni teşvik eden en mükemmel ve destekleyici kişi olacak. O tam da böyle bir insan.

Söylemeye gerek yok, çünkü olaylar, onun yanında uyanmak ve geleceğimin kaderine karar vermek arasında... Silas ile spor salonunda buluşmak gerekli olmanın ötesinde.

Kalan eşyalarımı topluyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve onu hâlâ yatakta yatarken buluyorum. Yüzünde benimkinin de aynısını yapmama neden olan bir gülümseme var.

"Bugün iyi bir uyku çek," diyorum ona ve eğilip onu öpüyorum. Kendimi orada istediğimden daha uzun süre tutuyorum. Ama gitmeyecek kadar da uzun değil. Uykuya ihtiyacı var ve benim de halletmem gereken bir sürü iş var.

Bir kez daha öpmek için uzanmadan önce bana "Spor salonunda iyi eğlenceler," diyor. "Seni seviyorum."

Şok içinde onun üzerinde geziniyorum.

Az önce ne dedi o?

Elini kaldırıp ağzına vuruyor. Sanki bu kelimelerin çıkmasını beklemiyormuş gibi gözleri açılıyor.

O sadece...

"Aman Tanrım." Elleriyle tüm yüzünü kapattı. "I-uh-oh my god."

"Az önce ne dedin sen?"

Bana bakıyor, eli hala ağzını kapatıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor ellerinin arkasından, sonra ellerini yanlarına bırakıyor. "Sana böyle söylemek istemezdim ama ağzımdan kaçtı."

"Öylece kaydı mı?"

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bana aşık olmaması gerekiyordu.

En azından henüz değil.

Beni sevdiğini söylememesi gerekiyordu. En azından şimdilik.

"Yapamazsın," diyorum o daha fazla bir şey söyleyemeden. "Bana aşık olmaman gerekiyordu."

Emiline yatakta doğruluyor, yorganı üzerine örtüyor ve kendini benden saklıyor.

Onu suçlamıyorum.

Ses tonum hiç de hoş değil.

"Bana yapmamamı söylemedin." Sesi acı dolu.

Bu şekilde tepki verdiğim için kendimden nefret ediyorum ama duracak gücü kendimde bulamıyorum.

O. Yapamaz. Lanet olsun. Sevemez. Beni.

Odada volta atıyorum, buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. Yani, nasıl olduğumuzu biliyorum, ama onun bana aşık olmasına izin verdiğim gerçeği. Babamla yaşadığım onca şeyden sonra beni bu şekilde sevemez.

En azından. En azından. Değil. Henüz değil.

"Bana yapmamamı söylemedin!" Bu kez sesi daha güçlü ve daha yüksek. "Ne olmasını bekliyordun, Logan mı? Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Geceleri benim evimde kalıyorsun. Gün aşırı seks yapıyoruz. En karanlık zamanlarımda hep yanımda oldun."

Ellerimi saçlarımda gezdirip uçlarından çekiştiriyorum.

Bunu kolaylaştırabilirim.

Ona karşı hissettiğimi bildiğim o üç kelimeyi söyleyebilirdim ve bu tartışma bitebilirdi.

Ama kalbimin etrafındaki duvarlar çok yüksek.

Zihnim gelecek korkusuyla böyle hissetmeme izin vermiyor, bana delicesine ve derinden aşık olmasından korkuyorum ve bir gün eve dönerken ona pizza alacağım ve--

"Gitmem gerek."

"Logan," diye yalvarıyor. "Lütfen."

"Beni sevmemen gerekiyordu," dedim niyetimden çok daha yüksek sesle. Mantıksız korkularım içeri sızıyor ve ele geçiriyor. Ve kararlarımı gölgelemelerine nasıl engel olacağımı bilmiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve sanki sözlerim onu yumruklamış gibi yatağa geri oturuyor.

"Ben bunun için yaratılmadım. Ben böyle bir adam değilim. Aklımı kaçırmış durumdayım ve incinmene izin veremem."

"Bana zarar verebileceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" "Yapabilirim. Ve vereceğim."

Emiline'in omuzları çöküyor ve kucağındaki ellerine bakıyor.

Döndüm ve bir daha bakmadan kapıdan çıktım.

Nefes alıp kafamı toparlamam gerekiyor.

Bunu Silas'la konuşmam gerek.

Ona asla onun düşündüğü şekilde zarar vermem.

Göğsümdeki ezici korku, babamın beni terk ettiği gibi onu da terk etmek.

Güzel bir başlangıç için çok yıkıcı bir son olurdu.

CHAPTER FORTY-TWO

Logan

"Eldivenleri yere bırak," diye bağıır Silas.

Göğsüm hızlı hareketlerle inip kalkarken ellerim yenilgiyle yanıma düşüyor.

"Onları yere bırak," diye emretti. "Bugün seni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bana söyleyeceksin. Çünkü sana ayak uyduramıyorum. Böyle yumruklar atmaya devam edersen ellerimi eldivenlerin arasından kıracaksın."

"Hayır," diye çıkıştım. "Devam et."

Ona doğru yumruk üstüne yumruk atıyor, bugünün biriktirdiği hayal kırıklığının her zerresini dışarı atıyorum.

"Konuş benimle," diyor Silas nefes nefese.

Duruşumu tekrar alıyorum, bacaklarım hafifçe ayırık, kollarım Yüzümü kapatarak. "Bugün şefle bir toplantım var." Bir yumruk ve ardından bir sağ kroşe attım. "Ona vermem gereken

kararımı gün sonuna kadar vereceğim." Önce solumla, sonra sağımle bir yumruk attım. "Ve Emiline beni sevdiğini söyledi."

Benden uzaklaşıyor, başka bir yumruk atmama izin vermiyor.

Orada şok içinde duruyor.

"Bana beni sevdiğini söyledi, ben de ona bana aşık olmaması gerektiğini söyledim ve çıkıp gittim."

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Evet." Tamamen yenilmiş hissederek iç çektim.

Eldivenlerimi bıraktım ve gözlerimi yere sabitledim. Verdiğim tepki yüzünden kendimden daha önce hiç olmadığı kadar nefret ediyorum.

"Şefle ne yapmayı planlıyorsun?" Başımı

sallıyorum. "Bir cevabım yok." "Ve...

Emiline?"

"Buna da bir cevabım yok."

"Kardeşlerinin ikinizden haberi var mı?"

"Hayır."

Başını sallıyor, durumu anladığı gözlerinden okunuyor.

"Onu seviyorsun." Bu bir ifade olarak ortaya

çıktı. Alay ediyorum. "Cevap

veremeyeceğim bir şey daha."

Bir adım daha yaklaşıp elini omzuma koydu. "Onu seviyorsun, Bennett. Buna hiç şüphe yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da benimle göz göze geliyor.

"Geçen yıl boyunca sende bir değişim gördüm. Bana Emiline'i farklı gördüğünü söylediğin ilk andan Son zamanlarda. Eskiden sert biriydiniz, içinizde sakladığınız acıyı olduğunuz gibi davranarak örtüyordunuz. Bunda yanlış bir şey yok. Ama onunla vakit geçirmenin seni iyi yönde değiştirdiğini gördüm. Sen Birine karşı açık ve savunmasız olmanıza izin verdiniz. Onun için bazı duvarların yıkılmasına izin verdin. Ve en önemlisi, size en çok ihtiyaç duyduğu anda onunla ilgilendiniz."

Dudaklarımın kenarını kaldırıyorum ama tam bir gülümseme için yeterli değil.

"Sana aşık olmasına şaşmamalı," diye devam ediyor Silas. "Ama onu sevmenin yanlış bir şey olmadığını bilmelisin. Gelecek ve olacaklar hakkında çok endişelendiğini biliyorum. Ama yapamazsın. Bunun sahip olduğun mutluluğun bir zerresini bile alıp götürmesine izin veremezsin. Geleceğin hareketlerinizi kontrol etmesine izin vermek... hatta korkunun hareketlerinizi kontrol etmesine izin vermek sizi daha mutlu hissettirmeyecektir. Bunu daha önce de söyledim, ama hayatınızın sonuna geldiğinizde, orada yatarken ve gitme zamanınız geldiğinde parlak ışıkları gördüğünüzde ve hayatınız gözlerinizin önünden geçtiğinde... gördüklerinizden mutlu olacak mısınız? Ya da en büyük hayatınıza izin verdiğiniz için kızgın mı olacaksınız?"

Başına gelen her şey parmaklarının arasından kayıp gider."

En iyi arkadaşımın beni ağlarken görmek üzere olduğunu umursamadan gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Bırak dökülsün, Bennett. Bırak gözyaşların dökülsün. Her şeyi hissetmene izin ver."

"Onu sevmeme nasıl izin vereceğimi bilmiyorum," diye boğuluyorum. "Belirsiz bir geleceğin sakatlayıcı korkusunun gitmesine nasıl izin veririm?"

"Keşke bunun için bir cevabım olsaydı," diyor, sözlerimi yankılayarak. "Ama sadece anı yaşamak zorundasın Bennett. Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

Başımı sallıyorum çünkü o haklı.

Onunla sadece anı yaşamalıyım, babamın başına gelenlerin beni hayatımdaki en büyük mutluluğu yaşamaktan alıkoymasına izin veremem.

Silas, "Şimdi git ve şefle görüşmeni yap," dedi. "Beni daha sonra ara ve nasıl gittiğini haber ver."

Mutfağımda bir ileri bir geri yürüyorum, uzaktan gök gürültüsü geliyor.

Talimatlarını pek iyi takip edemedim çünkü spor salonundan çıkarken şefi aradım. Ona bir şey söyledim. ve ona haber vermek için bir güne daha ihtiyacım vardı. I

Şanslıydım çünkü her zaman çok anlayışlıydı ve başka soru sormadı.

Adamın emekli olmak için acelesi var, ama aynı zamanda pozisyonu süründürecek birine vermek için de acele etmek istemiyor.

departman boka battı.

Spordan sonra evime döndüm.

Uzun, sıcak bir duş aldım - ki bu da zihnimin hızlanmasına hiçbir şey yapmadı.

Sports Center'ı izlemeye çalıştım ama odaklanamadım.

Çamaşırları katlamaya çalıştım ama aklımda sadece Emiline vardı.

Onu aramak için yüzlerce kez telefonu elime aldım. Bana ulaşip ulaşmadığını kontrol ettim. Bana bir bok parçası olduğumu söyleyen uzun bir mesaj göndermesini bekliyordum. Ama hiç ses çıkmadı.

Yirmi dakika daha mutfağımda volta attıktan sonra, ona mesaj atmak için telefonu elime alıyorum. Ama bunu yapmadan önce telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve bu konuşmanın yüz yüze yapılması gerektiğini fark ediyorum.

Eğer şimdi uyursam, işten çıktığında onun evinde olabilirim.

Ama uyumamın imkanı yok.

İş yerine gidip ona bir kahve getirsem ve konuşmak için beş dakikası olup olmadığını sorsam?

En iyi fikir değil ama en kötüsü de değil.

Onunla konuşana kadar uyumayacağıma karar vererek kamyonetime anahtarlarını aldım. Gök gürliyor ve şimşekler çakıyor.

Kamyonetime rekor bir hızla ulaşp otoparktan çıkarken gökyüzünü seyrediyorum.

Yollar berbat durumda.

Ön cam sileceklerim en yüksek hıza ayarlı ama yine de yeterli olmuyor. City General'a doğru hızlanmak istiyorum ama bu havada bunu yapamam. Yumruğumu direksiyona vururken hayal kırıklığı beni ele geçiriyor.

Doğa Ana şu anda gerçekten sabrımı test etmek istiyor.

Yolda giderken bir de baktım ki başım yolcu koltuğuna doğru düşmüş.

Kamyonum ters dönerken sol tarafım acıyla kavruluyor.

Kim bilir kaç kez kendini tekrar tekrar fırlatırken çığlık atıyorum.

Emniyet kemerim göğsümü eziyor.

Hava yastıkları yüzüme doğru açılıyor ve nefes alamıyorum.

Kamyon sonunda durdu ve bacaklarımı hissetmediğimi fark ettim.

Etrafımda neler olduğunu görmeye çalışırken nefes alış verişim düzensizleşiyor.

Baş aşağı duruyorum.

Nefes alamıyorum.

Emiline'in adı hatırladığım son şey...

Etrafımdaki her şey kararmadan önce.

Part Two

NOW

CHAPTER FORTY-THREE

Emiline

"EMILINE. EMILINE, UYAN."

Birinin bana seslendiğini belli belirsiz duyuyorum ama kim olduğunu görmek için gözlerimi açamıyorum.

Bana ne oldu böyle? Neden

hareket edemiyorum?

Yüzüme vuran bir ışık gözlerimi kısmama ve yavaşça açmama neden oluyor. Elinde kalem ışığı olan bir doktor ve Brooke'un yatağımın üzerinde durduğunu gördüğümde gözlerimi açıyorum.

Hastanedeyim.

"Ne oldu?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek soruyorum. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Hastanededesin, Em. Bayıldın. Belki yarım saattir baygınsın," diyor Brooke. Sözleri güven verici ama ses tonu daha kötü bir şey olduğuna inanmamı sağlıyor.

"Neden buradayım?" Kendimi yavaşça yatağa çekerek soruyorum.

Odayı tarıyorum ve sadece o ve doktorun olduğunu görüyorum. Hâlâ önlük giyiyor ve saçları dağınık. Neredeyse o sadece bir parçasıymış gibi görünüyor...

Bir kod.

Elim yüzüme gidiyor ve ona bakarken gözlerim açılıyor.

"Brooke." Sanki nefes nefese kalmışım gibi onun adını söyledim. Sanki ışık ve onun sesi beni uyandırmadan birkaç dakika önce gördüğümü hatırladığım korkunç bir rüyanın gerçeğine ulaşmaya çalışıyorum.

Sonra bir tuğla duvar gibi çarptı

bana. Logan.

Kaza.

Flatline...

Dikkatimi Brooke'a yöneltiyorum, ama o bana boş bir bakışla bakıyor, sanki rüyamın gerçek olduğunu söylemek istemiyormuş gibi dudakları mühürlü.

Gerçekten olduğunu.

Logan'ın öldüğünü.

Boğuk bir hıçkırık kaçıyor benden ve vücudumun üst kısmı onun kollarına düşüyor. Koltuğa otururken beni yakaladı.

yatağımın kenarında. Omuzlarım titriyor ve onun beni rahatlatmak için sırtımı ovduğunu hissediyorum.

Gitmiş.

Bundan sonra nasıl ilerleyebilirim ki? "Emiline," dedi

doktor. "Başına gelecekler için çok üzgünüm. Şu anda bunu atlatmaya çalışıyorum. Ama sen bayginken, kan tahlili yaptık.

Bayılmanızın altında yatan koşul."

Brooke'tan uzaklaşıyorum ve yanaklarımı kurulamak için kucağımdaki hastane battaniyesini kullanıyorum. Gelecek olanlar için bu tam boy battaniyelerden yüz tane daha lazım ve bu doktor

Daha önce hiç tanışmadığım biri şu anda benimle konuşmak istiyor. Tek bilmek istediğim Logan'a ne olduğu iken mi?

Yine de başımı sallıyorum, böylece bu işi bitirebilir ve daha önemli şeyler hakkında konuşabiliriz.

"Sizin yaşınızda sağlıklı biri bayıldığında, kantitatif bir kan testi yapmak isteriz."

"Hamilelik testi mi demek istiyorsun?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "İmkânı yok."

"Bildiğinizden eminim, test kanınızdaki HCG miktarını tam olarak ölçer ve hatta ne kadar ilerlemiş olduğunuzu bile tahmin edebilir" diyor.

"Evet." Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü yaklaşık altı haftalık hamilesin, Emiline," diyor hiç vakit kaybetmeden.

Sanki onun ortaya çıkması dünyamı alt üst etmiyormuş gibi.

Oturduğum yerden kımıldamıyorum.

Brooke'a bakmıyorum ama ellerinin yüzünü örtmek için geldiğini hissediyorum. Tabii ki bilmiyordu. Ben bile bilmiyordum.

Ve şimdi.

"Aman Tanrım." Farkına varıyorum ve gözyaşlarım kontrolsüzce akıyor. "Bunu yapamam. Bunu yapamam," diyorum
Kelimeler ağızımdan her çıktığında sesim yükseliyor, ta ki sonunda sesim kesilene kadar.

Nefesimi tutamıyorum ve aylardır ilk kez panik atağın eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Monitör
Bana bağlı olan bip sesi hızla duyuluyor ve kalp atış hızımın arttığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Ben hamileyim.

Logan öldü.

Gelecek hafta kurula girmem gerekiyor.

Doktor iki elini omuzlarıma koymadan önce bip sesi daha da yükseliyor. "Emiline," diyor sertçe. "Benim için derin bir nefes almanı istiyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum ama gözyaşlarımın arasından onu zar zor seçebiliyorum.

Dediğini yapıyorum, ama her seferinde kırıldığımı hissediyorum. Çünkü bana bakan Logan değil. Beni üç eliyle sıkıyor. Önümde beni topraklayıp geri getirebilecek tek kişi o değil.

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum," diyor güven verici bir şekilde.

Başparmağını köprücük kemiğime sürüyor ve gözlerini benimkilerle aynı seviyede tutuyor. "Bugün çok şey yaşadın ve bu haber sana yardımcı olmadı. Üzgünüm ama mümkün olan en kısa sürede sana haber vermemiz gerekiyordu."

Başımı sallıyorum ve tekrar nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"İyi iş, Emiline. Yavaş, derin nefes al," diyor doktor. "Konuş benimle ve bunu atlatmana yardımcı olmama izin ver."

"I..." Konuşmaya başlıyorum ama kelimeler yetersiz kalıyor.

Şu anda ona nasıl hissettiğimi anlatmak şöyle dursun, kelimelerle bile ifade edemiyorum.

Günüm başından sonuna kadar inişli çıkışlı bir tren gibiydi.

Bu gece işten izin almak istedim ama içimden bir ses yapmamam gerektiğini söyledi. Planım günü yatakta geçirmektir. Ama Logan gittikten sonra bir daha uyuyamadım. Kafamda birlikte geçirdiğimiz son yıl bir film gibi tekrar tekrar oynuyordu.

Bugün onu aklımdan çıkarmak için çok uğraştım.

Çünkü onu sevdiğimi söyledim.

Bir dil sürçmesiydi ama pişman değilim.

Gerçekten aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Ama değilmişiz.

Açıkça onu sevmemem gerektiğini söyledi. Ve şimdi o...

Şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum ama o gitti.

Ben onun çocuğuna hamileyim ve o sadece... gitti.

Altı haftalık mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Brooke yatağımın kenarına, bacaklarımın yanına oturarak, "Kafanda dönen çarkları görüyorum, bebeğim," diyor. Bir elini kalçama koyuyor ve beni hafifçe sıkıyor. "Ben senin için buradayım. İşten çıktım ve senin yanından ayrılmayacağım. Ama bil diye söylüyorum, Logan-"

"Telefonum sende mi?" Ne söyleyeceğini duymak istemediğim için sözünü kestim.

Başını sallıyor ve önlüğünün cebinden çıkarıp bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum, bir yandan da elimi telefona doğru sallıyorum çünkü görmek istemiyorum. Bana artık bunu yapamayacağımızı söylediğinden beri kilit ekranı resmimi hiç değiştiremediğimi biliyorum. Logan ve benim birçok film gecemizden birinin ardından kanepemde dinlenirken çekilmiş bir fotoğrafımız.

"En üste sabitlediğim grup sohbetine mesaj atıp kardeşlerime haber verebilir misin? Şu anda onları arayamam." Yanaklarımdan bir damla gözyaşı daha silerken son sözleri boğuk bir sesle söyledim. "Onlara bir kaza olduğunu ve buraya gelmeleri gerektiğini söyle. Onlara söylediğinden emin ol."

Ben iyiyim ve bu..." Onun adını söyleyecek gücü bile kendimde bulamıyorum.

"Bunu yapmamı istediğine emin misin?" diye soruyor, daha fazla bir şey söylemememe bile gerek olmadığını biliyor.

Birkaç kez başımı salladım. "Evet. Onlara burada ihtiyacım var."

Buradaki herkese ihtiyacım olduğunu bilsem de, onlara en iyi arkadaşlarının öldüğünü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ya da onun arkamda olduğu bir ilişki yaşadığımı.

Artık onun çocuğunu taşıdığımı.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve Brooke mesajı gönderirken kendimi tekrar sarmalın içine gönderiyorum. Odanın diğer ucundaki sandalyeye oturuyor, Bana biraz zaman veriyor ama ihtiyacım olduğunda da yeterince yakınımda oluyor.

Ellerim karnımı sarıyor. Artık içimde

büyüyen bir hayat var.

Yarısı benden yarısı ondan oluşan bir hayat. Gözyaşlarım tekrar akıyor ve yastığımın hepsini emdiğini hissedebiliyorum.

Onsuz bu hayatta nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Ama bunu bebek için yapmam

gerektiğini biliyorum. Bunu yapmak

zorundayım.

CHAPTER FORTY-FOUR

Thomas

TÜM TELEFONLARIMIZ aynı anda mutfak tezgâhında çalışıyor ve titreşiyor. Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamıyoruz çünkü Emiline işte olduğu için muhtemelen hepimiz aile grup sohbetinin başladığını düşünüyoruz.

Kendininkine uzanan tek kişi Peyton.

"Çocuklar." Sesi acılı geliyor.

Başımı ona doğru çevirdiğimde yüzünün kül rengi olduğunu fark ediyorum. Sanki az önce okuduğu kelimeler hayatımızın akışını değiştirmiş gibi, yüz hatlarını tam bir dehşet ifadesi kaplıyor.

"Bebeğim," diyorum koltuktan atlayıp ona doğru uzanırken. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Ellerim omuzlarını kavriyor ve onu gözlerimin içine bakmaya zorluyor.

Cevapları beklerken etrafımızdaki hiç kimse hareket etmiyor.

"Bu... bu..." Bana bakarken dudakları titriyor, Sonunda konuşmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ben Logan."

Marc koltuktaki yerinden fırlar ve Oliver odanın içinde daireler çizer. Her ikisi de kendilerini doğrudan Arkamda sessiz bir dayanışma gösterisi vardı.

"Em hepimize grup sohbetinde mesaj attı. Ama o değil. Telefonu olan arkadaşı." Bize göstermek için telefonunu kaldırdı.

EMILINE

Bu Brooke. Emiline'in arkadaşı. Bu başlığın onun mesajlarının en üstüne sabitlendiğini gördüm ve bir kaza olduğunu size bildirmek istedim. Emiline iyi, sadece sarsılmış. Ama size Logan olduğunu söylememi istedi. Bunu mesajla gönderdiğim için üzgünüm ama göndermemi o söyledi. Korkunç bir araba kazası geçirmiş. Hemen buraya gelmeniz gerekiyor.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

En iyi arkadaşım. Benim kardeşim gibidir. O benim için bir kardeş.

Göğsüm sıkışıyor. Göğüs kafesimde oluşan ağrıyı hafifletmek için elimi kaldırıp ovalıyorum.

En iyi arkadaşım.

Macey çocukları tekrar dışarı çıkarırken, "Hadi zıplama evine gidelim," dediğini duyuyorum.

Kulak misafiri olmadıklarında, Marc kendini kaybeder.

"Siktir," diye bağırır. Saç tellerini çekiştirerek kanepedeki yerini alıyor. Dirsekleri dizlerinin üzerinde ve kusacakmış gibi görünüyor.

Onu suçlamıyorum. Ben de hissediyorum ama olduğum yerden kıpırdayamıyorum.

"Ne yapacağız?" Oliver boğuk bir sesle sorar. "Oraya mı koşacağız? Şehirde bile değiliz."

Peyton bana bakıyor, yüzü korku ve üzüntüyle dolu.

"Tüm detaylara sahip değiliz. Kendimizi ortaya

koymadan önce tam bir panik halinde, neler olduğunu öğrenmeliyiz. Ama Karın, sana bir şey söylemem gerek."

İçim parçalanıyor.

Midem sinirden çalkalanırken başım dönüyor.

"Kız kardeşin," diyor, boğazını temizlerken endişeyle ellerini birbirine vuruyor. "Sana ihtiyacı olacak."

"Onun bununla ne ilgisi var?" Marc az önce oturduğu yerden hızla kalkarken tükürür.

"Gerisini anlatmak bana düşmez." Peyton başını sallar. "Ama ağabeylerine ihtiyacı olacak. Desteğe ihtiyacı olacak."

Gözlerim yüzünü okumaya çalışmak için Avery'ye bakıyor. İşim gereği insanları bir kitap gibi okuyabiliyorum. Benden bir şey sakladıklarını ve masaya koyduğum teklifi kabul etme konusunda isteksiz olduklarını anlarım. Ama Avery'nin yüzü pasif kalıyor.

O da biliyor.

"Kız kardeşim," dedim açıkça.

"Ve Logan," diye ekliyor Marc, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir halde.

Odadaki sessizlik şu anda şok gürültü.

CHAPTER FORTY-FIVE

Marc

Hastaneye giden yol, şehre geri döndüğüm en uzun yol gibiydi. Şimdilik sadece Thomas ve ben varız çünkü kızlar geride kalıp neler olduğunu anlayana kadar ikimize de biraz zaman tanımak istediler.

En iyi arkadaşımın, en iyi dostumuzun akıbetini bilmemek beni birçok nedenden ötürü tam bir sinir hastası yaptı, bir de bunun üzerine küçük kız kardeşim için endişelenmek zorunda kaldım. Emilline şu anda hastanede ve görünüşe bakılırsa durumu pek iyi karşılamıyor.

Kızların evdeki tepkilerine bakılırsa, hikâyenin devamı da var.

Ne zamandır arkamızdan iş çeviriyorlar?

Kızlar bunu ne zamandır biliyor ve hiçbir şey söylemiyorlar?

Şu anda Thomas gibi öfkeli olmak istiyorum. Tanrı şahidim olsun, Sanırım kafasından duman çıkıyor. Ama ben bilmiyorum. Bunun için enerjim var çünkü sevdiğim iki insan kendi yöntemleriyle acı çekiyor.

Logan'ın iyi olacağını bilecek kadar iyimserim.

Emiline'i tanıdığım en güçlü kız olduğunu söyleyecek kadar iyi tanıyorum.

Hastaneye girdiğimde resepsiyon görevlisine "Emiline Ford'u arıyorum" dedim.

Bir süre bilgisayarında bir şeylere tıklıyor. "Peki ya ilişkiniz?"

"Ben onun kardeşiyim. Marc Ford."

Başını salladı. "Hâlâ acil serviste 18 numaralı odada." "O bir... hasta mı?" Soruyorum, sesim içimde sıkışıp kalıyor Boğaz.

Başını sallıyor.

"Logan Bennett," diye araya giriyor Thomas yanımda. "Nerede o?"

"Ve sen?" diye soruyor, onun öfke dolu ses tonundan tamamen etkilenmemiş bir şekilde.

"Thomas Ford. Akraba değil. Ama sahip olduğu tek şey," diye tersliyor.

Bilgisayarında bir şeyler tıklıyor. "Dördüncü katta yoğun bakım ünitesinde. Durumunun ciddiyeti nedeniyle aynı anda sadece bir ziyaretçiye izin veriliyor."

Thomas yutkunup başıyla onaylamadan önce bembeyaz kesiliyor.

"Sen onu görmeye git. Ben Emiline'i kontrol edeceğim ve hazır olduğunuzda yer değiştirebiliriz."

Thomas başını sallıyor. İçinde biriken duyguları görebiliyorum.

"Bu iş onda, Thomas. Buna inan. Henüz neler olduğunu bilmiyoruz. Derin bir nefes al. Artık buradayız ve o bizi yakaladı."

Thomas dördüncü kata çıkan asansöre yönelmeden önce tekrar başını sallıyor. Acil servisi gösteren tabelalara doğru dönüyorum.

Emiline'in odasına gidiyorum ve karşısındaki sandalyede oturan bir kız buluyorum. Onu Emiline'in bize gönderdiği, ders çalışırken çekilmiş fotoğraflarından tanıyorum. Bu Brooke olmalı, bize mesaj atan.

Kapıda durduğumu fark ediyor ve beni karşılamak için sandalyeden atlıyor.

"Selam, ben Marc." Sesimi sakın tutmaya çalışarak ona elimi uzatıyorum.

"Güzel, gelmişsin. Ben Brooke. Tanışmadığımızı biliyorum ama Emiline bana sizden çok bahsetti."

Onu onaylıyorum ama omzunun üzerinden odaya bakıyorum.

Emiline, üzerine iki battaniye örtülmüş bir sedyede yan yatmış, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde kıvrılmış yatıyor.

"Dinle, oraya girmeden önce..." Brooke başlıyor. "Bunu pek iyi karşılamadı. Size kısa bir özet geçeyim, Logan acil servise başka bir araba kazası kurbanıyla birlikte getirildi. Ne olduğunu bilmiyoruz ama ben göğüs kompresyonu uygularken Emiline kendini odada buldu..." Duraksıyor ve duygularını bastırmaya çalışıyor. "Ne zaman iki dakika sonra biri yerime geçti, onu bulmak için koştum ve koridorda bayılmıştı. Onu buraya getirdik ve görünüşe göre... buna panik atak neden olmuş."

Cümleyi bitirmeden önce duraksaması, bilmediği daha başka bir şeyler olduğuna inanmama neden oluyor. bana söylüyor.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Gözleri irileşiyor ama başını sallıyor. "Hayır."

Onunla tartışmadan telefonum bir mesajla çalıyor.

THOMAS

Logan'ın durumu kritik. Kırık bir bacağı ve kırık bir köprücük kemiği var. Ayrıca doktorları onu tıbbi olarak komaya sokmak zorunda bırakan bazı iç yaralanmaları da var.

Midem bulanıyor ve tam burada, koridorda kusmak istiyorum ama zamanım yok çünkü Emiline'in seslendiğini duyuyorum

Benim

adım.

"Marc?"

Brooke'un omzunun üzerinden bakıyorum ve telefonumu cebime koyarken onu odaya doğru atlatıyorum.

"Em." Yatağın kenarına oturdum ve onu kollarımla sardım. İçime düşüyor, göğsüme doğru ağırlarken vücudu hıçkırıklarla titriyor.

"Şşş," diye mırıldanıyorum kulağına. "Ben buradayım. Seni tutuyorum."

"Çok üzgünüm Marc," diyor ama tişörtümün kumaşından boğuk bir ses çıkıyor.

Geri çekiliyorum, şu anda özür dilediği için biraz kızgınım. Kendimi onunla göz hizasında tutuyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Ne için üzgünsün?"

"Sana söylemediler

mi?" "Bana neyi

söylemediler?"

"Logan hakkında..." Emiline sanki uyandığından beri ilk kez söylüyormuş gibi onun adını boğuk bir şekilde söylüyor.

Başımı salladım. "Siz ziyaretçilere açık olana kadar kızlar evde kaldı ve Thomas'la ben sırayla gidiyoruz."

"Sırayla mı?" Şaşkınlıkla başını öne eğiyor. "İkinizin sırayla beni görmeniz için bir neden yok. Ben burada değilim. bir tür izolasyon." Köşede duran Brooke'a bakıyor. "Neden hepsi burada olamıyor?"

"Burada olmaz, Em," diyorum. O da bana bakıyor. "Logan'la sırayla gidiyoruz."

Şimdi yüzünün bembeyaz olma sırası onda. Sanki onun adını yüksek sesle söyleyerek kalbini yeniden kırmışım gibi bakıyor.

"Öyle mi? Aman Tanrım. Yaşıyor mu?" Nefesi boğazında düğümleniyor, sanki her şey üstüne üstüne geliyor. "Nerede o?"

"Yoğun bakım ünitesinde. Bilmiyor muydun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Yaşıyor mu?" diye bağılıyor neredeyse, gözlerinde daha fazla yaş oluşurken.

"O yaşıyor. Ama durumu kritik," diye dürüstçe cevap veriyorum ve şimdilik detayları atlıyorum.

Emiline'in gözümün önünde parçalanışını izliyorum.

Dizlerini göğsüne çeker ve kontrolsüzce hıçkırırken yüzünü kapatır.

Hayatımda kız kardeşim için hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bu gerçektir.

Logan'la aralarındaki her neyse çok gerçek.

CHAPTER FORTY-SIX

Emiline

Marc ve Brooke beni on beş dakikadan fazla yalnız bıraksınlar diye uyuyormuş gibi yapıyorum. Brooke benim yanımdan ayrılmadı. uyandığımdan beri, ve beni yanlış anlamayın, onun için inanılmaz derecede minnettarım.

Ama şu anda, olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Logan
yaşıyor.

O yaşıyor.

Hastane odamın kapısı arkalarından kapandığı anda yıkılıyorum ve gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Titreyen bedenimi saklamak için üzerimdeki battaniyeleri, ağlama seslerimi maskeleyerek için de yastığı kullanıyorum.

Bunun yüzünden neden hâlâ enkaz halinde olduğumu bile anlamıyorum. Yalan söyledim. Nedenini biliyorum.

Vücudum her geçen dakika değişiyor ve hormonlar büyüyen bir bebeğe hazırlanmak için yarışıyor. Şu anda, içimdeki bu küçük şey sadece bir bezelye büyüklüğünde olabilir.

Dört hafta sonra bir çilek büyüklüğünde olacak.

Bunu sadece James'in annesinin hamilelik döneminden hatırlıyorum. Her hafta farklı bir meyve ve sebze vardı.

Logan tüm bunlar hakkında ne düşünürdü?

Birbirimize söylediğimiz son sözler iyi değildi.

İçimden bunun olacağını tahmin etmeliydim. Yeni mezun oldum ve mezuniyet yemeğimde Logan'ın tavrının değişmesini izledim.

Onlara söylemeden önce biraz daha zaman istedi.

Bu şekilde öğrenmelerini istemezdim.

Şimdi Logan tıbbi olarak komada ve onlarla tek başıma uğraşmak zorunda bırakıldım. Onlara söylemeyi planladığım son şey, şu anda onun bebeğini taşıyor olduğum.

Yangına bunu da eklediğimde ortaya çıkacak öfkeyi hayal bile edemiyorum.

Mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor ve yorganı üzerimden atıp odamdaki banyoya koşuyorum. Dün sabahtan beri bir şey yemediğim için safradan başka bir şey çıkmıyor. Kusmaktan göğsüm ağrıyor ve tuvalete daha fazla gözyaşı döküyorum.

Ağlayacak gözyaşlarım nasıl kaldı ki?

Kapı hafifçe çalındı.

"Benim," diyor Brooke sessizce.

"İçeri gel," diye boğuluyorum, sesim Sahra Çölü'nden daha kuru çıkıyor.

Kapı açıldı ve yanıma çömeldi. Bir elini sırtıma koyuyor ve saçlarımı yüzümden uzak tutmak için diğer eliyle sarıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada olmanın benim için yeterli olduğunu biliyor.

Tekrar kusmaya çalışıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyorum kusmuklarımın arasında.

"Şşş. Yapma."

Başımı salladım. "Sana bu kadar uzun süre yalan söylediğim için özür dilerim." "Bana hiçbir konuda yalan söylemedin. Ne olduğunu biliyordum. Logan'la neler oluyor?"

Doğrudum ve tuvalet kağıdına uzanıp elimi sildim. yüzümü yıkıyorum ve sifonu çekmeden önce burnumu siliyorum. Duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum ve hâlâ yanımda çömelmiş olan Brooke'a bakıyorum.

Bana sempatik bir gülümseme

sunuyor. "Logan hakkında değil."

Kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor.

"Ben..." Duraksıyorum, nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "Panik atakla uğraşıyorum."

"Gördüğün şey bu muydu... biliyor musun?"

Başımı salladım. "Okul başladığından beri onlarla uğraşıyorum. Bir konuda bunaldığımda ya da endişelendiğimde kendimi kaybediyorum. Her sınavdan önce kafamın içinde kaybolur ve düşüncelerin beni ele geçirmesine izin verirdim."

Brooke iç geçirir. "Ah, Em. Keşke bana söyleseydin."

"İnan bana, ben de isterdim. Sadece kimsenin bilmesini istemedim.

Biliyorum. Senin ya da başka birinin bana bakmasını istemedim. Farklı bir şekilde. Bilenlerin bana camdan yapılmışım ve her an kırılabilirmişim gibi davranmasından korkuyordum."

Başını sallayan Brooke ayağa kalkıyor. Onu uzatır Beni yerden kaldırmak için elini uzattı, beni yatağa götürüp kenarına oturturken hiçbir şey söylemedi. Yanımda.

"Bununla başa çıkmak seni zayıf yapmaz, Emiline. Dünyayla ve bu duygularla her gün tek başına yüzleştiğin için seni tanıdığım en güçlü insan yapıyor. Çok uzun zamandır çok güçlüsün. Şimdi sana yardım etmemize izin ver."

Yüzümden yine bir damla yaş süzülüyor ve o da uzanıp gözyaşımı siliyor.

"Yalnız değilsin Emiline," diyor Peyton kapıdan.

Başımı çevirdiğimde Peyton ve Avery'nin orada durduğunu gördüm. Peyton'ın elinde çiçekler var ve Avery... ağlıyor mu?

"Ağlıyor musun?" Ona soruyorum.

Avery, "Şimdi de benimle uğraşma," diye azarlıyor. "Sen istesen de istemesen de her kelimesini duyduk. Bununla tek başına mücadele etmek zorunda kaldığını duymak çok acı verici."

İkisi de odaya giriyor ve hastane yatağının diğer ucuna oturuyorlar, ben yatakta daha yüksekte oturup bacak bacak üstüne atarken vücutlarını bana bakacak şekilde eğiyorlar.

Başım öne eğiliyor ve bunu bu kadar uzun süre sakladığım için büyük bir suçluluk duyuyorum. "Hiçbir şey söylemediğim için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin."

"Hiç de bile," diyor Peyton, başımı göğsüne doğru çekerek ve kollarını bana dolayarak. "Ben hiç panik atak geçirmedim, bu yüzden yaşadıkların hakkında konuşamam ama senin için başa çıkmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ben Yanında olamadığım için üzgünüm ama artık buradayız. Artık biliyoruz. Ve bir daha asla yalnız değilsin. Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Dün gece içtiğim, uzun zamandır içtiğim ilk içkiydi. Uzun zamandır," diyorum onlara dürüstçe. "Logan onlarla başa çıkmamı kolaylaştırmak için bana yardım ediyor."

Peyton, "Bu konuda yanında en azından bir kişi olduğu için mutluyuz," diyor.

"İşaretleri görmeliydim." Brooke gözlerinden bir damla yaş sildi. "Sınavlardan önceki gün ve hatta sınav sabahı hep çok mesafeli olurdun. Sanki aklın orada değilmiş gibi. I bilmeliydim."

"Kimse öğrenmesin diye yaptım. Kendinizi hırpalamayın," diyorum Brooke'a. Avery ve Peyton'a bakmadan önce. "Hiçbiriniz üzülmemelisiniz. Ve şu anda bunu bildiğiniz için çok mutluyum. Omzumdan büyük bir yük kalktı."

Şimdilik.

Onlara bir sır veriyorum ama başka bir sır saklıyorum. Bu odada bunu bilen tek kişi Brooke ve Logan uyanana kadar da böyle kalmasını istiyorum.

Eğer uyanırsa.

"Logan'ı gördünüz mü?" Ben sordum.

Peyton başını sallar. "Önce biz size geldik." "Öyle mi?" Avery sorar.

Başım tekrar düşüyor. Ellerime bakıyorum ve onları gergin bir şekilde sıkıyorum. Onu görmeyi nefes almaktan daha çok istiyorum ama onu bu şekilde görmekten korkuyorum. Korkuyorum. Ölümüne odaya gireceğim ve o da nefesini kesmek için o anı seçecek. Onu kaybetmeye hazır değilim. Onu kaybedemem.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"İstersen biz de seninle gelebiliriz," diye teklif ediyor

Peyton. "Bu iyi bir fikir," diye ekliyor Brooke.

"Seninkinden daha iyi kardeşler." Peyton ve Avery'ye bakar. "Üzerinize alınmayın çocuklar."

"Alınmadım." Avery savunmak için ellerini kaldırdı. "Çok haklısın."

"Sence artık gidebilir miyim?" diye sordum.

"Sen hazır olduğun sürece," diyor

Peyton. Başımı sallıyorum.

Hiçbir parçam buna hazır olmasa da.

CHAPTER FORTY-SEVEN

Emiline

Daha odaya girmeden kendimi dağılmış hissediyorum.

Avuçlarım terliyor ve tekrar kusmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. Zaten içimde bir şey kalmadığını biliyorum.

Kapısının önünde durup Peyton'a bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. Sessizce başını sallıyor ve odanın dışındaki koridordaki sandalyeye oturmadan önce elimi bir kez sıkıyor.

Kapıyı açtığımda kalbim tahmin ettiğimden daha fazla kırıldı.

Oda karanlık ve Logan o kadar çok makineye bağlı ki önce nereye bakacağımı bilemiyorum.

Gözlerim birkaç renkle aydınlanan monitöre takılıyor hayati belirtilerini gösteriyor. Ona bağlı kablolar yatağının yanındaki, ona verdiği her nefes için bip sesi çıkaran makineye gidiyor.

Onu hayatta tutan makine.

Sonra bacağındaki dev alçıyı görüyorum, tavandan sarkan bir aletle yataktan birkaç santim yukarı kaldırılmış ve yükseltilmiş.

Bakışlarım sonunda onun yüzüne takılıyor. Keskin bir nefes çekerken elim ağzımı kapatmak için havalanıyor, hala kapiya yakın duruyorum.

Koşmak
istiyorum.

Ağlamak
istiyorum.

Çıglık atmak istiyorum.

Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldik? Bir dakika önce ona onu sevdiğimi söylüyordum, bir dakika sonra tek kelime etmeden kapımdan çıkıp gitti ve kendini bir hastane yatağında buldu.

Logan'ın odasına girip yatağının yanına yaklaşırken yavaş ve çekingen adımlar atıyorum. Vücudum sinirden karıncalanıyor.
Burada olmak gördüğüm en korkutucu şey. Acil serviste çalışırken gördüklerime dayanarak çok şey söyleyebilirim.

Ama kimse sizi hayatınızın aşkını onu hayatta tutan bir makineye bağlı olarak görmeye hazırlayamaz.

"Logan," diye nefes alıyorum.

Hareket etmiyor. Hareket etmesini beklemiyorum.

Ama okulda öğrendiğim bir şey var ki, komada bile olsanız, diğer taraftaki kişi cevap veremese bile sizi duyabilir.

"Logan," diyorum biraz daha yüksek sesle, yeterince

söylersem benim için uyanabileceğini umarak.

Hiçbir şey.

Yatağın kenarında zaten bir sandalye var, muhtemelen kardeşlerimden biri onu ziyarete gelmiş. Gözlerimi ondan ayırmadan yatağın etrafında dönüyorum çünkü yapabileceği tek bir hareketi bile kaçırmak istemiyorum.

Kollarımı kendime sararak oturuyorum. "Neden

sen?" Fısıldıyorum. "Bu hiç adil değil."

Yan tarafında duran eline bakarken, onunla birlikte yatağa girme ve bedenimi ona sarma isteği çok güçlü.

Elini uzanıp elime alıyorum. Hatırladığım gibi sıcak ve yumuşaktı. Bu öyle bir sıcaklık ki, dokunduğunuzda size öyle bir rahatlık veriyor ki başka hiçbir şey yapamaz.

"Benim, Emiline," diyorum ona. Sesimi tanıdığından emin olmama rağmen. "Konuşmamız gereken çok şey var. Şu anda cevap veremeyeceğini biliyorum ve vermeni de beklemiyorum. "Şu anda cevap veremeyeceğini biliyorum ve vermeni de beklemiyorum. bıraktığımız gibi..." Boğazımdaki duygu dolu yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Olması gerekenin bu olmadığını biliyorum. Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu Logan."

Gözyaşlarımın düşmesine ve duygularımın kırık bir baraj gibi ortaya çıkmasına izin veriyorum. Elini benim için her zaman yaptığı gibi üç darbeli bir sıkmayla kavıyorum ve alnımın yatağının kenarına düşmesine izin veriyorum.

"Böyle bitmemesi gerekiyordu. Bana geri dön. Bize geri dön. Bunu tek başıma yapamam."

Yatağının kenarında her şeyi anlattım.

Tek bir şey bile söyleyemeyen bir adama.

"Söylediklerimde ciddiydim. Seni çok seviyorum Logan Bennett." Daha çok ağlıyorum. "Bana geri dön. Sana yalvarıyorum."

Yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum.

Morarmış ve şişmiş, ona benzemiyor bile. Sandalyeden kalkıp yüzünü kavıyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. Onları bir, iki, üç kalp atışı boyunca orada tutuyorum.

Yanıt yok.

Sandalyeye çöküp arkama yaslanıyorum ve sadece ona bakıyorum. Gözlerim onunla monitör arasında gidip geliyor. Gözyaşlarım hızla öfkeye dönüşüyor. Bu durumda olduğu için öfkeye.

"Bize geri dön!" Tekrar dağılmadan önce

bağırıyorum. Vücudumun üst kısmı onun belinin üzerine düşüyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ama kim olduğunu görmek için başımı kaldırmıyorum. Artık umurumda bile değil çünkü gelen Logan değil.

Her iki yanımda birden fazla el var, beni sandalyeden kaldırıp odanın diğer ucundaki kanepeye götürüyorlar. Daha çok ağlıyorum, gözlerimi açmayı reddediyorum.

"Bize geri dön!" Tekrar bağırıyorum, ciğerlerimin derinliklerinden gelen acı dolu bir çığlık.

Marc kulağıma "Şşşt," dedi. "Seni yakaladım."

Göğsüne yaslanırken tişörtünü kavıyorum ve şu anda nasıl hissedeceğimi bile bilmiyorum. İçimdeki her şeyi

serbest bırakıyorum. ığlıklarımla birlikte gzyaşılarım akıyor
ve Marc beni kucağında daha sıkı tutarken vücudum titriyor.

Bunu durdurabilecek tek şey Logan'ın sesini duymak. Ve yakın zamanda duyacağımı sanmıyorum.

CHAPTER FORTY-EIGHT

Oliver

Küçük kız kardeşimin Marc'ın kollarında parçalanışını izlerken hiç bu kadar acı hissetmemiştim. Kalbim hızla atarken

Geçen her saniye ile eş zamanlı olarak kırılıyor.

Thomas'a bakıyorum, yanlarında duruyor, elleri cebinde ve Emiline'e bakıyor. Muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyor.

Bunu atlatmasına nasıl yardımcı olabiliriz?

Yapabileceğimizi sanmıyorum.

Bunu yapabilecek tek kişi Logan.

Bu ikiliyi ilk duyduğumda Thomas ve Marc'ın verdiği tepkiyi vermemiştim. Thomas hayatını kaybetti. Bilyeler. Onunla dövüşmek istedi ve bir noktada kafasından duman çıktığını gördüğümü sandım.

Marc biraz daha iyi idare etti. Bunu sakladıkları için incinmişti ama bu konuda konuşmaya ve nedenini anlamaya hazırdı.

Ben mi? Sonunda hastaneye vardığımda onlarınkini değiştiren farklı bir bakış açım vardı. İkisinin de artık tüm duruma tamamen yeni bir bakış açısı.

Çünkü Logan bizim en iyi arkadaşımız.

Bizim için bu kadar iyi bir arkadaşsa, neden tek kız kardeşimiz için yeterince iyi olmasın?

Geçmişine bakarak nereden geldiklerini anlıyordum ama insanlar aşık olduklarında değişirler. Macey ve beni örnek olarak kullandım. Logan ve ben aynı kişiydik. Dışarı çıkıp rastgele ilişkiler bulmayı severdik.

Şimdi o hayatı düşündükçe içim sızlıyor.

Ama sonra biriyle tanıştım. Ona delicesine aşık oldum ve hayata bakış açım değişti.

Eğer Logan kız kardeşime, onun kendisine hissettiği gibi hissediyorsa, onun artık aynı adam olmadığını biliyorum. Dünyada Emiline'i Logan'dan daha iyi sevecek ve onunla ilgilenecek birini bulamazdım.

Ortaya çıkan duygulara göz kırpyorum çünkü şu anda içinde bulunduğumuz durum bunun olmasını engelleyebilir.

Logan uyanmayabilir. Ben

uyanacağı konusunda çok

iyimserim.

Ama o 'ya olursa' hala kafamda ağır bir şekilde duruyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Emiline, Marc'ın kucağından kalkıp Logan'ın yatağının yanındaki sandalyeye doğru yürür. Logan'ın yatağının elini onunkine koydu. "Onu bırakmayacağım."

Marc, "Temelli olarak ayrılman gerektiğini söylemiyoruz," diye söze başladı.

Thomas, "Sadece eve gitmenizi, duş almanızı ve belki kendiniz için bir çanta hazırlamanızı öneriyoruz," diye ekliyor.

Yüzü düşüyor. "Ya ben yokken Logan uyanırsa?"

"Sanmıyorum..." Thomas başlar ama kendini durdurur. "Emiline, seni olduğundan daha fazla incitmeye çalışmıyorum. zaten yaralı. Ama tıbbi olarak komada. Eğer eve gidip duş alır ve çantayı hazırlarsan, o hala burada olacak."

"Olmayacak diye korkuyorum!" diye sesini yükseltiyor.

Kendimi Logan'ın yatağının diğer tarafına getiriyorum ve Emiline'e bakıyorum. "Ya eşyalarını toplaman için seni eve götürürlerse ve ben de burada onunla kalırsam? Bu şekilde, o yalnız."

Emiline başını sallar. "Çok korkuyorum Ollie."

Yatağın etrafında dönüyorum ve kendimi onun önünde çömelmek için getiriyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Hepimiz öyleyiz. Ama sen de kendine dikkat etmelisin."

Orada bir sürü tüpe bağlı olarak yatan en iyi arkadaşımıza bakarken birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu onaylamadığınızı biliyorum ve bu şekilde öğrenmenizi istemezdik," diyor sonunda, bize bakmadan önce ona bakarak. "Ama onu seviyorum. Çok fazla

Onun artık burada olmadığını ya da uyandığında benim burada olmadığımı düşünmek fiziksel olarak acı veriyor."

Thomas önce "Biliyoruz," dedi. "Ve anlıyoruz." "Anlıyor musunuz?" Şaşırmış görünüyor.

"İlk başta kabul etmek istemedim." Thomas omuz silkiyor. "Herhangi bir erkeği kabul etmenin benim için zor olduğunu bil. Sen bizim küçük kız kardeşimizsin. Sana karşı her zaman delicesine koruyucu olacağım."

Marc, "Logan'a ya da başka bir adama aşık olsaydınız da aynı tepkiyi verirdik," diyor.

Yüz hatları yumuşuyor. "Sana daha önce söylemediğimiz için üzgünüm." "Üzülme," dedim önce. "Artık biliyoruz.

Artık sır yok
aramızda. Biz bir aileyiz."

Bakışlarını tekrar Logan'a çevirirken Emiline'in üzerinde tam olarak tanımlayamadığım bir şey dolaşıyor. Thomas ve Marc'a bakıyorum, ikisinin de yüzünde sorgulayıcı bakışlar var, muhtemelen tam olarak ne olduğumu merak ediyorlar.

Ama hiçbirimiz ona bunu sormaya cesaret edemiyoruz.

Her ne ise, hazır olduğunda bize söyleyecektir.

"Ollie, onu terk etmeyeceğinden emin misin?" diye soruyor bana. "Eve gidip duş alırsam mı? Çok hızlı olurum."

Başımı salladım. "Sen dönene kadar onu bırakmayacağım."

Emiline sandalyesinden kalkar, eğilir ve Logan'ın alnına bir öpücük kondurur.

Kalbim onun için bir kez daha kırıldı.

Sonra onun Marc ve Thomas'la kapıdan çıkışını izledim.

Ve umarım o yokken hiçbir şey olmaz.

CHAPTER FORTY-NINE

Emiline

Sözüne sadık kalan Oliver, Logan'ın yanından hiç ayrılmıyor. Evime döndüğümde kendimi yeniden çökmüş hissettim. Logan burada, kendi başına nefes alamayan bir yatakta otururken ben dairemin rahatlığındaydım.

Dušta ağladım.

Onun için ve geleceğin nasıl görünebileceği için ağladım.

Kendim ve nasıl başa çıkacağımı bilmediğim doğmamış bebeğimiz için ağladım. Ben de hâlâ bir bebeğim. Nasıl bir bebek yetiştirebilirim ki?

Geleceğim ve okulda verdiğim onca emek için ağladım.

Mezun oldum ve çok az insanın başardım diyebileceği bir şeyi başardım. Biz bile mezun olamadık.

Başladığımız sınıf, programın ne kadar karmaşık ve yoğun olduğunu gösteriyordu.

Ve şimdi iki gün içinde sınavlara girmem gerekiyor.

Bana çalışma lisansımı verecek olan sınav.

Ama tüm bunlar olurken buna odaklanamıyorum bile.

Şu anda hayatın bana yaşattığı çılgınca olaylar için ağladım.

Duşumun yarısında çığlıklarım suya karışırken içimi bir rahatlama duygusunun kapladığını hissettim. Suyun kavurucu bir sıcaklıkta sırtımdan aşağı akmasına izin verdim.

Çok şey yaşadım.

Hayat beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde sınadı.

Bu da başka bir sınav, değil mi?

Logan sonunda iyi olacak, değil mi?

Bu sefer farklı olan tek şey, etrafımdaki herkesin desteğine sahip olmam. Mücadelelerim açıkta. Artık bunu tek başıma yapmama gerek yok.

İşte bu yüzden şu anda buradayım, Logan'ın hastane odasında oturuyorum ve birkaç gün sonra sınava girip giremeyeceğimi bile bilmediğim halde ders çalışmaya odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Durumunda bir değişiklik olmadı. Ayrıca normalde ziyaretçilerin gece kalmasına izin vermiyorlar. Benim için bir istisna yaptıkları için minnettarım ve Brooke beklerken bir şeyler yapabilmem için bana odada küçük bir yuvarlak masa ayarladı.

Kapı çalınıyor ve başımı kaldırdığımda Brooke'un orada durduğunu görüyorum. Üzerinde iş üniforması vardı ve rozeti önlüğünün boynundaydı.

"Hey, sen," diyor alçak bir ses tonuyla. "Mola verdiğimde gelip seni kontrol etmek istedim."

Elimdeki not defterini kaldırıyorum. "Bunu deniyorum ama şu anda odaklanmakta zorlanıyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyor odanın köşesindeki küçük masamda karşımda otururken. Yatakta yatan Logan'a bakıyor. "Bir değişiklik var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Birkaç gün sonraki kurul sınavıyla ilgili ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bunu kabul etmek için doğru zihniyette olduğumdan emin değilim. Ayrıca Logan'ı o kadar uzun süre bırakmak istediğimden de emin değilim. Saatler sürebileceğini biliyorsun."

"Sınav tarihinizi değiştirmeyi düşünüyor musunuz?"

Omuz silkiyorum. "İstemiyorum. Çoğunu duydum çünkü insanlar bir kez erteliyor ve sonra tekrar ertelemeye başlıyorlar. Ta ki hiç almayana kadar."

Brooke yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bunu ben de duydum. Sen onu alırken kardeşlerinden biri burada oturabilir mi?"

"Olabilir. Onu bırakıp gitmekten ve ben yokken uyanmasından çok korkuyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki... ona söylemek."

Elim içgüdüsel olarak karnımın alt kısmını kapatıyor.

Ona anlatacak çok şey var.

Brooke sandalyede daha dik oturuyor ve masaya yaslanıyor. "Sana karşı dürüst olacağım. Bunu yap, Em. Bunu kendin için yap. Bunu onun için yap. Bunu bebeğin için yap.

Sebebi ne olursa olsun, bu sınava girmek zorundasın. Çok çalıştın ve biliyorum ki Logan şu anda uyanık olsaydı, bu sınava girmeni isterdi. Eminim o da benim gibi seni bu sınava girmeye zorlardı."

"Haklısın."

"Öyle miyim?" diye soruyor, şok olmuş bir halde.

Başımı salladım. "Öylesin. Geleceğe odaklanmam gerekiyor. Buradaki sonuç iyi de olsa kötü de olsa iş bittiğinde kendim için bir şey yapacağım. Logan uyanıp benden nefret edebilir. Logan uyanabilir ve benimle birlikte olmak istediğine karar verebilir. Ayrıca... uyanmayabilir de." Geçmişti yutuyorum boğazımda düğümlenen duygular. "Sanırım ders çalışmak mümkün olan her kötü sonucu düşünmememe yardımcı olacak."

Bunu yüksek sesle söylerken bile yalan olduğunu biliyorum.

Beynim şu anda tam bir kaos içinde. Brooke buraya gelmeden önce incelediğim materyalin bir yere takıldığını sanmıyorum. Uyuyamadım. Neredeyse midem bulanıyordu. her saat. Yemek yiyemiyorum. Bir insan var. karnımda büyüyor. Minderden değil de tahtadan yapıldığına emin olduğum bir kanepede uyuyorum.

Etrafımdaki her şey parçalanıyor.

"Şuna ne dersin?" diye başlar Brooke. "Eğer yer varsa neden ben de seninle aynı gün ve saate randevu

almıyorum?

Müsait misin? Bu şekilde yalnız gitmek zorunda kalmazsın. Ve iş biter bitmez buraya geri gelebiliriz."

"Benim için randevunu iki hafta öne çeker ve birkaç gün içinde alır mısın?"

Başını sallıyor. "Senin için her şeyi yaparım. En iyi arkadaşlar bunun içindir."

Brooke'un en iyi arkadaşım olduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla bilemeyeceğim ama bunu asla hafife almayacağım.

"Tamam. Hadi yapalım şunu," diyorum Logan'a bakmadan önce.

En büyük destekçim oldu. Beni ayakta tutacak birine ihtiyacım olduğunda koltuk değneğim oldu. En karanlık sularda beni ayakta tutan çapam.

Güçlü olacağım. Senin için, Logan.

CHAPTER FIFTY

Emiline

Son kırk sekiz saat içinde Logan'ın durumunda hiçbir değişiklik olmadı.

Bugün Logan'ı kuruluma bırakmaya hazırlanırken içimi korku, suçluluk ve belirsizlik karışımı bir duygu kaplıyor. Ben uzaktayken daha da kötüye gidebileceği düşüncesi sürekli, rahatsız edici bir endişe.

Odasının köşesinde, saatlerdir aynı yerde oturduğum sandalyemden kalkıp yatağına yaklaşıyorum. "Bize geri dön," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor, tam kapı gıcırdayarak açılıyor ve üç kardeşim içeri giriyor.

"O nasıl?" Önce Oliver sorar. "Bir

değişiklik yok."

Başını sallıyor ve Thomas ile Oliver yatağına doğru ilerliyorlar.

Thomas ona fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Bunu yapabilirsin Logan," diyor.

Onun ses tonuyla duygusallaştığımı hissediyorum ama Marc yanıma gelerek dikkatimi çekiyor. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Beş dakika içinde buradan ayrılacağım."

"Aslında seni ben götüreceğim," diyor Marc. "Brooke'la konuştum bile, bizimle aşağıda buluşacak."

Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. Bugün bunu yapmak için kendimi zorlamak bile zor. Şimdi düşününce, hatırlayamıyorum Son yaptığım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum. İkinizi bırakacağım ve İşin bittiğinde köşedeki küçük kafede bekleyebilirsin. Zaten biraz iş yapmam gerekiyor."

"Telefonunuz yanınızda olacak mı? Hastane ararsa diye?" diye sordum.

Marc onu kaldırıyor. "Şarjı tamamen dolu, hatta duvar şarj cihazımı da yanımda getirdim. Bu şekilde, sen beni aradığında ya da Thomas aradığında bir değişiklik olursa hazır olacağım."

Başımı salladım.

Her zaman yaptığım gibi yatakta yatan Logan'a bakıyorum.

Bana hâlâ çok farklı görünüyor ama yine de tamamen aynı. "Hemen döneceğim," diyorum Logan'a, öpmeden önce.

Alnina.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Thomas beni durdurdu.

"Emiline," diyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Bunu yapabilirsin, tamam mı? Harika işler başaracaksın. Dışarı çıktığında diğer ucunda, resmi olarak Kayıtlı Hemşire olacaksın ve seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Thomas yanıma gelip kollarını bana doluyor ve ben de onun içinde eriyorum.

Çarpan kalbimi sakinleştirmek için tam da duymaya ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor.

"Seni seviyorum, Em," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, Tommy. Teşekkür ederim."

Ve bununla birlikte gidiyorum ve haklı olmasını umuyorum.

Tamamdır.

Dersler sırasında harcadığım tüm sıkı çalışma ve gece geç saatlere kadar ders çalışma geride kaldı. Mezun olduk ve şimdi hayatımın en büyük sınavı tamamlandı.

O binadan çıktığımda büyük bir gurur hissettim. Çünkü bunu içimdeki düşüncelerin kazanmasına izin vermeden yapmıştım. Marc, içeri girmeden önce, daha çöküşün eşiğinde olduğumu bile bilmeden beni sakinleştirdi.

Etrafımdaki destek sistemi, her şey hakkında daha önce konuşmadığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

Şimdi, gerçekten geçip geçmediğimi görmek için beklemem gerekiyor.

Şu anki sorunum bu soğuk, karanlık hastane odasında oturup Logan'ın uyanmasını beklemek ve aklımı önümdeki bu karmaşadan uzak tutacak hiçbir şeyimin olmaması.

Bu yüzden zihnim dağılıyor.

Ya Logan şu anda uyanıp beni odada istemediğine karar verirse? Ya da bana gitmemi söylerse Dışarı mı?

Köşedeki sandalyeden kalkıp Logan'ın yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum. İçten içe söyleyeceklerimi duyabildiğini biliyorum ve onun da bana cevap vermesinden korkmadan söylemem gereken bazı şeyler var.

"Hey, Logan." Elini kendi elime aldım. ona bakmadan önce yüzünü gevşek eline çevirdi. "Bugün tahtalarımı aldım. Seni terk etmekten nefret ediyordum, ama bilmeni isterim ki, sadece bunu aklımdan çıkarmam gerektiği için ayrıldım.

Yoldan. Marc beni oraya götürdü. İçeri girmeden önce panik atak geçirmediğimi bilseydiniz gurur duyardınız. Ayakta kaldım ve odaklandım. Seni ve her şeyi düşündüm.

Bana hep söyledin. Bana bunu yapabileceğimi söylediğini hayal ettim. Testi geçebileceğimi ve kafamın içinde yapamayacağımı söyleyen seslerin sadece bir avuç yalancı olduğunu. Bana söylediklerinin tam olarak bunlar olup

olmadığını bilmiyorum ama yine de hayal ettim."

Eline bakıyorum, sıkıyorum ve onun da benimkini sıkmasını umuyorum.

"Seni çok özledim Logan. Sesini duyabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Sana anlatmak istediğim çok şey var ama bu şekilde anlatamam. Seni getirdikleri o gece seni kaybettiğimi sandım. Kalbinin düz çizgideki sabit çınlaması bu yüzden uyuyamıyorum. Gözlerimi kapattığımda o odaya geri dönüyorum. Kapı aralığında durup Sevdiğim adam orada nabızı atmadan yatarken en iyi arkadaşım göğüs kompresyonu yapıyor."

Kendimi o ana geri götürürken gözlerimde yaşlar oluşuyor.

Etrafımdaki dünya kararmadan hemen önce.

"Çok yorgunum Logan. Geçen her dakika seslerin daha da yükseldiğini hissediyorum. Bana gitmem gerektiğini, beni burada istemeyeceğini söylüyorlar. Ama benim sesim Bana hala bir şansımız olduğunu söylüyorsun. Evimden tek kelime etmeden ayrıldın ama bundan sonra... seni neredeyse bu şekilde kaybettikten sonra... seni tekrar kaybedemem. Bunun sana neden olduğunu anlamıyorum ve anlayacağımı da hiç sanmıyorum."

Sanki Logan gerçekten cevap verecekmiş gibi konuşmaya devam ediyorum. Ağzımdan çıkan her kelimeyle kalbim kırılıyor, karşılık vermeyeceğini bilerek. Bilmek onun Bu yatakta hareket etmeyeceğim.

"Bir şeyler yap," diye fısıldıyorum. "Bir şey söyle. Lütfen. Bana burada olduğunu söyle. Beni duyduğunu söyle. Bana bir çeşit işaret ver."

Hiçbir şey.

Başımı eğip yatağının kenarına yaslarken elini iki elimin arasına alıyorum. Tüm gün boyunca ilk kez gözyaşlarımın düzenli bir akış gibi akmasına izin veriyorum.

Odasının kapısı açılır ve iki hemşire aceleyle içeri girer.

Başımı onlara doğru çeviriyorum ve endişeli göründükleri için hızla ayağa kalkıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

İkisi de oldukları yerde durup bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve başlarını sallıyorlar. "Her şey harika. Biz sadece bazı Logan'ın kalp monitöründeki aktivite ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Başımı kaldırıp monitördeki kalp atışlarını ve nabzının yüzün biraz üzerinde olduğunu görüyorum.

Bir hemşire, "Geçen gece dinlenirken sizi rahatsız etmemesi için susturduk," dedi.

"Az önce onunla konuşuyor muydunuz?" diye sorar diğer hemşire. "Konuşuyordum."

Tekrar gülümserler. "Logan seni duyuyor, Emiline. Her ne yaptıysan kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. bahsediyor."

Dudaklarım şokla aralandı ve yanağımdan bir damla gözyaşı sildim.

Bir işaret istedim ve o da etrafımı saran karanlıkta bana biraz umut verdi.

Günlerdir ilk kez gülümsüyorum.

Umut dolu gerçek bir gülümseme.

CHAPTER FIFTY-ONE

Logan

Seni duyuyorum, Emiline.

Beni bekle, lütfen. Sana yalvarıyorum.

Sana geri dönmeye çalışıyorum, söz veriyorum.

Işık çok parlak ve söylediğin her şeyi duyuyorum ama hareket edemiyorum. Gözlerimi açamıyorum.

Sana ihtiyacım var. Lütfen beni bırakma.

CHAPTER FIFTY-TWO

Emiline

BUGÜN, kurul sınavından bu yana odasından çıktığım ilk gün çünkü kızlar beni dışarı çıkıp gerçek bir yemek yemeye zorluyor. Doğrusu, krakerden başka bir şey için iştahım yok.

Herkese bir sırrı söyleyip diğerini saklamak gibi yeni bir suçluluk duygusu taşıyorum. Ama bu benim ve Logan'ın sırrı. İsteyeceğim son şey, uyandığında son öğrenenin kendisi olduğunu öğrenmesi.

Kızlar beni City General ile aynı blokta bulunan küçük bir yere getirdi. Olay sırasında yakınlarda kalmak istediğimi biliyorlar.
bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

"Herhangi bir gelişme var

mı?" Peyton soruyor. Başımı

sallıyorum.

"Her an olabilir. Thomas doktorların her şeyin yolunda gittiğinden bahsettiğini söyledi."

"Öyle. Onu solunum cihazından çıkardılar ve şimdi sadece bir bekleme oyunu."

Beynimi meşgul edecek başka bir şey olmadığı için pek de iyi idare edemediğim bir bekleme oyunu.

Avery yanımda, "Ben çıkıp soracağım," diyor. "Hiçbir şey söylemedin ve sorduğumda hepimiz adına konuşabilirim... şu anda kayıtlı bir hemşire misin?"

Masanın etrafına bakarken gülümsüyorum. Peyton, Avery, Macey ve Kali cevabımı beklerken bana bakıyorlar.

"Soracağını umuyordum." Gülümsemem daha da genişliyor. "Sana söylemek için hepimiz bir araya gelene kadar beklemek istedim. Ama ben geçtim. Artık resmen bir hemşireyim."

Sonuçları aldığımda gülümsemek ve büyük bir kutlama yapmak bana acı verdi çünkü o gün benim için en yorucu gündü. Yine de, web sitesinde tek kelimelik 'geçer' ibaresini görünce kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

O sabah durmadan kusuyordum, Logan'ın birçok teste girmesi gerekiyordu ve bir gece önce benim için kurulan derme çatma yatakta rahat edemediğim için hiç uyumamıştım.

Gülümsemek ve mutlu olmak zordu.

Ama onun odasından giriş yaptım ve yalnız olmama rağmen yalnızmışım gibi hissetmedim.

Logan oradaydı ve içten içe beni duyduğunu biliyordum.

Kızlar alkış ve tebrik yağmuruna tutulurlar.

"Seninle gurur duyuyoruz Emiline," diyor Macey önce.
"Harika bir hemşire olacaksın."

"Katılıyorum," diye ekliyor Kali. "Başardın!"

"Kesinlikle yaptım." Gülüyorum ve masa sessizleşiyor.
Yanlış bir şey mi söyledim diye etrafıma bakındım. "Ne?"

Önce Peyton gülümser. "Seni gülerken görmek gerçekten çok güzel. Geçen haftanın senin için zor geçtiğini biliyorum ve her şeyin üstesinden bu kadar iyi geldiğin için seninle gurur duyuyorum. Hayatının en büyük sınavını verdin, hastanede yaşadın, kardeşlerin ikinizi öğrendi ve sen hâlâ gülümsüyorsun."

Gülümsemem düşüyor.

"Hayır, hayır. Geri dön. Üzgün olmanı istemiyorum."
Peyton masanın üzerinden elini uzatıp benimkini tuttu. "Ben sadece gurur duyduğumuzu bilmenizi istedim."

"Teşekkür ederim," diyorum dürüstçe. "Gerçekten hâlâ her şeye karşı hissiz olduğumu düşünüyorum. Ama uyandım ve bu ezici duyguyu hissettim. bugünün iyi bir gün olacağını hissediyordum. Sanırım bunun nedeni sizlerle buluşacağımı bilmemdi. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama dördünüz ruha iyi geliyorsunuz."

Avery masanın üzerinde sahte bir selam verir. "Hizmetinizdeyim."

Macey onun üst koluna vurur. "Ben de sizin için aynı şeyleri hissediyorum. Siz olmasaydınız bu şehre gelemezdim."

"Burada pek çok duygu yaşanıyor," diyor Avery. "Ama ben de aynı şeyi hissediyorum."

Peyton masanın etrafına bakarak, "Birlikte yaşadığımız onca şeye bir bakın," diyor. "Ben bir iş buldum

Şehirdeki ilk günüm. Seninle parkta tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun, Emiline? Çok gergindim."

"Kesinlikle öyleydin."

"Sonra ben senin kardeşine aşık oldum, Avery de senin diğer kardeşine aşık oldu." Peyton gülüyor.

"Dinle, önce o bana aşık oldu. Onunla çok mücadele ettim," diye savunuyor Avery.

Peyton, "Doğru," diye devam etti. "Ve sonra Macey'le tanıştık, Oliver'ı ömür boyu tekli takımdan çıkarabilecek güce sahip dünyadaki tek kadın olduğuna eminim."

"O benim hayatımı değiştirdi." Macey gülümsüyor ve yemin ederim gözlerine ulaşıyor.

"Hepimiz çok şey atlattık," diye tekrarlıyorum Peyton'ın sözlerini. "Siz olmasaydınız kaybolurdum çocuklar."

Bununla birlikte hepimiz sandalyelerimizden kalkıp grupça kucaklaşıyoruz. Bu garip bir şekilde bir veda gibi hissettiriyor.

Bu düşünceyle ilgili bir şey bana Logan'ı tekrar düşündürüyor. Ve bunu yaptığım anda, soğuk bir esinti koluma çarpıyor.

Kafamda alarm zilleri çalıyor.

İştahım kaçtı ve kapıdan çıkıp gitmek istiyorum.

Bunu ilk fark eden Macey olur. "Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"I..." Ayağa kalkıp kapıya ve tekrar onlara bakıyorum. "Sanırım hastaneye geri dönmem gerekiyor."

"Neden önce sen yemiyorsun?" diyor Peyton. "Thomas yiyeceğini söyledi-"

Kelimeler dudaklarından dökülürken telefonu çalar.

"Şeytandan bahset." Telefonuna cevap verir. "Alo?"
Gülümsemesi düştü. "Tamam, ona söylerim."

Peyton telefonu kapatıyor ve durduğu yere bakıyor. Ben kapıdan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmadan önce konuşacak zamanı yoktu.

Geliyorum, Logan.

Kalbim hızla atıyor, göğsümde çılgınca bir davul sesi var ve nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Beni nefessiz bırakan sadece restorandan koşarak çıkmam değil.

Koridorda durup içeri girmeden önce düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

O kapının diğer tarafında hayatım bir rüyaya ya da kâbusa dönüşebilir, onun yanından ayrılma kararımdan pişmanlık duyma korkusu beni sonsuza dek rahatsız edebilirdi.

Thomas kapıdaki küçük pencereden beni görüyor. ve beni karşılamaya geldi. Kapıyı açıyor ve bir şeyler söylemeye başlıyor ama ben elimi kaldırıp onu durduruyorum. Bilmek istemiyorum. Kendim öğrenmeliyim.

İçgüdüsel olarak, elim karnımın alt kısmını kapatıyor.

Thomas sadece gergin olduğumu, midemi tuttuğumu düşünebilir. Ama bundan daha fazlası var. Bu bebeğimiz için sessiz bir dua, kapının ardındaki şeyin onun bize geri dönmesi için bir yakarış.

Bizim için.

Sonunda kapı tokmağını çevirmeden önce uzun, derin bir nefes alıyorum, beklentim bir ateş perdesine ulaşıyor.

Gözlerim yataktaki Logan'a takılıyor.

Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmadan önce tepki verecek zamanım yok.

"Emmy."

CHAPTER FIFTY-THREE

Logan

Burada yatarken acıyı bildiğimi sanıyordum. O orada oturup benimle konuşurken yatakta hareket edebilmek, ne kadar uzun süre baygın kalırsam kalayım.

Ama hiçbir şey kapıda durup beni ilk kez uyanık gördüğünde yüzünde beliren ifadeyle kıyaslanamaz. Bu, hayatımın geri kalanında beynime kazınacak bir görüntü olacak.

Günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

Zayıf, yorgun ve çok küçük görünüyor.

"Emmy," diye tekrarlıyorum, beni ilk seferinde duyduğundan emin olmak için.

Boğazım acıyor ve sesim boğuk çıkıyor. "Logan."

Başım yatağa geri düşüyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Adımı tekrar söylediğini duymayı hayal ettim.

Uyanıkken bunu söylediğini duymak hayal ettiğimden bile daha iyi hissettiriyor. Hâlâ burada olması gerçekmiş gibi hissettiriyor.

Beni terk etmediğini. Ben onu

terk ettikten sonra bile.

"Lütfen, buraya gel." Yatağın kenarına vuruyorum, kollarım hala çok ağır ve güçsüz hissediyor.

Arkasından dışarıda duran Thomas'a bakar. Kapıya. Başıyla onaylıyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce kapıyı arkasından kapatıyor.

Bir adım atıyor ama daha ileri gitmiyor. Neredeyse

korkmuş görünüyor.

Onu suçlamıyorum.

"Emmy." Sesim bu kez daha yüksek ve daha talepkâr, beni boğulmaya zorluyor. "Lütfen."

Bana doğru yavaş ve kararsız adımlar atıyor.

Ve sonra gülümsüyor. Zayıf ve zor fark ediliyor ama bu Emiline'immin hâlâ orada olduğunun bir işareti.

"Sana bana öyle dememeni söylediğimi

sanıyordum." Gülüyorum, bu da tekrar

boğulmama neden oluyor.

Yatağımın yanına geliyor, sanki burada olduğuma inanmıyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Uyanık ve hayatta olduğuma inanmıyormuş gibi.

Uzanıp yanında asılı duran elini tutuyorum.

Onu üç kez sıktım ve yanıma yığıldı.
Acı dolu bir çığlık atıyor ve başucumda dua ederek dizlerinin üzerine çöküyor. Şu anda dik oturamamak ya da yataktan fırlayıp onu kollarıma alamamak beni öldürüyor.

Başını yatağıma yaslıyor ve ellerim saçlarına dolanıyor çünkü ona dokunmam gerekiyor. Bunun bir rüya olmadığını bilmesini istiyorum.

"Çok üzgünüm Logan," diye haykırıyor.

Elim başının altına girip onu kaldırıyor, böylece şimdi doğrudan bana bakıyor. Çenesini parmaklarımın arasına alırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne için özür diliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Her şeyi bıraktığımız gibi beni burada isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Ama seni bırakamazdım. Kalmak zorundaydım. Burada olmak zorundaydım. Yaşıyorsun. Aman Tanrım, yaşıyorsun. canlı."

"Şşş..." Ağlama sesleri arasında sesi yükselirken sesimi sakın tutarak söylüyorum.

"Seni çok özledim. Seni böyle görmenin beni ne kadar incittiğini bilemezsin. Güçlü olmak için çok uğraştım ama olamadım. Neredeyse ölüyordun."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum."

Gözlerinde bir şey parlıyor.

Ona ilk kez böyle sesleniyorum ve bu çok iyi hissettiriyor.

Emiline kendini kaldırıyor ve benimle birlikte yatağa giriyor. Bir kolu göğsümün üzerinden sarkıyor ve bacakları alçıma dikkat ederek benimkilerin yanına yerleşiyor. Başını dikkatlice göğsüme yaslıyor ve bana sarılıyor.

Her an beni tekrar kaybedecekmiş gibi bana sarılıyor.

Yaşadığım onca şeyden sonra. Yaşadığı

onca şeyden sonra.

Beni bir daha kaybetmesine imkan yok.

Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum ve beni biraz daha sıkıyor, ama kırılgan halimden bıkmış.

"Seni seviyorum Emiline," diye fısıldıyorum saçlarına.

Başını kaldırıyor, ağlamaklı gözlerle bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Beni seviyor musun?"

Kollarımın arasında ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sana bunu söylemeden çekip gittiğimi biliyorum ama her şeyi berbat ettim, Em." Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum, duygularım artık kontrolü ele geçirmiş durumda. "Sana doğru geliyordum."

"Sen... ne?"

"Kaza olduğunda. Sana tüm bunları anlatmak için hastaneye gidiyordum. O sabah dairenden ayrılış şeklim yüzünden acı çekiyordum. İçim içimi yiyordu ve sana nasıl hissettiğimi söylemem gerekiyordu."

Emiline yine ağlıyor.

Ona kendini suçlu hissetme şansı vermiyorum. Benim Karşı elim uzanıp yüzünün yan tarafını tutarken başparmağım düşen bir damla gözyaşını siliyor. "Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta fiziksel olarak sensiz olabileceğimi sanmıyorum. Senin sayende buradayım ve hayattayım. Yanımdan hiç ayrılmadın. Bana güç verdin. Söylediğin her şeyi duydum ve sana geri dönmek için deli gibi savaştım."

Başı avucumun içinde eriyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Çok korkmuştum," diye fısıldıyor Emiline.

"Bana bak, bebeğim." Benimle göz teması kurması için onu zorluyorum. "Sana geri döndüm. Söz veriyorum, seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Yutkunuyor, dirseğinin üzerinde yanıma doğru yükseliyor.

"Bize geri döndün."

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum. "Sana ve en iyi arkadaşlarıma geri döndüm. Evet."

"Hayır." Başını sallıyor, ben aşağı bakıp ne yaptığını görürken eli karnına gidiyor. "Bize geri döndün."

"Anlamıyorum."

Kendini üzerimden çekiyor ve teması kaybetmekten hemen nefret ediyorum ve içimde huzursuz bir his hissediyorum. Hayatımın en kötü haberini vermeye hazır görünüyor.

"Seni acil servise getirdikten sonra" - yüzünü buruşturdu, sanki "Seni düz çizgide gördükten sonra panik atak geçirdim."

İçimi çekerken gözlerim kapanıyor ve her şeyi ne kadar berbat ettiğimi düşünüyorum. Onun için orada olmadığımı bilmek şimdi ne kadar acı veriyor.

"Sonunda bayılmışım. Uyandığımda doktor bana kan tahlili yaptıklarını söyledi."

Ona bu kadar acı çektirdiğim için nefret ediyorum ve eski ben kaçmak isterdi, böylece ona bunu bir daha yaşatmazdım.

Ama onsuz olmayı kendime hiç yakıştıramadım.

Emiline'e aşık olmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi ve bu duygudan asla mahrum kalmak istemiyorum.

Dudağının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Görünüşe göre biraz fazla eğleniyormuşuz."

Ona bakmaya devam ederken kaşlarım çatılıyor.

"Bir bebeğimiz olacak, Logan."

Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi

söyledi? Bebek mi?

Bebeğimiz mi olacak?

Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyorum. "Bebek mi?"

"Ben de en az sizin kadar şok oldum. Biliyorum. Koruma kullanmayı bıraktım ve bunun nasıl olduğuna dair tüm cevaplara sahip değilim. Bir ya da iki gün kaçırdım. Doğum kontrol hapımın dozunu azalttım ama hemen geri başladım," diye saçmalıyor Emiline. "Seni tuzağa düşürmüşüm gibi hissetmeni istemiyorum. Uyanman için çok korktum ve endişelendim. Senin uyanık ve canlı olmana ihtiyacım vardı, ama bunun için

sana haberleri vermek istedim. Nasıl tepki vereceğinden ya da seni tuzağa düşürüyormuşum gibi hissedip hissetmeyeceğinden emin değildim. Ve ben sadece..." İç çekerek sonunda nefes almasına izin veriyor.

Uzanıp elini elime aldım. "Bir bebeğimiz olacak."

Başını sallıyor.

Elimi tuttuğu yerden çekip avuç içimi karnının en alt kısmına yerleştirirken gözlerimi onunkilere kilitliyorum, sonra bakışlarım elimin durduğu yere geliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum.

Bu haber içimde istediğimi, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi ateşledi.

Her şeyden çok sevdiğim kadının içinde bir hayat büyüyor.

Birlikte yarattığımız bir hayat.

Geleceği bu kadar net görmemi sağlayan bir hayat.

"Tüm hayatım boyunca..." Söylemeye başladım ama

kelimelerim boğazımda düğümlendi. İçimden akıp giden ezici duygular. "Bunu hiç istememiştim."

Emiline'in yüzündeki hayal kırıklığı çok açık ama yine de devam ediyorum.

"Hayatımı birlikte geçireceğim birini bulmayı hiç istemedim. Bir eş, çocuklar ya da gelecek insanlarla bir gelecek görmedim. evime. Tek odağım her zaman işim oldu. itibaren

Küçük bir çocuk olmak ve babamın izinden gitmek. Ama şimdi her şeyi çok daha net görüyorum."

Hâlâ karnının üzerinde duran elini benimkinin üzerine koyuyor ve aşağıya bakıyor.

"Babam iyi bir babaydı. Bir çocuğun isteyebileceği en iyi babaydı. Annemi ve beni varlığının her zerresiyle severdi. En önemli anlarda ortaya çıkar ve bizi sevdiğini söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı."

Gözünden akan bir damla yaşı siler.

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum,

gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Seni

seviyorum, Emiline Ford. Hiçbir şeyi kaçırmak

istemiyorum.

Bunu sana söyleme fırsatı buldum. Sen hayatımın en büyük ve en beklenmedik macerası oldun. Hiçbir parçam senin beni tuzağa düşürdüğünü düşünmüyor. Bizi buraya getiren dansı yaptık.

Bazen en destansı aşk hikayeleri farklı bir yoldan ilerler. Görünüşe göre bizimki daha az gidilen bir yoldan gidiyor."

Hafifçe gülüyor. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Baba olacağımı hazmetmek için üç ila beş iş gününe ihtiyacım var." Ben de bir kahkaha attım. "Ama evet. Bunu istiyorum. Bunu istediğimi bilmiyordum ama şimdi önümde duruyor... Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Sensiz."

Başı tekrar göğsüme düşüyor. Gözlerimi kapatıp bu anı içime çekmek için kendime bir an izin veriyorum.

Asla unutmak istemediğim bir an.

"Biliyor musun, bir keresinde bana nelerden hoşlandığımı sormuştun. Onsuz yaşayamayacağım bir şeyim olup

olmadığını sormuştun. Sen de

O gün beni zor durumda bıraktı çünkü cevaplaması zor bir soruydu."

Başını göğsümün üzerinde tutarak yüzüme doğru kaldırıyorum. "Cevap her zaman sen olacaksın."

Göğsüme bir öpücük kondurmadan önce kulaktan kulağa gülümsüyor.

Bir süre daha hastane yatağında kalabilirim. Ama tüm dünyamı kollarımda tutuyorum.

Bu düşünceyle gülümsedim.

Çünkü başlangıcımız için ne mkemmел bir son.

EPILOGUE

Logan

Dört ay sonra

"Bütün gün yatakta kalamaz mıyız?" İnledim.

Emiline gece giymem için bana bir gömlek fırlatıyor.

"Keşke, ama hayır. Bunu bir süredir planladığımızı biliyorsun. Bu yemeği vereceğimiz kişi gelse çok iyi olurdu."

"Macey yemek yapıyor, değil mi?"

"Burası onun restoranı ama hayır, o değil. Bunun için orada olmak istedi."

"Aynı şey değil," diye bir çocuk gibi mızmızlanıyorum.

Emiline yatağın kenarına eğilip eliyle çenemi kavırıyor.

"Mızmızlandığında çok tatlı oluyorsun."

Elim onu belinden tutmak için uzanıyor, başparmağım büyüyen karnını okşuyor. Aşağıya ve yukarıya ona bakıyorum;

yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ona bir öpücük vermek için eğildim. "Tamam, anne."

Gülümsemesi dudaklarımda yumuşacık.

Ona böyle demekten asla bıkmayacağım.

Emiline hastanede uyandığım günden beri yanımdan ayrılmadı ve ondan sonrası uzun bir yolculuk oldu. Bacağımın yeniden güç kazanmasına yardımcı olmak için birkaç haftalığına bir rehabilitasyon merkezine nakledilmeden önce bir ay daha oradaydım.

Bazı günler hala zorlanıyorum ama çok ilerleme kaydettim. Marc'ın yanında maraton koşmayacağım. Ama küçük bebeğimiz doğduğunda ona ayak uydurabileceğim.

Bu, devam etmek için yeterli bir motivasyon.

O ya da o.

Yirmi haftalık anatomi taramamızda Emiline'in cinsiyetin sürpriz olmasını istemesine itiraz ettim. Çünkü Hayatını titizlikle geleceğini planlayarak geçirmiş biri olarak, bunu planlayabilmek için bilmem gerekiyordu.

Bebeğimizin en mükemmel odaya

ihtiyacı var. Bebeğimizin kıyafetlere

ihtiyacı var.

Bebeğimizin bir isme ihtiyacı var.

Bilinmeyenler beni her zaman korkutmuştur, ancak Emiline her adımda benim dayanağım oldu. Daha önce de güçlü olduğumu biliyordum ama içinde bir insan büyütürken sahip olduğu gücü görmek inanılmaz bir şey.

O artık özgür ve bugün kim olduğu çok açık.

Artık kardeşleriyle ya da arkadaşlarıyla sır saklamıyor.

Okulun ve sınavların stresi artık kafasında yer etmiyor.

Panik yaşadığı son an, kardeşlerine hamile olduğunu söylediğimiz sabahtı. Tam anlamıyla panik atak geçirme noktasına gelmemişti ama nefes alış verişinin nasıl değiştiğini gördüm ve yüz hatlarını endişenin nasıl kapladığını izledim.

İnanın bana, ben de

gergindim. Ama hepsi bizi

şaşırttı.

Üçü de kulaktan kulağa gülümsedi ve bir Bizim için çok büyük bir sevinç duygusu. Yüzlerinde zerre kadar endişe yoktu. Sanki Emiline'in beni tüm doğru yönleriyle değiştirdiğini biliyorlardı. Ne olursa olsun onu sevdiğimi ve yakın zamanda yanından ayrılmayı düşünmediğimi biliyorlardı.

Sonunda isteklerini kabul ettim ve duşa girdim.

Bu akşam, tüm grup rehabilitasyonumu tamamlamamı ve kendim için yeni bir hayata başlamamı kutlamak üzere bir araya geliyor.

Evet, doğru duydunuz.

Yeni bir hayatın

başlangıcı.

Komadan çıktıktan sonra şefi aradım ve ona bu görevi kabul edemeyeceğimi söyledim. Bir yandan çocuk büyütürken bir yandan da şef olmanın getirdiği iş yükünü taşıyabilmemin imkanı yoktu. Babamın bunu kolaylıkla yaptığını biliyorum ama onun yarısı kadar bile olabilmem için önümde uzun bir yol var. Bu düşünce

Baba olmak hem korkutucu hem de heyecan verici. Hazır olup olmadığımdan emin değilim ama olabileceğim en iyi baba olmaya kararlıyım.

Suyun sırtıma vurmasına izin veriyorum. Aklımdan geçen duygusal düşüncelere rağmen gülümsüyorum. Geniş ve kolay bir şekilde. Çünkü babamın izinden gitmiyor olsam bile... İnanıyorum ki babam şu an olduğum adamlarla gerçekten gurur duyardı.

"Emiline," diye bağıriyorum. "Katılmak ister misin-"

Düşün hemen dışındaki tuvalette kasıldığını duyduğumda sözlerim yetersiz kalıyor.

"Ben almayayım," diye tuvaletin üzerinde boğuk bir ses çıkardı.

Vücudumdaki sabunu yıkayıp duştan olabildiğince hızlı çıkıyorum ve onu tezgahın üzerinde otururken buluyorum.

"Özür dilerim. Ben de size katılırdım. Ama biliyorsun... sabah bulantısına artık tüm gün bulantısı deniyor. Ve ilk üç aylık dönemde geçmiyor, hep devam ediyor. Tamamen. Zaman."

Yüzünü ellerimin arasına alıp ona bakıyorum, Kusmaktan dağılmış olsa bile her küçük özelliği ezberlemek.

"Seni seviyorum bebeğim. Hem de çok. Komik bile değil."

"Ben de seni seviyorum." Emiline beni itmeden ve tezgahı atlamadan önce bana gülümsüyor. "Şimdi hazırlan. Çok geç kalacağız."

"Tamamdır, patron."

Ollie'nin yerinde oturmuş, bir kolumu Emiline'in sandalyesinin arkasına atmış, masayı tarıyorum. Sevdığımız herkesi beni kutlamak için bir arada görmek tarif edilemez bir duygu olarak içimi kaplıyor.

Çok uzun zaman önce, sadece ben ve Ford kardeşler vardık. Gece geç saatlere kadar şehirdeydik.

Kadınların kendimizi bağlamasına izin vermeyi reddetmek.

Thomas uzun masanın başına oturur. Peyton onun bir yanında oturuyor, karnı o kadar yuvarlak ki koltuğa tam olarak oturamıyor. Her an doğum yapabilir.

Thomas ona her zaman farklı baktı. Onunla tanıştığı o ilk geceden itibaren Thomas'ın içindeki her şey değişti ve bugün olduğu gibi bir adam, baba ve koca olarak büyümesini izlemeyi çok sevdim.

Masanın etrafında dolanmaya devam ederken Marc'ın Avery'ye aya asılmış gibi baktığını görüyorum. Bir yandan da dolap düzenleme tüyolarını anlatıp duruyor. Ben asla Anlıyorum ama bu konuda konuşmayı ne kadar sevdiğini görmek çok komik.

Yanında oturan ve sohbeta dalmış olan küçük Mackenzie. Dokuz yaşında bir çocuk için, Avery'nin giysilerini kol uzunluğu ve rengine göre nasıl düzenlediğine hayran olduğu kesin. En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum.

Gözlerim Macey ve Oliver'a takıldığında masayı taramaya devam ediyorum - suç ortağım, benimle birlikte olacağını düşündüğüm adam Hayatımızın geri kalanında benimle bekar olmak ve bir huzurevinde yanımda oturmak. Ama Macey onun başına gelen en beklenmedik şeydi. Onu kendisiyle yaşaması için şehre geri getirdiği günü asla unutmayacağım. Olaylar nasıl da değişmişti.

Sonra yanıma bakıyorum ve Emiline'in Avery'yi dinleyişini izliyorum.

Gülüyor ve kulaktan kulağa gülümsüyor.

Yaşadıklarımın sonra ne o gülümsemeyi ne de onu asla hafife alamam.

Tabağımın yanındaki tereyağı bıçağını alıp bardağıma vurarak masadakilerin dikkatini üzerime çekiyorum.

Emiline bunu beklemediği için başını bana doğru

çevirdi. "Birkaç şey söylemek istiyorum," diyerek

yerimden kalktım.

Sandalye. Göz ucuyla Brooke ve Silas'ı izledim, ve şef aynı anda odaya girdiler, kenarda durdular ve devam etmem için bana sessizce başlarını salladılar.

Harika. Şimdi gerçekten duygusallaşacağım.

"Bu akşam Emiline'in düzenlediği bu kutlamaya katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Son birkaç ay, hayatımda geçirdiğim en uzun ve en zorlu aylar oldu.

hiç karşılaşmadım. Bu gece bu odada bulunan sizler olmasaydınız bunu başaramazdım."

Duygularımı bir kenara bırakıp yutkunuyorum. Daha çok erken.

"Bu odadaki herkesin bildiği gibi, tüm hayatım boyunca işimde olabileceğimin en iyisi olmak için çalıştım. İşimi severek yaptım. polis memuru."

Emiline soluk soluğa yanıma geliyor ve ben de şefe bakıyorum. Gülümsüyor ve devam etmem için bana sessizce başını sallıyor.

"Bana hayatta ikinci bir şans verildi. Kazamla ilgili tüm raporları inceledim ve bu gece burada, karşınızda durup bu konuşmayı yapmamalıydım. Ama benden o kadar kolay kurtulamazsınız." Kıkırdıyorum.

Grup hafifçe gülüyor ve ben de devam ederken yüzümdeki sırtışı koruyorum.

"Bu yüzden polis memurluğundan resmen emekli olmaya karar verdim."

Thomas, Marc ve Emiline oturdukları yerden ayağa kalkarlar. Yüzlerinden şaşkınlık okunuyor ve ne yapacaklarını bilemiyorlar.

"Emin misin?" Thomas önce sorar.

"Ama sen hayatın boyunca bunu istedin Logan," diye ekliyor Marc.

"Ne zamandan beri?" Emiline araya giriyor.

Avery, Marc'ın kolunu çekiştiriyor. "Kaba bir şekilde araya girmeden önce oturup bitirmesine izin verir misin?"

"O hastane odasında gözlerimi açtığım andan beri bu karar üzerinde düşünüyordum. Arıyordum Sen." Emiline ile yüzleşmek için döndüm. "Görmek istediğim ilk kişi sendin. Ama onun yerine Thomas'la yüz yüze geldim." Orantısız bir sırtışıla ona bakıyorum. "Bana Onu beklerken uyanık kaldığım o ilk yarım saat içinde aklımdan çıkmayan bir şey oldu."

Thomas kafasını şaşkınlıkla yana yatırır.

"Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'Eğer kız kardeşime zarar verirsen seni çıplak ellerimle öldüreceğim ve bunu bir kaza gibi göstereceğim.'"

Thomas bir kahkaha atıyor ve etrafımızdaki herkes de aynısını yapıyor.

"Ama aynı zamanda ona iyi bakmamı, ona değer vermemi ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olmamı söyledin. Bana hislerimde ciddi olup olmadığımı sordun, ben de hiç tereddüt etmeden evet dedi."

Tekrar Emiline'e dönüyorum.

"Bunun sizin için de bir şok olduğunu biliyorum. Ama sonra Kardeşlerinle bu konuşmayı yaptıktan ve her şeyi enine boyuna düşündükten sonra, işini senin ya da bebeğimizin önüne koyan adam olmak istemiyorum. İkinizi eve getiremememe konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor.

Silas'a dönüyorum. "Silas ve ben kendi boks salonumuzu açmaya karar verdik. Çocuklarla ve gençlerle çalışıp onlara temel savunma becerilerini öğreteceğiz. Yetişkin dersleri kadar yoğun olmayacak ama çocuklara

Okuldan sonra yapacak ve dört gözle bekleyecek bir şey."

Emilie'nin gözleri açılıyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. Avuç içi nazikçe yanağıma değdiğinde yüz hatları neredeyse anında yumuşuyor. "Sen tanıdığım en muhteşem adamsın Logan Bennett."

"Gitmek istiyorum!" Mackenzie

bağırır. "Ben de Logie Amca," diye

ekliyor James.

Onlara gülüyorum. "İkinize de kapımız her zaman açık, bunu biliyorsunuz."

Ben masayı tekrar tararken ikisi de hep bir ağızdan alkışlıyor. Bu noktaya gelmek, kendimle gurur duymak, hayatta bir şeyleri doğru yaptığımı hissetmek çok zamanımı aldı.

Ben yaptım, baba.

EXTENDED EPILOGUE

Emiline

Şubat

"LOGAN! UYAN!" Karanlık odada bağıriyorum.

"Ne? Kim? Ateş nerede?" diyor, yatakta dik oturarak gözlerini açmaya çalışıyor.

"Suyum geldi!"

"Nasıl? Gelecek hafta sezaryen olacaksın. Bebek ters dönmüşken suyun kesilemez."

"Evet olabilir Logan," diye homurdanıyorum yatağın kenarında volta atmadan önce. "Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz."

Yataktan fırlayıp yanıma geliyor, iki eliyle omuzlarımı kavırıyor. "Biz hallederiz, bebeğim. Çantaları alalım ve hastaneye gidelim. Bize sonraki adımları söyleyecekler."

Cevap olarak başımı sallıyorum ama hala hareket etmiyorum.

Planlanmış bir prosedürle bu iş nasıl yürür bilmiyorum.

Bugün bebek sahibi olmaya hazır değilim.

Bugün günlerden ne?

Logan odanın içinde zahmetsizce hareket ederken ben bıraktığı yerde sabit duruyorum. Giyiniyor ve haftalar önce topladığımız eşyaları almak için odaya girip çıkıyorum.

Hafif tuttum ve sadece ihtiyacımız olan temel şeyleri aldım.

Peyton'ın birkaç ay önce bebek sahibi olması neleri alıp almamam gerektiğini anlamama yardımcı oldu. İnternetteki insanların söylediği gibi üç bavula ihtiyacım olmadığına beni ikna etti.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından Logan elinde benim için bir kıyafetle odaya geri döndü.

Beni herkesten daha iyi tanıyor. O olmadan bile Bu sözleri söylerken, şu anda bunun gerçekten olduğuna dair bir şok halinde olduğumu biliyor. Uyku şortumu çıkardı. ve atletimi giydim ve içeri girmeyi planladığımız gün için seçtiğim bir çift rahat eşofmanı giydim. Sonra başıma çeyrek fermuarlı bir kazak geçirdi.

Ona gülümsüyorum.

Elimde değil çünkü burada olduğu için bile çok şanslıyım.

Onun yaptığı hiçbir şeyi hafife almayacağım çünkü bir zamanlar bu bebeği tek başıma doğuracağımı düşünüyordum. Bu bebeğin babasız kalacağını düşündüğüm zamanlar.

"Biz hallederiz bebeğim," diye beni temin ediyor. "Bu küçük oğlan ya da kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Kollarımı ona doluyorum, yuvarlak karnım tam aramızda duruyor. "Hâlâ erkek olduğuna inanıyorum."

"Hastaneye gidip öğrenelim derim. Sen ne dersin?"

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Hayatlarımızın sonsuza dek değişmek üzere olduğunu bilmek.

Parlak beyaz ışıklar üzerimde parlarken sinirlerim tavan yapıyor.

Vücudum uyuşmuş durumda ve kalp atış hızımı ve oksijen seviyemi takip eden bir sürü makineye bağlıyım. Göğsümde cerrahın ve ameliyathanenin geri kalanının görüşünü engelleyen bir örtü var.

Oraya vardığımızda kendi kendime işemediğimi ve suyumun gerçekten geldiğini doğruladılar.

Gerçek bir kasılma yaşamadığım ve bebeğin poposunu hemen doğurmak üzere olmadığım için

onların zamanı. Sadece bu bile endişemi hafifletti.

Sezaryenle bebek sahibi olmak, çocuk sahibi olma planlarım arasında yoktu. Hamileliğimin erken dönemlerinde bunu düşündüğümde, bebeği ittiğim an için sabırsızlanıyordum.

bebeği çıkardılar ve göğsüme yerleştirdiler. Bebeğin baş aşağı olduğunu ve bir yere gitmeyi planlamadığını öğrendiğimizde, o deneyimin bir parçasının benden koparıldığını hissettim.

Ama bir kez kafamı toparladığımda, bebeğin çıkmasını sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı biliyordum güvenli bir şekilde. Yarıldığım ve bebeğin sunroof'tan dışarı çıkması gerektiği için bile olsa.

Başımı masanın sol tarafına çevirdiğimde Logan'ı görüyorum.

Elimi tutuyor ve ameliyathane için mavi bir tavşan kıyafeti ile saçlarını örten bir bone giymiş.

Elimi üç kez sıktı.

Tuttum seni.

Öyle olduğunu biliyorum.

Cerrah odadaki tüm katılımcılarla birlikte işlem öncesi kontrol listesini gözden geçiriyor. Kalp atış hızım arttıkça monitörün hızlandığını duyuyorum.

"Buradayım, Em. Bebek her an burada olabilir."

Nefesimi kontrol ediyorum çünkü o haklı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve hafif ağlama seslerini duymadan hemen önce odanın bir yerinden bir hemşirenin 'bebek' diye seslendiğini duyuyorum Görüşümü engelleyen örtünün arkasında.

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

Dönüp Logan'a bakıyorum, o gözyaşlarını silerken ben de can havliyle elini sıkıyorum.

Cerrah örtünün arkasından, "Baba, bebeğinin ne olduğunu söyleme şerefine nail olmak ister misin?" diye sorar.

Logan yanımdaki sandalyeden kalkıyor, doktor örtüyü bebeği tutabileceği kadar aşağı indirmeden önce elini elimden bırakmıyor.

Bana bakmadan önce diğer eli yüzünü kapatmak için hareket ediyor.

"Bir kızım oldu," diye ağlıyor Logan. Tekrar oturuyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve öpücüklerini yüzüme bastırıyor. dudaklarıma gitmeden önce alınıma. "Başardın bebeğim. Küçük bir kızımız oldu," diye hiç görmediğim kadar sert ağlıyor.

İçimden akan suları durduramıyorum.

Hamileliğim boyunca erkek olacağından o kadar emindim ki kız ismi bile seçmemiştim.

Sağırma dönüyorum ve değerlendirmelerini yapmak ve temizlemek için bebeği ısıtıcıya getirmelerini izliyorum.

Onunla.

Artık buna asla

alışamayacağım. Logan'a "Git,"

dedim. "Git onu gör."

Onu değerlendiren hemşireler ve neonatologla birlikte durmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. Birkaç

dakikada bir dönüp bana bakıyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

Sadece birkaç dakika içinde ona tamamen saplantılı hale gelmesini izlerken gülümsemekten yüzüm acıyor.

Onu bir battaniyeye sarıp Logan'a veriyorlar.

Gözyaşlarımdan gözlerim bulanıklaştı ve sanırım az önce içine düştüm.

onu dününden daha çok seviyorum. Çığlık atan küçük insana bakarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Kollarında küçük pembe bir battaniyeye sarılmış, sanki tüm dünyası o olmuş gibi.

Ve ben onun yaptığını biliyorum.

Tereddütle bana doğru yürüyor, onu kırarmış gibi dikkatli bir şekilde oturuyor. Ama yüzünü tam benimkinin yanına getiriyor.

"Merhaba bebeğim," diye hıçkırıyorum, hayatımda gördüğüm en güzel şeye bakarak. "Ben senin annenim. Seni çok seviyorum çok."

Başını çevirir ve az önce attığı çığlıklar kesilir.

"Bence o da seni seviyor," diyor Logan.

Ona bakıyorum, bir kolum kızın üzerinde ve başparmağım başını okşuyor.

Logan'a "Bir isme ihtiyacı var" dedim.

"Aklıma bir fikir geldi," diyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum ama devam etmesine izin veriyorum. "Daisy'yi düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Papatya, rengine bağlı olarak diğer pek çok şeyin yanı sıra yeni başlangıçlar anlamına da gelir." Hafif bir kahkaha atıyor. "Bu

yeniden doğuşu ve yeni bir günü sembolize eder. Mutluluk ve neşe. Sadakat ve sır saklama yeteneği. Tatlı, alçakgönüllü ve arkadaş canlısı olmayı temsil ederler."

"Daisy," dedim, kızımıza bakarak ve söylediği her şeyi işliyor. "Merhaba Daisy. Dünyaya hoş geldin."

"Seni çok seviyorum Emiline," diyor Logan.

Söyleyeceğim hiçbir kelimenin şu anda onu ne kadar sevdiğimi ifade edemeyeceğini bilerek ona bakıyorum. "Ben de seni seviyorum."

İkimiz de sonraki birkaç dakikayı ona bakarak geçirdik. Kızımıza.

Hiç şüphesiz bu ana gelene kadar yaşadığımız her şeyi düşünüyordum.

Ameliyathaneden çıkıp iyileşme sürecine girdiğimizde ona sıkıca sarıldım, olan biten hiçbir şeyi algılayamıyordum etrafımızda.

Çok güzel bir kız.

O mükemmel.

O bizim.

"Herkes mesaj atıp haber vermemi ister misin?" Logan yanımda soruyor.

İşte o zaman herkesin hastanede olduğumuzu bile bilmediğini fark ediyorum. Güneş ufukta yeni yeni beliriyor ve hepsi muhtemelen yeni uyanıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Biraz daha bu balonun içinde kalalım. Sadece üçümüz."

"Emin misin?" diye soruyor eli kızın minik başının üstünü okşarken.

Başımı salladım. "Herkes öğrendiğinde, telefonlarımız deli gibi patlayacak." Dönüp ona bakıyorum. "Bir sır daha nedir ki, değil mi?" Şaka yapıyorum.

Logan gülerek öne doğru eğilip kızın başına bir öpücük konduruyor. "Yine de sakladığımız son sır o olacak." onaylar.

"Öyle," diye onu temin ederim.

Çünkü biraz daha, tüm dünyam hem kollarımda hem de yanımda otururken bu anı tek başıma yaşamak istiyorum.

Sırada ne var?

Bu serinin devamında neler olacağını ilk öğrenen olmak için Jenn'in haber bültenine abone olun. Bir yolculuğa çıkıyoruz

Ülkenin diğerk ucunda, dağların ve mavi göllerin muhteşem manzaralarına sahip küçük bir kasaba.

[Buradan abone olun](#)

Kaptan Crunch Tavuk

Logan'ın Emiline için yapmayı sevdiği şıklığı.

Hazırlama süresi: 35
dakika Toplam 10 dakika;
4Ş dakika Porsiyonlar: 12
tavuk sirips

İçindekiler

2 lb kemiksiz, derisiz tavuk bieasI a
saps ol captain çrunsn çereaJ
4 CUJDB DİİS

tuz - karabiber

Yol Tarifi

2. Tavuk göğüslerini ekleyin ve soğumaya bırakın.
3. Ne oluyor? Cereø'l'i Z@ şç'ck çantasına dökün ve öğütün, Ø whBCK İ1'i seviyorum
bir spd ula ya da çantayı kruvazörle taşımak için malzemelerimi kullanacağım
4. Cieck 1ke yumurtaları anœher læge bağında ve w/lâsh ægeiher
5. PçMr floUr in p şhallOW bçM1 QF plaog
6. Pal, bir kase içinde ezilmiş alan
7. Tavuğun sütünü bir misket limonu kadar alın.
 - a. Yüzen UrNil kuyusundaki yanlış tavuk5
 - b. Sonra tavuğu yumurtanın içine yerleştirin ve anô œai x waw
 - c. Öğütülmüş tavuk karışımında on tavuk

- Yağı büyük bir tencerede orta ateşte ısıtın. Çok fazla pişmediğinden emin olun.
çünkü üzerindeki şeker nedeniyle yanar.
- Çok fazla veya çok yağlı jel sürmekten kaçınm.
- 3so'ya gidin ve 20 dakika pişirin.

- Fırını önceden 375 dereceye ısıtın ve 6 derecelik bir tepsiye koyun. 30 saat pişirin.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu teŖekkürü yazmak farklı hissettiriyor. Veda etmediğim halde veda ediyormuŖum gibi geliyor. Ama yine de, Ŗehir evrenindeki İlkler'e veda ediyoruz, yani bir bakıma bir çeŖit.

Öncelikle Logan ve Emiline'e teŖekkür etmek istiyorum. Kurgusal karakterlere teŖekkür etmenin garip geldiğini biliyorum. Bu ikisi birinci kitabı yazdığımdan beri kendi anlarını bekliyorlardı. Ayrıca kişisel hayatımın en zorlu dönemlerinden bazılarında yazıldılar. Bu nedenle yazması en uzun süren kitap oldular ve süreç boyunca sabır gösterdiler. Okuyucular bu karakterler için yalvarırken, onlar sakin kaldılar ve hikayelerinin herkesin beklentisini karşılayacağına dair umutlu oldular. Birkaç dönüş oldu ama seriyi bu ikiliyle ve bu hikayeyle bitirmekten daha fazla gurur duyamazdım.

Lauren Brooke - Sen olmasaydın bu kitabı yazabilir miydim emin değilim. Ağlamamı dinlemen. Beni dinlemen. Tüm el yazmasını silmek istediğimi dinlerken

yarı yolda bırakıp baştan başlamama izin vermedin. Elbette izin vermediniz ama odaklanmamı sağladınız ve hayatın her alanında bana yardımcı oldunuz.

Mel - günlük telefon görüşmelerimizde zaten söylenmemiş ne var ki? Hiçbir şey. Her zaman benim dayanağım olduğun ve bir konuda konuşmaya ihtiyacım olduğunda her zaman telefona sarıldığın için teşekkür ederim. Bir gün benden bıkacaksın ve o gün yakın zamanda gelmeyeceği için şükrediyorum.

Tabitha ve Caroline - siz ikiniz ve LB bir yazarın sahip olabileceği en iyi kızlar olmakla kalmıyorsunuz, aynı zamanda her zaman fikir alışverişinde bulunmak ve devam etmem için beni cesaretlendirmek için oradasınız. Tabitha kitaptan parçalar bulup sahneyi daha da güzelleştirecek en ufak bir şey ekliyor, Caroline ise aşırı virgül kullanımına ve berbat dilbilgime katlanıyor.

Amy - Aman Tanrım... Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Son saatlerde geldin. ve bu kitabı bu hale getirmek için en iyi önerilerden bazılarını sundu. Sıkıcı olabilir ve gerçekleşmesi imkansız gibi gelebilirdi ama başardık. Umarım bundan sonra bana bağlı olduğunuzu biliyorsunuzdur.

Alfa okuyucularım (Kristen x2, Rachel, Jessy ve Shima) - hayatımda sizin gibi insanlar olduğu için gerçekten çok şanslıyım. Bu kitap epik boyutlarda bir felaketti. Sıfır zaman çizelgem ve sıfır organizasyonum vardı. ve sağ ve hepiniz benim sıcak dağınık hayatımın akışına gittiniz. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.

Beta okuyucularım (Jackie, Cait, Isabella ve Paula) - Erken okuduğunuz ve ekstra bir çift göz olduğunuz için teşekkür ederim. benim için son dakikada yapıyorsun. Önerileriniz ve bu kitaba olan sevginiz beni kitabı almak için daha da heyecanlandırdı.

Bunu dünyaya açıklayacağım. Seni ağlattığım için de gerçekten üzgünüm. Gerçekten.

Salma - senin sert sevgin bu süreçte her zaman en sevdiğim şey olacak. Senin içgörün ve gözlerin olmasaydı bu kitabın bu kadar harika olacağından şüpheliyim. Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak.

Erin - benim sonsuza dek heyecan verici kızım. Umarım ışıltını ve bir insan olarak kim olduğunu asla kaybetmezsin. Beni kontrol ediyor rastgele ve suyum içtiğimden emin olmak ve orada burada nefes almak her şeydi. Seni seviyorum Philly'li kız.

Son olarak - Victoria Wilder ve Ashley James - Umarım ikiniz de kısa bir süre içinde hayatımda yarattığınız etkinin farkındasınızdır. Sadece bir kaç şey olarak başlayan Yazma sprintleri aracılığıyla hesap verebilirlik, ömür boyu sürececek bir arkadaşlığa dönüştü. Yazma sürecimin en kötü zamanlarında siz ikiniz hayatıma girdiniz ve beni tuttunuz. hesap verebilir. Stresli ve endişeli olduğumda ve düzenlemelerin yoğunluğunda ne yapacağımı bilemediğimde, ikiniz de oradaydınız "Bu iş bende." dememi sağladınız. Siz ikiniz olmasaydınız okuyucular bu kitabı okuyor olmazdı çünkü bu kitabı okumama imkân yoktu. bunu tek başına bitirebilirdi.

YAZAR HAKKINDA

Jenn McMahon, kocası Daniel ile birlikte New Jersey sahilinde yaşamaktadır, Zachary ve Owen adında iki çocuğu ve Cooper ve Piper adında iki köpeği var. Son birkaç yılını aşk kitaplarıyla geçirdi ve şimdi kendi kitaplarını yazıyor. ve bunları dünyayla paylaşıyor. Jenn yazmadığı zamanlarda kitap okurken, en sevdiği dizilerin (Scandal, Grey's Anatomy ve Friends - bunlardan sadece birkaçı) tekrarlarını izlerken ya da köpeğini severken bulunabilir. Ayrıca gezilere çıkmayı da seviyor çocuklarla plaj, kocasıyla Atlantic City'de randevu geceleri ve gök gürültülü fırtınalar.

[Instagram'da takip edin](#)

[TikTok'ta takip edin](#)

[Amazon'daki kitaplarına göz atın](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.